

Á

Árvai Jenő 1916. április 16-án született. 1956 tavaszán nevezték ki az akkor még síkhurkolt harisnyákat és síkkötött felsőruházati termékeket gyártó hódmezővásárhelyi kötöttárugyár igazgatójának. A forradalom után hozzákezdett az üzem új arculatának kialakításához. A nem piacképes termékek gyártását fokozatosan leváltotta új, korszerű felsőruházati cikkekre. A vállalat 1961-ben vette fel a Hódmezővásárhelyi Divatkötöttárugyár (HÓDIKÖT) nevet.

Az új modellek előállításához új gépekre is szükség volt. Sokat lobbizott a különböző hatóságoknál, bankoknál a megfelelő források előteremtése érdekében. Az ún. durva síkhurkológépeken készült, teljesen idomozott (fully-fashion) eljárással készült pulóverek technológiájának magyarországi meghonosítása is az ő és munkatársai nevéhez fűződik.

A fejlődés során új munkahelyek jöttek létre, fokozatosan nőtt a termelés, lassan már nem volt elegendő munkaerő a városban. A foglalkoztatottság szempontjából elmaradott térségekben új gyáregységeket hozott létre hét vidéki városban.

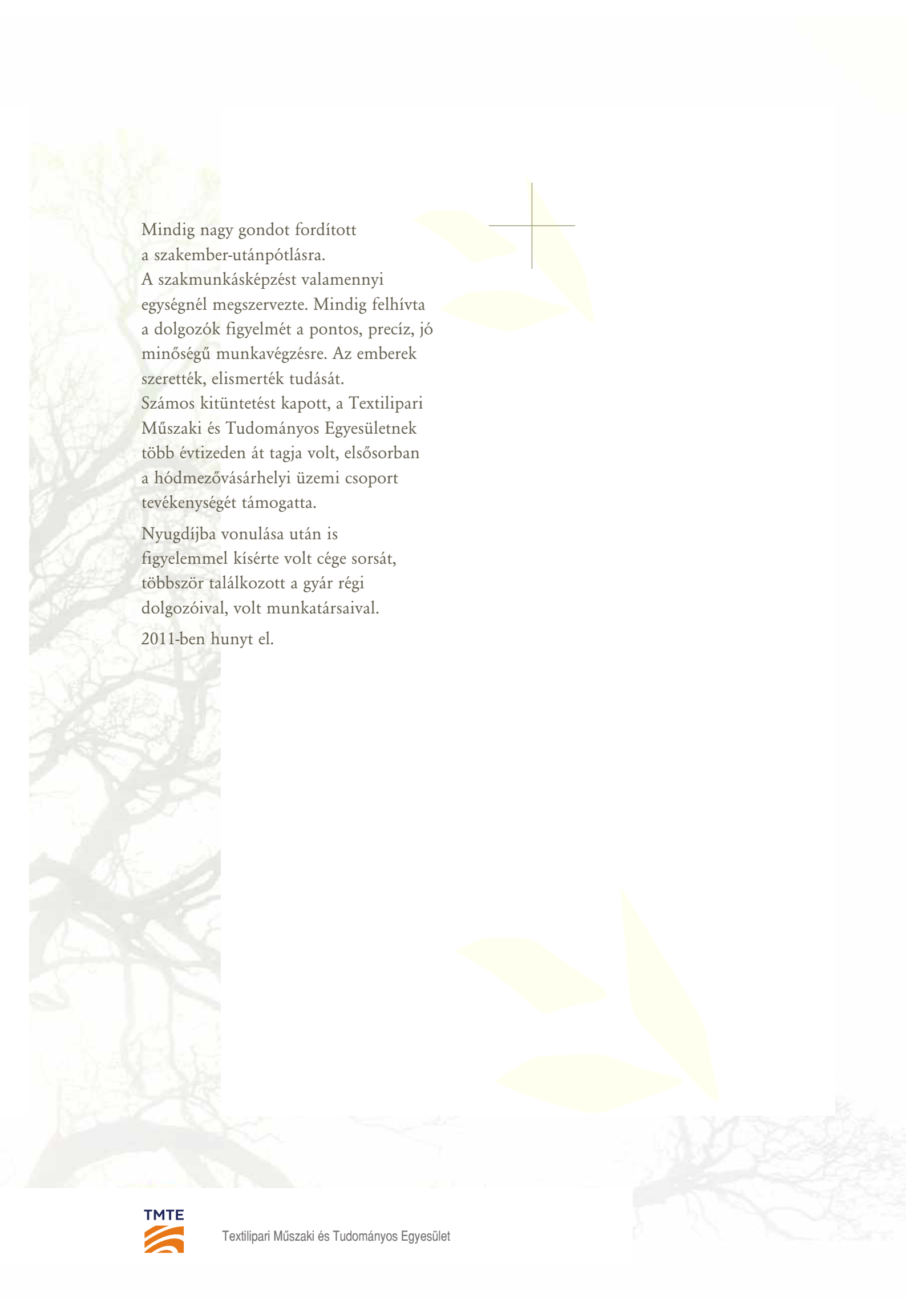

ÁRVAI JENŐ

A HÓDIKÖT fénykora az 1980-as évek elején kezdődött. Erre az időszakra beérték a korábbi fejlesztések.

Ezekben az években már több mint ötezen dolgoztak a gyárban, amely közel tízmillió terméket produkált évente.

Árvai Jenő különösen nagy hangsúlyt helyezett a kereskedelmi tevékenységre. A legfontosabb partnernek a vevőt tekintette. A komolyabb üzletkötéseken személyesen is részt vett. A pulóverek, kardigánok, szabadidő-ruhák jelentős részét már nem lehetett belföldön értékesíteni, folyamatosan nőtt az export. A vállalatnak akkoriban több mint 40 országgal volt üzleti kapcsolata. Több külföldi kötöttárugyárral létesített tartós kapcsolatot.

Mindig nagy gondot fordított
a szakember-utánpótlásra.

A szakmunkásképzést valamennyi
egységnél megszervezte. Mindig felhívta
a dolgozók figyelmét a pontos, precíz, jó
minőségű munkavégzésre. Az emberek
szerették, elismerték tudását.

Számos kitüntetést kapott, a Textilipari
Műszaki és Tudományos Egyesületnek
több évtizeden át tagja volt, elsősorban
a hódmezővásárhelyi üzemi csoport
tevékenységét támogatta.

Nyugdíjba vonulása után is
figyelemmel kísérte volt cége sorsát,
többször találkozott a gyár régi
dolgozóival, volt munkatársaival.

2011-ben hunyt el.

B

Báder Miklósné Fehér Veronika
1970 óta a Hevesi Népművészeti és
Háziipari Szövetkezet tagja, az elnöki
feladatokat 1975-től látja el. Számos
területen végzett és végez társadalmi
tevékenységet: 1980-tól a Népi
Iparművészeti Tanács tagja, 2001-től
a Hagyományos Értékek Megőrzéséért
Alapítvány kuratóriumának elnöke,
2004-től a Csillagvirág Népművészeti
Egyesület elnökségi tagja, 2005-től
a Palóc Út Klaszter Egyesület felügyelő
bizottsági tagja.

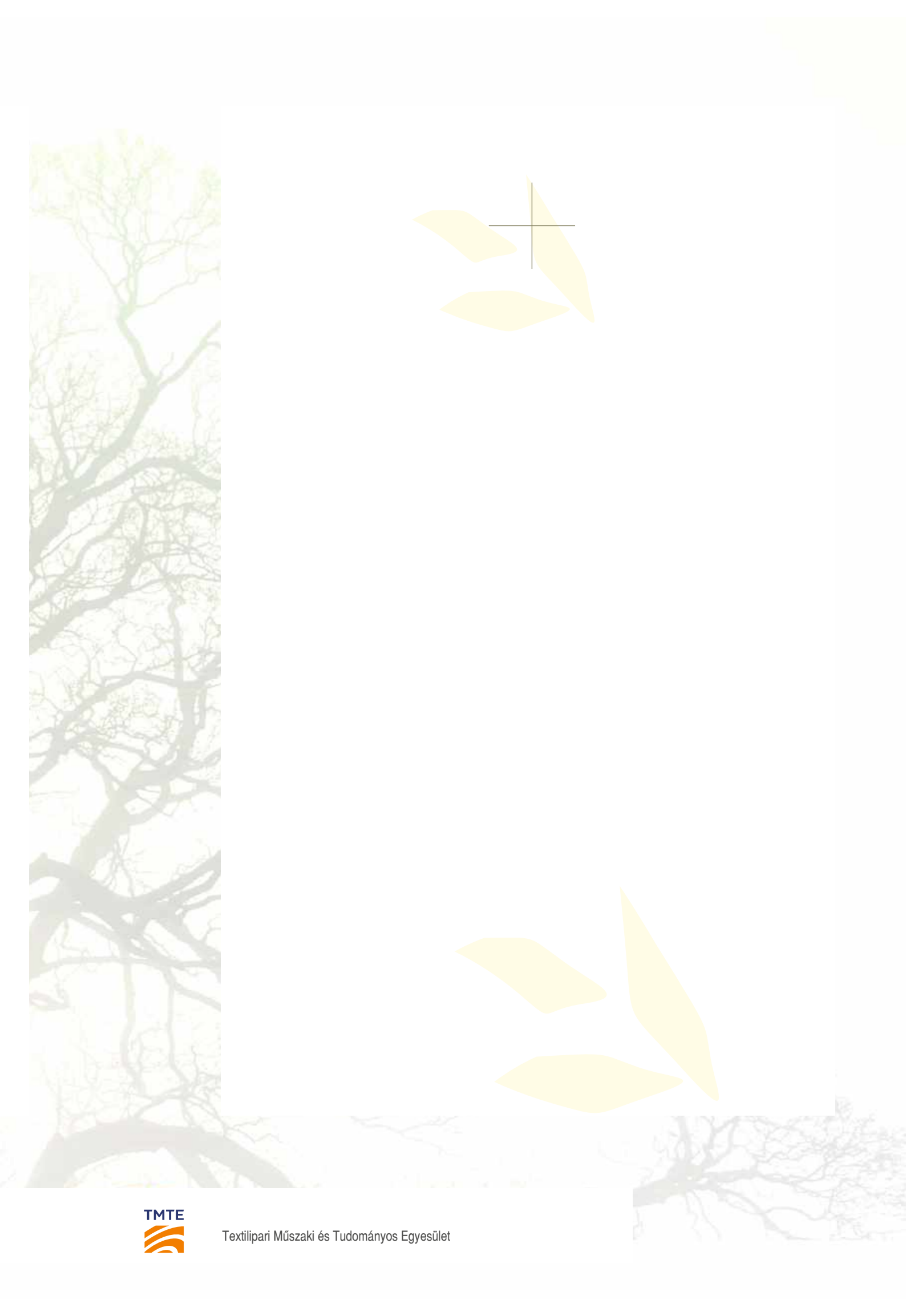
Odaadó munkájáért és önzetlen
tevékenységeiért számos elismerésben
részesült: 1994-ben Kodály Zoltán
emlékdíjat, 1998-ban Pro Urbe Heves
kitüntető címet, 2006-ban Életfa díjat
kapott. A Munkáltatók Országos
Szövetségének (VOSZ) Heves Megyei
Szervezete Magyar Népművészet
kategóriában díjat adományozott
számára. 2017-ben Magyar Arany
Érdemkereszt polgári tagozat
kitüntetésével jutalmazták munkásságát.

BÁDER MIKLÓSNÉ FEHÉR VERONIKA

A Textilipari Műszaki és Tudományos
Egyesülettel régóta együttműködik,
többek között a bedolgozók
elektronikus kapcsolattartását
megvalósító projekt működtetésében
vállalt aktív szerepet. További
pályázatoknál is hathatós
közreműködéssel segítette az egyesület
tevékenységét.

BÁDER MIKLÓSNÉ

Bajczár Éva 1979-ben diplomázott a Magyar Iparművészeti Főiskolán textiltervező művészként. Színekkel kapcsolatos diplomamunkája alapján a Magyar Divat Intézethez (MDI) került, ahol szín- és alapanyag-trendekkel, tervezéssel foglalkozott, előadásokat tartott a tervezők, gyártók és kereskedők részére. Szövöttanyag-terveket is készített, amelyeket az erős kolorit, a szellemesen mozgalmas mintázat jellemzett.

1985-től az INTERCOLOR üléseken az MDI munkatársaként vett részt, a Nemzetközi Színbizottságban bekapcsolódott a színtrendek kidolgozásába. 1986-ban a Francia Divat Intézetben részt vett egy textiltervező továbbképző tanfolyamon, ahol a tervezés, a technológia és marketing területén bővítette ismereteit.

1991–1993 között az Association Internationale de la Couleur (AIC, a színek kutatásával, ipari és művészi alkalmazásával, valamint oktatásával foglalkozó szakembereket, nemzeti szervezeteket összefogó nemzetközi tömörülés) munkájában vett részt, ill. a Magyar Nemzeti Színbizottságban tevékenykedett.

BAJCZÁR ÉVA

Számos szakmai előadást tartott külföldi művészeti iskolákban, egyetemeken, többek között Torontóban, Lyonban. A Budapesti Divat Napokon a szezonális színtrendeket mutatta be.

Az MDI megszűnését követően, 2004-től, a Nemzetközi Színbizottság továbbra is számított Bajczár Éva munkájára, ezért önálló vállalkozásának megalapítása óta – önerőből vállalva a tagsági feltételekkel együtt járó rendszeres szakmai munkát és az egyéb kötelezettségeket – a Bajczár Trend & Design Bt. képviseli Magyarországot. A Nemzetközi Színbizottság 2007 novemberében tartotta először Budapesten az ülését, majd 2015 decemberében ismét itt rendezték meg, amelyek szervezője Bajczár Éva volt.

BAJCZÁR ÉVA

(Az események szakmai támogatásában a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület is szerepet vállalt.)

Szakmai munkája során évente 40–50 színt tervezett, ezek alapján állította össze a színjavaslatokat.

Az Intercolor Encounters ülésén a magyar képző- és iparművészeket, tervezőket, gyártókat, divatiskolákat és népi iparművészeket mutatta be.

Alapanyagtervezőként, textil-mintatervekkel több külföldi (Frankfurt, Berlin, Lille) és hazai kiállításon mutatkozott be. Színeket, színtrendeket, színdizájnt, színtant tanított több hazai divatiskolában, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen. A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület – amelynek régóta tagja – rendezésében Divatmenedzsment modulok, Ruházati kollekciók és késztermékek színtervezése a gyakorlatban c. előadásokat, Speciális színtan témában workshopot tartott, jelenleg is népszerűek újabb tanfolyamai.

A Magyar Textiltechnikában, a Divatmarketing, a Munkahelyi Módi, a Lakáskultúra és TextilForum folyóiratokban többször publikált.

2014-ben Ferenczy Noémi díjra jelöltek.

BÉrettségi után Budapesten, a Felsőfokú Könnyűipari Technikum esti tagozatán tanult tovább, 1967-ben államvizsgázott. 1974-ben Könnyűipari Műszaki Főiskola Ruhaipari Szakán üzemmérnökként végzett. 1971–74 között a Deutsche MTM Vereinigung E.V. intézetnél folytatott tanulmányokat, ahol az MTM (Methods-Time Measurement, módszeridő mérés) munkaszervezési módszert tanulmányozta és amelyből MTM-A, MTM-SD, MTM-2, MTM-B okleveleket szerzett.

1979-ben UNIDO ösztöndíjjal Ausztriában és Németországban volt tanulmányúton, a korszerű technológiák és szervezési módszerek elméletét és gyakorlatát tanulmányozta. 1982-ben felvételt nyert az ENSZ szakértői névjegyzékébe.

1956–66 között a Pamutipari Igazgatóság Anyagvizsgáló Laboratóriumában volt anyagvizsgáló laboráns, az 1966–87 időszakban a Textilipari Kutató Intézet, ill. az INNOVATEX ruhaipari kutató és fejlesztőmérnökeként, tudományos főmunkatársként dolgozott. Ruha- és kötőipari vállalatoknál végzett technológiai fejlesztéseket és üzemszervezést.

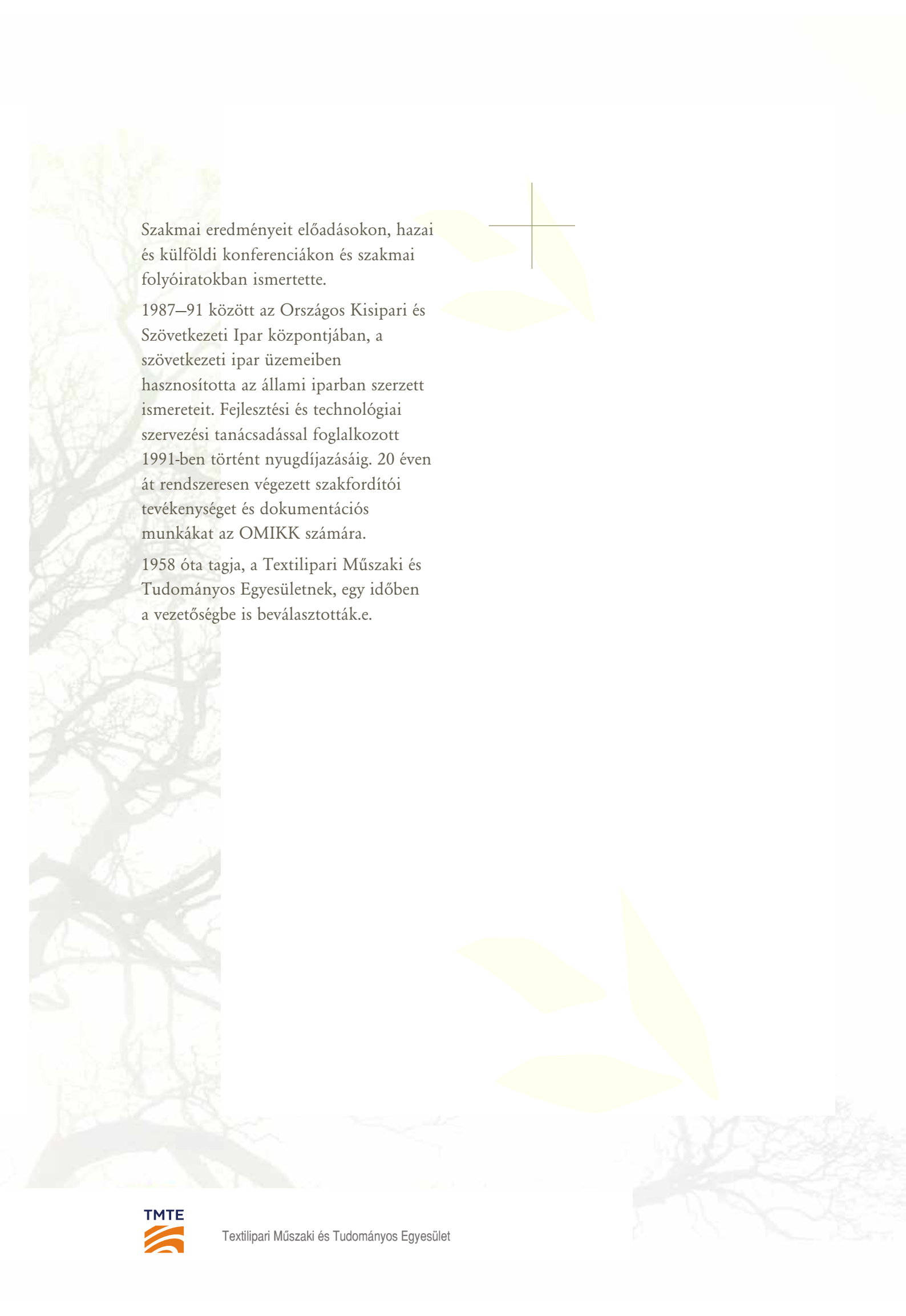

BALLA JENŐNÉ RÁ CZ ZSUZSANNA

Speciális szakterületét az MTM munkamód-, munkahely-, ill. folyamatszervezés jelentette. A külföldi tanulmányok elvégzése után feladata volt az MTM módszer magyarországi adaptációja, a magyar nyelvű terminológia kidolgozása, és különböző szintű tanfolyami oktatása hazai ruha- és kötőipari vállalatoknál.

Fejlesztési munkái során kiemelt figyelmet fordított a varrodai dolgozók oktatására. Kidolgozta a ruhaipari dolgozók alkalmassági vizsgálatának módszertanát és széleskörű képességvizsgálatokat végzett. Kidolgozta továbbá az ún. TOTAL betanítási és teljesítményjavító/fokozó tréninget, amit a gyakorlatban oktatott.

BALLA JENŐNÉ

Szakmai eredményeit előadásokon, hazai és külföldi konferenciákon és szakmai folyóiratokban ismertette.

1987–91 között az Országos Kisipari és Szövetkezeti Ipar központjában, a szövetkezeti ipar üzemeiben hasznosította az állami iparban szerzett ismereteit. Fejlesztési és technológiai szervezési tanácsadással foglalkozott 1991-ben történt nyugdíjazásáig. 20 éven át rendszeresen végezett szakfordítói tevékenységet és dokumentációs munkákat az OMIKK számára.

1958 óta tagja, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, egy időben a vezetőségbe is beválasztották.e.

B Körmenden született 1934. szeptember 24-én. 1953-ban szerzett technikus oklevelet a Győri Textilipari Technikumban. Első munkahelye a Hugarotex volt, majd 1958-tól a Kőszegi Posztó- és Nemezgyárban dolgozott gyakornokként.

1959-től – volt tanárai megkeresésére – volt iskolája, az akkor már Rejtő Sándor Textilipari Technikumban tanított szakmai tárgyakat (anyagismeretet, kötéstant, laboratóriumi gyakorlatot). 1963-tól ő lett az iskola igazgató-helyettese, ebben a minőségében nagyon fontosnak tartotta az iskola és a textilipari vállalatok közötti kapcsolat kialakítását, az együttműködés folyamatosságának biztosítását.

1958-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen textiltechnológia szakos gépészmérnöki oklevelet szerzett, majd 1965-ben elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetem mérnök-tanárképző kiegészítő szakát is.

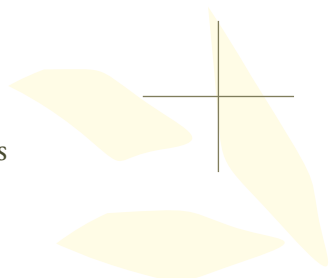

BANDI ISTVÁN

1971-ben a Könnyűipari Minisztérium az iskola vezetésével bízta meg. Ezt követően az iskola szerkezetében jelentős változásokat hajtottak végre. 1972-től a kötő szakággal, 1974-től a szakmunkásképzéssel, 1980-tól a textilvegyipari képzéssel egészült ki az iskola. Így a nappali tagozaton 12 osztályos iskolából 34 osztályos iskola lett, emellett a vállalatokkal együttműködve esti és levelező tagozaton is folyt képzés.

Vezetői munkája mellett szakmai ismereteit állandóan bővítette. Három anyagismereti és egy gyártásismereti tankönyvet írt, több középiskolai és egy főiskolai tankönyvet lektorált. Részt vett a szakmai tantervek összeállításában, módosításában.

BANDI ISTVÁN

Hosszú éveken keresztül volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület győri csoportjának titkára. E munkáján keresztül is segítette az iskola és a vállalatok jó kapcsolatát.

Vezetői munkájában különösen nagy gondot fordított arra, hogy az iskola tantestülete nyugodt körülmények között, csak az oktató-nevelő munkára összpontosítva végezhesse munkáját. Volt tanítványai ma is nagyon szeretik, tisztelik. Az iskola jó légkörére jellemző, hogy a volt tanítványok egy része a főiskola vagy egyetem elvégzése után tanárként visszajöttek.

Életének mozgatórugója az iskola, a humánus, művelt, a szigorú szakmai körülményeknek megfelelő szakemberek nevelése volt. A textilipari vállalatokkal a kapcsolat rendszeresen felülvizsgált együttműködési szerződések alapján történt. Kialakította az iskola szakmai kirándulásának rendszerét, a diákok évfolyamtól, szakiránytól függően, tanulmányaik alatt meglátogatták az ország meghatározó textilipari vállalatait. Nagyon jó szakmai, kulturális, emberi kapcsolat volt a budapesti, szegedi, majd az újfehértói textilipari iskolákkal is.

1994-ig, nyugdíjba vonulásáig mindent megtett azért, hogy az iskola követelményei, szerkezete a szerint alakuljon, ahogy azt az ipar változása megkívánta.

Számos kitüntetésben részesült, így tevékenységét többek között a Könnyűipar kiváló dolgozója, az Oktatásügy kiváló dolgozója, Kiváló pedagógus kitüntetéssel, a Munka-érdemrend bronz fokozatával, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszttel ismerték el.

Bangha Jenő 1921. december 4-én született. Iskoláinak elvégzése után, 1937 óta dolgozott a textiliparban, 1937-től 1987-ig a Magyar Pamutipar dolgozója volt.

Kezdetben a szövődében mint szövő tevékenykedett, majd 1941-től 1944-ig tovább tanult és kiemelt képesítést kapott. 1948-tól a fonoda műszaki osztályvezetője. 1952-től gyári főtechnológus, de egyben országos szinten irányította a gyárak technológusainak munkáját. 1958-tól a fonoda műszaki vezetője, fonodavezető-helyettes, 1973-tól fonószövő gyárrészlegvezető.

Szakmai munkássága során sokat foglalkozott a mesterséges szálanyagok – elsősorban a viszkózszálak – textilipari feldolgozásával, a sztatikus feltöltődés elvezetésének kérdéseivel és a gyűrűsfonógépek nyújtóműveinek műszaki problémáival.

Az 1980-as években jelentős feladatot látott el a Magyar Pamutipar vidéki üzemtelepítései terén és vezette az új részlegeket nyugdíjazásáig.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület pamutfonó szakosztályának 1950 óta vezetőszégi tagja.

Külön érdeme a szakmai oktatás területén végzett munkája.

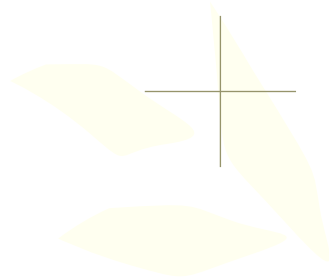
BANGHA JENŐ

Több évtizeden keresztül foglalkozott a szakmunkásképzéssel és a művezető továbbképzéssel. A szakosztály speciális céltanfolyamait több évtizeden keresztül eredményesen szervezte, ezek ismeretanyagai biztosították a fonóipar egyes területeinek műszaki fejlődését.

Szakírói munkássága külön jelentős. Ez irányú tevékenysége nagyban járult hozzá a sikeres szakoktatáshoz és a műszaki szakirodalomban jelentkező hiányok pótlásához. Számos szakkönyv szerzője vagy társszerzője. Ő írta meg a Magyar Pamutipar 100 éves történetét. Fonástechnológiai szakkönyve 11 kiadást ért el.

Szakmai, szakirodalmi munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el. Az Eötvös Loránd-díjat 1979-ben nyerte el.

BANGHA JENŐ

Bárány István három évtizeden át volt a magyar kötőipar vezetőinek „doyen”-je, az akkor működött tíz nagy kötőipari vállalat igazgatóinak ki nem nevezett, de mindenki által elismert vezetője. Amikor már nem volt iparigazgató, „csak” az egyik nagyvállalat vezérigazgatója, akkor sem volt olyan igazgatói értekezlet, amelyen ne ő elnökölt volna.

1921-ben született. A kötő szakmával 1936-ban a Bruszt (a későbbi Zuglói) Kötöttárugyárban mint inas ismerkedett meg, ahol később segéd, majd művezető, végül üzemvezető lett. Kezdetől fogva részt vett az 1940-es évek végén megalakult új iparvezetés munkájában, mint a Kötszövőipari Központ, később Kötszövőipari Igazgatóság főmérnöke, utóbb igazgatója. Ebben az időszakban alakult meg – Bárány István aktív közreműködésével – az összevont Budapesti Harisnyagyár és a Habselyem Kötöttárugyár, akkor létesült a kötőipari központi festő-kikészítő üzem a Budapesti Harisnyagyár területén, és valósult meg Hódmezővásárhelyen a síkthurkolt felsőruházati kötöttárugyártása a HÓDIKÖT megalakításával.

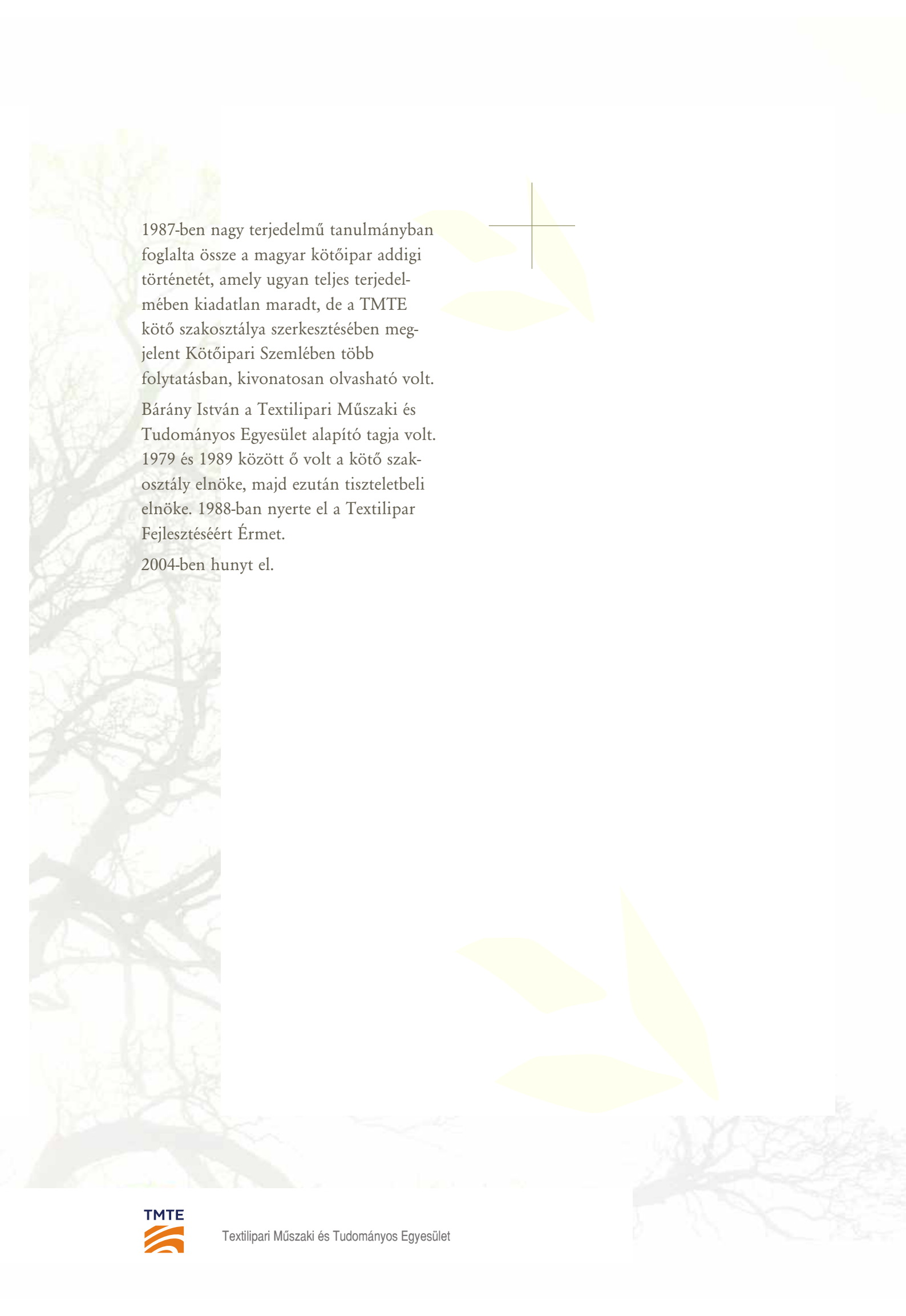

BÁRÁNY ISTVÁN

Az iparigazgatóságok megszűntével, 1963-ban ő lett a Zuglói Kötöttárugyár, a Rákospalotai Kötöttárugyár és a Divatkötöttárugyár összevonásával létrehozott Budapesti Finomkötöttárugyár (BFK) vezérigazgatója és ezt a tisztséget töltötte be közel három évtizeden át, nyugalomba vonulásáig. Ebben az időszakban létesült az ő irányítása mellett, a BFK leányvállalataként a Balassagyarmati Kötöttárugyár és a Mátészalkai Kötöttárugyár, épült újjá a rákospalotai gyárban a festő-kikészítő üzem és épült meg a zuglói gyár új üzem- és irodaépülete.

Nyugalomba vonulása után egészségi állapota sajnos nem engedte meg, hogy aktív munkát végezzen, de mindvégig nagy érdeklődéssel figyelte az iparban zajló eseményeket.

BÁRÁNY ISTVÁN

1987-ben nagy terjedelmű tanulmányban foglalta össze a magyar kötőipar addigi történetét, amely ugyan teljes terjedelmében kiadatlan maradt, de a TMTE kötő szakosztálya szerkesztésében megjelent Kötőipari Szemlében több folytatásban, kivonatosan olvasható volt.

Bárány István a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alapító tagja volt. 1979 és 1989 között ő volt a kötő szakosztály elnöke, majd ezután tiszteletbeli elnöke. 1988-ban nyerte el a Textilipar Fejlesztéséért Érmét.

2004-ben hunyt el.

Barna Judit a Kulich Gyula Ruha és Cipőipari Technikumban ruhaipari technikusként végzett, majd a Könnyűipari Műszaki Főiskola ruházati karán ruhaipari mérnöki oklevelet szerzett. A Magyar Újságírók Szövetségének tagja, ruhaipari szakújságíró.

A Vörös Október Férfiruhagyárban kezdte pályafutását, majd 1985-1993 között a Könnyűipari Szövetkezetek Szövetségében ruházati ipari főmunkatársként dolgozott. Ezután a Magyar Divat Intézet Kft.-nél marketing koordinátor, majd a Divatmarketing szaklap hirdetésszervezői teendőit látta el. „A kereskedő” c. divatkereskedelmi magazinnál kiállítás- és hirdetésszervezőként, a Trend Divatkereskedelmi szaklapnál rovatvezetőként, hirdetési vezetőként dolgozott.

1998–2000 között saját családi vállalkozásában bórdíszmű termeltetéssel, külkereskedéssel és vámkezeléssel foglalkozott, majd egy francia ruházati nagykereskedelmi cégnél volt értékesítő. Ezt követően a WestTrend Magazinnál rovatvezetői, hirdetési vezetői munkakörben tevékenykedett. A Brokernet Holdingnél külsős pénzügyi tanácsadó, befektetés értékesítő feladatokat látott el.

BARNA JUDIT

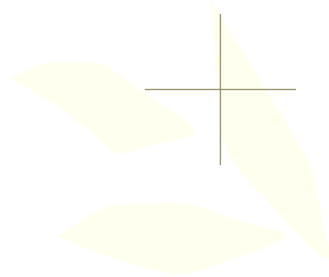
A szakmai oktatásban is aktívan tevékenykedik, szakképzési szakértő, közép- és főiskolai vizsgálónök.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben 2003-tól nagy aktivitással szakmai koordinátor volt hosszú ideig, rendezvények és tanfolyamok értékesítésével, kiállítás szervezéssel foglalkozott.

A ruhaipari szakosztály munkájában eredményesen részt vesz.

A Magyar Textiltechnika szakmai folyóirat rovatvezetője, rendszeresen publikál itt és különböző más szaklapokban.

BARNA JUDIT

Beck Tamás 1929-ben Budapesten született. A budapesti Piarista Gimnáziumban 1947-ben érettségizett, majd 1948-ban a Magyar Kender-, Len- és Jutaiparnál kezdett dolgozni. Munka mellett a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnöki oklevelet szerzett. Tanulmányait azonban nem csak ezen az egyetemen folytatta: ösztöndíjasként 1950/51-ben a prágai műegyetemen, és később, 1971/72-ben az USA-ban, a Princetoni Egyetemen is tanult. Ezenkívül közgazdasági végzettséggel is rendelkezik.

1952-ben a Könnyűipari Minisztériumba került csoportvezetőnek, majd a műszaki osztály helyettes vezetője lett. 1963-ban az akkor – négy korábbi vállalat összevonásával – alakult Szegedi Kenderfonó- és Szövőipari Vállalat igazgató-főmérnökének nevezték ki, ebben a minőségben 1970-ig dolgozott. Innen a Könnyűipari Szervezési Intézetbe került műszaki igazgatónak, de 1973-ban ismét termelő vállalathoz ment dolgozni: a BUDAFLAX Lenfonó- és Szövőipari Vállalat vezérigazgatói tisztét bízták rá.

A BUDAFLAX Beck Tamás vezetése alatt kimagasló eredményeket ért el. A közel hatezer embert foglalkoztató nagyvállalat a lentermesztéstől kezdve a kész szövetek konfekcionálásáig, illetve a pozdorjabútorlapok gyártásáig és értékesítéséig terjedő tevékenységet folytatott.

BECK TAMÁS

Óriási beruházásokat eszközöltek a leniparban, irányították a Rostlentermesztési Rendszer munkáját, számos új technológiát honosítottak meg és kiterjedt gyártmányfejlesztési tevékenységet folytattak.

Meghonosították Magyarországon a farmerszövet-gyártást, amit a brit Lee Cooper céggel kötött megállapodás alapján annak védjegyével ellátva exportálhattak is. Közös kutatás-fejlesztési munkát folytattak egy neves francia gépgyárral a gerebenezés nélküli szálfonalgéártás hazai megvalósítására, ill. egy holland kutatóintézettel a korszerű lenrostkikészítés és az orsó nélküli, ragasztásos fonalképzési technológia bevezetésére. A ruházati célú és a lakástextil-szövetek mellett igen jelentős volt a műszakitextil-gyártásuk is: különféle szűrők, vitorlavásznak, ponyvaszövetek, napellenzők, sátor-

szövetek, hajlékony tartályok, poliuretán- és gumibetétes tömlők készültek a vállalat gyáraiban. Túra- és lakósátrak gyártására Tabon egy külön gyárat is létrehozta.

Beck Tamás 1988-ig állt a vállalat élén. Ekkor kereskedelmi miniszternek nevezték ki és ezt a pozíciót töltötte be 1990-ig, amikor is nyugdíjba vonult.

Vállalatvezetői és iparszervezői munkássága mellett tudományos munkát is végzett. Vezetésével dolgozták ki hazánkban a II. világháború után a lenkócok fésülésének technológiáját és 1967-ben a kelet-európai országok között elsőként vállalatánál alkalmazták először a polietilénfólia-szalagok gyártását. Ez utóbbi később egy egész iparág kialakulásához vezetett. Ugyancsak az általa vezetett gyárban valósították meg a szintetikus szálakkal kevert ponyva-szövetek rétegező kenési eljárását. Kezdeményezésére alakult meg 1976–77-ben a Rostlentermesztési Rendszer és az ehhez kapcsolódó Rostlentermesztési Kutatóállomás.

Tudományos munkásságának részét képezi az a több mint húsz szakkönyv és tankönyv, aminek szerzője vagy társszerzője volt, és az a számtalan szakcikk, tanulmány, amely magyar és külföldi tudományos és szakfolyóiratok hasábjain jelent meg.

Mindemellett oktatói munkát is végzett: a Könnyűipari Műszaki Főiskola címzetes főiskolai tanáráként.

1975-től a Magyar Tudományos Akadémia Ipargazdasági Bizottságának, valamint Szál- és Rosttechnológiai Bizottságának volt tagja, dolgozott szakértőként az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságban.

Beck Tamás munkásságát a szorosan vett textiliparon kívül is elismerték. Elnyerte a Magyar Kereskedelmi Kamara elnöki tisztét, amit 1982 és 1988 között töltött be. 1992-től a Magyar Mérnökök és Építészek Világszövetsége Magyar Egyesületének elnöke, a Magyarországi Dél-Afrikai Egyesület elnöke, a Magyar Környezetvédelmi Egyesület elnökségi tagja. Számos kitüntetés tulajdonosa, többek között 1980-ban megkapta az Eötvös Loránd Díjat, 1985-ben az Állami Díjat és 1990-ben elnyerte az Osztrák Nagy Arany Érdemrendet a Csillaggal.

A TMTE-nek 1948 óta tagja, egyike az alapítóknak. Vállalt szerepet az egyesület elnökségében és több bizottságában. Évtizedeken át volt szerkesztője a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület által kiadott Len-, Kender- és Vegyiszálipari Műszaki Tájékoztatónak és tagja volt az ugyancsak TMTE kiadású Ipargazdasági Szemle szerkesztőbizottságának. Nagyszámú előadást tartott magyar és nemzetközi kongresszusokon, konferenciákon. Egyesületi munkáját is több kitüntetéssel honorálták.

B 1941-ben született, a szegedi Textilipari Technikumban 1960-ban érettségizett és kapott szövő-technikusi oklevelet. Első munkahelye a Budakalászi Textilművek volt, ahol mint jacquard-szövő segédmester dolgozott. 1964-ben felvételizett a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karának esti tagozatára, ahol a textiltechnológia szakon 1970-ben szerzett diplomát.

Munkahelyén, amit időközben a BUDAFLAX Budakalászi Gyárának neveztek át, előbb főtechnológusi, majd gyárrészleg-vezetői ill. termelési osztályvezetői munkakört töltött be. Emellett szakmai tárgyakból az érettségiig vitt egy osztályt a gyár kihelyezett esti technikumán.

Időközben megtanult németül és így kapcsolatot tudott tartani más országok lenipari szakembereivel is. 1973-ban lehetőséget kapott arra, hogy két hónapig egy bielefeldi textilkutató intézetben dolgozzék.

1977-től 1982-ig a BUDAFLAX Csillaghegyi Szövőgyárának főmérnöke volt, ahol egyéb feladatok mellett a Trapper, majd a Lee Cooper farmeranyagok kifejlesztését ill. gyártásba való bevezetését irányította.

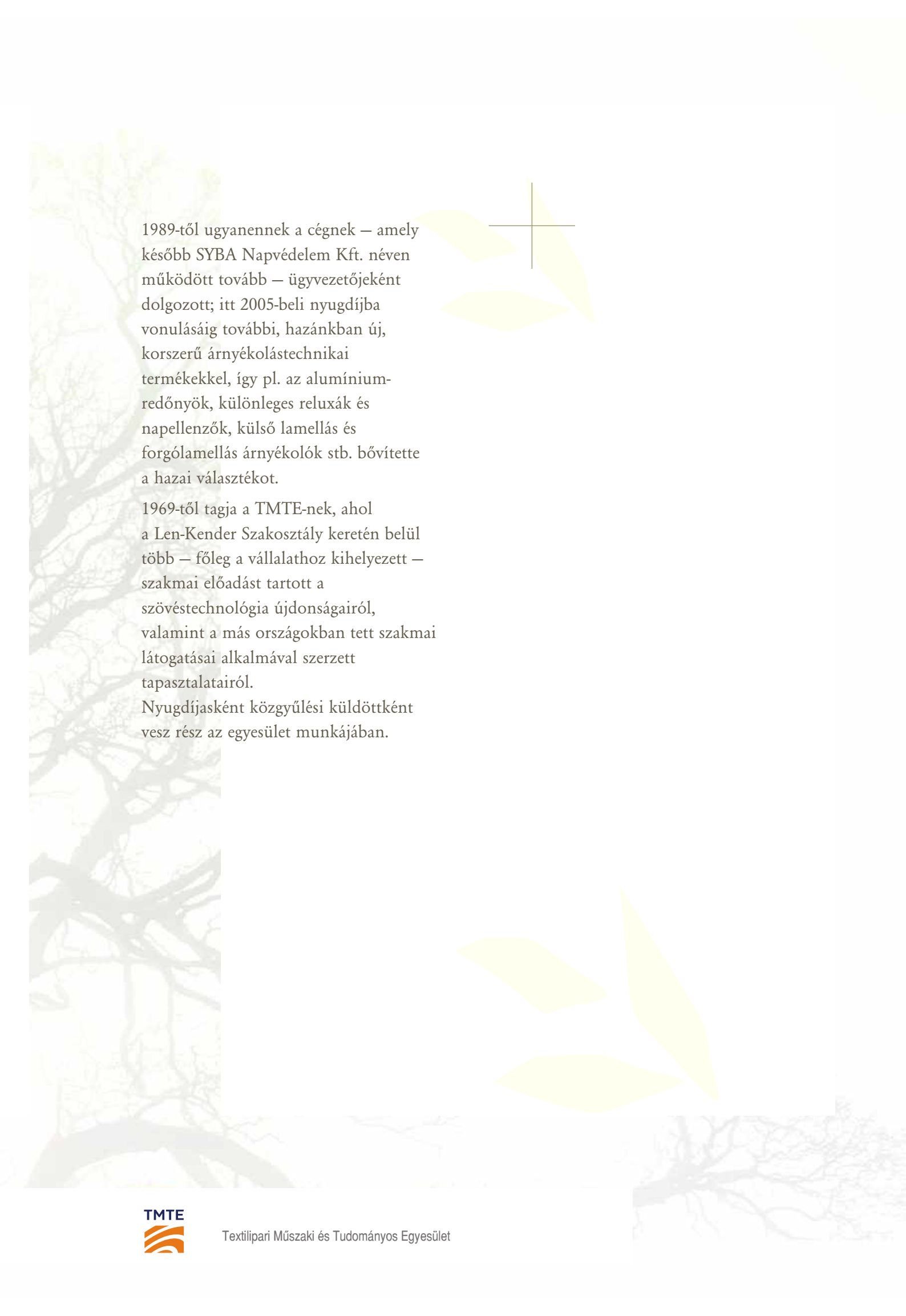

BENCZE IMRE

1982-től 1989-ig a vállalat fejlesztési főosztályát vezette, tevékeny szerepe volt a lenfonodák (finomlen program) és a szövödék (mikrovetélős és ragadókaros szövőgépeken alapuló technológiák) gyártásfejlesztései ill. beruházásai megvalósításában. Emellett az ő vezetésével indult be a vállalat árnyékolástechnikai üzletága is.

1988-ban egy német szakfolyóiratban megjelent hirdetésre alapozva megszervezte egy magyar–német vegyesvállalat, a SYBA-FLAX Függönytechnika Kft. megalapítását, amely Magyarországon is bevezette a Nyugat-Európában már elterjedt szalagfüggönyök gyártását és forgalmazását.

BENCZE IMRE

1989-től ugyanennek a cégnek — amely később SYBA Napvédelem Kft. néven működött tovább — ügyvezetőjeként dolgozott; itt 2005-beli nyugdíjba vonulásáig további, hazánkban új, korszerű árnyékolástechnikai termékekkel, így pl. az alumínium-redőnyök, különleges relaxák és napellenzők, külső lamellás és forgólamellás árnyékolók stb. bővítette a hazai választékot.

1969-től tagja a TMTE-nek, ahol a Len-Kender Szakosztály keretén belül több — főleg a vállalathoz kihelyezett — szakmai előadást tartott a szövés technológia újdonságairól, valamint a más országokban tett szakmai látogatásai alkalmával szerzett tapasztalatairól.

Nyugdíjasként közgyűlési küldöttként vesz részt az egyesület munkájában.

Bendrín Iván 1929. október 21-én született. Az Árpád Gimnáziumban érettségizett, majd az óbudai Textilfestő-gyárban helyezkedett el. A pamutipari nyomó-kikészítő üzemben a ranglétrát végigjárva a fehérítő vezetője lett. Munkája mellett okleveles vegyész-mérnöki diplomát szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. Óbudai munkahelyét felváltva a Lenfonó- és Szövőipari Vállalat budakalászi gyárában folytatta tevékenységét, ahol az üzem filmnyomó és kikészítő részlegének vezetőjeként dolgozott több évig. Ezt követően a Textilipari Kutató Intézet főmunkatársaként folytatta szakmai pályafutását.

Számos textilkutatói téma kiváló ellátása során talán a színméréssel kapcsolatos munkálkodása volt a legkiemelkedőbb. Sokat tett az objektív színmérésen és műszeres receptszámításon alapuló hazai textilipari kolorizálás megteremtéséért.

Intézeti szakértőként több évig Kubában dolgozott.

BENDRIN IVÁN

A hazai felsőoktatásba bekapcsolódva, a textil-vegyésmérnökök posztgraduális képzése során a doktorandusz hallgatókkal foglalkozott nagy szakértelemmel és türelemmel.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1957 óta tagja, több cikluson keresztül a textilvegyész- és kolorista szakosztály titkáráként végezett igen sokoldalú és eredményes egyesületi tevékenységet. Titkári funkciója ellátása során a szakosztály kimagaslóan és töretlenül fejlődve működött, ami a további színvonalas munka meghatározó része volt.

BENDRIN IVÁN

Bercsényi L. György 1924-ben Budapesten született. 1946-ban vegyészmérnöki diplomát szerzett. Egyetemi évei alatt az Arzola Kft.-nél és a Budakalászi (Klinger) Textilműveknél gyakornok, az egyetem Textilkémia Tanszékén kisegítő tanársegéd volt. Első munkahelye a Textilfestőgyár, ahol először laboratóriumvezető, azután kolorista, majd a nyomóosztály helyettes vezetője lett. 1951-től a Textilipari Kutató Intézetben (TKI) önálló kutatóként, majd osztályvezetőként, végül főosztályvezetőként dolgozott. Közben két évig a Könnyűipari Minisztérium fejlesztési osztályán helyettes osztályvezetőként foglalkozott a hazai textilkikészítő iparral. Nyugdíjba vonulása után az Innovatext (a TKI utóda) szerződéses munkatársaként honvédségi témákat (pl. infra felderítés ellen védő ruhák) és külföldi rendelésre (Rotta GmbH) segédanyag témákat bíztak rá. Később, mint önálló vállalkozó, a gazdaságban közvetlenül felhasználható témákat oldott meg (pl. speciális hotelfüggönyök, lángmentes jármű-üléshuzatok). Utolsó munkaterülete, amit a HIP Kft. részére végzett, a hazai farmerkikészítés és annak segédanyag ellátása volt.

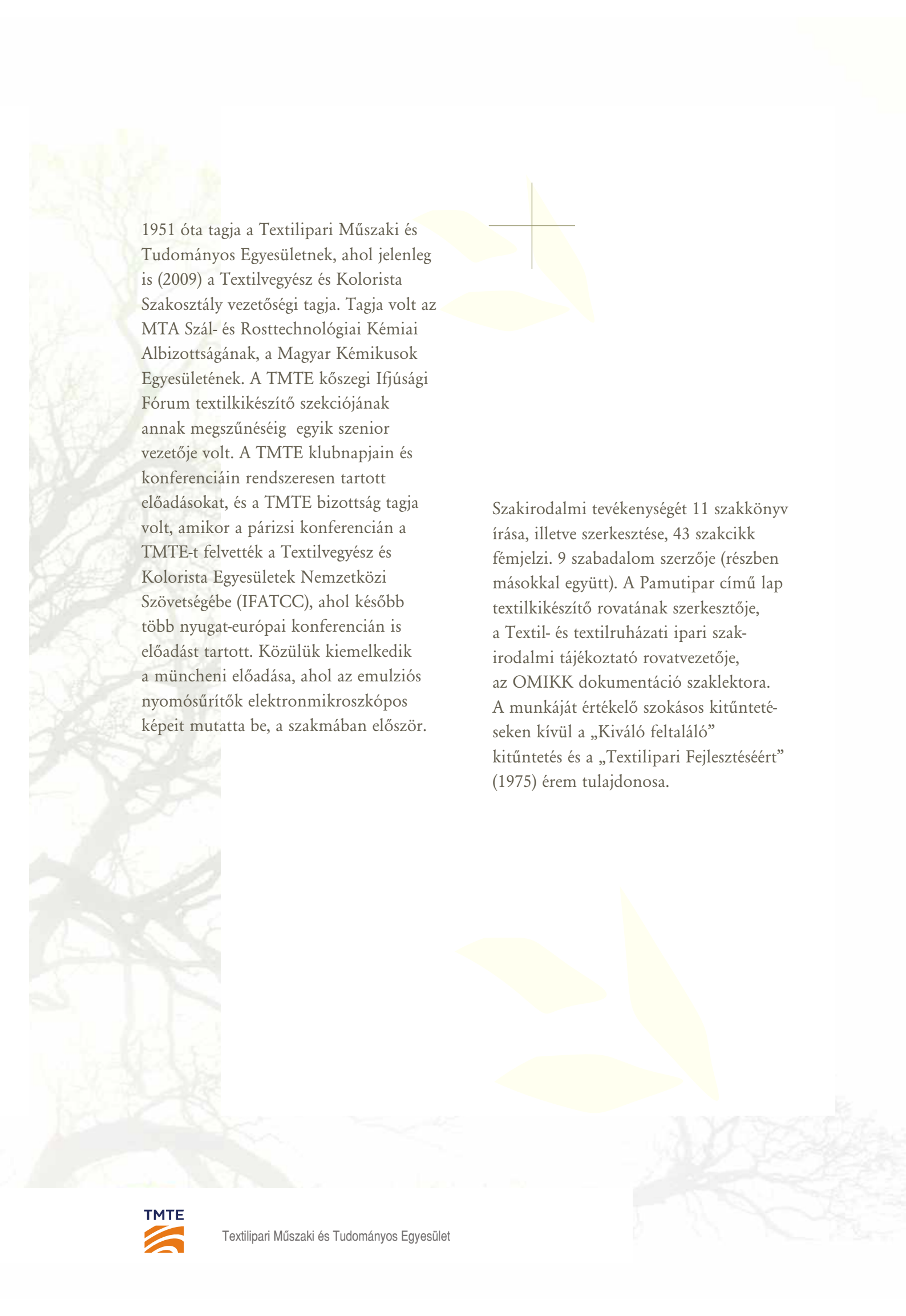

BERCSÉNYI L. GYÖRGY

Tanított művezető-képző és mérnök-továbbképző tanfolyamokon kémiát, textilkémiát, nyomósűrítőkkel kapcsolatos szakmai ismereteket, színelméletet; a TKI 1955-ös pekingi műszerkiállításán műszerismeretet, az Iparművészeti Főiskolán kémiát, a Budapesti Műszaki Egyetemen kolloidikát.

A Chemolimpex megbízásából magyar vegyszerek, segédanyagok felhasználási módját ismertette Sanghajban, Kairóban, Alexandriában és Mehallában. 1960-1970 között a magyar textilkikészítő ipart és a textil-segédanyaggyártást képviselte a KGST értekezleteken, itthon és külföldön egyaránt.

BERCSÉNYI L. GYÖRGY

1951 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, ahol jelenleg is (2009) a Textilvegyész és Kolorista Szakosztály vezetőségi tagja. Tagja volt az MTA Szál- és Rosttechnológiai Kémiai Albizottságának, a Magyar Kémikusok Egyesületének. A TMTE kőszegi Ifjúsági Fórum textilkikészítő szekciójának annak megszűnéséig egyik szenior vezetője volt. A TMTE klubnapjain és konferenciáin rendszeresen tartott előadásokat, és a TMTE bizottság tagja volt, amikor a párizsi konferencián a TMTE-t felvették a Textilvegyész és Kolorista Egyesületek Nemzetközi Szövetségébe (IFATCC), ahol később több nyugat-európai konferencián is előadást tartott. Közülük kiemelkedik a müncheni előadása, ahol az emulziós nyomósűrítők elektronmikroszkópos képeit mutatta be, a szakmában először.

Szakirodalmi tevékenységét 11 szakkönyv írása, illetve szerkesztése, 43 szakkikk fémjelzi. 9 szabadalom szerzője (részben másokkal együtt). A Pamutipar című lap textilkikészítő rovatának szerkesztője, a Textil- és textilruházati ipari szakirodalmi tájékoztató rovatvezetője, az OMIKK dokumentáció szaklektora. A munkáját értékelő szokásos kitüntetésekén kívül a „Kiváló feltaláló” kitüntetés és a „Textilipari Fejlesztéséért” (1975) érem tulajdonosa.

BA textiltisztító szakma népszerű és nagyra becsült szakembere, Boldizsár János 1919-ben született. Először egy kelmefestő-vegytisztító kisüzemben szerzett kiváló eredménnyel segédlevelet. A II. világháború után Tóth Ödön cégénél helyezkedett el, a technológiai ismeretek mellett különösen érdeklődött a színező- és tisztítógépek iránt. Elvégezte a gépipari technikumot, majd az akkor alakult Patyolathoz került. Műszaki fejlesztésekkel, beruházásokkal foglalkozott 1954-ig, amikor a Mosógépgyár igazgatója lett. Később a Patyolat karbantartó üzemének vezetőjeként dolgozott, ahol az aktívszenes visszanyerők hazai gyártása folyt. A Patyolat központ műszaki osztályvezetőjeként folytatta tovább pályafutását, egészen nyugdíjazásáig. Ekkor sem szakadt el azonban a szakmától, hosszú évekig az egészségügyi mosodák gépeinek javításával foglalkozott.

BOLDIZSÁR JÁNOS

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1964-től aktív tagja, a textiltisztító szakosztályban sokáig végzett fáradhatatlanul egyesületi munkát. Jelenleg az ipartörténeti és hagyományörző szakosztályban tevékenykedik. Évtizedek óta aktív vezetőségi tagja a szakosztálynak. Nagyban segítette személyes tanácsaival és anyagaival a Textilmúzeum szakkiállításának létrehozását és gyűjteménygyarapítását. Több szakmatörténeti, technológiákkal és fejlesztésükkel foglalkozó összeállítás készítője.

BOLDIZSÁR JÁNOS

B Boldizsár Jánosné, leánykori nevén Kőnig Aranka a textiltisztító szakma és a szakoktatás kiváló egyénisége 1928-ban született. Már gyermekként nagynénje mosodájában tevékenyen segédkezett, majd az érettségi után segédlevéllel a Patyolat Vállalathoz került. Elvégezte a művezetői tanfolyamot, majd 1958-ban vegyészmérnöki diplomát szerzett. Dolgozott laboratóriumvezetőként, termelési előadóként és főosztályvezetőként. Főmunkatársként részt vett az 1960-as években létrehozott vegytisztító szalonok kialakításában, a technológia kidolgozásában.

Társalkotója volt az aktív szenes oldószer-visszanyerő berendezéseknek, ami műszaki tevékenységének egyik kimagasló eredménye.

Fő szakterületén, a foltkezelésben igen nagy tekintélyt szerzett a textiltisztító iparban. Szívügyének tartotta szakismereteinek továbbadását, tankönyveket írt, számos szócikket publikált, többek között a Textiltisztítás c. folyóiratban. Hosszú ideig ennek a lapnak rovatvezetője, majd helyettes főszerkesztője is volt.

BOLDIZSÁR JÁNOSNÉ

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1961 óta volt tagja, ahol mint a textiltisztító szakosztály titkára fejtett ki kiváló tevékenységet.

Több előadást tartott az egyesület rendezvényein és üzemekben.

A Textiltisztító Egyesületsnél mint titkár dolgozott.

Szorgalmas és magas színvonalú tevékenységéért a Munka Érdemrend bronz fokozatával tüntették ki.

Eredményes mérnöki munkásságát a Műegyetem arany diplomával ismerte el.

1983-ban vonult nyugdíjba, de akkor sem szakadt el a szakmától és az egyesülettől, rendszeresen részt vett a különböző rendezvényeken.

2011 januárjában elhunyt.

BOLDIZSÁR JÁNOSNÉ

B

Brucker Antal az újpesti Magyar Pamutiparban dolgozott különböző beosztásokban.

Fő szakterülete a pamutfonás volt, a fonó gyáregység vezetőjeként tevékenykedett több évig. Jelentős és sokrétű feladta volt a fonoda fejlesztése.

Később a gyár főmérnökének nevezték ki, amikor már az újpesti üzem Budaprint Pamutnyomóipari Vállalat egyik gyára volt.

1977 elején sajnos tűz ütött ki a Magyar Pamutipar BD fonodájában és az üzembrész a tűz martalékává vált, benne az akkor három éve üzemelő korszerű fonógépekkel.

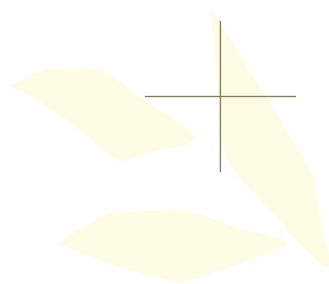
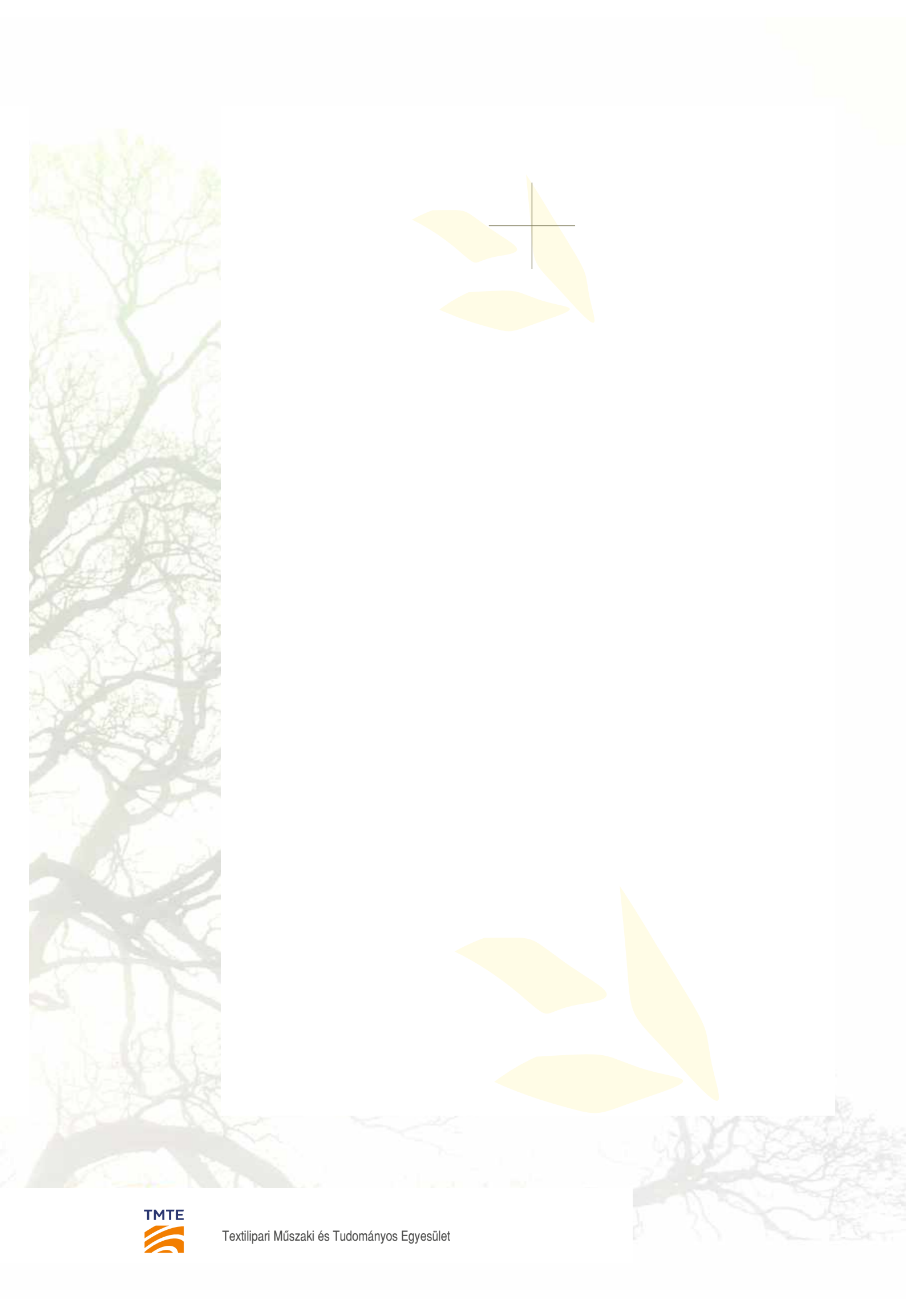
A termelés kiesés kompenzálása érdekében Brucker Antal főmérnök vezetésével gyorsan felvették a kapcsolatot más BD-fonodákkal, ahova az újpesti gyár dolgozóit átirányították, szállításukat megszervezték. Így a nagyvállalat fonaellátásban nem következett be zavar. A tüzeset után egy év alatt irányításával felépült az új és korszerű BD-fonoda.

BRUCKER ANTAL

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület pamutfonó szakosztályában aktívan tevékenykedett. A Magyar Textiltechnikában több cikket publikált.

BRUCKER ANTAL

Csaba Anna Mária a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen szerzett diplomát, első munkahelye a Budapesti Harisnyagyár volt. Elvégezte a kétéves piacszerző szakközgazdász képzést és egyetemi doktori címet is szerzett. Doktori munkájának címe „A vékonyzájú harisnya és harisnyanadrág piacának analízise”.

Néhány év kitérő után visszatért a könnyűiparba, 1979-ben a Magyar Divat Intézetnél (MDI) helyezkedett el. A Kutatási Főosztályon piackutatóként ruházati alapkutatásokban vett részt (piacszegmentálás, férfi alsóruházat, lakástextil fogyasztói szokások), tanulmányokat írt.

Az MDI kiadványaiban (Divattükrő, Divatbarométer, Divatmarketing) és különböző szakfolyóiratokban rendszeresen publikált szakmai cikkeket. A Lakástextil Stúdió vezetője volt, később az MDI igazgatóhelyettese lett. Részt vett a Budapesti Divat Napok szakkiállítások szervezésében.

CSABA ANNA-MÁRIA DR.

A GTZ (Deutsche Gesellschaft für technische Zusammenarbeit) szervezetnél való közbenjárása révén támogatást szerzett magyar vállalatok exportmegjelenésének finanszírozására. Ennek keretében éveken át számos hazai gyártó cég és több iparművész jutott el kiállítóként a Heimtextil, az Interstoff, az IGEDO – CPD német szakvásárokra.

1994-ben a Magyar Divat Intézet – a Textil Wirtschaft című szaklap német kiadójával kötött licencmegállapodás megkötését követően – 1995 nyarán kiadta a DivatMarketing c. lapot, amelynek induláskor főszerkesztő-helyettese, 1996-tól főszerkesztője volt. Mindvégig ő volt a kapcsolattartó a német licenszpartnerrel, a Deutscher Fachverlaggal.

CSABA ANNA-MÁRIA DR.

2003 őszén, az MDI profilváltása miatt munkaviszonya közös megegyezéssel megszűnt.

Ekkor alapította meg a DivatMédia Kft.-t, azóta kiadója a DivatMarketing szaklapnak, amely jelenleg az egyedüli nyomtatott divatszakmai folyóirat Magyarországon.

Az offline megjelenés mellett a divatmarketing.hu weboldalra is rendszeresen tölt fel divat- és üzleti témájú szakmai cikkeket, továbbá készített egy online Divatlexikont. Nagy erőfeszítéssel tartja életben a lapot, egyszemélyes céggént, alvállalkozókat foglalkoztatva.

A főszerkesztői feladat mellett az értékesítési és az adminisztratív feladatokat is ellátja. Fő célkitűzése minőségi, tartalmas lap készítése.

Több DivatMarketing konferenciát szervezett:

Fókuszban a kereskedelem
(2012),

Információ–Innováció–Inspiráció
(2013),

Márka–Motiváció–(E)Marketing
(2014),

Koncepció–Kommunikáció–Kreativitás
(2016).

Konferenciáin a kezdetektől fogva bemutatkozási lehetőséget biztosított fiatal szakembereknek, tervezőknek.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület tagja, az egyesülettel sikeres munkakapcsolatot tart fenn.

Cseh László 1928-ban született Brassóban. Textiles tevékenysége a Pamutkikészítő-gyárban kezdődött, 1948-ban textil-fényképész ipari tanuló lett. Ennek elvégzése után 1950-ben érettségizett. Az Állami Műszaki Főiskolán és a Budapesti Műszaki Egyetemen tanult tovább, 1956-ban vegyészmérnökként diplomázott. Textilvegyszer tevékenységet az üzem több területén végzett.

1951-1952 között laboratóriumi önálló anyagvizsgáló, 1952-54-ig mosó-festőde műszakvezető, 1954-1956 között festékkonyha vezető, 1956-1968-ig kolorista volt. 1968-1975 között főkolorista osztályvezető-helyettes beosztásban tevékenykedett.

1956-ban több textiles szakember hagyta el az országot, így a nyomóipari koloristák utánpótlását külön képzéssel igyekeztek megoldani. Ennek során Cseh László is oktatott, előadásában a nyomásnál jelentkező fotótechnikai hibák eredetével, elkerülési- és esetleges nyomóhengeren történő javítási lehetőségivel foglalkozott.

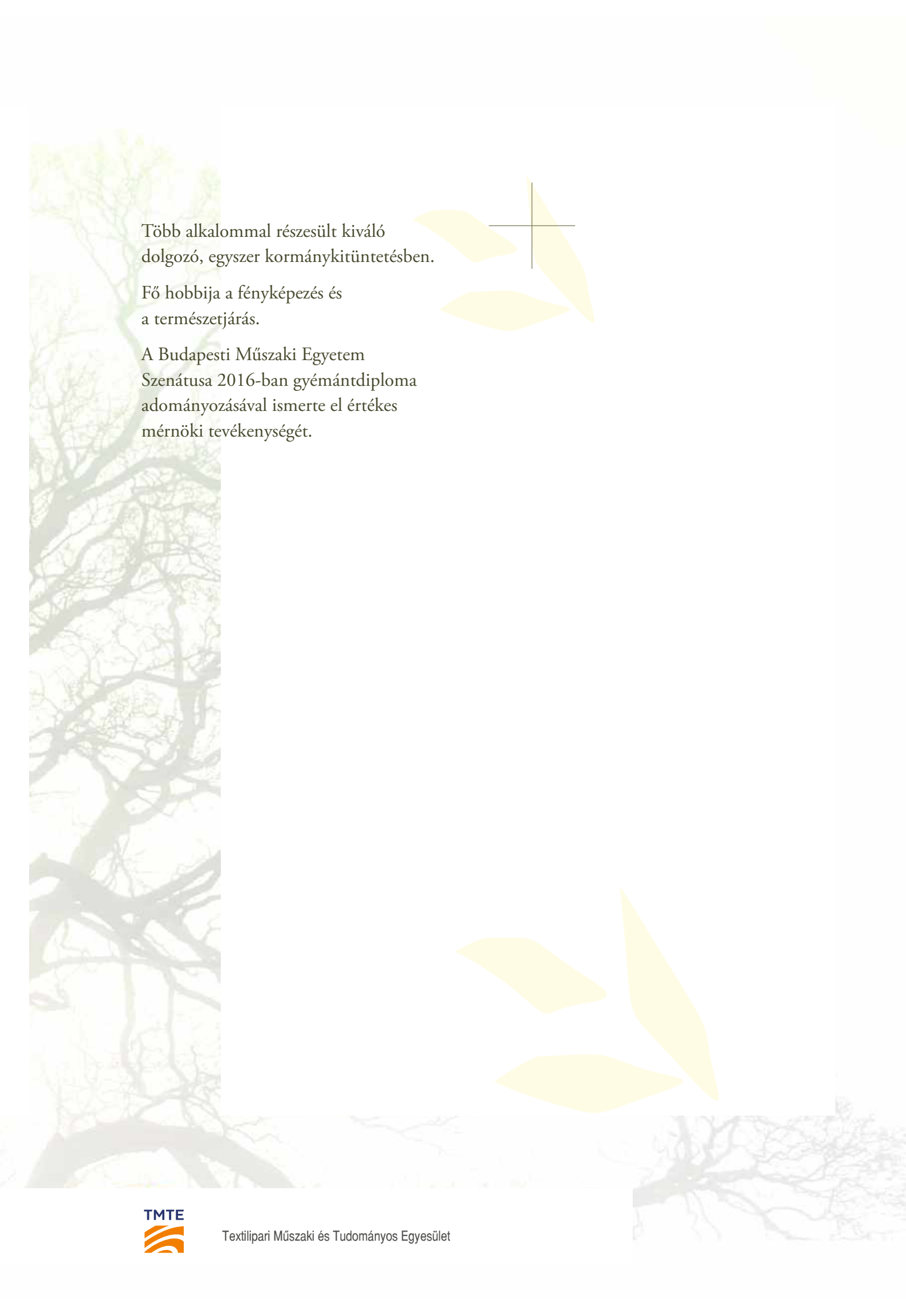
CSEH LÁSZLÓ

1975-1976 között az MSV Selyemkikészítő gyárban osztályvezetőként dolgozott, majd ismét visszatért a Pamutnyomóipari Vállalathoz, 1976-1988-ig a Pamutkikészítő-gyárban, 1981-től Goldberger Textilnyomógyárban technológiai csoportvezető volt. Pályája során több újítása és egy szabadalma volt.

1988-ban vonult nyugdíjba.

Szakmai munkája elismeréseként többször volt kiküldetésben külföldön, Csehszlovákiában, Hollandiában, Lengyelországban, Németországban, Olaszországban, Romániában, Svájcban. A TMTE-ben a textilvegyszer és kolorista szakosztály vezetőségi tagjaként is tevékenykedett.

CSEH LÁSZLÓ

Több alkalommal részesült kiváló
dolgozó, egyszer kormánykitüntetésben.

Fő hobbi a fényképezés és
a természetjárás.

A Budapesti Műszaki Egyetem
Szenátusa 2016-ban gyémántdiploma
adományozásával ismerte el értékes
mérnöki tevékenységét.

C

Csepreghy Győző Erdélyben, Fogarason született 1918-ban. Középiskoláit Nagyszebenben végezte, majd Bukarestben folytatta tanulmányait a textilipari főiskolán, ahol a kikészítő szakon szerzett képesítést 1940-ben. Ezután Szatmárnémetiben helyezkedett el az Erdélyi Textilipar cégnél.

1942-ben került Budapestre, a pestszentlőrinci Általános Fonóipari Rt.-hez, ahol üzemvezető, majd műszaki igazgató volt, és az 1949-ben végrehajtott államosításakor ő lett a vállalat első igazgatója. (Ez a vállalat később beolvadt a Kispesti Textilgyárba, a KISTEXT-be.) Röviddel ezután saját kérésére innen helyezték át a Goldberger Textilművek kelenföldi gyárához fonodavezetőnek, majd rövid idő elteltével az akkor épülő Szegedi Textilművekhez került termelési főmérnöknek, ahol 1950-ben indult meg a termelés. Csepreghy Győző itt fejtette ki azt a nagy horderejű szervező munkát – Róna Imre igazgató támogatásával –, aminek eredményeként 1952-ben megkapta a Kossuth-díjat.

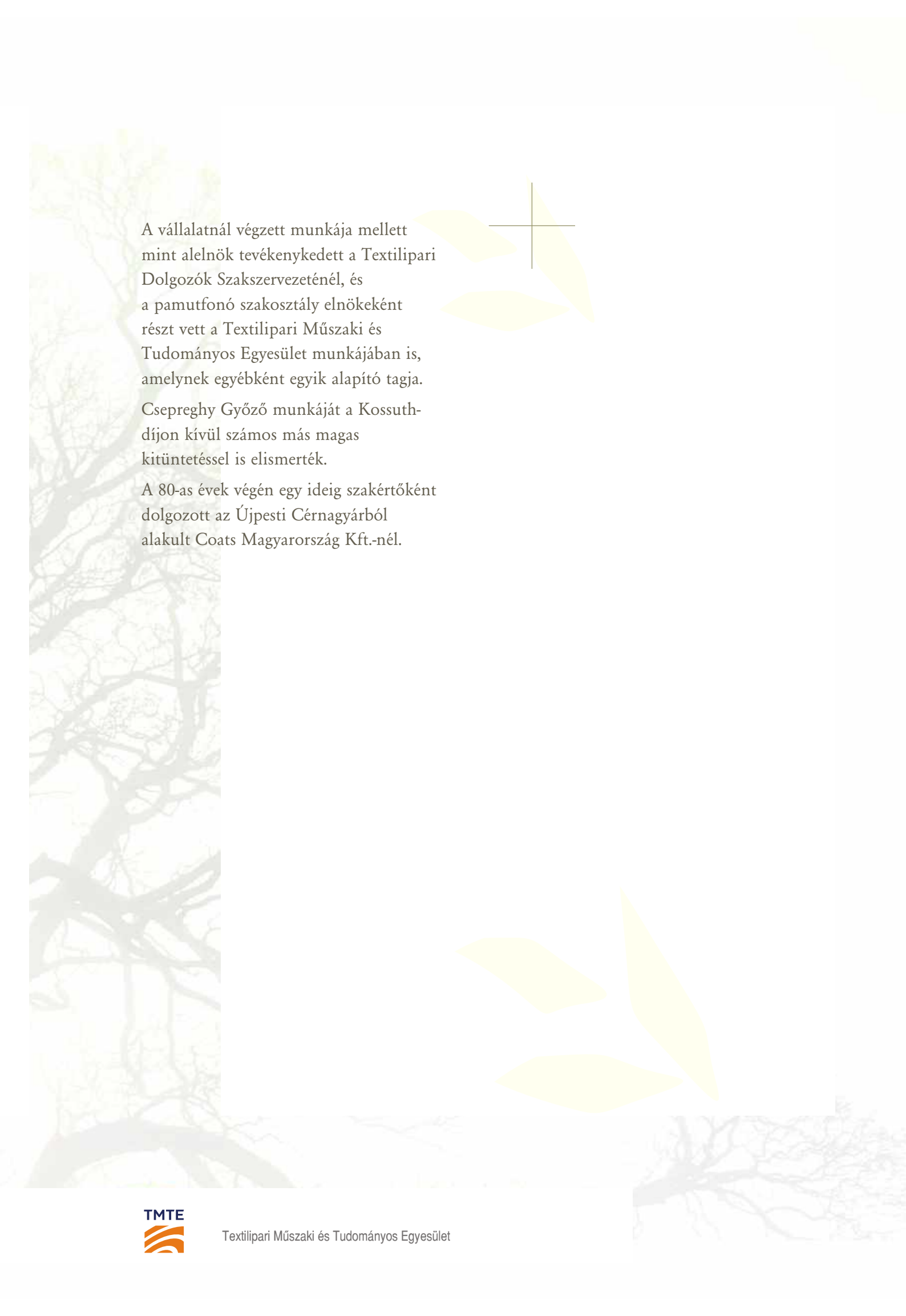
CSEPREGHY GYŐZŐ

1952-ben az akkor létesített Kaposvári Fonodába helyezték át fonodavezetőnek. Ezután 1959–1960-ban egy évet Egyiptomban egy fésűsfonodában dolgozott. Az 1970-es években egy Vietnamban létesített nagy pamutfonoda technológiai terveit készítette el a magyar Könnyűipari Tervező Vállalat részére és irányításával több száz vietnami munkást tanítottak be Kaposvárott és a Lőrinci Fonónál.

1963-ig dolgozott Kaposvárott, ekkor kinevezték a Pamutfonóipari Vállalat igazgató-főmérnökévé. (Ezt a vállalatot ekkor alapították a lőrinci, kaposvári, miskolci és váci fonodák, valamint az Újpesti Cérnagyár egyesítésével.)

Tevékenysége idején igen nagy fejlesztéseket, korszerűsítéseket hajtottak végre ennél a cégnél.

CSEPREGHY GYŐZŐ

A vállalatnál végzett munkája mellett mint alelnök tevékenykedett a Textilipari Dolgozók Szakszervezeténél, és a pamutfonó szakosztály elnökeként részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában is, amelynek egyébként egyik alapító tagja.

Csepreghy Győző munkáját a Kossuth-díjon kívül számos más magas kitüntetéssel is elismerték.

A 80-as évek végén egy ideig szakértőként dolgozott az Újpesti Cérnagyárból alakult Coats Magyarország Kft.-nél.

C 1920-ban született, 1946-ban kezdte működését a textiliparban, ahol elsősorban a munka- és üzemszervezés, valamint a vezetőképzés területén fejtette ki tevékenységét. Dolgozott a Könnyűipari Minisztériumban, a Könnyűipari Szervezési Intézetnél, vezette a Könnyűipari Módszertani és Továbbképző Intézet vezető-továbbképző osztályát. Több mint három évtizedes munkássága alatt a termelés- és munkaszervezés, az ösztönzési módszerek helyes kialakítása, a szervező-szakemberképzés, a számítástechnikai felkészítés, majd a vezető-továbbképzés volt munkájának fő területe.

1951 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, főleg az ipargazdasági szakosztályban tevékenykedett. Tagja volt a szakosztály vezetőségének, egészen a 2000-es évek elejéig több cikluson át látta el a szakosztály titkári tisztet. Részt vett az egyesületi sajtó- és propaganda bizottság munkájában, számos munka-bizottságban, azok irányításában, rendezvények, konferenciák előkészítésében, szervezésében, megvalósításában. Dolgozott a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaságban és több más társadalmi szervezetben. Számos tanulmánya, publikációja jelent meg, sok szakmai előadást tartott.

CSERESNYÉS GÉZA

Munkásságát több kitüntetéssel ismerték el, többek között Hevesi Gyula-díjban részesült. A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület Kiváló Egyesületi Munkáért éremmel tüntette ki.

CSERESNYÉS GÉZA

Csillag György egész életpályája a textiltisztító iparhoz ill. annak fejlesztéséhez kötődik. Kezdetben vállalati területen dolgozott, majd a Helyiipari Minisztériumba került. A szolgáltatások, ezen belül főleg a textiltisztítás szervezeti kereteinek és működési feltételeinek kialakításával foglalkozott. Nevéhez fűződik a hazai nagyüzemi mosodai szolgáltatás iparszerűvé fejlesztése, a vegytisztító szalonrendszer megteremtése. A szolgáltatóipar szervezeti változását követve hosszú évekig dolgozott a Könnyűipari Minisztériumban és az Ipari Minisztériumban. Nyugdíjba vonulása után minisztériumi szakértőként szolgálta a szolgáltató szektort, továbbá a Textiltisztító Egyesülés igazgatójaként dolgozott több évig.

Számos szakmai tanulmány készítésében vett részt, több szakcikke jelent meg különböző folyóiratokban.

Rendszeresen tartott előadásokat hazai és nemzetközi szakmai konferenciákon.

CSILLAG GYÖRGY

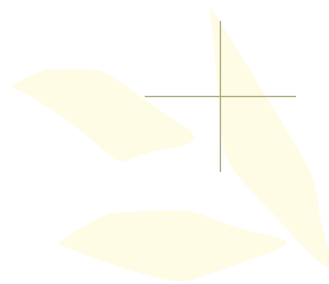
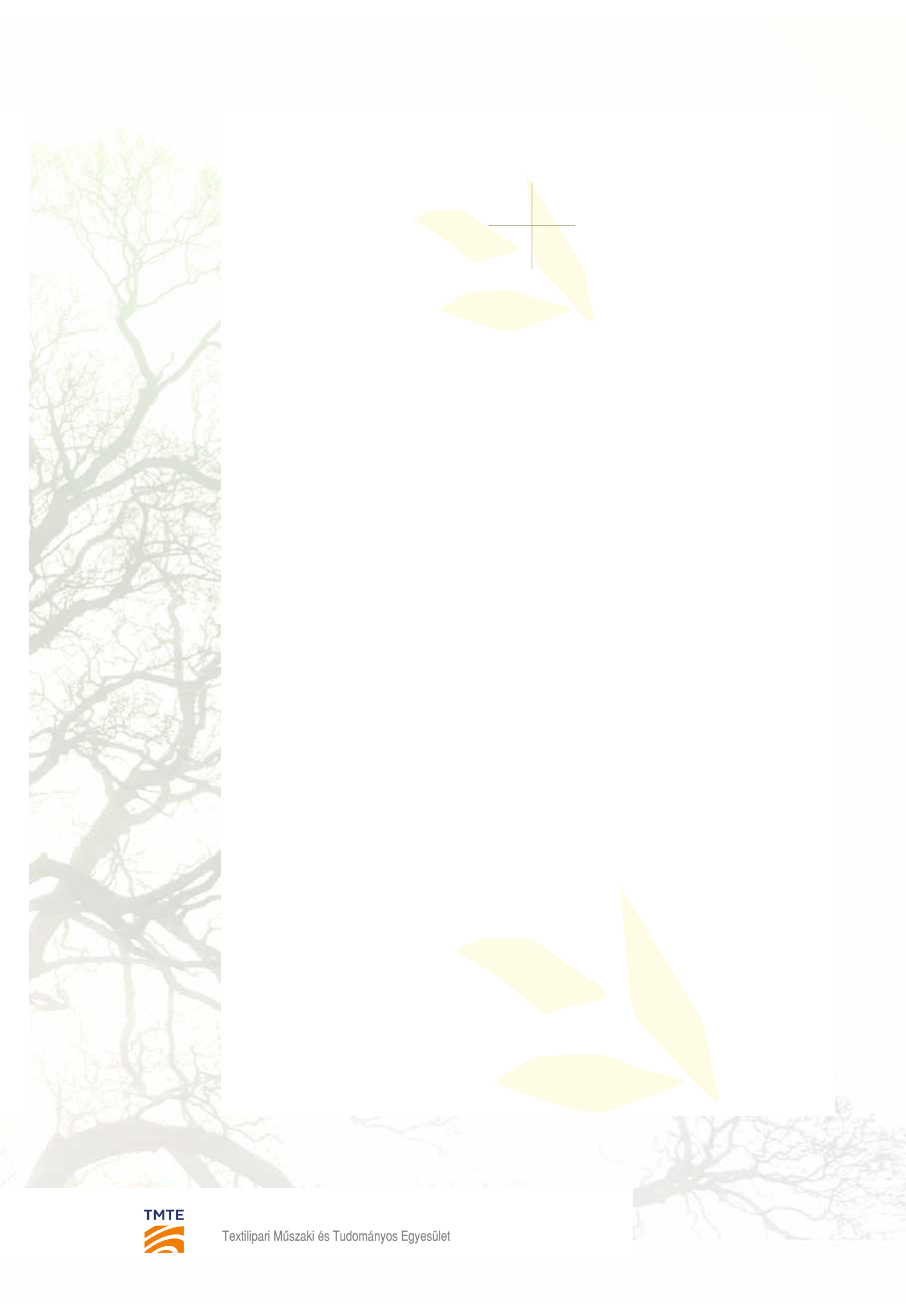
A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben a textiltisztító szakosztály megalapítása óta tevékenykedik.

Vezetőségi tagként, majd szakosztályi elnökként dolgozott, nagyban hozzájárult az egyesületi munka fejlődéséhez.

Külön kiemelésre érdemes a sikeres nemzetközi konferenciák szervezésében tanúsított munkássága.

ményes munkáját számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 1987-ben Kiváló egyesületi munkáért, 1990-ben Földes Pál érem kitüntetésben részesült.

CSILLAG GYÖRGY

CA Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban szerzett textilvegyszer-technikusi oklevelet, majd Leningrádban (ma Szentpétervár) okleveles vegyészmérnökként diplomázott.

1968-ban a Textilfestőgyárban kezdett dolgozni technológusként, majd koloristaként. Ezt követően a Hazai Pamutszövőgyárban volt fehérítő üzemvezető, majd kikészítő gyár-részlegvezető helyettes.

1974-ben a Goldbergergyár kelenföldi fehérítőüzemének vezetője lett, ahol akkor állt üzembe a nagyteljesítményű folyamatos kötegfehérítő gépsor.

Később az óbudai Goldbergergyár nyomóosztályának lett a vezetője, majd 1975-től 11 éven keresztül a főmérnöki teendőket látta el; többek között nagy szerepet vállalt a kötöttkelme-kikészítés fejlesztésében. Pályáját a Budapesti Pamutnyomóipari Vállalat (PNYV) központjában folytatta, mint vállalati főmérnök.

1989-ben - amikor a PNYV kereskedelmi- és termelésirányító tevékenysége megszűnt - a Szegedi Textilművek és a Textilfestőgyár összevonásával létrejött Budapesti SECOTEX Textilfestő Rt. műszaki és kereskedelmi igazgatójaként, később vezérigazgatójaként dolgozott.

CSOMORTÁNY ISTVÁN

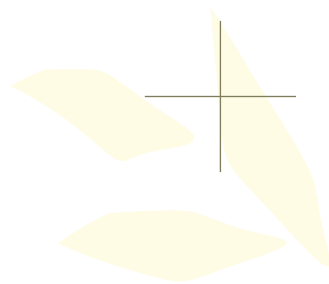
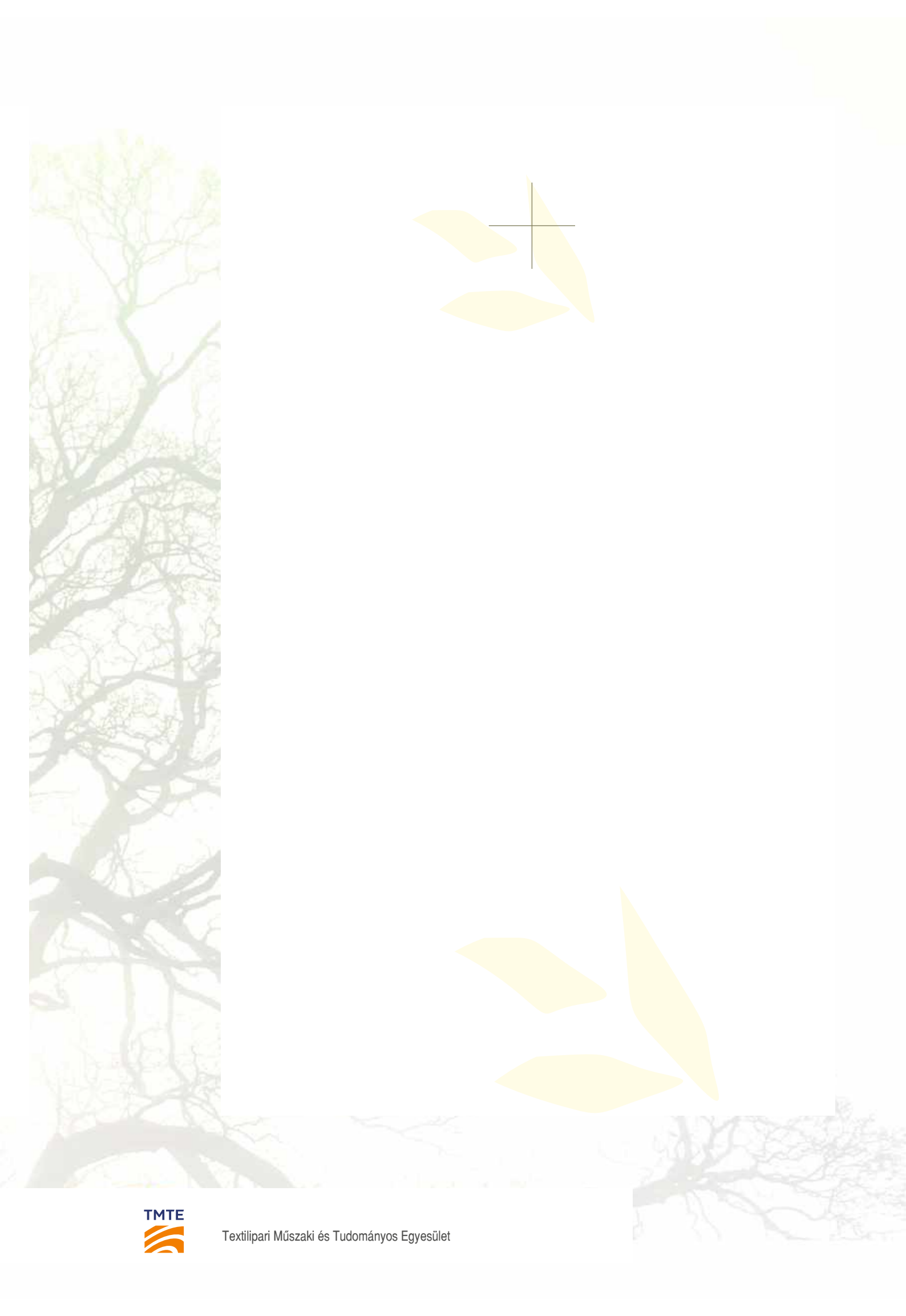
Számos szakkikket publikált, több szakkönyv – többek között a Textilipari kézikönyv – társszerzője volt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1970 óta tagja.

A Textilvegyszer és Kolorista Szakosztályban végzett aktív egyesületi munkát, amelynek elnöke és a Nemzetközi Kolorista Egyesület társelnöke is volt, bel- és külföldi konferenciákon rendszeresen tartott előadásokat.

Az 1990-es évek második felétől az AVS Könyvelő, Adótanácsadó Kft. ügyvezetőjeként tevékenykedik.

CSOMORTÁNY ISTVÁN

D 1923-ban született. Először a nagy múltú visszatekintő, 1689-ben Sopronban alapított családi kártoltszövet gyártó üzemben (Krausz Károly posztós) ismerkedett meg a szakmával.

A kisüzem államosítása után, 1950-től a Soproni Posztó- és Szőnyegszövőgyárban bútorszövet szövőként helyezkedett el. Később jacquardgép-szerelő lett, közben elvégezte a technikumot, majd segédművezetői, ill. üzemtechnikusi beosztásban dolgozott. 1965-ben Szombathelyen, a Lakástextil Vállalatnál a gyártmányfejlesztési osztályon a szőnyegfejlesztési előadói munkakört töltötte be. 1970–1983 között az újra önállóvá vált Soproni Szőnyeggyárban technológusként gyártmányfejlesztéssel foglalkozott. Gép- és fonalbeszerzési, áruértékesítési tevékenysége kapcsán számos külföldi országban járt. Nagy szerepet vállalt abban, hogy a szőnyegpadló hazai bevezetése előtt széleskörű vizsgálatokkal teszteljék a külföldi próbagyártásokat. Megalapozta a magyarországi padlószőnyeg-gyártás feltételeit. A szőnyegszabvány munkacsoport állandó tagjaként is hatékonyan tevékenykedett.

DÁVIDHÁZY ISTVÁN

Munkáját több kitüntetéssel ismerték el. Többek között a Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült, amit a TMTE 1962-ben tartott közgyűlésén vehetett át az akkori könnyűipari minisztertől.

Rendszeresen publikált technikatörténeti összeállításokat, szacikkeket a Magyar Textiltechnikában. Az évenként megrendezett badeni szőnyegkonferencia előadásait a TMTE kiadásában megjelent Gyapjúipari Szemlében tette közzé. Több rendezvényen előadóként szerepelt. Számos könyvismertető, szakma- és üzemtörténeti munka fűződik nevéhez.

1954-ben lépett be a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületbe, a soproni csoportban végzett igen eredményes egyesületi munkát.

DÁVIDHÁZY ISTVÁN

D

A Bolyai János Textilipari Technikum ruhaipari szakán végzett. 1970-től a Fővárosi Ruhaipari Vállalatnál dolgozott, végigjárta a ranglétrát: varrónőtől a technológiai vezetőig számos munkakörben és beosztásban dolgozott.

Ezt követően 11 éven keresztül a Billerbeck Budapest Kft.-nél folytatta pályáját, termelésirányító, értékesítő és marketing szakterületeken működött.

2000-től a német tulajdonú Mey Hungária Kft. ügyvezető igazgatója volt 2016 évi nyugdíjba vonulásáig.

Németországban él, de a verebsegyházi vállalkozással nem szakadt meg kapcsolata, magyarországi hosszabb tartózkodásai során szakértőként segíti a termelésirányítást.

Munkája mellett a szeghalmi Ruhaipari Szakközépiskolában két évig anyagismeretet és technológiai ismereteket tanított óraadóként. A Könnyűipari Műszaki Főiskola Ruhaipari tanszékével szoros kapcsolatot tartott fenn, ösztönözte a fiatalok bekapcsolódását a szakirányú felsőfokú képzésbe.

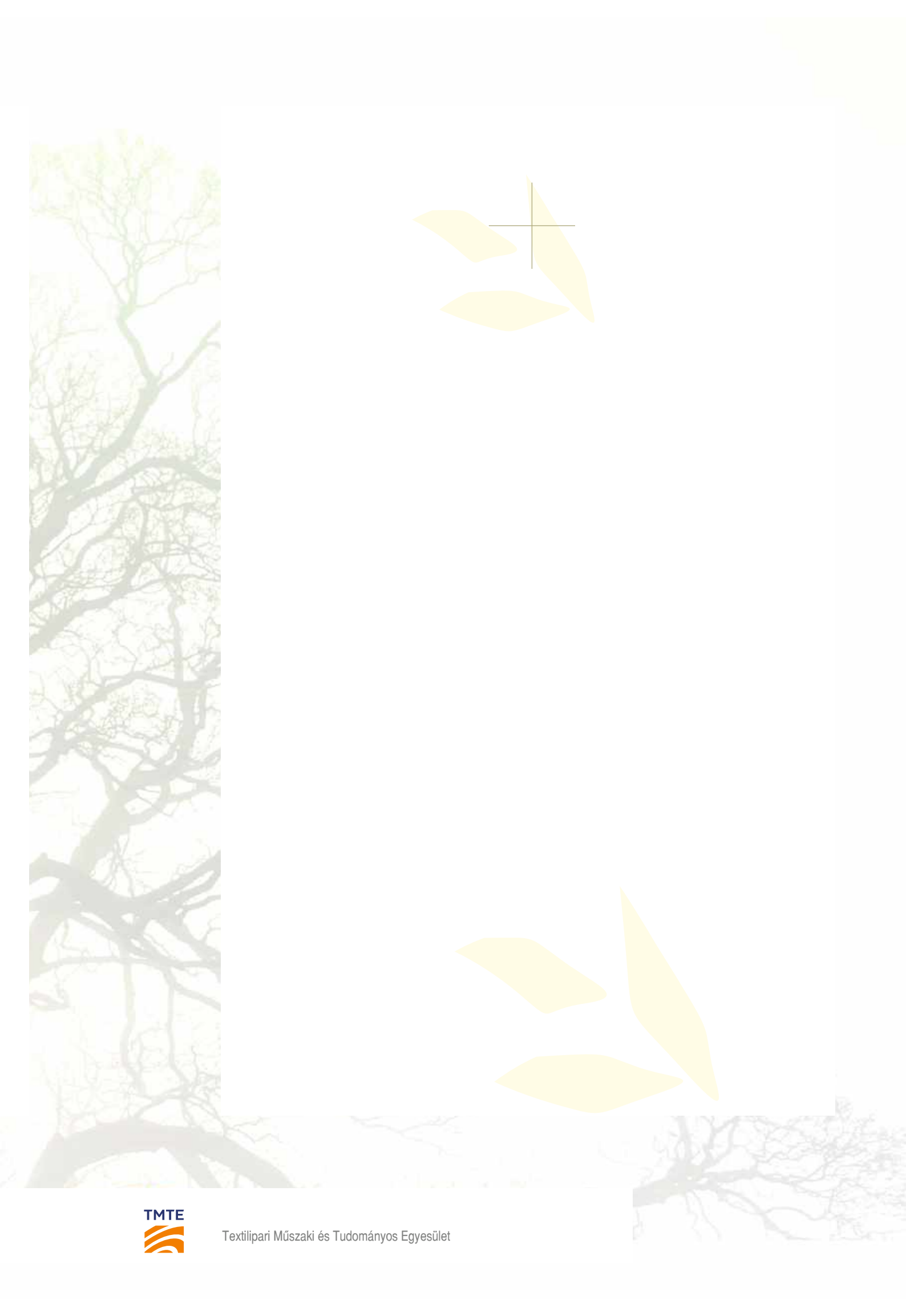

DOBOS ANIKÓ

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek tagja, a Ruhaipari szakosztályban tevékenykedett. 2010-2014 között a TMTE Ellenőrző Bizottságának tagja volt.

DOBOS ANIKÓ

Domschitz József 1950-ben Magyaróváron született. Középiskolai tanulmányait a győri Rejtő Sándor Textilipari Technikumban a szövő szakon végezte, majd a budapesti Könnyűipari Műszaki Főiskola textiltechnológiai karán, kötő szakon szerzett üzemmérnöki diplomát.

A Mosonmagyaróvári Kötöttárugyár körkötő üzemében kezdett dolgozni, mint segédmester, majd mester, művezető, később üzemvezető helyettesi munkakörben. Az itt folytatott szakmai munkája szorosan kapcsolódott a textilipari rekonstrukció keretében az 1970-es években lezajlott modernizációhoz. Új, testátmérőjű, valamint műbőr hordozó kelmét gyártó nagy átmérőjű körkötőgépek, továbbá mechanikus jacquard-berendezéssel felszerelt körkötőgépek beüzemelésében és rendszerbe állításában vett részt. A rekonstrukció később érintette a kikészítő üzemet is, ahol az üzembe helyezett folyamatos fehérítő-, szárító- és adjusztálógépek diktálta műszaki követelményeknek a kelmegyártás feltételeivel való összehangolása volt a feladata. E témában szerzett tapasztalatairól a fiatal szakemberek fórumán előadást is tartott.

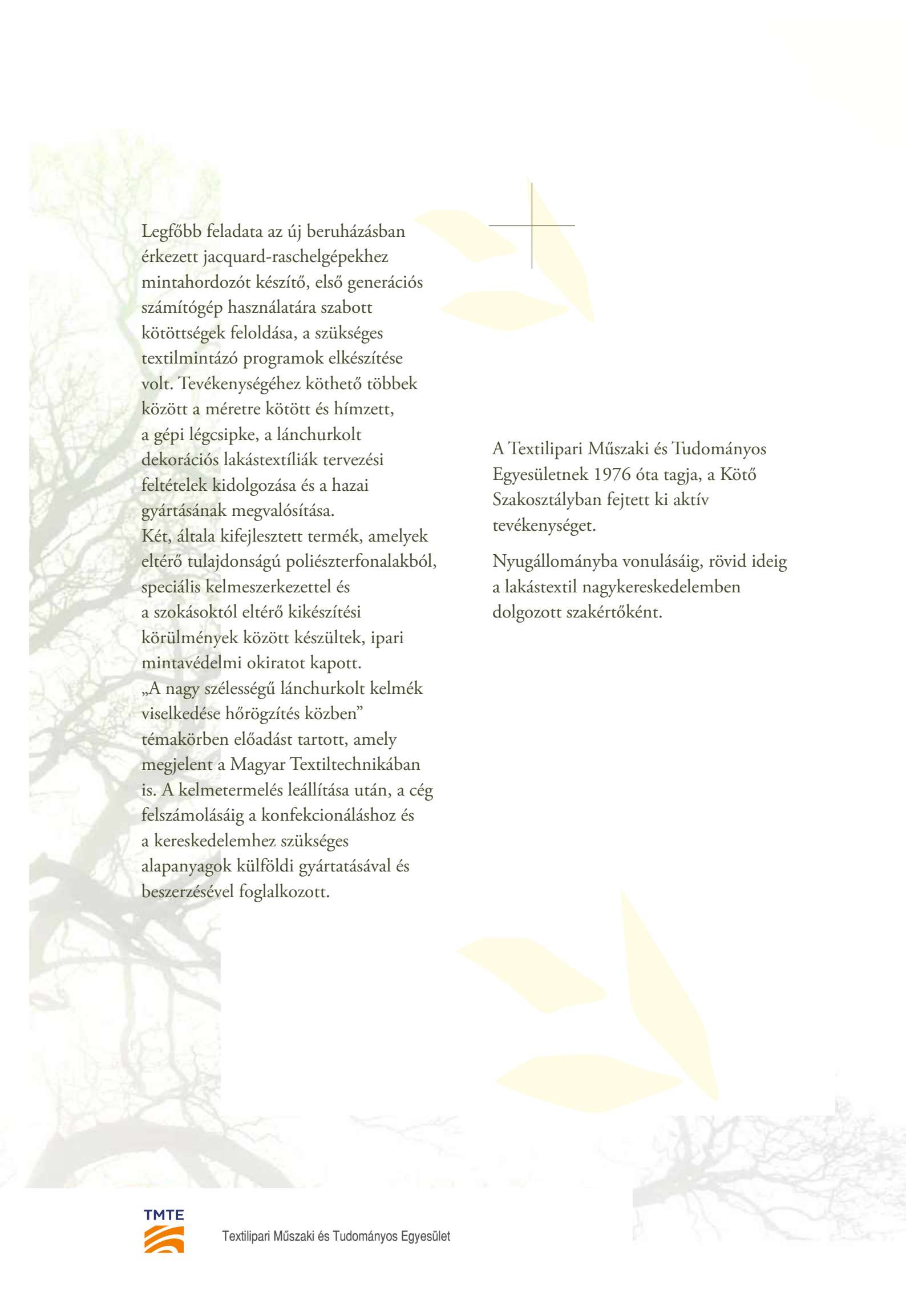

DOMSCHITZ JÓZSEF

Rövid ideig a Graboplast Fejlesztési Igazgatóságának kutatási osztályán dolgozott, ahol textil műbőrhordozók fejlesztése volt a feladata. A PTP típusú szövött hordozók, nyüstös mintázatú változatának kidolgozásában kezdeményező szerepet vállalt.

Szakmai tevékenységének legfontosabb állomása a Gardénia Csipkefüggönygyár gyártmányfejlesztési és technológiai osztályán eltöltött időszak volt. Először a terület helyettes vezetője, majd vezetője lett. Munkája a hurkolt és hímzett lakástextíliák gyártásához szükséges alapanyagok kiválasztásától, a gyártás összes fázisán át, egészen a kész termék becsomagolásáig terjedt.

DOMSCHITZ JÓZSEF

Legfőbb feladata az új beruházásban érkezett jacquard-raschelgépekhez mintahordozót készítő, első generációs számítógép használatára szabott kötöttségek feloldása, a szükséges textilmintázó programok elkészítése volt. Tevékenységéhez köthető többek között a méretre kötött és hímzett, a gépi légczipke, a lánchurkolt dekorációs lakástextíliák tervezési feltételek kidolgozása és a hazai gyártásának megvalósítása. Két, általa kifejlesztett termék, amelyek eltérő tulajdonságú poliészterfonalakból, speciális kelmeszerkezettel és a szokásoktól eltérő kikészítési körülmények között készültek, ipari mintavédelmi okiratot kapott. „A nagy szélességű lánchurkolt kelmék viselkedése hőregzés közben” témakörben előadást tartott, amely megjelent a Magyar Textiltechnikában is. A kelmetermelés leállítása után, a cég felszámolásáig a konfekcionáláshoz és a kereskedelemhez szükséges alapanyagok külföldi gyártásával és beszerzésével foglalkozott.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1976 óta tagja, a Kötő Szakosztályban fejtett ki aktív tevékenységet.

Nyugállományba vonulásáig, rövid ideig a lakástextil nagykereskedelemben dolgozott szakértőként.

R

Ramaszéder Károly 1925-ben született. Pályáját technikusként kezdte, majd elvégezte a Műegyetemet, vegyészmérnöki diplomát szerzett és 1969-ban doktorált.

Fél évszázadon át foglalkozott a textiltechnológia elméleti és gyakorlati kérdéseivel, fő szakmai és kutatási területe az írezés volt.

Dolgozott a Textilipari Kutató Intézetben, ennek dokumentációs csoportja kiadásában is számos műve jelent meg, többek között a: „Szintetikus és mesterséges textilszálak írezésének bibliográfiája”.

Munkássága során mintegy „kiharcolta”, hogy a termelési folyamatok között az írezés kiemelt fontosságának megfelelő szintre kerüljön.

Egy ideig a Hungarotex Külkereskedelmi Vállalatnál is dolgozott.

Külföldi szakmai kiküldetésben az ipaszervezés témájával foglalkozott.

Tudását és tapasztalatait Marokkóban hasznosította, ösztöndíjas volt Párizsban.

Munkatempóját hűen jellemezte mondása, miszerint „a repülés századában élünk, nem érünk rá lépegetni, repülni kell”.

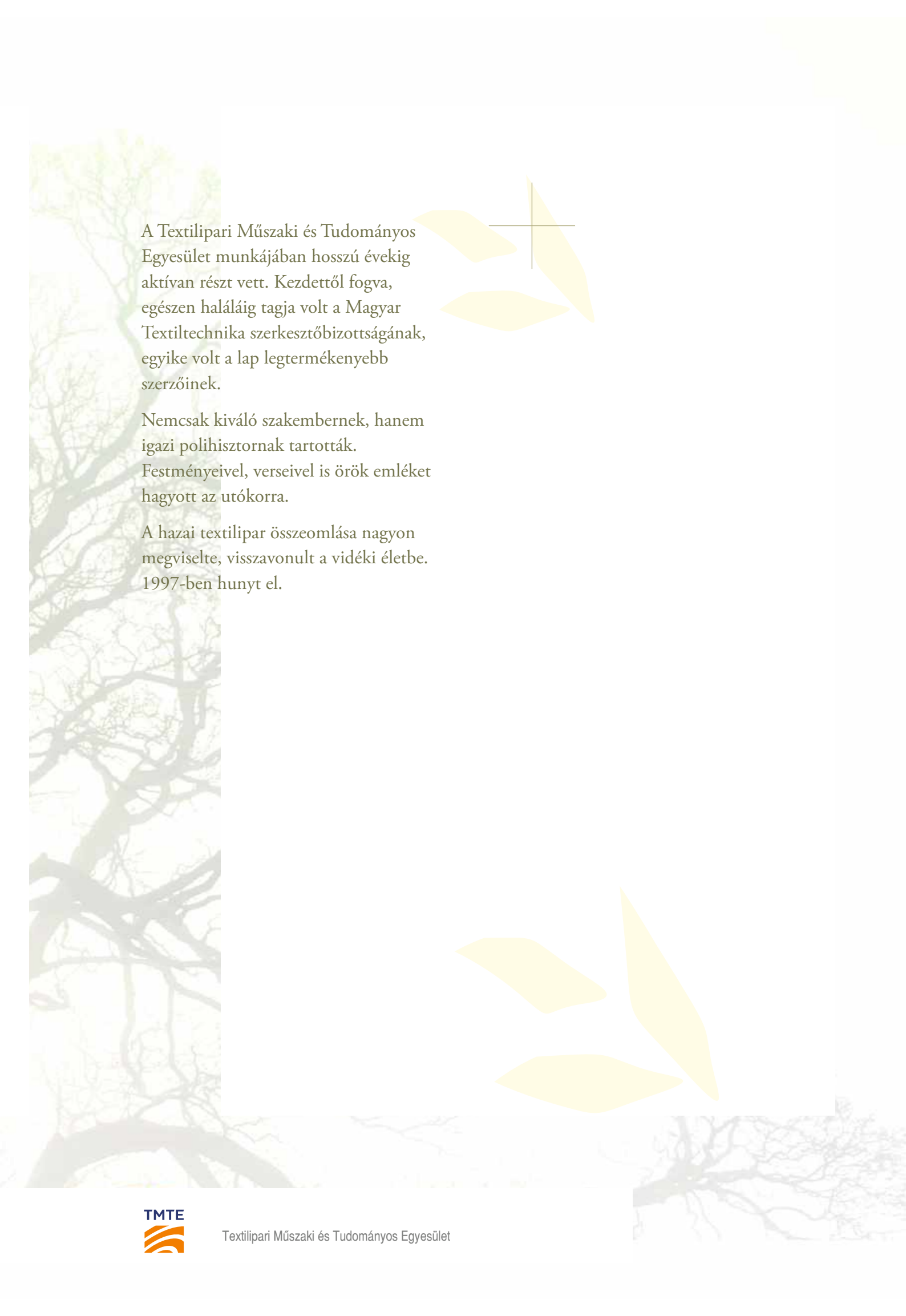

DR. RAMASZÉDER KÁROLY

Elismert külföldi szakemberekkel és professzorokkal létesített kapcsolatot, amit a hazai textilipar is hasznosítani tudott. Az 1960-as évek végétől nyugdíjba vonulásáig dolgozott a Magyar Selyemipar Vállalatnál, mint a központi laboratórium vezetője.

Számos szakkönyvet és szakcikket publikált, a bel- és külföldi textilipari konferenciák rendszeres előadója volt. Több szakkönyve idegen nyelven is megjelent. Tudományos tevékenysége a textil anyagvizsgálatokra, a mikroszkópiára is kiterjedt. Európa csaknem minden országában megfordult, írásait a korabeli szakajtó sokszor közölte. A nemzetközi szakmai közéletben nagy ismertségre tett szert. Kitűnően beszélt franciául és németül.

DR. RAMASZÉDER KÁROLY

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában hosszú évekig aktívan részt vett. Kezdetől fogva, egészen haláláig tagja volt a Magyar Textiltechnika szerkesztőbizottságának, egyike volt a lap legtermékenyebb szerzőinek.

Nemcsak kiváló szakembernek, hanem igazi polihisztornak tartották. Festményeivel, verseivel is örök emléket hagyott az utókorra.

A hazai textilipar összeomlása nagyon megviselte, visszavonult a vidéki életbe. 1997-ben hunyt el.

V Dr. Vig András 1952-ben született, középiskolai tanulmányait a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum textil tagozatán végezte, majd a Moszkvai Textilipari Egyetemen szerzett vegyészmérnöki diplomát. 1982-től a kémiai- és vegyészmérnöki tudományok doktora, a Budapesti Műszaki Egyetem Szerves Kémia és Technológia Tanszékén egyetemi magántanár.

1971-től a Pamutnyomóipari Vállalat Goldberger Textilnyomógyárában dolgozott, majd 1982-től MTA BME Szerves Kémiai Technológiai, ill. Szálrost Technológia és Kolorisztika Kutatócsoportban tevékenykedik. Kutatási területei: színezék- és fotokémia, poliszacharid kémia, textíliák kikészítése és színes textíliák fényállósága, polimerkémia, szálképző polimerek használati jellemzőinek módosítása biztonsági célok elérésére.

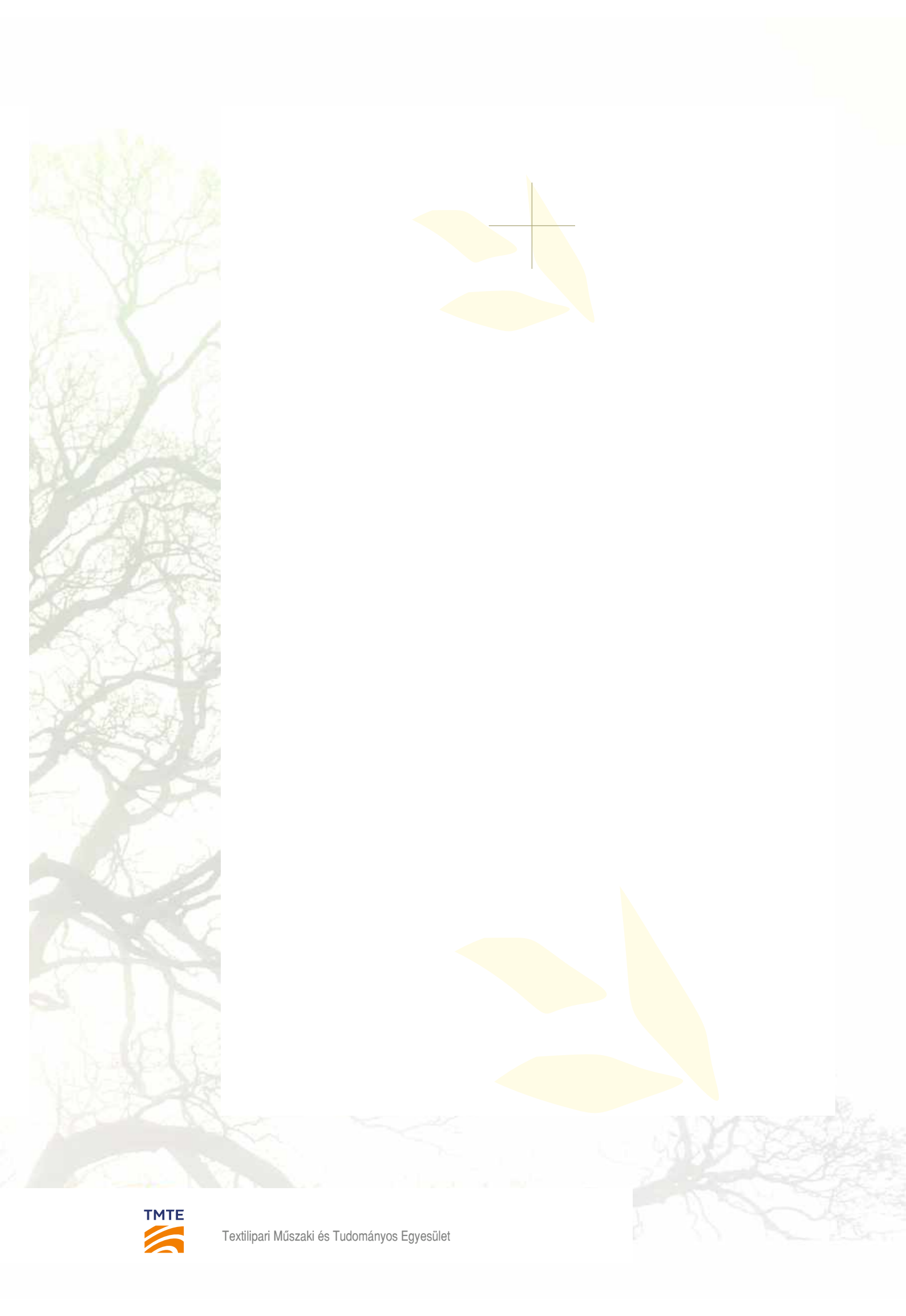
DR. VIG ANDRÁS

A BME Oláh György Doktori Iskoláján a kémia és vegyészmérnöki tudományok oktatója, az Óbudai Egyetem Anyagtudományok és Technológiák Doktori Iskola témavezetője.

Számos előadást tartott és tart nemzetközi és hazai konferenciákon, nagyszámú publikációja jelent meg külföldi és hazai szaklapokban.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület aktív tagja, 1986-ban Lehr Ferenc Ifjúsági díjjal tüntették ki. A textilvegyész és kolorista szakosztály vezetője, a TMTE intéző bizottságának tagja. 2013-ban ellátta a Textilvegyész és Kolorista Egyesületek Nemzetközi Szövetsége elnöki teendőit is.

DR. VIG ANDRÁS

A

Aschner Gábor 1937-ben született. Műegyetemi tanulmányai után, a textiltechnológia szakon szerzett gépészmérnöki oklevele birtokában kezdte pályafutását.

Hosszú ideig volt a Textilipari Minőség-ellenőrző Intézet (TEXIMEI) igazgatója és ebben a minőségében nagy szerepe volt abban, hogy – még jóval az ISO 9000 szabványsorozat megjelenése előtt – az intézet műszaki osztálya megkezdte a hazai textil- és textilruházati ipari vállalatok minőségügyi rendszerének állapotfelmérését és a tapasztalatok alapján mind a vállalatnak, mind az iparvezetésnek javaslatokat tett a fejlesztésre vonatkozólag.

Neki is köszönhető, hogy a TEXIMEI kezdettől fogva részt vett az Átfogó Minőségirányító Rendszer (ÁMR) programban, külön bevezető csoportot működtetett a Total Quality Management (TQM) hazai elterjesztése céljából.

Fogékony volt a számítástechnika gyakorlati alkalmazása iránt, a TEXIMEI a nemzetközi lehetőségek kezdeteitől fogva hosszú éveken keresztül számítógépes színvonalméréssel és értékeléssel segítette többek között a Budapesti Nemzetközi Vásár (BNV) termékzsűriének munkáját.

DR. ASCHNER GÁBOR

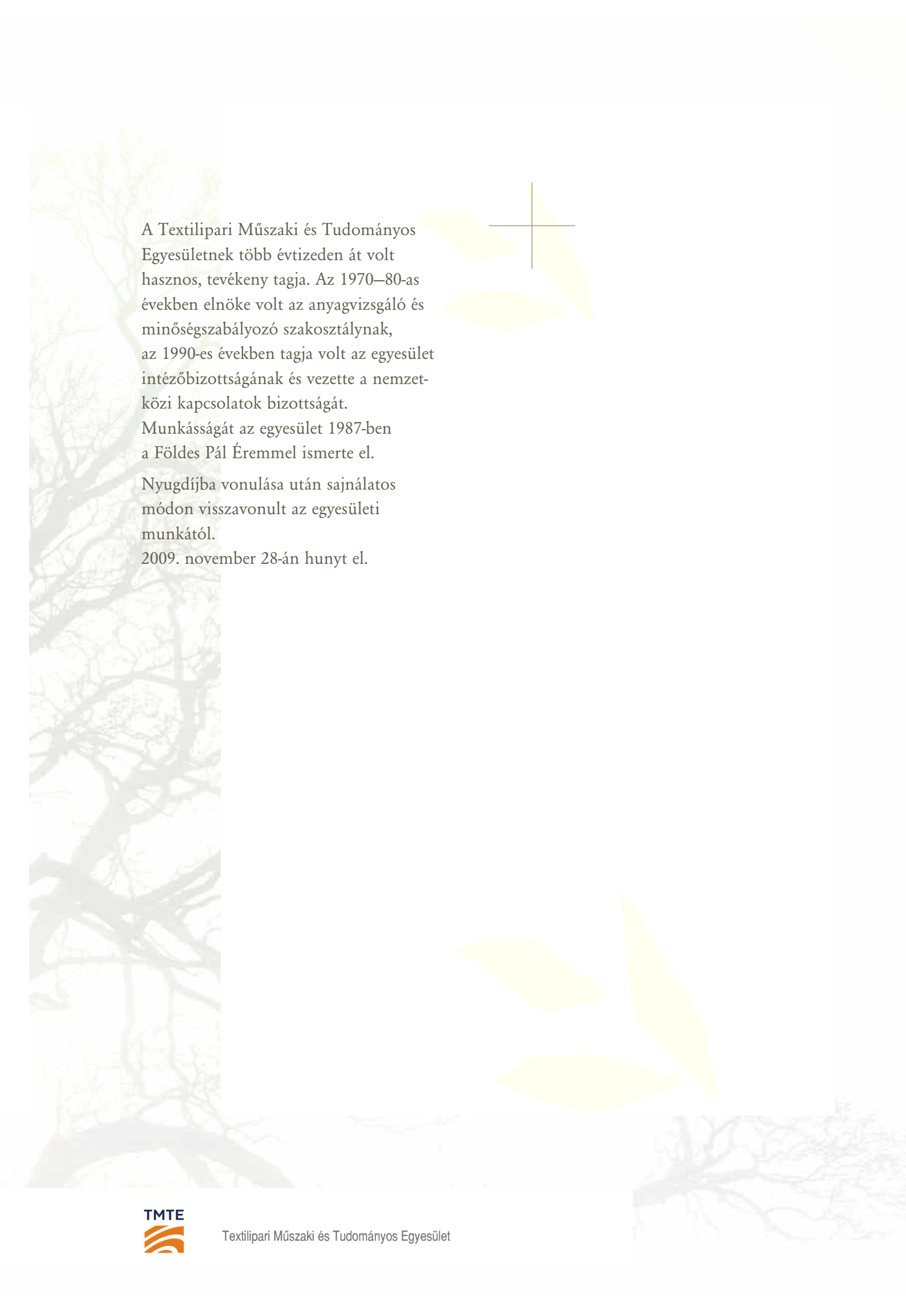
Igazgatója volt a Magyar Minőség Társaságnak (MMT) és nemzetközi ismertségét és elismertségét kihasználva számos kiváló külföldi minőségügyi szakembert hívott meg magyarországi előadásra.

Megszervezte az MMT-nél működő textiles szakbizottságot, amely számos hasznos rendezvényt bonyolított le.

Az ENSZ Iparfejlesztési Szervezete (UNIDO) keretében a világ több részén (pl. Brazíliában, Nigériában) végzett sikeres tanácsadói tevékenységet.

Szakmai pályafutása utolsó szakaszában a Hat Szigma minőségfejlesztési módszer hazai és közép-európai elterjesztésével foglalkozott.

DR. ASCHNER GÁBOR

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek több évtizeden át volt hasznos, tevékeny tagja. Az 1970–80-as években elnöke volt az anyagvizsgáló és minőség szabályozó szakosztálynak, az 1990-es években tagja volt az egyesület intézőbizottságának és vezette a nemzetközi kapcsolatok bizottságát.

Munkásságát az egyesület 1987-ben a Földes Pál Éremmel ismerte el.

Nyugdíjba vonulása után sajnálatos módon visszavonult az egyesületi munkától.

2009. november 28-án hunyt el.

Basa Ferenc 1951-ben gépészmérnöki, majd 1973-ban gazdasági mérnöki diplomát szerzett.

1951-től dolgozott a Zalaegerszegi Ruhagyárban különböző műszaki beosztásokban, egy év megszakítással, amit a Könnyűipari Minisztériumban töltött a ruhaipar felügyeletével. 1970-től a vállalat főmérnöke, 1975-től vezérigazgató helyettes, majd vezérigazgató volt 1990. évi nyugállományba vonulásáig.

Közel négy évtizedes vezetői tevékenységével maradandó értéket alkotott. Munkájára jellemző volt az eredménycentrikusság, a gazdasági hatékonyságra való törekvés. A vállalat műszaki fejlesztésére vonatkozóan önálló elgondolásai, koncepciói voltak. Ennek volt köszönhető, hogy a Zalaegerszegi Ruhagyár Közép-Európa egyik legkorszerűbb ruhagyarává fejlődött. Nevéhez fűződik a korszerű szervezési módszerek ruhaipari adaptációja, az MTM, majd a 3M eljárás széleskörű bevezetése.

Magas szintű szakmai tudásának, alkotókészségének eredménye volt a ruhaipari árutovábbítás, az anyagmozgatás gépesítésének megtervezése és kivitelezése.

Nagy szerepe volt abban, hogy a hazai és külföldi szervezők jelentős eredményeket tudtak a vállalatnál elérni.

Jelentős feladatot vállalt a ruhaipari értelmiség nevelésében, szakmai felkészítésében.

DR. BASA FERENC

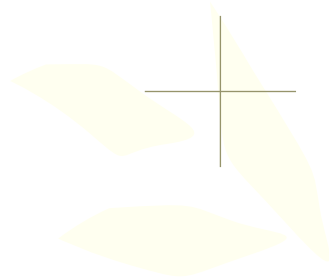
Az elért eredményekről számos előadást tartott és publikációt közölt.

Megalakulásától kezdve elnöke volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület üzemi csoportjának, illetve megyei szervezetének. Ettől a tisztségtől csak akkor vált meg, amikor 1977-ben a MTESZ megyei szervezetének elnökévé választották.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el: birtokosa a Munka Érdemrend ezüst fokozatának és elnyerte a Földes Pál emlékérmét is. Állami Díjat és MTESZ emlékérmét kapott. 1985-ben Eötvös Loránd-díjban részesült.

Az élete utolsó napjaiban is aktív mérnökként dolgozó Basa Ferenc 1998-ban, 70 éves korában hunyt el.

DR. BASA FERENC

Bonkáló Tamás Budapesten született 1922-ben. A Piarista Gimnázium elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatója lett.

A II. világháború idején, 1944-ben a nyári kötelező hadiüzemi gyakorlatot a Budakalászi Textilgyárban teljesítette így került először kapcsolatba a textiliparral. Műegyetemi oklevelét 1944-ben vette át. A háború után az egyetem Mezőgazdasági Iparok Tanszékén dolgozott tanársegédként és itt elsősorban a vegyipari gépészet foglalkoztatta.

1948-ban a Goldberger Textilgyárba hívták gépszerkesztőnek. Feladata elsősorban a háborús pusztítások miatt tönkrement gépek pótlása, helyreállítása volt, ami tekintettel a szükséges anyagok és a dokumentációk hiányára nem kis találékonyságot követelt. A gépek termelékenységének emelésére irányuló törekvések is ösztönözték újszerű megoldások kidolgozására.

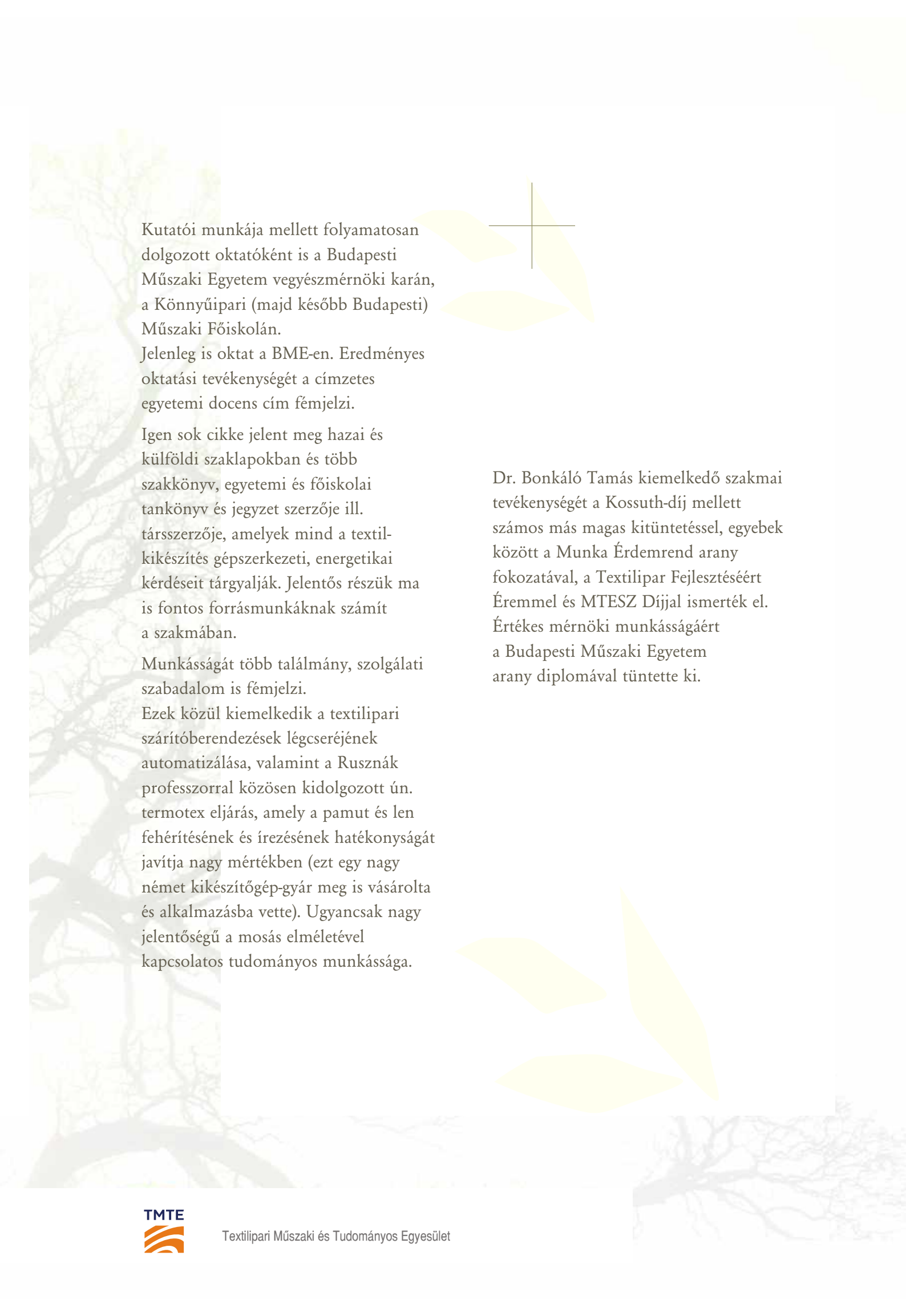
DR. BONKÁLÓ TAMÁS

1949-ben szerezte meg műszaki doktori címét. 1951-ben megbízást kapott dr. Rusznák Istvánnal közösen egy folyamatos kötegfehérítő gépsor kifejlesztésére, amelynek jelentőségét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy ezért a munkáért a két alkotót 1954-ben Kossuth-díjjal tüntették ki.

1952-ben lépett be a Textilipari Kutató Intézetbe, ahol aztán harminc éven át dolgozott.

Textilkikészítő gépek és berendezések tervezése mellett fontos munkája volt az akkoriban megindult importgép-beszerzések kiválasztási elveinek folyamatos összeállítása, valamint energiagazdálkodási feladatok megoldása.

DR. BONKÁLÓ TAMÁS

Kutatói munkája mellett folyamatosan dolgozott oktatóként is a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán, a Könnyűipari (majd később Budapesti) Műszaki Főiskolán.

Jelenleg is oktat a BME-en. Eredményes oktatási tevékenységét a címzetes egyetemi docens cím fémjelzi.

Igen sok cikke jelent meg hazai és külföldi szaklapokban és több szakkönyv, egyetemi és főiskolai tankönyv és jegyzet szerzője ill. társszerzője, amelyek mind a textil-kikészítés gépszerkezeti, energetikai kérdéseit tárgyalják. Jelentős részük ma is fontos forrásmunkáknak számít a szakmában.

Munkásságát több találmány, szolgálati szabadalom is fémjelzi.

Ezek közül kiemelkedik a textilipari szárítóberendezések légcseréjének automatizálása, valamint a Rusznák professzorral közösen kidolgozott ún. termotex eljárás, amely a pamut és len fehérítésének és írezésének hatékonyságát javítja nagy mértékben (ezt egy nagy német kikészítőgép-gyár meg is vásárolta és alkalmazásba vette). Ugyancsak nagy jelentőségű a mosás elméletével kapcsolatos tudományos munkássága.

Dr. Bonkáló Tamás kiemelkedő szakmai tevékenységét a Kossuth-díj mellett számos más magas kitüntetéssel, egyebek között a Munka Érdemrend arany fokozatával, a Textilipar Fejlesztéséért Éremmel és MTESZ Díjjal ismerték el. Értékes mérnöki munkásságáért a Budapesti Műszaki Egyetem arany diplomával tüntette ki.

B 1948. május 9-én született. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1971-ben végzett okleveles vegyészmérnökként. 1978-ban a BME-n műszaki doktorrá avatták, a kémiai tudomány kandidátusa tudományos fokozatot 1990-ben érte el. 1998-ban habilitált a BME-n.

Ipari ismereteket a Pamutnyomóipari Vállalat Pamutkikészítő Gyárában töltött féléves gyakorlat során szerzett.

Négy évtizede a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Vegyészmérnöki és Biomérnöki Karán oktat textilkémiát és textilkémiai technológiát. 30 szakdolgozat, 40 diplomamunka, 3 doktori munka vezetése fűződik személyéhez.

1998 óta egyetemi tanár, 2000 és 2007 között oktatási dékánhelyettes volt. A Kar Oláh György Doktori Iskolájának oktatója és témavezetője. Több jegyzet-fejezet és tankönyvrészlet szerzője, számos szakcikke jelent meg hazai és külföldi folyóiratokban.

Fő kutatási területe a cellulózkémia, a cellulóz alapú szálak fizikai és kémiai módosítása, valamint egyes speciális tulajdonságú (antibakteriális, szennyelersztő) szálak köre.

2011-től az Óbudai Egyetem Rejtő Sándor Könnyűipari és Környezetmérnöki Karának egyetemi tanára. Megszervezte és vezeti az Óbudai Egyetem Anyagtudományi és Technológiai Doktori Iskoláját, amely elsősorban a könnyűipari nyersanyagok terén végez képzést és kutatást.

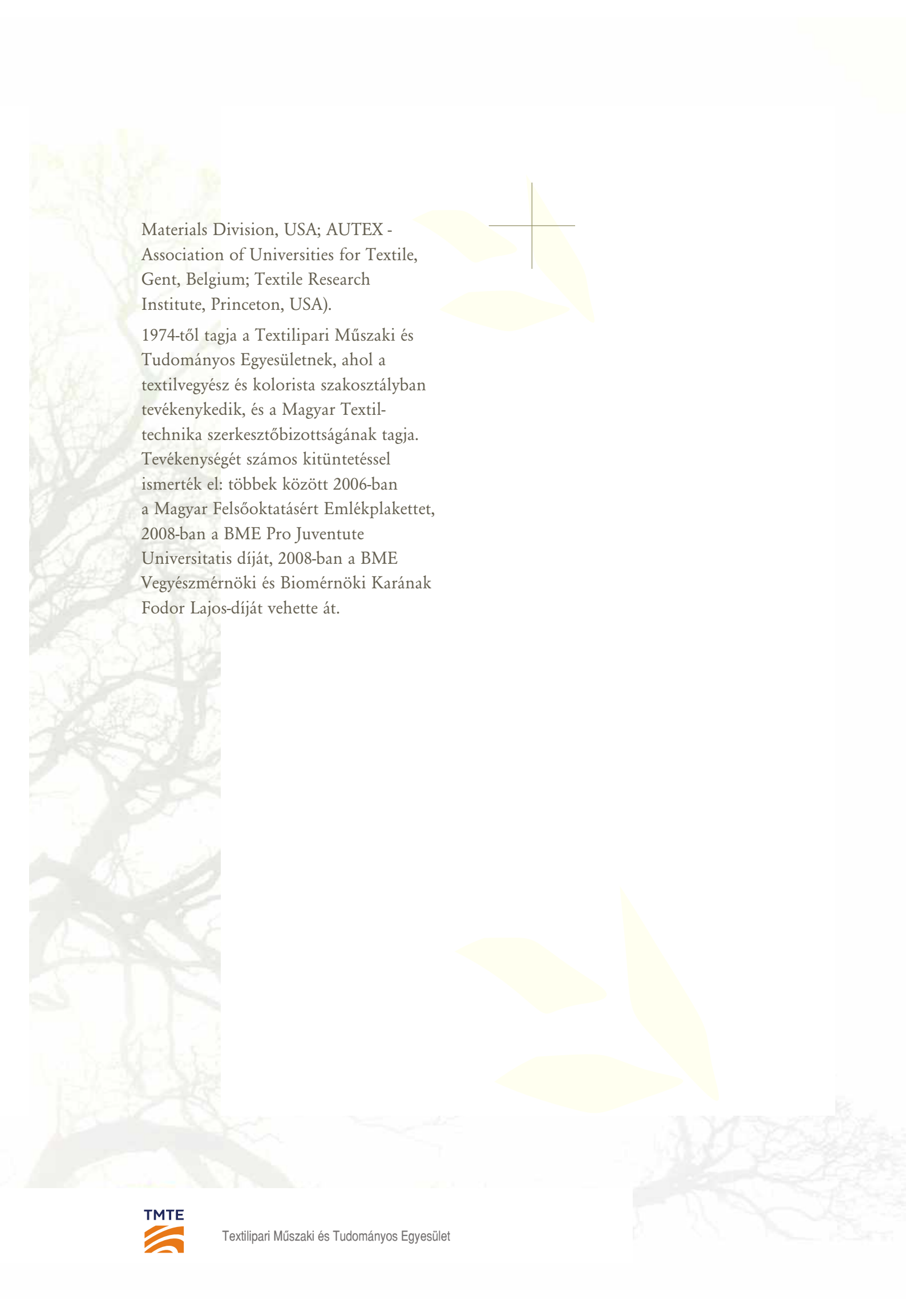

DR. BORSA JUDIT

Az MTA Szál- és Rosttechnológiai Bizottságának 1971-től 2000-ig, az MTA Anyagtudományi és Technológiai Komplex Bizottságának 2003-tól 2009-ig volt tagja. 1991 óta az MTA Természetes Polimerek Munkabizottságának tagja.

UNESCO kutatási ösztöndíjjal egy évet töltött Japánban (Tokyo Institute of Technology), Marie Curie ösztöndíjjal két hónapig volt vendégkutató a Maribori Egyetemen. Több külföldi intézménnyel, szervezettel épített ki kutatási, ill. oktatási kapcsolatokat (Tokyo Institute of Technology, Japán; Cornell University, USA, Johannes Kepler Universität, Linz, Ausztria; University of Maribor, Szlovénia; National Centre for Fibre, Textile, and Clothing, Manufacturing and Materials, Port Elisabeth, Dél-Afrika, The Fiber Society, USA, American Chemical Society, Cellulose and Renewable

DR. BORSA JUDIT

Materials Division, USA; AUTEX - Association of Universities for Textile, Gent, Belgium; Textile Research Institute, Princeton, USA).

1974-től tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, ahol a textilvegyész és kolorista szakosztályban tevékenykedik, és a Magyar Textiltechnika szerkesztőbizottságának tagja. Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el: többek között 2006-ban a Magyar Felsőoktatásért Emlékplakettet, 2008-ban a BME Pro Juventute Universitatis díját, 2008-ban a BME Vegyészmérnöki és Biomérnöki Karának Fodor Lajos-díját vehette át.

S

Dr. Császi Ferenc 1950-ben született. A Budapesti Műszaki Egyetemen szerezte meg képzettségeit: gépészmérnök (1975 BME Technológiai szak), Matematikai modellezés szakmérnök (1989), egyetemi doktor (1985 BME) a műszaki tudományok kandidátusa (1991). Angolul és németül beszél.

Pályája első szakaszában az oktatással és kutatás-fejlesztéssel került kapcsolatba. Szakmai területe a textilipari anyagvizsgálat és technológiák, elsősorban fonástechnológia.

A fonástechnológia területén, mint a BME Polimertechnikai és Textiltechnológia Tanszék oktatója, később docense 1975-94 között ipari megbízásokra rendszeres kutató-fejlesztő munkát végzett. Legfontosabb eredményei a gyűrűsfonógépek számítógépes termelés optimalizálásának, majd az újrendszerű fonási eljárások elméletének kidolgozása.

DR. CSÁSZI FERENC

1994-ig a BME Textiltechnológiai és Könnyűipari Tanszékének docenseként, azt követően külső munkatársként megbízás és felkérés alapján segíti a felsőfokú egyetemi oktatást.

Szakmai felkészültségét és textilipari ismereteit 1991-92-ben 6 hónapos angliai (UMIST), majd japán (JICA) ösztöndíjas tanulmányút keretében bővítette.

Tudományos munkásságát 19 tudományos publikáció, egy szakkönyv (társszervező), továbbá egy szabadalom fémjelzi.

A Magyar Textiltechnika egyesületi szakfolyóirat szerkesztőbizottságának tagja, a lap folyamatos tartalmi és formai megújításában vezető szerepet vállal.

DR. CSÁSZI FERENC

1994-től elméleti tudását gazdasági területen kamatoztatja és textilipari vállalkozások működtetésében vezető menedzserként vesz részt:

1994-től az Albertfalvi Cérnázó Kft. ügyvezető igazgatója, 2000-2002-ig az Uniontext Textilipari Kft. vezérigazgatója. 1990-től a Pharmatextil gyógyharisnya gyártó Kft.-ben társtulajdonos, a Szalag és Zsinórgyár Rt.-ben 2001-2006-ig igazgatósági tag, majd FB elnök.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájába 1974-től kapcsolódott be és azóta aktívan részt vesz a szakmai életben. Kiemelt figyelmet fordított a Pamutfonó szakosztály működésére, mint vezetőségi tag, a fonodai főmérnökök fórum klubjának aktív közreműködője, a Fiatalok Bizottsága által szervezett országos fonóipari vetélkedők zsűritagja. 1994-től az Intézőbizottság tagja.

1999-2006 között a TMTE elnöki tisztségét töltötte be. Munkájával hozzájárult a TMTE nemzetközi és hazai szakmai elismertségének növeléséhez. 2000-ben az ITMF Cap-Townban megrendezett Világkongresszusának előadója volt, 2001-ben pedig az ITMF Budapesten megrendezett Világkongresszusának, valamint a TMTE nemzetközi konferenciáinak rendszeres előadója és szervező közreműködője.

Az elnöki tisztségre történt megválasztásával (1999) egyidőben kapcsolódott be a MTESZ munkájába, mint a TMTE képviselője. 2006-tól a MTESZ alelnöke.

Közéleti megbízatásai:

Magyar Tudományos Akadémia köztestületi tag, a Szál- és Rosttechnológiai bizottság tagja. 1997-98-ig a BKIK Textil és Ruhaipari Gyártók Tagozatának elnöke.

Szakmai Tudományos munkásságát a TMTE Textilipar Fejlesztéséért Érem (1998) és a Kiváló Egyesületi Munkáért Érem (1995) kitüntetésekkel ismerték el. 2005-ben a MTESZ Díjban részesült.

Cseh József 1938-ban született Kiskunfélegyházán. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1962-ben szerzett gépészmérnöki oklevelet.

Az egyetem elvégzése után mint textilgép-fejlesztő gépkonstruktor helyezkedett el. 1962-től 1977-ig a Magyar Selyemipar Vállalatnál volt fejlesztési irodavezető, gyári főmérnök, majd a vezérigazgatóságon műszaki főosztályvezető. Feladata a műszaki fejlesztés, a termelési folyamatok irányítása, a kutatásszervezés, az új rendszerű gépek és technológiák bevezetése, a minőségfejlesztés volt.

Kutatási eredményeit összefoglaló doktori disszertációját a Budapesti Műszaki Egyetemen 1978-ban summa cum laude minősítéssel védte meg és ezzel műszaki doktori címet szerzett.

1978-tól a Könnyűipari Minisztérium, majd 1981-től az Ipari Minisztérium iparpolitikai főosztályának volt helyettes vezetője, utóbb a műszaki fejlesztési főosztály vezetője 1985-ig. Vezetése alá tartozott az iparpolitika, a kutatás irányítás, a beruházási, a minőség-szabályozási, a szabványosítási és a szabadalmi ügyek, ill. a környezet-védelem.

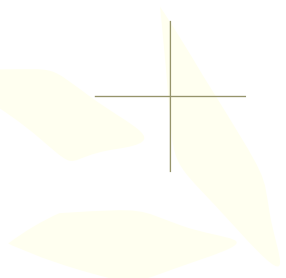
DR. CSEH JÓZSEF

1985-ben miniszterhelyettesnek nevezték ki és ebben a minőségében a könnyűipar felügyeletét látta el. A termelési értékesítési folyamatok figyelemmel kísérése, az exportképesség növelése, az ezt megalapozó műszaki fejlesztési koncepciók, iparpolitikai tanulmányok kidolgozása és az ezek megvalósulását célzó akciók felkarolása, támogatása képezte fő feladatát. 1990-ig töltötte be a miniszterhelyettesi pozíciót.

Pályafutása során folyamatosan részt vett az OMFB és a MTESZ szervezésében folyó szakértői munkákban. Több szakcikke és tanulmánya jelent meg, előadásokat tartott hazai és külföldi konferenciákon, rendezvényeken.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1963 óta tagja, 1980-1985 között főtitkára, majd évekig társelnöke volt.

DR. CSEH JÓZSEF

A Magyar Tudományos Akadémia Szál- és Rosttechnológia Albizottságában hosszú ideig tagként tevékenykedett. Kezdeményezte a Rejtő Sándor Pro Technologia Könnyűipari Alapítvány létrehozását, amelynek kuratóriumában több évig elnöki tisztséget viselt.

1990-től 2004-ig a Magyar Könnyűipari Szövetség választott főtitkáráként a ruházati iparágak (textil- és textilruházati ipar, bőr- és cipőipar) közös érdekképviselőjét, iparvédelmét szervezte. Tagja volt az Oktatási Minisztérium Kutatás-Fejlesztési Helyettes Államtitkársága alkalmazott kutatási pályázatokat elbíráló szakértő zsűrinek.

Eredményes műszaki ill. felső szintű vezetői munkásságát, évtizedes iparfejlesztési tevékenységét több állami és szakmai kitüntetéssel ismerték el, így többek között a Munkaérdemrend ezüst és arany fokozatának tulajdonosa, 1985-ben Földes Pál Emlékérmes, majd 1999-ben Eötvös Loránd Díjat kapott, 2005-ben pedig a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetésben részesítették.

Dr. Deme Tibor 1949. december 31-én született Budapesten. A Műegyetem Vegyészmérnöki Karán diplomázott, majd az Ipari Vezetőképző Intézetnél vállalati felsővezetői képesítést szerzett. Ezután a Műegyetem gazdaságmérnöki szakát végezte el.

1974-től a Papíripari Vállalatnál kutatóintézeti munkatárs,

1980-tól a Papíripari Vállalt Újpesti Gyáregységének vezetője volt.

1984. április 1-jétől a Fővárosi Patyolat Vállalat vezérigazgatójaként kezdte meg a textiltisztító pályáját, ezt a tevékenységét 1992 májusig töltötte be.

1990-ben megalapította első saját textiltisztító vállalkozását, majd mindvégig ügyvezetőként irányította az országban több helyen működő mosodáit és a mosodai segédanyagok értékesítésével ill. tisztítógép kereskedelemmel is foglalkozó céget.

Egyik alapítója volt a Textiltisztító Egyesülésnek és mindvégig nagyon aktív szerepet vállalt az Egyesülés munkájában: részt vett a vezetőség munkájában, a Konzultatív Bizottságban, szakértői tevékenységet folytatott, előadásokat tartott szakmai rendezvényeken, konferenciákon, állandó és kitűnő előadója volt az OKJ-s textiltisztító (kelmefestő, vegytisztító és mosodás) képzéseknek, számos szakcikket írt.

DR. DEME TIBOR

Mindeme tevékenységéért az Egyesülés 20 éves születésnapjára rendezvényén a Textiltisztításért éremmel tüntették ki.

Társszerzője volt az Erdélyi József, Nagy Tibor: Papíripari gépek és karbantartásuk I-II. c. szakkönyvnek.

Kiváló szakmai munkáját az is dicséri, hogy cégei közül három is elnyerte a „Zöld Textiltisztító” címet.

Hosszú időn át sikeres fejlesztői, vezetői, oktatói tevékenységéért a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület a Textilipar Fejlesztéséért éremmel jutalmazta.

2015-ben hunyt el.

DR. DEME TIBOR

Dischka Győző, a magyar textilipar egyik kiemelkedő egyénisége, 1986-ban, 97 éves korában hunyt el.

A textilipari kutatás és anyagvizsgálat bel- és külföldön egyaránt elismert szakembere volt, akinek munkássága nagy hatással volt textiliparunk fejlődésére.

A budapesti József Nádor Műegyetemen tanult, ahol 1911-ben kitűnő minősítéssel fejezte be gépészmérnöki tanulmányait, majd az éppen akkor szervezett Ipari Kísérleti és Anyagvizsgáló Intézetnél a textil- és papíripari vizsgáló laboratórium vezetését bízták rá. Intézeti munkája mellett Rejtő Sándor professzor tanársegédeként is dolgozott a Műegyetemen.

Az I. világháború kitöréséig, 1914-ig dolgozott ennél az intézetnél. Ekkor a honvéd központi ruhatár parancsnokságára helyezték polgári szakértőnek.

A háború befejezése után a MÁV, posta, rendőrség stb. egyenruhát viselő alkalmazottai és a köztisztviselők ruhával való ellátása volt munkahelyének a feladata.

DR. DISHKA GYŐZŐ

Ennek során olyan vizsgálatokat tervezett, amelyekből az általános textil-tudományos anyagvizsgálatok szempontjából is hasznos következtetéseket lehetett levonni.

Erről a témáról készített „A higroszkópikus nedvességtartalom befolyása a pamut- és gyapjúsövetek fontosabb fizikai tulajdonságaira” c. doktori értekezését 1919 januárjában védte meg.

1921-ben a Csepelen épp létesítés alatt álló Magyar Posztógyárba hívták, utóbb ennek a gyárnak vezérigazgatója lett.

A Textilgyárosok Országos Egyesületének Gyapjú Szakosztálya, később maga az akkor nagy tekintélyű szervezet is őt választotta elnökének.

DR. DISHKA GYŐZŐ

Ebben a minőségében fontos szerepe volt egyebek között a budapesti Markó utcában létrehozott textilipari szakiskola – a későbbi Bolyai János Textiltechnikum – megalapításában is.

Az ő vezetésével jött létre a nyugat-európai gyapjúipari szakemberek által alapított Nemzetközi Gyapjúsövetség magyar taggyesülete.

1934-ben megválasztották a Rejtő Sándor kezdeményezésére alapított Magyar Textiltechnológusok Egyesülete elnökének. Javaslatára és az ő kutatási eredményeire alapozva készítették el a textilipari anyagvizsgálatban alkalmazott első magyar szabványokat is.

A II. világháború befejeztével Dischka Győző vezette az óriási pusztításokat elszenvedett Magyar Posztógyár újraindítását. A gyár államosítását követően is őt bízták meg a vállalat vezetésével, majd rövidesen az államosított textilvállalatok termelésének irányítására és ellenőrzésére alapított Textilipari Központhoz helyezték át. Ezt követően az 1950-ben alapított Textilipari Kutató Intézet mechanikai osztályának vezetését bízták rá és ezt a munkát végezte 1964-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Dischka Győző nemzetközileg elismert tudós volt. Számtalan szakmai előadást tartott kül- és belföldön egyaránt, rengeteg szacikket írt és a textilipari vizsgálatok különböző témaköreiben több szabadalma is volt.

Széleskörű szakmai tapasztalatait nemcsak hivatásos kutatóként hasznosította, hanem a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület keretében is, amelynek egyik alapító tagja és a gyapjú szakosztály első elnöke volt. Az 1961-ben megalakult anyagvizsgáló és minőségellenőrző szakosztály is őt választotta meg elnökéül. 1966-ban egyik kezdeményezője volt a nyugdíjas csoport megalakításának, amelynek 1979-ig volt elnöke.

A magyar textiltudomány alapjainak lerakása és továbbfejlesztése terén elért jelentős munkássága, a textilipari objektív mérési módszerek kifejlesztése terén végzett munkája elismeréseként tüntették ki 1955-ben a Kossuth-díjjal.

Munkáját a Kossuth-díjon kívül is nagyon sok magas kitüntetéssel értékelték.

Endrei Walter 1921-ben született. 1943-1947 között a Pázmány Péter Tudományegyetemen tanult, de eközben a FILTEX-ben, később a Goldberger-gyár kikészítő üzemében dolgozott. Ekkor kezdődött kapcsolata a textiliparral.

1946-1948 között a Szervezési és Ellenőrzési Kft.-ben, a Mérnökszakosztály vezetőjénél, 1948-1949-ben a Textilipari Igazgatóságon, 1949-1952-ben az Országos Találmányi Hivatalban, 1952-1957-ben a Könnyűipari Minisztériumban, majd 1981-ig a Hungarotex Külkereskedelmi Vállalatnál dolgozott. A Textilipari Igazgatóság racionalizálási osztályán pamutfonodai és -szövődei szervezésekkel foglalkozott.

Az Országos Találmányi Hivatalban a textilszabadalmi előadói teendőket látta el, a Könnyűipari Minisztériumban a műszaki információs osztályt vezette. Ennek során létrehozta a vállalatok műszaki könyvtár hálózatát, életre hívta a műszaki filmezést és megszervezte a műszaki dokumentációs szolgálatot. A Hungarotexnél először az ipari, majd a műszaki fejlesztési osztály vezetője volt és ebben a minőségében számos, devizahitel keretében létrehozott beruházás kidolgozásában vett részt, nemzetközi termelési kooperációkat (Getzner, Kufner) hozott létre, licencek vásárlásában működött közre.

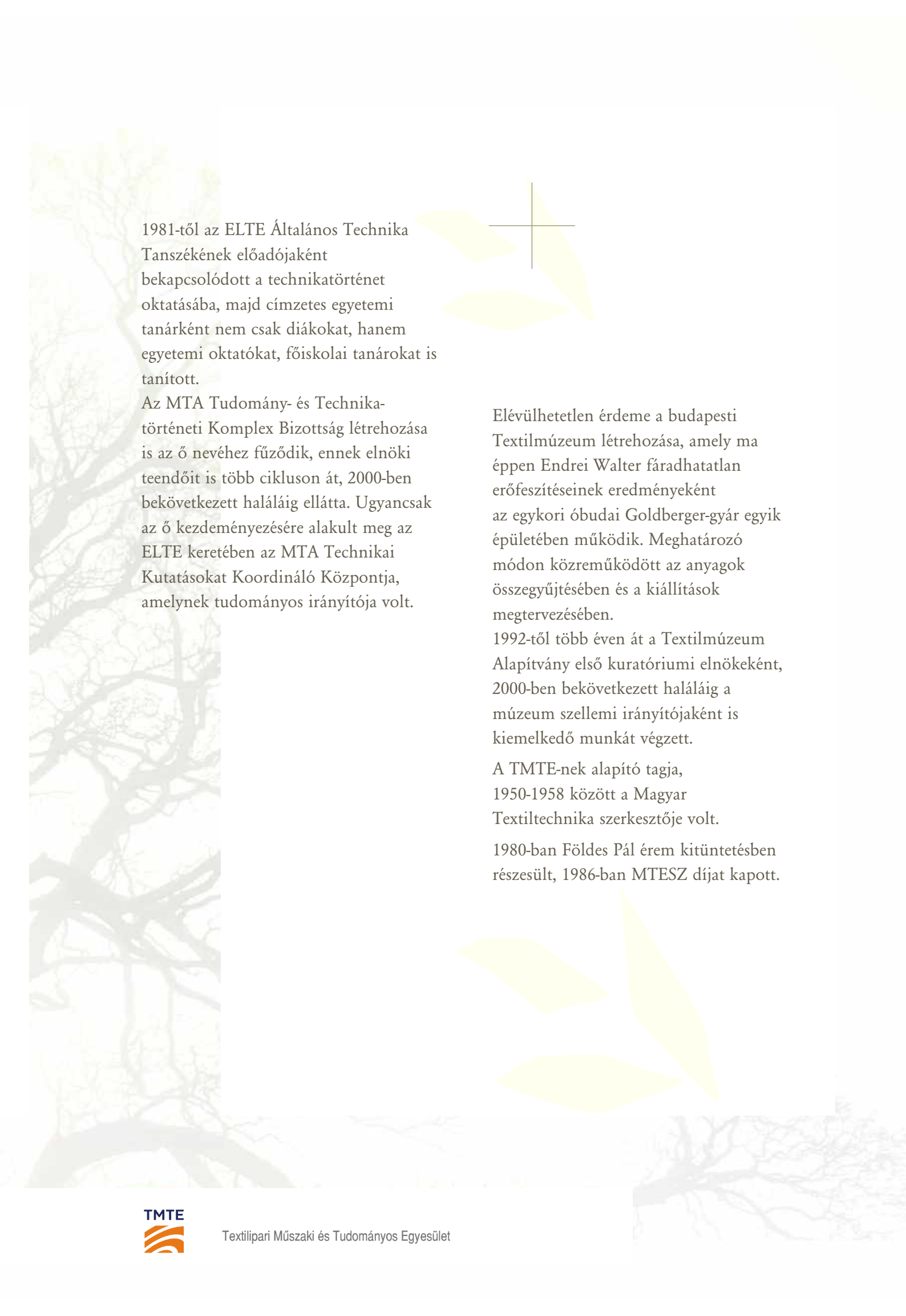

DR. ENDREI WALTER

Mindennapi munkája mellett technikatörténeti kutatásokat folytatott, elsősorban a textilipar kialakulásával, fejlődésével kapcsolatban. Szenvedélyesen gyűjtötte a technikatörténet írott és tárgyi emlékeit, ehhez széleskörű nyelvtudása is hozzásegítette. A technikatörténet témakörében nagyszámú cikket publikált hazai és külföldi szakfolyóiratokban, több könyv és egyetemi jegyzet szerzője volt. Nemzetközileg elismert szaktekintélyként rendszeres előadója volt nemzetközi és magyar konferenciáknak.

A textilipari termelékenység fejlődésével összefüggő elemző munkájával 1966-ban kandidátusi, 1979-ben akadémiai doktori fokozatot szerzett.

DR. ENDREI WALTER

1981-től az ELTE Általános Technika Tanszékének előadójaként bekapcsolódott a technikatörténet oktatásába, majd címzetes egyetemi tanárként nem csak diákokat, hanem egyetemi oktatókat, főiskolai tanárokat is tanított.

Az MTA Tudomány- és Technikatörténeti Komplex Bizottság létrehozása is az ő nevéhez fűződik, ennek elnöki teendőit is több cikluson át, 2000-ben bekövetkezett haláláig ellátta. Ugyancsak az ő kezdeményezésére alakult meg az ELTE keretében az MTA Technikai Kutatásokat Koordináló Központja, amelynek tudományos irányítója volt.

Elévülhetetlen érdeme a budapesti Textilmúzeum létrehozása, amely ma éppen Endrei Walter fáradhatatlan erőfeszítéseinek eredményeként az egykori óbudai Goldberger-gyár egyik épületében működik. Meghatározó módon közreműködött az anyagok összegyűjtésében és a kiállítások megtervezésében.

1992-től több éven át a Textilmúzeum Alapítvány első kuratóriumi elnökeként, 2000-ben bekövetkezett haláláig a múzeum szellemi irányítójaként is kiemelkedő munkát végzett.

A TMTE-nek alapító tagja, 1950-1958 között a Magyar Textiltechnika szerkesztője volt.

1980-ban Földes Pál érem kitüntetésben részesült, 1986-ban MTESZ díjat kapott.

G Dr. Garami Istvánné Lovas Erzsébet
1932. október 2-án született.
Középiskolai tanulmányait a Képző- és
Iparművészeti Gimnáziumban (akkor:
Szépmíves Líceum) végezte textiltervező
szakon. A Leningrádi Egyetemen 1956-
ban textilmérnökként végzett, majd
1968-ban a Budapesti Műszaki
Egyetemen textilgépész szakmérnöki
oklevelet szerzett.

1956-ban a Lőrinci Fonóban mint
technológus kezdett dolgozni, majd
1963-tól a Pamutfonóipari Vállalatnál,
a későbbi a Masterfil központjában
folytatta pályáját különböző műszaki
jellegű beosztásokban.

A fonalminősítés volt fő szakterülete,
így mint a gyártásközi ellenőrzés
vezetője, mint főtechnológus, a központi
laboratórium vezetője, a gyártmány-
fejlesztési stúdió vezetője, a műszaki
vevőszolgálat vezetője dolgozott 1990-ig,
nyugdíjazásáig. Közben egy évet a Textil-
ipari Kutató Intézetben ún. voluntör
tanfolyamon töltött.

Később a TKI külső munkatársaként
több téma kidolgozásában is szerepet
vállalt.

DR. GARAMI ISTVÁNNÉ

Mindvégig hatékonyan munkálkodott a
fonalak objektív, műszeres vizsgálatának
elterjesztéséért.

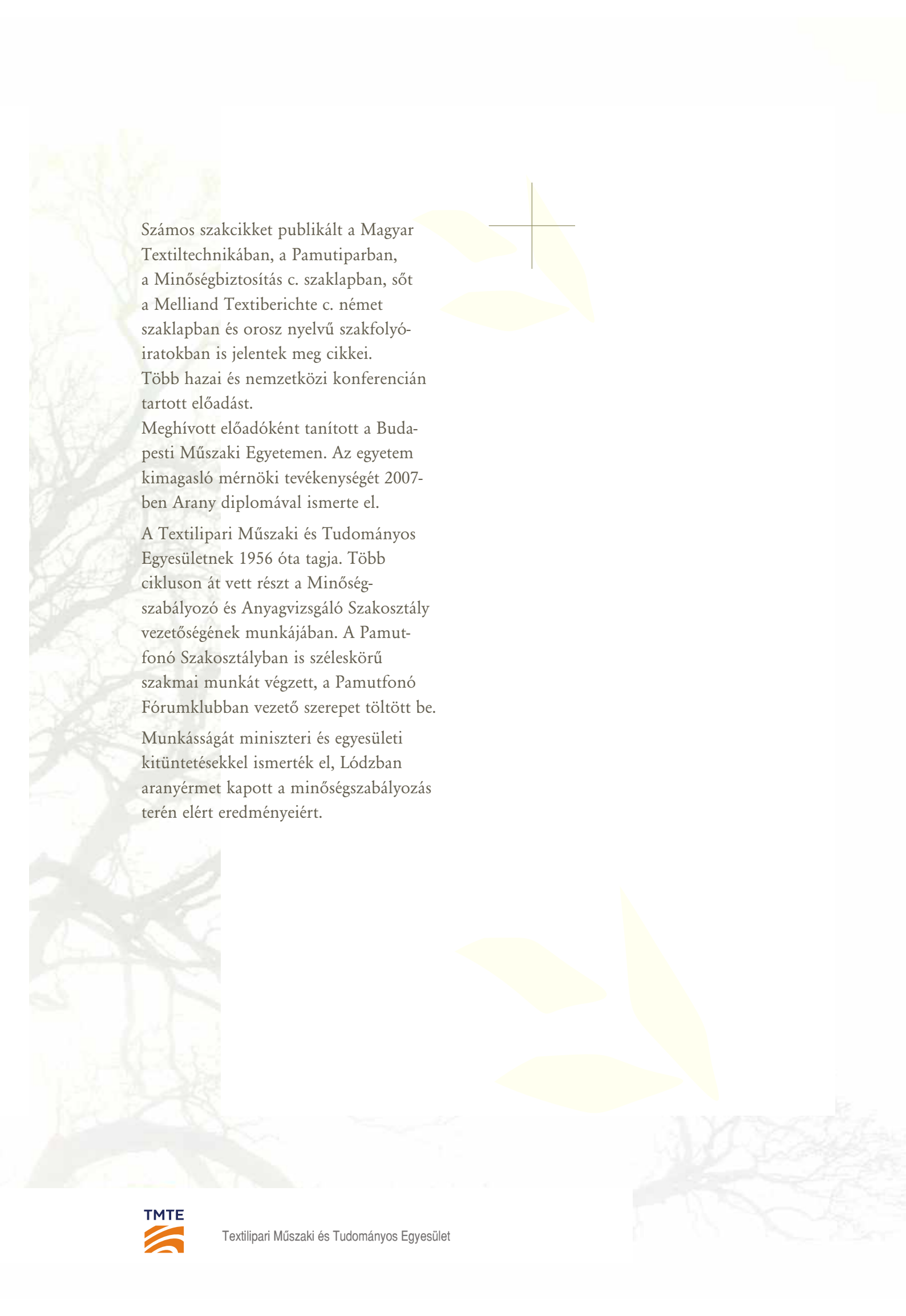
Gyors vizsgálatra alkalmas, hordozható
fonodai minőségvizsgáló műszert
(„hordozható gyorsaviográf”) fejlesztett
ki, amit szabadalmaztak és valamennyi
hazai fonodában használtak is.
Nagyszámú újítását Kiváló Újító
kitüntetéssel ismerték el.

Nyugdíjasként műszaki tanácsadóként
dolgozott tovább.

Szakmai tevékenysége középpontjában a
minőségfejlesztés és a gyártmányfejlesztés
állt.

Szakkönyve jelent meg a korszerű
fonodai gyártásközi ellenőrzésről és mint
egy felsőfokú technikai anyagismeret
tankönyv szerzője is ismert.

DR. GARAMI ISTVÁNNÉ

Számos szakcikket publikált a Magyar Textiltechnikában, a Pamutiparban, a Minősbiztosítás c. szaklapban, sőt a Melliand Textiberichte c. német szaklapban és orosz nyelvű szakfolyóiratokban is jelentek meg cikkei. Több hazai és nemzetközi konferencián tartott előadást.

Meghívott előadóként tanított a Budapesti Műszaki Egyetemen. Az egyetem kimagasló mérnöki tevékenységét 2007-ben Arany diplomával ismerte el.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1956 óta tagja. Több cikluson át vett részt a Minőség-szabályozó és Anyagvizsgáló Szakosztály vezetőségének munkájában. A Pamutfonó Szakosztályban is széleskörű szakmai munkát végzett, a Pamutfonó Fórumklubban vezető szerepet töltött be.

Munkásságát miniszteri és egyesületi kitüntetésekkel ismerték el, Lódzban aranyérmet kapott a minőségsszabályozás terén elért eredményeiért.

Geleji Frigyes 1928. július 13-án született Belgrádban. Középiskolái egy részét Belgrádban végezte, majd 1941–46 között a budapesti Evangélikus Gimnáziumban folytatta és itt is érettségizett. 1946–50 között a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán tanult, 1950-ben szerezte meg a vegyészmérnöki oklevelet.

1950-től 1967-ig a Műanyagipari Kutatóintézetben dolgozott, 1957-ben a szintetikus szál osztály vezetője, majd 1961-től az intézet igazgatóhelyettese lett.

1955-től tevékenysége kiterjedt az akrilnitril polimerizációjára is. Ezt a témát kutatta 1956-ban a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíjával az akkori Német Demokratikus Köztársaság Tudományos Akadémiájának Szálkutató Intézetében is.

Kandidátusi disszertációját 1962-ben védte meg.

1967-ben helyezték át a Magyar Viscosagyárba igazgatóhelyettesi pozícióba, azzal a feladattal, hogy a vállalatnál új, önálló kutatóbázist alakítson ki. A kutatóbázis 1973-ban kezdte meg működését 110 fővel.

DR. GELEJI FRIGYES

Munkájával Nyergesújfalun iskolát teremtett: a kutatóhelyen két fő készített kandidátusi disszertációt és további öt fő nyerte el a műszaki doktori címet.

Műszaki igazgatóhelyettesként nemcsak a kutatást, hanem a beruházásokat, a hazai szálgyártás továbbfejlesztését is irányította. E funkciójában is folytatta tudományos tevékenységét. 1979-ben lett a műszaki tudományok doktora.

A szintetikus szálak révén szoros kapcsolatba került a textiliparral. Ennek alapján kapott megbízást 1979-ben az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság könnyűipari főosztályának vezetésére. 1986-ban az OMFB elnökhelyettesévé nevezték ki. 1989–90-ben, a rendszerváltás időszakában megbízottként vezette az OMFB munkáját.

DR. GELEJI FRIGYES

1995-től a Bay Zoltán Kutatási Alapítvány vezetésében dolgozott haláláig.

1987-től a Budapesti Műszaki Egyetem címzetes egyetemi tanára volt. A Magyar Tudományos Akadémia és a MTESZ több bizottságának elnökeként is tevékenykedett.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület textilvegyész szakosztályának elnöke volt. 1981-től társelnökként, 1985-től 1999-ben bekövetkezett haláláig elnökként vezette az egyesületet.

Élete munkásságát számos kitüntetés ismerte el, köztük 1974-ben és 1991-ben a Textilipar Fejlesztéséért Érem, és az 1990-ben kapott MTESZ Díj. 1985-ben részesült az Eötvös Loránd-díjban.

G Érettségi után a Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett történelem- és földrajztanári diplomát ill. doktori címet. A tanári pályát azonban elhelyezkedési lehetőség hiányában nem folytathatta, újságíróként dolgozott.

A II. világháború frontján elszenvedett súlyos sebesülésből felépülve az építőiparban dolgozott, az Építésügyi Minisztérium vállalatgazdálkodási osztályvezetője volt, innen is ment nyugdíjba. Ezután mint üzemtörténész folytatta tevékenységét, széleskörű levéltári kutatómunkát végzett.

1970-ben került kapcsolatba a textiliparral, sorra kutatta a nagyhírű textilüzemek múltját. 1976-ban elkészítette a 150 éves fennállását ünneplő PNYV Pamutkikészítőgyár történetét bemutató kiadványt, 1984-ben pedig a Goldberger-gyár 200 éves jubileumára összeállította a PNYV Goldberger Textilművek múltját és akkori jelenét tartalmazó, nagy terjedelmű és rendkívül részletesen kimunkált üzemtörténeti könyvét. Textilipari elkötelezettsége élete végéig megmaradt.

DR. GESZLER ÖDÖN

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület Ipartörténeti és Hagyományvédő Szakosztályában 90 éves kora felett is igen tevékeny munkát végzett. Több értékes előadást tartott, a rendezvények aktív résztvevője volt. Számos ipartörténeti anyaggal bővítette a Textilmúzeum gyűjteményét.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület kimagasló üzemtörténészi munkássága és eredményes egyesületi munkája elismeréseként 1995-ben a „Textilipar fejlesztéséért” érmmel tüntette ki.

2009-ben 99 évesen hunyt el.

DR. GESZLER ÖDÖN

G 1915-ben született Sátoraljaújhelyen, középiskolai tanulmányait a fasori Evangélikus Gimnáziumban végezte. A Pázmány Péter Tudomány Egyetemen szerzett vegyész diplomát, majd biokémikusként doktorált.

1939-től az óbudai Textilfestőgyárban dolgozott, mint nyomóüzemi kolorista.

A II. világháborúban elpusztult hazai textilüzemek újjáépítésében nagy szükség volt szaktudására és kiváló szervező-készségére. Önzetlenül vállalta a vidéki feladatot, amikor megbízták a székesfehérvári Felmayer nyomóüzem újra-indításához tartozó műszaki feladatok ellátásával, amit sikerrel teljesített is.

1948-tól 1963-ig a Magyar Pamutipar kartonnyomó részlegében (a későbbi Pamutkikészítőgyárban) volt főkolorista, a nyomó részleg vezetője.

1963-tól az akkor újonnan megalakult Budapesti Termelési Főosztály vezetői beosztásban dolgozott éveken át.

Ezután a Goldberger Textilnyomógyár főmérnöki teendőit látta el magas színvonalon. Innen a Pamutnyomóipari Vállalat központjába került, ahol a kollekció fejlesztési főosztály vezetőjeként, ill. termelési főmérnökként dolgozott 1976-ig, nyugdíjazásáig.

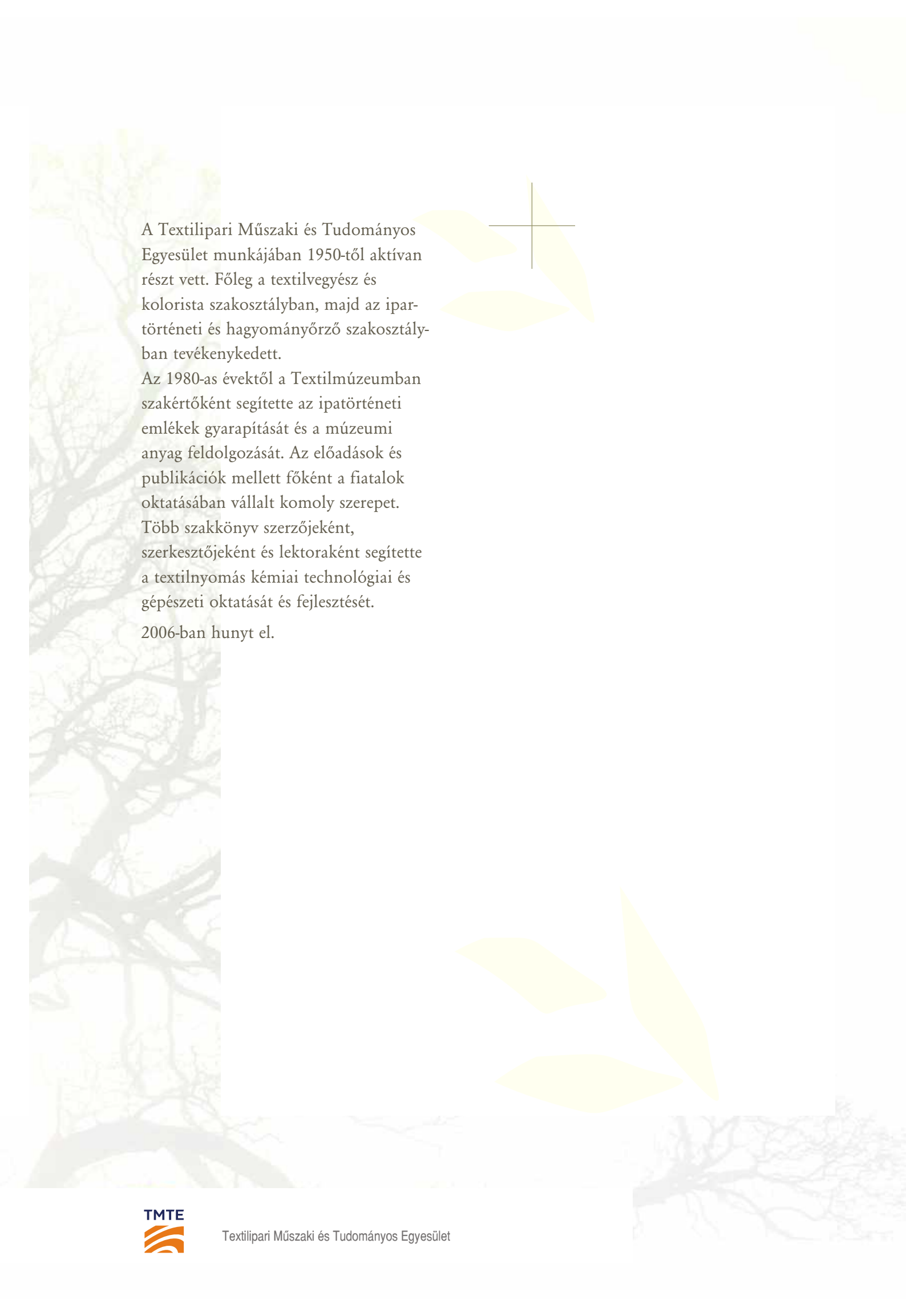
DR. GYŐRVÁRY FERENC

Tevékenysége során kiemelkedő volt a gépi síkfilmmnyomás, majd a rotációs filmmnyomás meghonosítása, a szintetikus fonalakból készült kelmék gyártás- és gyártmánytechnológiáinak kidolgozása. Nagy szerepe volt a korszerű színezékek és segédanyagok gyakorlati elterjesztésében. Számos újítással fejlesztette a pamutipari nyomó szakmát. Több évig volt tagja a KGST Textilbizottságának.

Az 1960-as évek közepétől meghívott előadóként az Iparművészeti Főiskolán szálanyag-kémiát és textiltekintélyt oktatót.

A fiataloknak készséggel adta át tudását, a pályakezdőket szakmailag rendszeresen támogatta.

DR. GYŐRVÁRY FERENC

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában 1950-től aktívan részt vett. Főleg a textilvegyész és kolorista szakosztályban, majd az ipartörténeti és hagyományőrző szakosztályban tevékenykedett.

Az 1980-as évektől a Textilmúzeumban szakértőként segítette az ipartörténeti emlékek gyarapítását és a múzeumi anyag feldolgozását. Az előadások és publikációk mellett főként a fiatalok oktatásában vállalt komoly szerepet.

Több szakkönyv szerzőjeként, szerkesztőjeként és lektoraként segítette a textilnyomás kémiai technológiai és gépészeti oktatását és fejlesztését.

2006-ban hunyt el.

H 1927. december 17-én született Kisbén. Középiskolai tanulmányait a komáromi Bencés Gimnáziumban végezte, gépészmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett 1950-ben.

Az anyagtudományok területén végzett kutatásai alapján a műszaki tudomány kandidátusa címet érte el, műszaki doktori oklevelét 1970-ben kapta meg a BME-n.

Egyetemi tanulmányai befejeztével, 1950-ben a Textilipari Kutató Intézetben kezdett dolgozni, először mint tudományos segédmunkatárs, majd munkatárs, 1960-tól tudományos osztályvezető, majd főosztályvezető volt.

1973-tól tudományos igazgatóhelyettese, 1986–1990 között, nyugdíjazásáig igazgatója volt az intézetnek.

Széleskörű szakmai és kutatási munkásságot fejtett ki. Foglalkozott a textilanyagok szerkezete, tulajdonságai és elhasználódásuk közötti összefüggések feltárásával, az orientált polimerek kifáradását és törését okozó fizikai folyamatokkal és az azokat jellemző molekuláris elmélet kidolgozásával, a korszerű ruházati, egészségügyi és műszaki textíliákkal és vizsgálati módszereikkel, és az ezekhez szükséges műszerek kifejlesztésével.

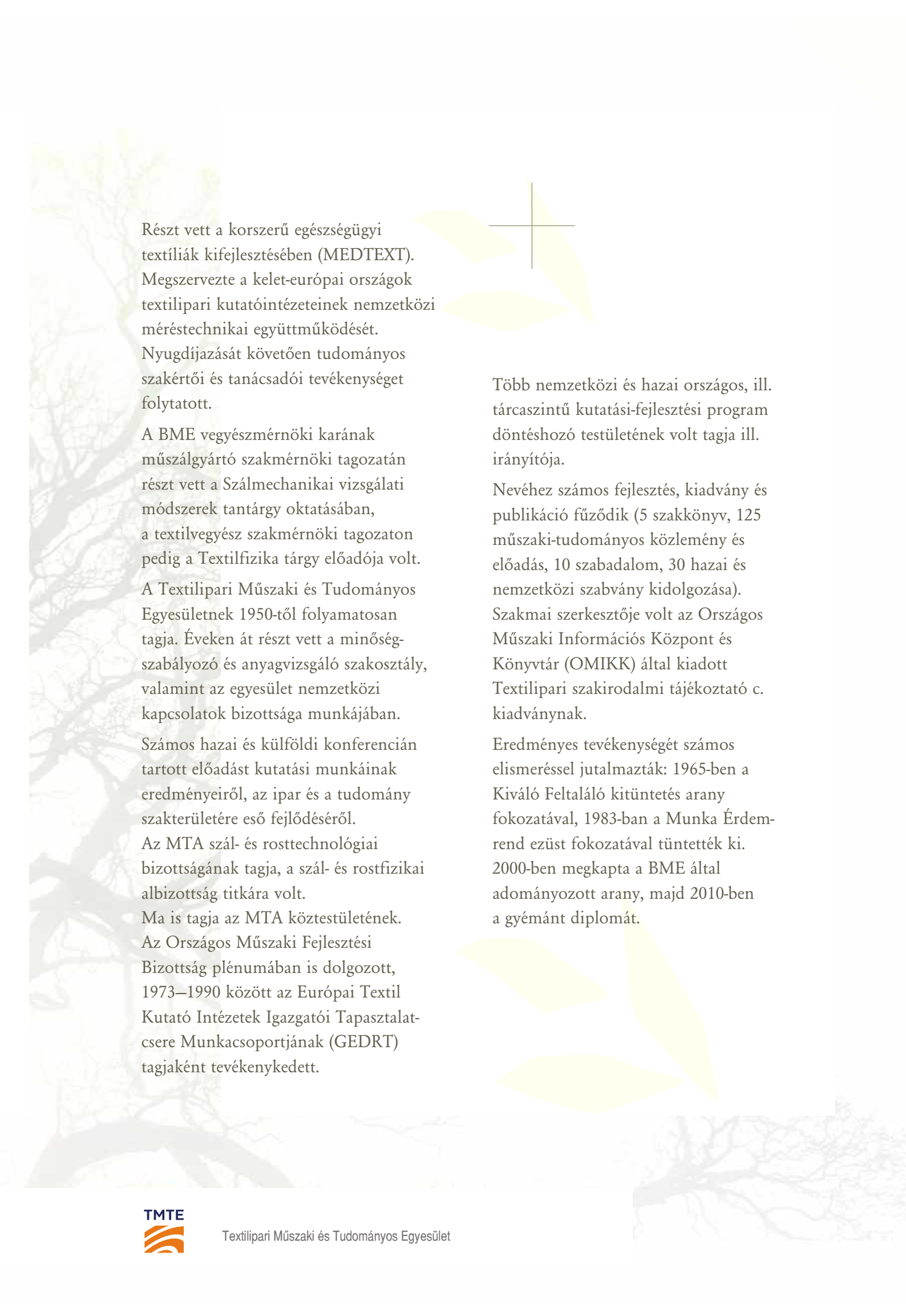

DR. HAJMÁSY TIBOR

Több ösztöndíjban részesült. Megkapta a Magyar Tudományos Akadémia kutatói ösztöndíját (1951–52), a Ford Alapítvány kutatói ösztöndíját, tanulmányozta az USA-beli North Carolina State University (1964–65) ill. a francia Institute Textile de France szervezetét és tevékenységét (1977).

Fő feladatának tekintette a Textilipari Kutató Intézet (a későbbi INNOVATEXT) szervezetének és érdekeltségi rendszerének alkalmassá tételét az átfogóbb, gazdaságilag is meg-alapozott feladatok vállalására és a kidolgozott innováció ipari bevezetésére. 1980-ban a hazai textil- és textil-ruházati ipari kutatás-fejlesztés összefogására és hatékonyságának javítására négy ipari szakágazatban K+F szaktársaságokat hozott létre.

DR. HAJMÁSY TIBOR

Részt vett a korszerű egészségügyi textíliák kifejlesztésében (MEDTEXT). Megszervezte a kelet-európai országok textilipari kutatóintézeteinek nemzetközi mérés technikai együttműködését. Nyugdíjazását követően tudományos szakértői és tanácsadói tevékenységet folytatott.

A BME vegyészmérnöki karának műszálgártó szakmérnöki tagozatán részt vett a Szálmechanikai vizsgálati módszerek tantárgy oktatásában, a textilvegység szakmérnöki tagozaton pedig a Textilfizika tárgy előadója volt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1950-től folyamatosan tagja. Éveken át részt vett a minőség-szabályozó és anyagvizsgáló szakosztály, valamint az egyesület nemzetközi kapcsolatok bizottsága munkájában.

Számos hazai és külföldi konferencián tartott előadást kutatási munkáinak eredményeiről, az ipar és a tudomány szakterületére eső fejlődéséről.

Az MTA szál- és rosttechnológiai bizottságának tagja, a szál- és rostfizikai albizottság titkára volt.

Ma is tagja az MTA köztestületének.

Az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság plenumában is dolgozott, 1973–1990 között az Európai Textil Kutató Intézetek Igazgatói Tapasztalat-csere Munkacsoportjának (GEDRT) tagjaként tevékenykedett.

Több nemzetközi és hazai országos, ill. tárcaszintű kutatási-fejlesztési program döntéshozó testületének volt tagja ill. irányítója.

Nevéhez számos fejlesztés, kiadvány és publikáció fűződik (5 szakkönyv, 125 műszaki-tudományos közlemény és előadás, 10 szabadalom, 30 hazai és nemzetközi szabvány kidolgozása). Szakmai szerkesztője volt az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár (OMIKK) által kiadott Textilipari szakirodalmi tájékoztató c. kiadványnak.

Eredményes tevékenységét számos elismeréssel jutalmazták: 1965-ben a Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatával, 1983-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki. 2000-ben megkapta a BME által adományozott arany, majd 2010-ben a gyémánt diplomát.

H

Hajnal Endre 1922. szeptember 2-án született. A Ciszterci Rend Gimnáziumában érettségizett Egerben, majd 1947-ben elvégezte a Pázmány Péter Tudomány Egyetem jogi karát, miközben ugyanezen az egyetemen 3 évig vegyésztanulmányokat is folytatott. Később mérlegképes könyvelői, okleveles kalkulátor, üzem- és munkaszervező, ügyviteli szervező képesítéseket is szerzett.

59 éven át dolgozott a textiliparban. Tevékenykedett a Textil Központban, egy konfekcionáló magánvállalkozásnál, 1948-tól a Magyar Pamutiparhoz került, ahol szövőgépen is dolgozott, majd a számviteli területen folytatta munkáját. 1950-től jogfolytonosan a Hazai Pamutszövő Gyár dolgozója lett, számviteli munkakörben és üzemszervezői beosztásban hasznosította szaktudását és tapasztalatait. Aktívan munkálkodott a hollerith rendszerű gépi adatfeldolgozás bevezetésében, először kikészítő üzemek színezék és vegyszer elszámolását végezte ezzel a módszerrel. Ezzel párhuzamosan a Pamutipari Igazgatóságon az elő- és utókalkulációk új rendszerének kidolgozásában vett részt. 1960-tól a Könnyűipari Gépi Adatfeldolgozó Vállalatnál dolgozott, ennek később vezetője is lett.

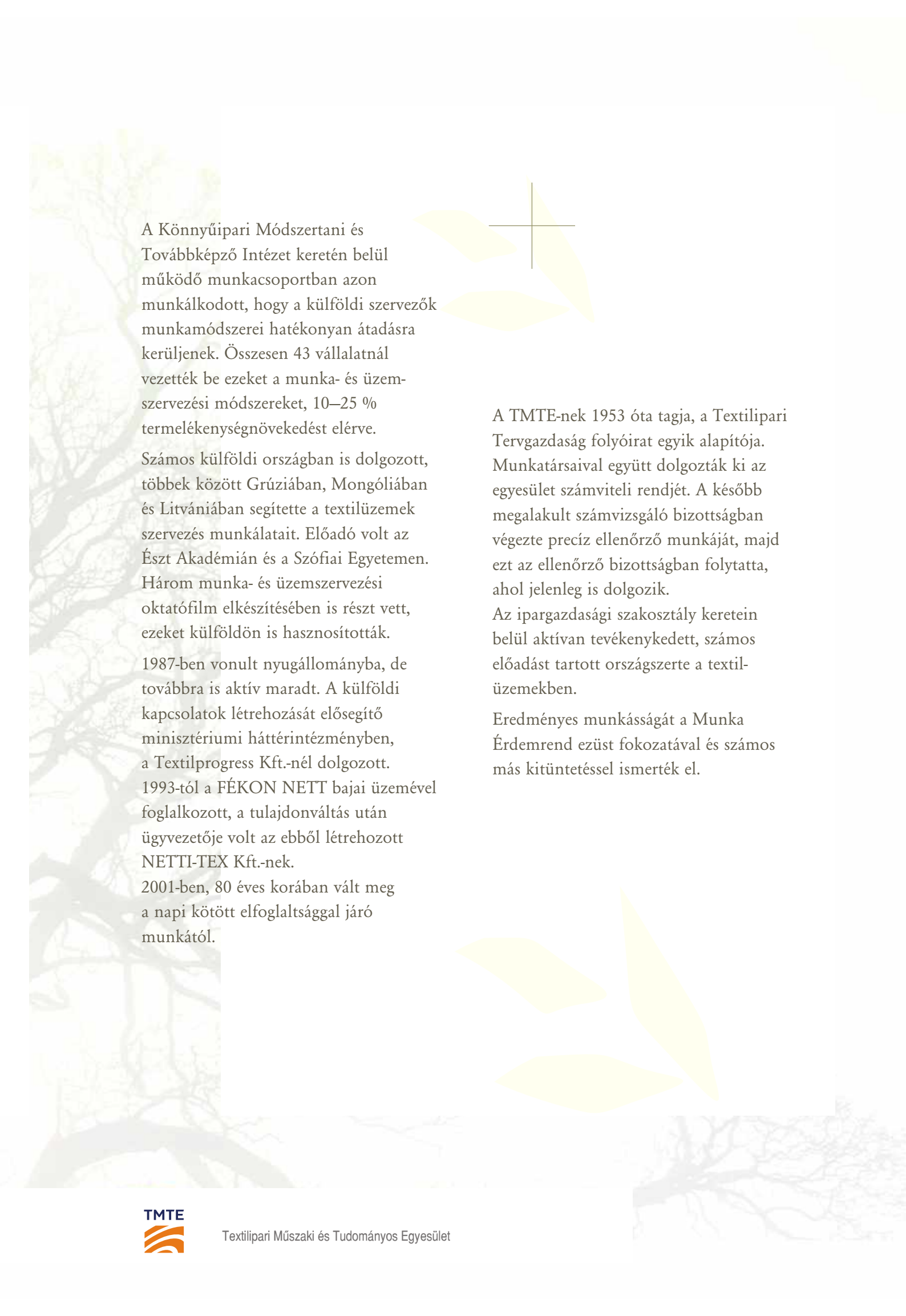
DR. HAJNAL ENDRE

A Könnyűipari Szervezési Intézetbe 1966-ba került, itteni munkája során főként a gypajúipari vállalatok adatfeldolgozását szervezte.

1969-től részt vett a IV. ötéves terv könnyűipari részének matematikai modellezésében és számítástechnikai rendszerű tervezésében.

Az 1972-ben létrejött Számító Központban a dolgozók betanítását irányította. Ezt követően a Könnyűipari Minisztériumba került. Itt elsősorban a textilipari rekonstrukció számítógépes anyag- és teljesítményszámolásával foglalkozott, az újonnan termelésbe állított gépek kihasználásának javítását célzó ENSZ Unido szakértők bevonását koordinálta.

DR. HAJNAL ENDRE

A Könnyűipari Módszertani és Továbbképző Intézet keretén belül működő munkacsoportban azon munkálkodott, hogy a külföldi szervezők munkamódszerei hatékonyan átadásra kerüljenek. Összesen 43 vállalatnál vezették be ezeket a munka- és üzemszervezési módszereket, 10–25 % termelékenységnövekedést elérve.

Számos külföldi országban is dolgozott, többek között Grúziában, Mongóliában és Litvániában segítette a textilüzemek szervezés munkálatait. Előadó volt az Északi Akadémián és a Szófia Egyetemen. Három munka- és üzemszervezési oktatófilm elkészítésében is részt vett, ezeket külföldön is hasznosították.

1987-ben vonult nyugállományba, de továbbra is aktív maradt. A külföldi kapcsolatok létrehozását elősegítő minisztériumi háttérintézményben, a Textilprogress Kft.-nél dolgozott. 1993-tól a FÉKON NETT bajai üzemével foglalkozott, a tulajdonváltás után ügyvezetője volt az ebből létrehozott NETTI-TEX Kft.-nek.

2001-ben, 80 éves korában vált meg a napi kötött elfoglaltsággal járó munkától.

A TMTE-nek 1953 óta tagja, a Textilipari Tervgazdaság folyóirat egyik alapítója. Munkatársaival együtt dolgozták ki az egyesület számviteli rendjét. A később megalakult számvizsgáló bizottságban végezte precíz ellenőrző munkáját, majd ezt az ellenőrző bizottságban folytatta, ahol jelenleg is dolgozik.

Az ipargazdasági szakosztály keretein belül aktívan tevékenykedett, számos előadást tartott országszerte a textilüzemekben.

Eredményes munkásságát a Munka Érdemrend ezüst fokozatával és számos más kitüntetéssel ismerték el.

H 1967-ben okleveles vegyészmérnökként végzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. Később itt műszaki doktori fokozatot szerzett.

Először a Magyar Selyemipar Vállalat (MSV) központi laboratóriumában helyezkedett el, kutatómérnöki beosztásban dolgozott.

1970-től az MSV Selyemkikészítőgyár technológiai osztályán folytatta pályafutását, 1971-ben az óbudai gyár főtechnológusa lett. 1982-től 1989-ig főmérnökként tevékenykedett a Selyemkikészítőgyárban.

1973-ban a Könnyűipari Minisztériumba került, az Ipari Főosztály Textilméteráru Osztályán főelőadó-főmérnök beosztásban dolgozott. Később az Ipari Minisztériumban a könnyűipart felügyelő államtitkár kabinetjében kamatoztatta tudását.

Már egyetemi tanulmányai alatt, 1966-tól foglalkozott a textilipari színméréssel. 1989-től 2004-ig az UNIDO szakértőjeként és egyetemi tanárként Braziliában dolgozott. Színméréssel kapcsolatos fejlesztések szakmai irányítójaként, és részt vett egy 5-éves felsőfokú szakképzés fejlesztésében, ahol textiltechnológiát, ipari színmérést és szintant tanított. 2004 óta – ugyancsak Braziliában – a szintan, a színmérés és az ezzel kapcsolatos területek szakértőjeként dolgozik és tart tanfolyamokat.

1995 és 2009 között a Nemzetközi Világítástechnikai Bizottság (CIE) egy szintannal, színméréssel foglalkozó bizottságának elnöki tisztét töltötte be,

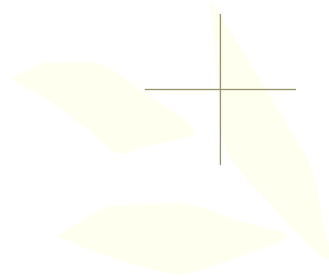
DR. HIRSCHLER RÓBERT

2009 óta a CIE egy másik, a fehérség-méréssel foglalkozó bizottságának elnöke. Tagja a CIE Magyar Nemzeti Bizottságának.

A hazai textilszakma területén a színmérés és a műszeres receptszámítás egyik elindítója volt, számos tanulmányt készített, sokat tett a gyakorlati ipari meghonosításáért. Ezen a területen nemzetközileg elismert szaktekintély.

1968 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, főként a textilvegyszer és kolorista szakosztályban végzett aktív munkát. Számos rendezvényen, hazai és nemzetközi konferencián tartott és tart előadásokat, nagyszámú publikációja jelent meg magyar és külföldi szaklapokban egyaránt. 1974-től több évig a Magyar Textiltechnika helyettes szerkesztői teendőit is ellátta.

DR. HIRSCHLER RÓBERT

Jederán Miklós 1927. január 10-én született Kisnaményban. A Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán szerzett oklevelet, abban az évfolyamban, amelyikben elsőként adtak ki oklevelet a Dr. Zilahy Márton vezette, frissen alakult tanszékről.

Kandidátusi disszertációját 1962-ben védte meg. Akadémiai disszertációját 1967-ben nyújtotta be, az akadémiai doktori címet 1970-ben nyerte el.

1950-től, oklevele megszerzésétől, a Budapesti Műszaki Egyetem Textiltechnológiai Tanszékén dolgozott, mint tanársegéd, adjunktus, docens, majd végül 1974-től mint egyetemi tanár. 1974–92 között ő volt a Textiltechnológia és Könnyűipari Tanszék vezetője.

Kutatási eredményeinek ipari hasznosítását elősegítendő, 1957–1974 között a Magyar Selyemipar Vállalatnál, majd a Pamuttextilműveknél és a Lenfonó- és Szövőipari Vállalatnál dolgozott másodállásban.

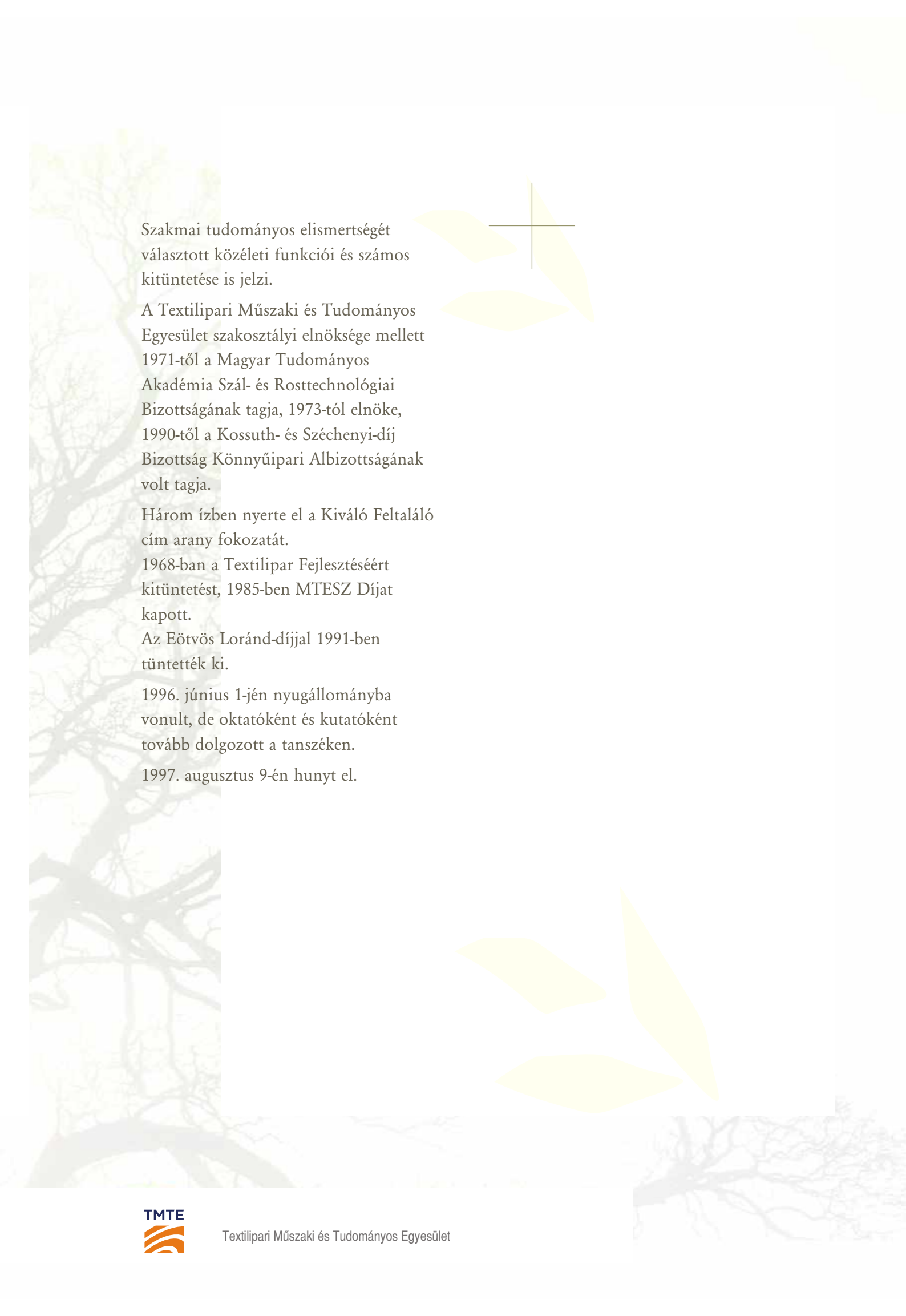
DR. JEDERÁN MIKLÓS

Ipari, valamint tanszéki szakmai és tudományos eredményei a textiltechnológia és a textilgépészet területéhez kapcsolódnak: 13 bejelentett szabadalma volt és 23 könyve, 112 magyar, illetve 32 idegen nyelvű szakcikke jelent meg.

Kiemelkedő tudományos eredménye volt a szövetkialakítás elméletének kidolgozása, amellyel nemzetközi ismertséget szerzett. Nevéhez fűződik a Textilipari kézikönyv megjelenése, amelynek főszerkesztője és egyes fejezetek írója volt.

Az elmúlt negyven évben végzett textilszakos gépészmérnököknek mestere és nevelője volt, neve fogalommá vált.

DR. JEDERÁN MIKLÓS

Szakmai tudományos elismertségét
választott közéleti funkciói és számos
kitüntetése is jelzi.

A Textilipari Műszaki és Tudományos
Egyesület szakosztályi elnöksége mellett
1971-től a Magyar Tudományos
Akadémia Szál- és Rosttechnológiai
Bizottságának tagja, 1973-tól elnöke,
1990-től a Kossuth- és Széchenyi-díj
Bizottság Könnyűipari Albizottságának
volt tagja.

Három ízben nyerte el a Kiváló Feltaláló
cím arany fokozatát.

1968-ban a Textilipar Fejlesztéséért
kitüntetést, 1985-ben MTESZ Díjat
kapott.

Az Eötvös Loránd-díjjal 1991-ben
tüntették ki.

1996. június 1-jén nyugállományba
vonult, de oktatóként és kutatóként
tovább dolgozott a tanszéken.

1997. augusztus 9-én hunyt el.

K

Dr. Kádas Ferenc 1929-ben született Budapesten. 1955-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen vegyészmérnöki, majd 1972-ben a vegyipari gazdasági karon gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1987-ban műszaki doktorrá avatták.

A textiliparban 1944-ben kezdett dolgozni: a Textilfestőgyárban, ahol kezdetben munkásként, később kolorista munkakörben dolgozott.

1953-tól 1963-ig a Könnyűipari Minisztérium pamutipari igazgatóságának volt vegyi-műszaki csoportvezetője. 1963 és 1980 között különböző vezető gazdasági munkaköröket töltött be a Patexnél, a Kistextben és a Pamutnyomóipari Vállalatnál. A Kisperi Textilgyár önállóvá válásától, 1981-től a vállalat vezérigazgatója lett, és ezt a munkakört töltötte be egészen 1989-ig, nyugállományba vonulásáig.

Dr. Kádas Ferenc alkotó munkájának, hivatásszeretetének, munkabírásnak, magas fokú szakmai felkészültségének kiemelkedő szerepe volt vállalata eredményeiben, valamennyi munkakörében. Irányító, szervező munkája különösen a Kisperi Textilgyár eredményeiben mutatkozott meg.

DR. KÁDAS FERENC

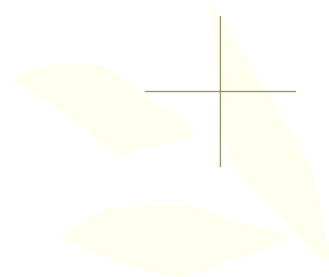
Vezetése alatt kialakult egy új, önálló vállalati szervezet, megszületett egy hosszú távú vállalati stratégia, megteremtődtek az önálló vállalati gazdálkodás feltételei.

Vezetői és fejlesztői munkája mellett oktatott a Budapesti Műszaki Egyetemen és jelentős szakirodalmi tevékenységet folytatott. Két szabadalom társszerzője volt. Aktívan részt vett a gazdaság-politikai élet alakításában is: ipari elnöke volt a Pamutipari Kereskedelmi Társaság igazgató tanácsának.

Munkásságát számos kitüntetés ismerte el: birtokosa volt a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozatának és 1987-ben Eötvös Loránd-díjban részesült.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek tevékeny tagja volt, rendszeresen részt vett a szakosztályi munkában.

DR. KÁDAS FERENC

K

Kerényi István 1930-ban Újpesten született. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1952-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett. A textiliparral azonban már korábban megismerkedett: első munkahelye 1946-ban a Magyar Pamutipar volt, ahol szövő tanulóként kezdett dolgozni, ezt követően – tanulmányaival párhuzamosan – a vállalat szövődéjében szerzett szakmai tapasztalatokat.

1952 és 1954 között Zilahi Márton professzor meghívására a Budapesti Műszaki Egyetem textiltechnológiai tanszékén volt tanársegéd. Az oktatási munka mellett részt vett a kutatómunkában, így aktív részese volt a Textilipar Nyersanyagai című egyetemi tankönyv megjelenésében, a pamutszálak szigetelő tulajdonságainak kutatásában és az orsórezgések vizsgálatának matematikai modellezésében. A kor követelményeihez kapcsolódva számos orosz nyelvű szakcikket illetve könyvet fordított magyarra.

DR. KERÉNYI ISTVÁN

1955 és 1987 között az 1955-ben országos nagyvállalattá szervezett, az egész hazai selyemszövőipart egyesítő Magyar Selyemipar Vállalatnál (MSV) az üzemmérnöktől a vezérigazgató helyettesi beosztásig különböző műszaki területeken dolgozott.

1987 és 1991 között a BUDAPRINT Pamutnyomóipari Vállalat fejlesztési központját vezette. 1991 óta az Artemix Kft. ügyvezetője.

Az MSV-hez tartozó Duna Cérnázógyárban eltöltött hét éve alatt kezdődött Magyarországon a terjedelmesített fonalak gyártása. Ehhez kapcsolódva előbb a hagyományos, valódi sodrásos eljárással készült fonalak technológiáját vizsgálta, majd a kutatás szintjén is bekapcsolódott a hamis sodrásos elven működő fonalterjedelmesítési technológia hazai elterjesztésébe.

DR. KERÉNYI ISTVÁN

Nemzetközileg is figyelemreméltó eredményeket ért el a légfúvósos terjedelmesítési technológia elméleti alapjainak modellezésében.

1961-től Dischka Győzőnek, a Textilipari Kutató Intézet Kossuth-díjas tudósának irányításával aspiránsi tanulmányokat végzett. Kutatásának fő iránya a hazai gyártású poliamid szálak terjedelmesítési technológiájának kidolgozása volt. Kandidátusi értekezését ebben a témakörben 1970-ben védte meg, ezzel elnyerte a műszaki tudomány kandidátusa fokozatot és a műszaki doktori címet.

1976 óta tagja a Magyar Tudományos Akadémia Szál- és Rosttechnológiai (újabban: Kompozittechnológiai) Bizottságának. Elnöke volt a Műegyetem és a Könnyűipari Műszaki Főiskola állami vizsgáztató bizottságának, az utóbbi felsőoktatási intézményben címzetes főiskolai tanári címet kapott. 1994-ben elnyerte az Európa-mérnöki oklevelet, tagja az Európai Mérnökszövetség (FEANI) magyar nemzeti bizottságának.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1952 óta tagja. Elnöke volt az egyesület selyem szakosztályának. A Magyar Textiltechnika szerkesztő bizottságában 1954 óta vesz részt, jelenleg a szerkesztő bizottság elnöke. Tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület intéző bizottságának.

Újjáalakulása óta tagja a Magyar Mérnöki Kamarának és elnökségi tagja a MMK Gépészeti Tagozatának. Elnökségi tagja a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara Ipari Osztályának.

Szakirodalmi munkásságát mintegy kétszáz magyar és idegen nyelvű cikk és négy könyv illetve könyvrészlet jelzi. Nevéhez kapcsolódik az e tárgyban mindmáig egyedüli magyar nyelvű monográfia, „A szintetikus selyemfonalak terjedelmesítése” című könyv elkészítése. A hetvenes és nyolcvanas években a hazai és külföldi textilkonferenciákon számos előadást tartott, huszonöt éven át állandó előadója illetve résztvevője a rangos dornbirni vegyiszl kongresszusoknak.

Munkáját számos kitüntetéssel jutalmazták. Több alkalommal kapott miniszteri kitüntetést, elnyerte a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, két alkalommal tüntették ki a Textilipar Fejlesztéséért éremmel, 1984-ben MTESZ Díjat kapott.

Életművét 2002-ben Eötvös Loránd-díjjal ismerték el.

K Koczor Zoltán 1983-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetemen, ahol ösztöndíjasként folytatott tanulmányai és kutatásai után a Könnyűipari Műszaki Főiskolai Textiltechnológiai Tanszékén fonástechnológiát, anyagismeretet oktatott, a fonalak mechanikai jellemzőinek vizsgálatával foglalkozott. Jelentős részt vállalt a tanszék tanrendjének megújításában, valamint a főiskolán elindult Minőségbiztosítási szakirány kidolgozásában.

1996-ban az anyagtudományok és technológiák tudományágban az MTA kandidátussá nyilvánította, a Budapesti Műszaki Egyetem pedig PhD fokozatot adományozott részére. 1995-ben az ÖVQ-MSZT Minőségmenedzsment és szakauditori, EOQ minőségirányítási auditori képesítését szerezte meg, amit folyamatosan megújított.

Az ipari és szolgáltató cégeknél, valamint felsőoktatási intézményekben a minőségügy művelése során, szakértések, tanácsadások rendszer építések és oktatások alkalmával kifejtett munkája alapozta meg az általa készített számos minőségügyi publikációt. 2001-ben a „Bevezetés a minőségügybe” című, majd 2003-ban a „Minőségirányítási rendszerek fejlesztése” című kötettel a Magyar Minőség Társaságnál „Az év minőségirányítási szakirodalmi díját” nyerte el.

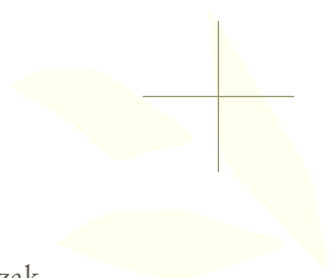

DR. KOCZOR ZOLTÁN

1993. óta rendszeresen végzett felsőoktatási intézményekben, neves tanúsító cégeknél és iparvállalatoknál minőségügyi oktatásokat, ezalatt több ezer emberrel került oktatási kapcsolatba, akik ma a minőségügy meghatározó személyiségei. A gyakorlatban évtizedeken keresztül különböző menedzsment rendszerek fejlesztésében vett részt.

2003 és 2007 között a Rejtő Sándor Könnyűipari Mérnöki Főiskolai Kar tudományos főigazgató-helyettesi feladatait, míg 2004 őszén a kar megbízott főigazgatói feladatait látta el. 2004–2007 között a Bőr-, Textil- és Ruhatechnológiai Intézet, 2007–2009 között a Divat, Termék és Technológia Intézetben intézetigazgatóként működött.

DR. KOCZOR ZOLTÁN

Később, az Óbudai Egyetem minőségirányítási igazgatója, a Rejtő Sándor Könnyűipari és Környezet-mérnöki Kar egyetemi docense volt. A könnyűipari mérnök BSc és MSc szak felelőseként meghatározó szerepe volt a könnyűipari mérnökképzés szerkezetének és tananyagainak gyökeres megújításában.

2002-től a Nyugat-magyarországi Egyetem Cziráki József Faanyag-tudomány és Technológiák Doktori Iskola, 2012-től az Óbudai Egyetem új doktori iskolájának tagja és több doktori értekezés témavezetője volt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1984 óta volt tagja.

Az egyesület Minőségsszabályozó és Anyagvizsgáló Szakosztályában az Anyagvizsgáló szakcsoport vezetői teendőit látta el, majd a Fiatalok Bizottságának elnöke volt.

A Könnyűipari Műszaki Főiskolán üzemi csoportot hozott létre, a Fiatalok Kőszegi Tanácskozásain a fonós szekciót vezette.

A TMTE-ben a Végrehajtó Bizottság, majd az Intéző Bizottsági tagként is aktív szerepet játszott.

1990-ben Lehr Ferenc díjban részesült, 2000-ben MTESZ Minőségi Érem Díjjal ismerték el munkásságát. Hat éve és 2012-ben is Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett kitüntetésben (OKM) részesült.

Egészségi problémái ellenére fáradhatatlanul dolgozott, oktatott, előadásokat tartott és rendszeresen publikált, 2013-ban hunyt el.

K

1923. május 3-án született Nagybányán. Gépészmérnöki oklevelet 1949-ben szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. Üzemi gyakornoki évei után a Műegyetem textiltechnológia tanszékén kapott állást. Elsősorban a textilanyagok vizsgálati módszereivel foglalkozott és bekapcsolódott a tanszék tudományos és ipari kutató munkájába is. Docensi rangot ért el és több tárgyat is oktatott (anyagvizsgálat, textilipari nyersanyagok, nemfémes szerkezeti anyagok, textilipari gyártástechnológiák ellenőrzése).

1961-ben műszaki doktorrá avatták és a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot is elérte. 1972-ben gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

1988-ban kérte nyugdíjazását és ekkor a Műegyetem címzetes egyetemi tanári ranggal tüntette ki.

Tudományos munkássága főleg a visko-elasztikus rendszerek reológiai elemzésére és vizsgálati módszereire, a műszaki és egyéb speciális rendeltetésű textilanyagok méretezése területére terjedt ki. Hosszú ideig volt a Magyar Tudományos Akadémia szál- és rosttechnológiai bizottságának titkára. A tanszéknek az akkori Magyar Viscosagyárral való együttműködése eredményeként számos szabadalma volt a mesterséges szálanyagokkal kapcsolatban.

DR. KÓCZY LÁSZLÓ

Igen aktív tevékenységet folytatott az Európai Minőségügyi Szervezetben (European Organization for Quality Control), amelynek elnökségére is kívánták jelölni, de ezt egészségi állapota miatt már nem tudta elvállalni.

Számos tankönyv és szakkönyv szerzője ill. szerkesztője volt. Nagyszámú szacikket publikált külföldi és hazai folyóiratokban. Több idegen nyelven is beszélt, így a belföldi konferenciák mellett rendszeresen tartott előadásokat nemzetközi konferenciákon is.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben évekig az 1961-ben alakult minőségsszabályozó és anyagvizsgáló szakosztály társelnöki teendőit látta el, miután előzőleg a műszerbizottság elnöke volt.

DR. KÓCZY LÁSZLÓ

Rendszeresen foglalkozott a fiatal szakemberekkel, támogatólag követte a pályájukat.

Több minőségügyi vetélkedő zsűri elnökeként rendszeresen segítette a kiváló felkészültségű fiatal munkatársak előmenetelét.

Tagja volt a Magyar Textiltechnika szaklap szerkesztőbizottságának, ösztönözte a fiatal szakembereket a publikálásra.

Nagy tudása mellett kiváló emberei tulajdonságaiért is tisztelte a szakma.

1988. március 27-én hunyt el.

M 1966-ban végzett a Marx Károly (ma Corvinus) Közgazdaságtudományi Egyetem elméleti szakán, 1971-ben summa cum laude minősítéssel doktorált a marketing tanszéken.

Az Egyetem elvégzése után az Országos Piackutató Intézetben dolgozott 10 éven át. Nagyrészt ruházati témájú kutatásokat végzett, így alakult ki a textil- és ruhaiparhoz való kötődése. A ruházati iparban 1968-ban meginduló reform rövid, közép és hosszú távú hatásainak elemzésével, többek között a férfiingek viselési szokásaival, valamint a különféle szegmensek öltözködési szokásaival foglalkozott.

1977-től a Magyar Divat Intézet akkor indult Nemzetközi és Piackutató Főosztályának vezetőjeként folytatta tevékenységét, vezetésével dolgozták ki az intézet fogyasztói paneljét a Központi Statisztikai Hivatallal.

A Magyar Divat Intézetben eltöltött 8 évet követően a Könnyűipari Minisztérium Ruházati Főosztályára került, osztályvezető helyettesi beosztásban dolgozott.

Az Ipari Minisztérium 1980. január 1-jei megalakulásával, a könnyűipari törzskar munkatársaként tevékenykedett, ahol a ruházati ipar kereskedelmi tevékenységének, divatáramlatainak elemzésével foglalkozott. Ezt követően a Kereskedelmi Kapcsolatok Főosztályának vezetőjeként folytatta munkáját.

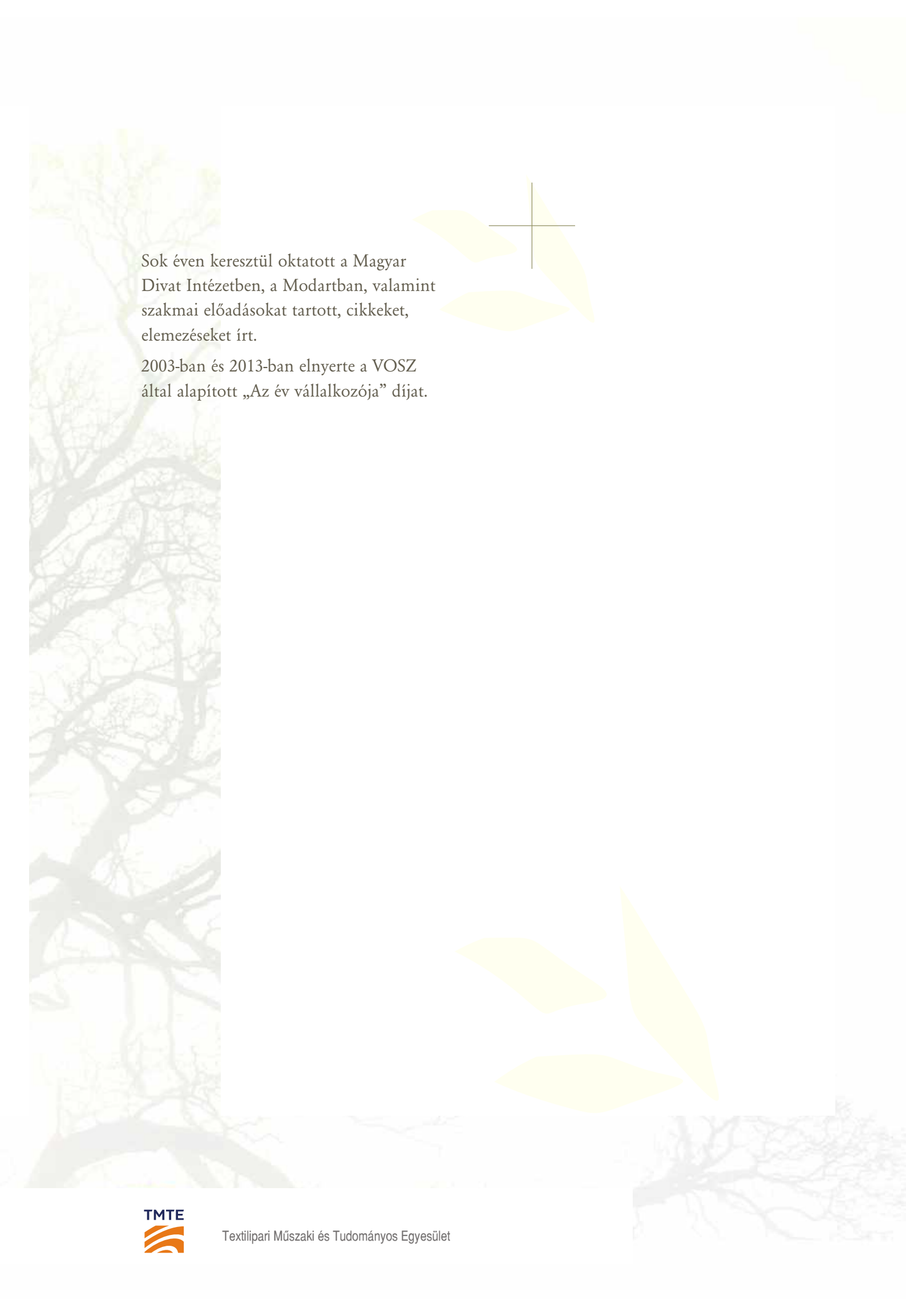
DR. MEDGYESSY ILDIKÓ

1987-ben az Ez a Divat c. folyóirat főszerkesztője lett, mellette a negyed-évente megjelenő Andi-Bandi gyermek divatlapot, valamint az Ez a Divat orosz nyelvű mutációjának negyedéves kiadványát szerkesztette.

Az Elegant Design Zrt. elnök-vezérigazgatói pozícióját 1993-tól tölti be. Ez a cég külföldi tőkével rendelkező, 100%-ban Magyarországon bejegyzett, női ruházatot gyártó üzem. Exportra, főként nyugat európai piacokra termelnek.

A TMTE Intéző Bizottságának, a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetsége Közép-magyarországi Regionális Szervezet elnökségének tagja. A BKIK Ruházati Szakmai Osztály textiles vezetőjeként is dolgozott, emellett már 5 éve a Budapest Thököly Lions Klub titkári funkcióját tölti be.

DR. MEDGYESSY ILDIKÓ

Sok éven keresztül oktatott a Magyar Divat Intézetben, a Modartban, valamint szakmai előadásokat tartott, cikkeket, elemzéseket írt.

2003-ban és 2013-ban elnyerte a VOSZ által alapított „Az év vállalkozója” díjat.

M

Mihalik Béla 1923-ban született, 1946-ban vegyészmérnökként végzett.

1947-től a Hazai Fésűsfonógyárban dolgozott, mint üzemmérnök.

Ezt követően a Magyar Posztógyárban, később az Újpesti Gyapjúszővőgyárban tevékenykedett, többek között laboratóriumvezetői munkakörben.

1966-ban szakmérnöki diplomát szerzett, 1971-ben műszaki doktorrá avatták.

1968-tól a Magyar Selyemipar Vállalat Selyemkikészítőgyárának főmérnöke volt hosszú évekig, végül a nagyvállalat fővegyészeként vonult nyugdíjba.

Textilipari igazságügyi szakértőként jelenleg is tevékenykedik, e területen nagytekintélyű szakemberként tartják számon.

Szakmai pályafutása során a textil-kikészítő ipar szinte összes szakterületén dolgozott, számos színezési és kikészítési eljárás üzemi bevezetése fűződik a nevéhez.

Elméleti kutató tevékenysége eredményeként több pályadíjat nyert. Sokat fáradozott a felmerülő gyakorlati textilvegyészeti problémák megoldásáért, a technológiák korszerűsítésért, a műveletek automatizálásáért.

Több szabadalom fémjelzi eredményes munkásságát. Kiemelkedően sikeres munkája volt az oldószeres színező eljárás bevezetése és a polikromatikus színezve-mintázó technológia meghonosítása.

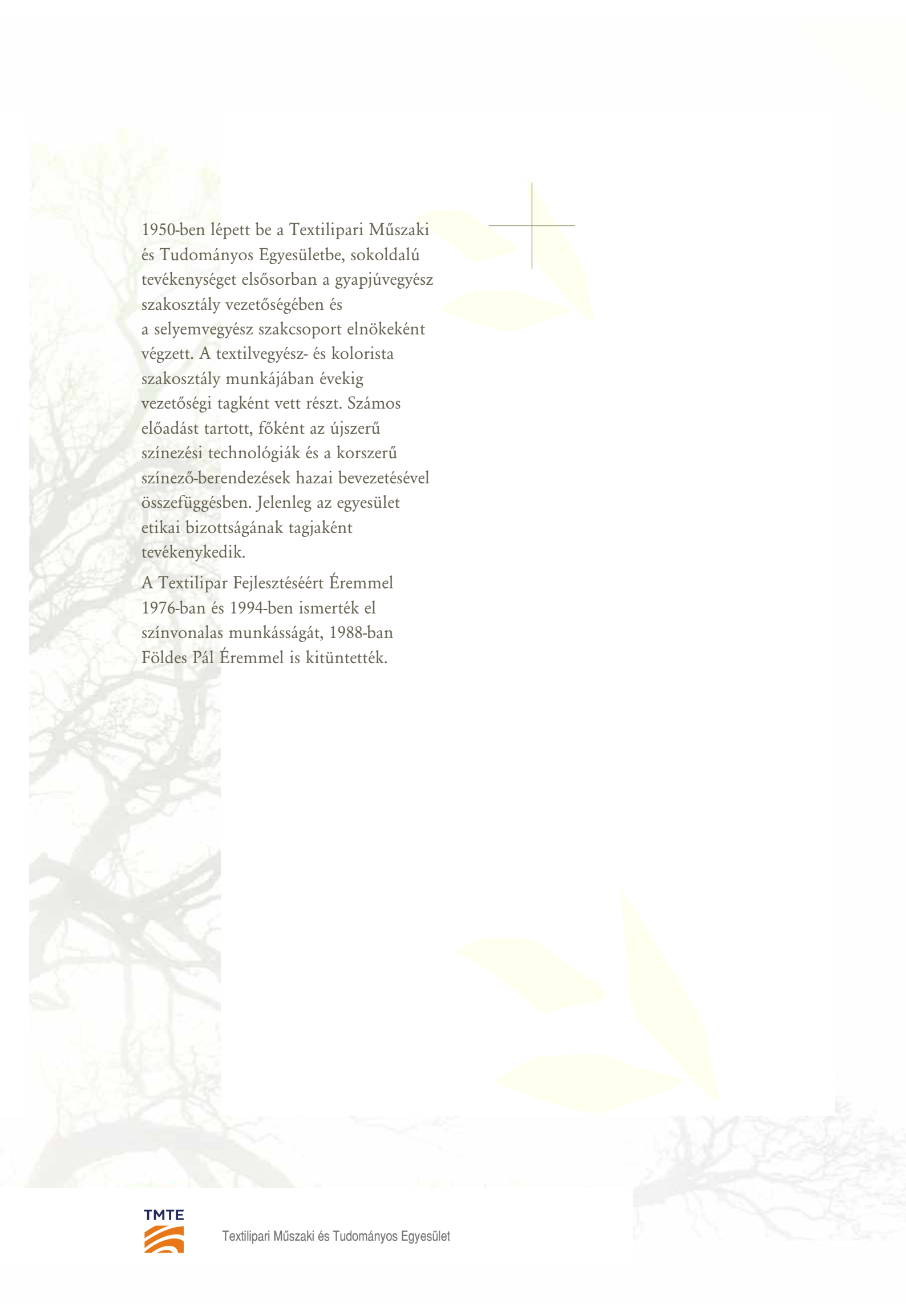

DR. MIHALIK BÉLA

Fontos feladatának tekintette a szakember-utánpótlást.

Tanított a technikumokban, az Ipar-művészeti Főiskolán, a Budapesti Műszaki Főiskolán, a Budapesti Műszaki Egyetemen. A Budapesti Műszaki Egyetem 2006-ban gyémánt-diplomával ismerte el magas színvonalú mérnöki tevékenységét. Számos tankönyv szerzője. Több textilipari, szintani szakkönyv társszerzőjeként számos, ma is használatos művel gyarapította a hazai és nemzetközi szakirodalmat. Több szakfolyóiratban publikált, a szakmai konferenciák nagyra értékelt, rendszeres előadójaként is kitűnt.

DR. MIHALIK BÉLA

1950-ben lépett be a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületbe, sokoldalú tevékenységet elsősorban a gyapjúvegyész szakosztály vezetőségében és a selyemvegyész szakcsoport elnökeként végzett. A textilvegyész- és kolorista szakosztály munkájában évekig vezetőségi tagként vett részt. Számos előadást tartott, főként az újszerű színezési technológiák és a korszerű színező-berendezések hazai bevezetésével összefüggésben. Jelenleg az egyesület etikai bizottságának tagjaként tevékenykedik.

A Textilipar Fejlesztéséért Éremmel 1976-ban és 1994-ben ismerték el színvonalas munkásságát, 1988-ban Földes Pál Éremmel is kitüntették.

M

A Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban érettségizett, textilvegyszé technikus oklevelet szerzett. Több szakterületen, így a pamut-, a gyapjú és a selyemiparban is dolgozott.

Az üzemmérnöki képzés megszerzése után a Budapesti Műszaki Egyetemen okleveles vegyészmérnökként végzett.

A Magyar Selyemipar Vállalat Selyemkikészítő-gyárában több munkakört is betöltött, volt művezető, technológus, laboratórium-vezető, végül a gyártásvezetői teendőket látta el. Ezt követően a Swisscolor Kft.-nél mérnökszakértőként szolgálta a hazai textilipar ipart.

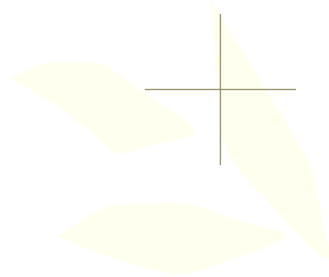
Munkája mellett aktívan foglalkozott a felnővekvő generáció szakmai képzésével, támogatta beiskolázásukat és folyamatosan patronálta őket. Volt technikum szakfelügyelő és érettségi elnök is.

DR. MIHALIKNÉ HEGEDŰS KATALIN

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületbe 1970-es évek elején lépett be. A TMTE Kőszegi Ifjúsági Találkozóinak egyik fáradhatatlan szervezője volt. Részt vett a Textilvegysz és kolorista szakosztály vezetőségének munkájában, előadásokat tartott, cikkeket publikált. 1995-ben Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetésben részesült.

DR. MIHALIKNÉ
HEGEDŰS KATALIN

M A Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karának könnyűipari ágazatán szerzett vegyészmérnöki diplomát 1970-ben. Mérnök-tanári, majd gazdasági mérnöki képestését követően 1985-ben műszaki doktorrá avatták.

Először a Budaprint Pamutnyomóipari Vállalat óbudai Pamutkikészítő-gyárában dolgozott, a gyakornoki időszak letelte után több évig műszakos koloristaként tevékenykedett. 1974–1979 között a gyár főtechnológusa volt. Ezután a nagyvállalat központjában folytatta munkáját, vállalati főtechnológusként ill. termelési főmérnökként. Értékesítési főosztály-vezetői, majd kereskedelmi igazgatóhelyettesi beosztásokban dolgozott. 1989-ben az újonnan alakult Budaprint Kereskedelmi Rt. vezérigazgatójává nevezték ki. A rendszerváltozást követően textiliparon kívüli területeken tevékenykedik.

DR. MOSKOVITS LÁSZLÓ

Szakmai munkája során eleinte az emulziós sűrítők nyomóipari fejlesztésével foglalkozott, majd a szín-mérésen alapuló műszeres receptszámítás területén ért el eredményeket.

Az 1980-as évektől a termelésirányítás fejlesztése területén dolgozott, a vertikális textilipari nagyvállalatok számítógépes támogatású termelésirányítási rendszerét dolgozta ki.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületbe 1968-ban lépett be.

Több évig a textilvegyszer és kolorista szakosztály vezetőségi tagja, 1985-től 1989-ig elnöke volt. Számos előadás tartott konferenciákon, szakmai rendezvényeken.

A Magyar Textiltechnikában több cikke jelent meg.

DR. MOSKOVITS LÁSZLÓ

N 1943. január 10-én született Győrben. 1961-ben a győri textiltechnikumban (a későbbi Rejtő Sándor Szakközépiskolában) fonó technikusként végzett. A Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, a textiltechnológiai szakon 1966-ban gépészmérnöki, 1973-ban gazdasági mérnöki diplomát szerzett. Később a BME Mérnöki Továbbképző Intézetében minőségellenőrző, majd textilipari gyártástervező szakmérnöki végzettségre tett szert. 1987-ben a BME-n rendszer- és irányítástechnikai szakterületen műszaki doktorrá avatták. 1989-ben a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem elvégzésével vezetés-szervezési szakközgazda lett.

A Győri Fonodánál kezdett dolgozni, majd a RÁBATEXT Győri Textilipari Vállalatnál több beosztásban (fonótechnológus, kártoló-előfonó üzemvezető, tervosztály-vezető, minőségügyi igazgatóhelyettes ill. főmunkatárs) tevékenykedett 1991-ig. A Győri Textilművek termék-igazgatóságán gazdasági vezető volt. Ezt követően a textilipartól megválva egyéb területeken dolgozott.

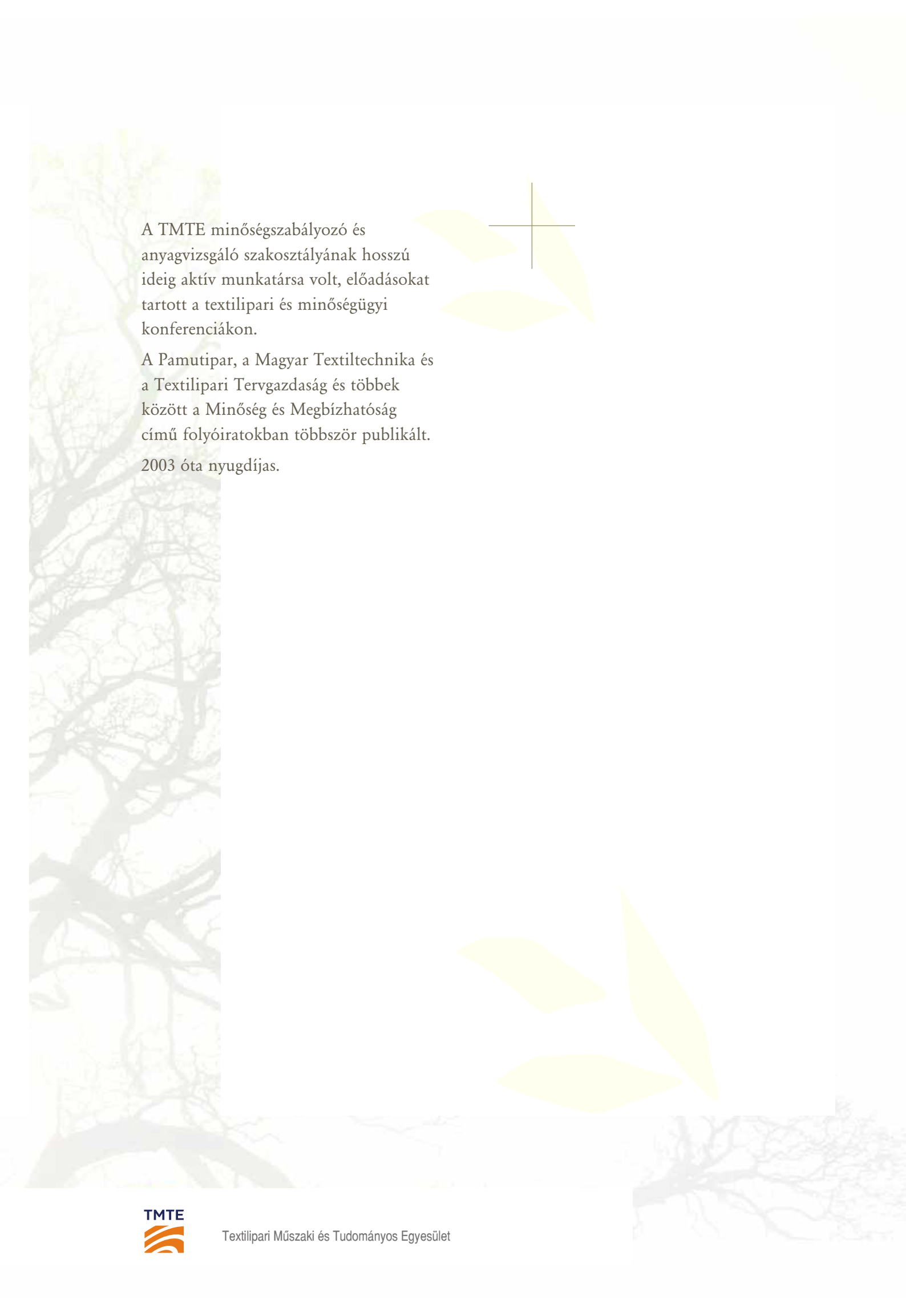

DR. NÉMETH JÓZSEF ERNŐ

A szakmai oktatásban aktívan vett részt, óraadóként tanított a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, a BME Mérnöki Továbbképző Intézetében és a győri textiltechnikumban, valamint a gyári minőség-ellenőrzési tanfolyamokon. Az Átfogó Minőségvezetési Rendszer (TQM) elterjesztésében és működtetésében is aktívan munkálkodott. Szakértői tevékenységet több területen folytatott.

Számos szervezet, többek között a Magyar Minőség Társaság, a Szervezési és Vezetéstudományi Társaság, a Gépipari Tudományos Egyesület Ipari Minőségügyi Klub tagja. A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben 1966 óta tevékenykedik.

DR. NÉMETH JÓZSEF ERNŐ

A TMTE minőségsszabályozó és anyagvizsgáló szakosztályának hosszú ideig aktív munkatársa volt, előadásokat tartott a textilipari és minőségügyi konferenciákon.

A Pamutipar, a Magyar Textiltechnika és a Textilipari Tervgazdaság és többek között a Minőség és Megbízhatóság című folyóiratokban többször publikált.

2003 óta nyugdíjas.

Pataki Pál 1949-ben született. A Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumot mint textilvegyész-technikus végezte el, majd a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán tanult tovább és vegyészmérnöki oklevelet szerzett.

Első munkahelye a Textilipari Minőségellenőrző Intézet volt, ahol kezdetben önálló mérnökként, majd osztályvezetőként dolgozott. Közben folyamatosan tovább képezte magát, a Műegyetem Mérnöki Továbbképző Intézetének több posztgraduális oktatásán is tanult. 1979-ben, 1984-ben és 1985-ben anyagvizsgálati továbbképzéseken, majd 1989-ben egy német menedzser-akadémiai kurzuson vett részt. Elvégezte a Könnyűipari Minisztérium Módszertani és Továbbképző Intézete által szervezett vezetőképzőt. 1983-ban a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán egyetemi doktorátust szerzett.

1991 óta az INNOVATEXT vezérigazgatója. 1994–1995-ben ENSZ szakértőként Kuvaitban is dolgozott.

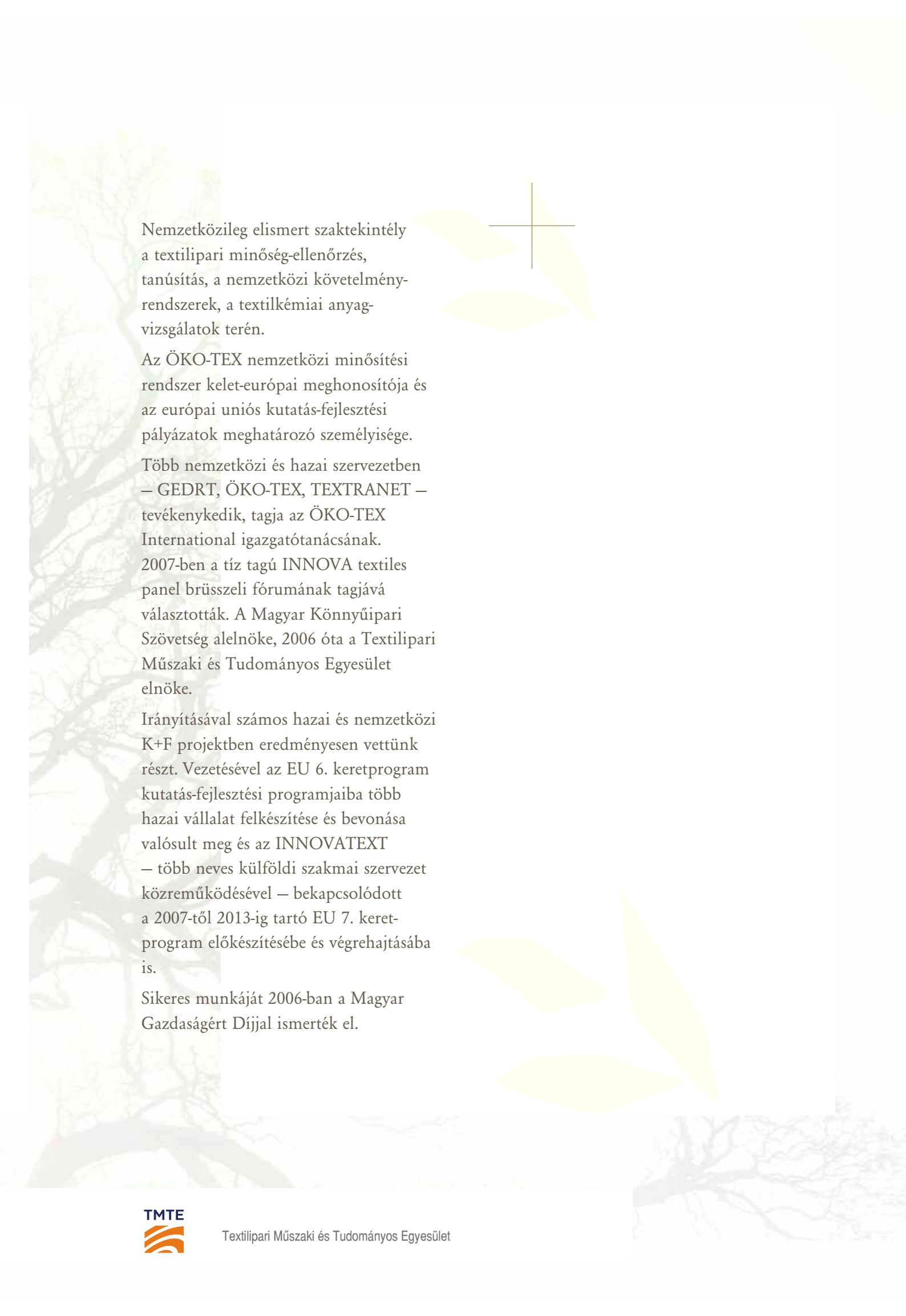
DR. PATAKI PÁL

Meghívott előadója és tiszteletbeli docense a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán működő Műanyag és Textiltechnológia Szakiránynak. Emellett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület és számos más civil szervezet továbbképző tanfolyamainak rendszeres előadója. Évek óta elnöke a Budapesti Műszaki Főiskola Rejtő Sándor Könnyűipari Mérnöki Kar minőségügyi szakcsoportja államvizsga-bizottságának.

Több magyar és egy angol nyelvű jegyzet szerzője, rendszeresen publikál hazai és külföldi szakfolyóiratokban, számos előadást tartott hazai és nemzetközi konferenciákon.

A Magyar Szabványügyi Testület (korábban: Magyar Szabványügyi Hivatal) felkérésére több szabvány kidolgozásában vett részt.

DR. PATAKI PÁL

Nemzetközileg elismert szaktekintély a textilipari minőség-ellenőrzés, tanúsítás, a nemzetközi követelmény-rendszerek, a textilkémiai anyag-vizsgálatok terén.

Az ÖKO-TEX nemzetközi minősítési rendszer kelet-európai meghonosítója és az európai uniós kutatás-fejlesztési pályázatok meghatározó személyisége.

Több nemzetközi és hazai szervezetben – GEDRT, ÖKO-TEX, TEXTTRANET – tevékenykedik, tagja az ÖKO-TEX International igazgatótanácsának. 2007-ben a tíz tagú INNOVA textiles panel brüsszeli fórumának tagjává választották. A Magyar Könnyűipari Szövetség alelnöke, 2006 óta a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület elnöke.

Irányításával számos hazai és nemzetközi K+F projektben eredményesen vettünk részt. Vezetésével az EU 6. keretprogram kutatás-fejlesztési programjaiba több hazai vállalat felkészítése és bevonása valósult meg és az INNOVATEXT – több neves külföldi szakmai szervezet közreműködésével – bekapcsolódott a 2007-től 2013-ig tartó EU 7. keretprogram előkészítésébe és végrehajtásába is.

Sikeres munkáját 2006-ban a Magyar Gazdaságért Díjjal ismerték el.

R

Reicher Johanna 1937-ben született Székesfehérvárott. A Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban szerzett textilvegyszer technikus oklevelet kitűnő eredménnyel. Kötődését a szakmához ennek az iskolának a kiváló tanárai, tankönyvei, laboratóriumi és üzemi gyakorlatai alapozták meg.

Reicher Johanna 1957 és 1962 között az ELTE vegyész szakán neves professzoroktól tanult, legnagyobb hatással Bruckner Győző és Buzágh Aladár voltak rá. A Buzágh professzor vezette Kolloid-kémia Tanszéken készített diplomamunkáját kiváló eredménnyel védte meg.

1962-től 1971-ig a Textilipari Kutató Intézet Kémiai Főosztályán dolgozott. Sokféle témában végzett eredményes kutatómunkát: az oxidált cellulóz karboxiltartalmának, len-, kender-pamutszál kalcium- és magnézium-tartalmának meghatározása, az infravörös spektroszkópia textilipari alkalmazásának megkezdése az Intézetben pl. akril kopolimerek azonosítására, több, főleg színezéssel kapcsolatos technológiai probléma laboratóriumi és üzemi megoldása, a Termotex eljárás terjesztése budapesti és vidéki gyárakban. Tudását idősebb kollégái és az Intézet kiváló könyvtára segítségével gyarapította.

1971-től 1992-ig – nyugdíjazásáig – a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyész-mérnöki Karának Szerves Kémiai Technológia Tanszékén, a könnyűipari részlegben dolgozott.

DR. REICHER JOHANNA MÁTTYUS SÁNDORNÉ

Oktatómunkája során, előadásokon és gyakorlatokon nagy szakmai elkötelezettséggel tanította az egyetemi hallgatókat. Szerves kémiai technológiát, textil-technológiát, cellulózkémiát tanított, óriási energiával ismerkedett meg a cellulóz- és papírgyártás elméletével és gyakorlatával, hogy megfelelő mélységben és alapossággal taníthassa ezt a diszciplínát is. A Könnyűipari Műszaki Főiskolán színezékkémiát és színezést is tanított. 33 szakdolgozatnak és 31 diplomamunkának volt témavezetője. A hallgatókkal mint munkatársakkal dolgozott együtt, örömet lelt a közös munkában, a fiatalok rengeteget tanulhattak tőle. Diplomázó hallgatói közül 14-en nyertek díjat a TMTE pályázatain, tudományos diákköri munkájukért öten kaptak egyetemi, ketten országos elismerést.

DR. REICHER JOHANNA

Több írásos tananyagot is összeállított: A textilkémiai technológiában nagy-jelentőségű adszorpcióról, annak fizikai-kémiai alapjairól és gyakorlati vonatkozásairól sok szakkönyv és közlemény feldolgozásával a Textiltechnika c. újságban kétrészes tanulmányt írt, amelyet később jól használhattak a Textilkémia tankönyv (Tankönyvkiadó, 1988) megfelelő fejezetének megírásakor is; az előkészítésről és fehérítésről könyvrészletet (Textilkémia) és főiskolai jegyzetrészletet (Könnyűipari Műszaki Főiskola, 1999) írt, utóbbit Bonkáló Tamással, második férjével közösen. A Bonkáló-Reicher házaspár legendás volt arról, hogy a textilkémiai technológia bármely problémájával lehetett hozzájuk fordulni, a gépészeti kérdéseket elsősorban Bonkáló Tamás, a kémiai problémákat elsősorban Reicher Johanna válaszolta meg, miközben mindketten jelentős ismeretekkel rendelkeztek egymás szakterületén is. Kutatásaiban többnyire technológiai problémák megoldását tűzte ki célul; elméleti és gyakorlati téren egyaránt széles és mély tudását felhasználva, gyakran új módszereket alkalmazva, mindig igényesen kereste az okokat, a magyarázatokat, a megoldást. A cellulóz alapú szálak sokféle problémájával foglalkozott: a pamutcellulóz duzzadását követő hőbomlása, a szálanyagok fajlagos felületének mérése folyadékelegy-szorpció módszerrel, a duzzadás–szárítás–kereszttekötés

kapcsolata, az üzemi peroxidos fehérítés során tapasztalt fémkatalizált cellulózbomlás modellezése, a pamutcellulóz növényi kísérőanyagok bomlásának követésére alkalmas kvantitatív vizsgálati módszer kidolgozása, a porozitás és a színmélység mennyiségi összefüggéseinek kimutatása. Cellulóz témájú kutatásai papíripari témákra is kiterjedtek.

Szakirodalmi tevékenysége az említett tananyagokon kívül 66 közleményt ölel fel, ezek egyharmada külföldi folyóiratokban jelent meg. Nagy gondot fordított arra, hogy a vizsgálati módszereket rendelkezésre bocsátó kollégákat és a munkában résztvevő hallgatókat is a társszerzők közé sorolja. Nemzetközi kongresszusokon 14, MTA munkabizottsági üléseken 10, hazai konferenciákon 6 előadást tartott.

Oktató- és kutatómunkájának eredményeit több cím, ill. elismerés jelzi: 1979-ben műszaki doktor, 1986-ban a kémiai tudomány kandidátusa lett, 1992 óta a BME címzetes docense, szakmai munkájára régi munkatársai nyugdíjazása után is számíthattak. A TMTE-től több alkalommal oklevelet, az egyetemtől rektori dícséretet, 1982-ben az Oktatási Minisztériumtól „Kiváló munkáért” kitüntetést kapott.

Alapos tudása, a munka iránti alázata, igényessége, szerénysége és segítőkészsége az egyetemi és ipari kollégák és a számos tanítvány körében elismert, példaadó és szeretett kollégává tette.

R

Dr. Réti Lajosné annak a nagy generációnak egyik jelentős tagja, akik a magyar textilipart az 1960–1970-es években igen magas színvonalra fejlesztették.

1921. január 29-én született. 1939-ben érettségizett, majd textilgyári segédmunkás volt a Dukesz gépi-hurkoló gyárban. 1947-től titkárnőként dolgozott, elvégezte a közgazdaság-tudományi egyetemet. 1949-ben a Warnsdorfi Szövetgyár igazgatójává nevezték ki. Később az Első Magyar Cérnagár állami ellenőre, 1949. decemberétől a Budapesti Selyem- és Fonalkereskedelmi Rt. vállalatvezetője volt. 1950 januárjában lett a Könnyűipari Minisztérium osztályvezetője.

1954-ben nevezték ki a Selyem- és Gyapjúárugyár vállalatvezetőjévé, később igazgatójává, majd vezérigazgatójává, és ezt a beosztását 23 éven át kiemelkedő teljesítménnyel töltötte be.

Az ő kezdeményezésére változtatták meg a gyár elnevezését – a vállalat jellemző termékeinek, a finom női fehérneműknek korábbi, a piacon igen jól csengő márkanévéről – Habselyem Kötöttárugyárra.

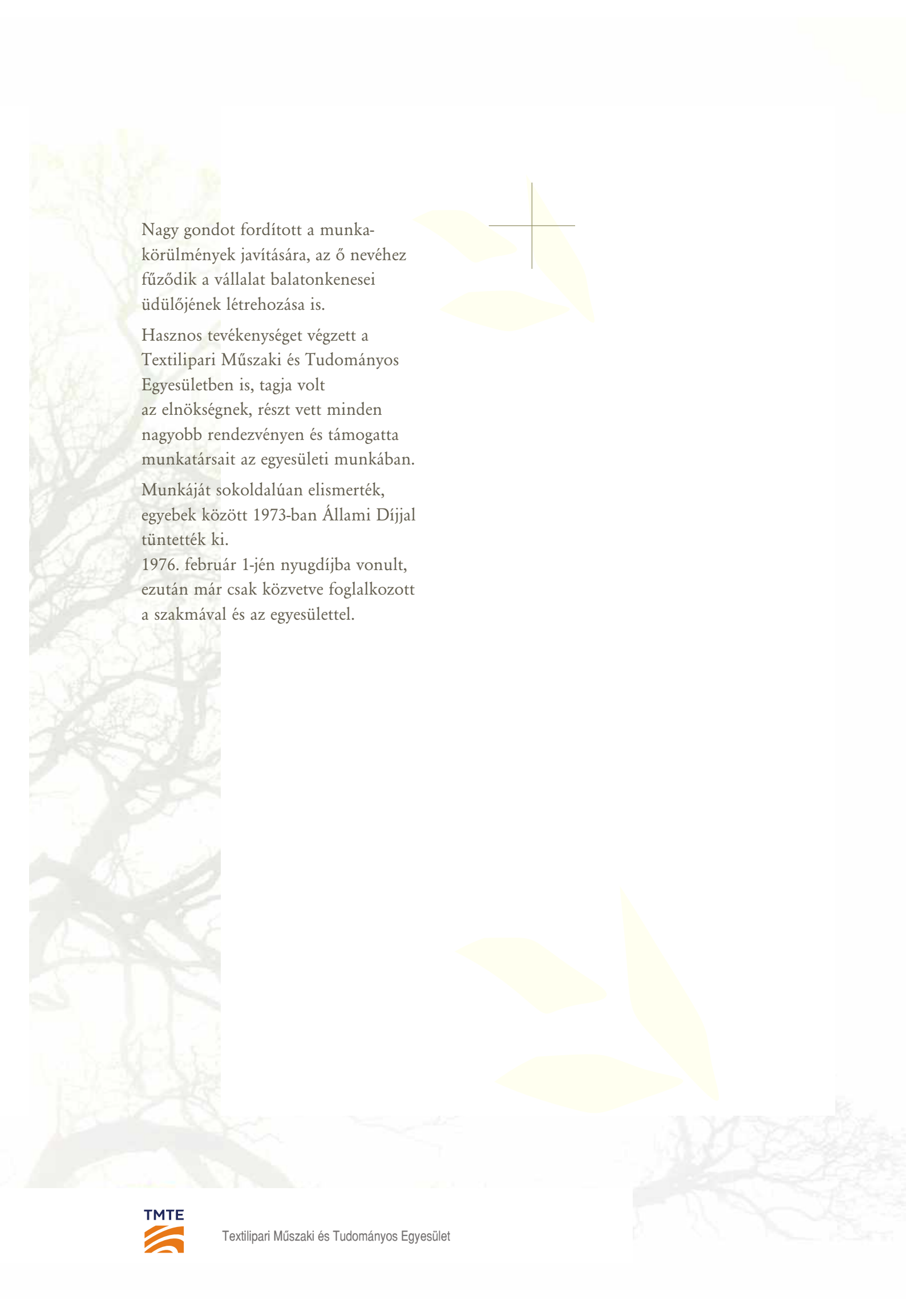

DR. RÉTI LAJOSNÉ

A budapesti Váci úton működő céget 1961-ben vonták össze a Pesterzsébeti Kötöttárugyárral és az így kialakult nagyvállalat dr. Réti Lajosné vezetésével óriási fejlődésnek indult.

Az 1950-es években még csak 300 főt foglalkoztató gyár a 70-es évekre több telephelyes, 5000 főt foglalkoztató vállalattá nőtte ki magát, ahol európai színvonalú kötőde és több korszerűen felszerelt varroda működött, kiemelkedő gyártmányfejlesztéssel, jelentős keleti és nyugati irányú exporttevékenységgel. Mindez elsősorban dr. Réti Lajosné érdeme volt, aki kiváló érzékkel válogatta meg munkatársait, figyelemmel kísérte munkájukat és segítette őket eredményesen dolgozni, sok esetben emberi, családi problémáik megoldásában is.

DR. RÉTI LAJOSNÉ

Nagy gondot fordított a munkakörülmények javítására, az ő nevéhez fűződik a vállalat balatonkenesei üdülőjének létrehozása is.

Hasznos tevékenységet végzett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is, tagja volt az elnökségnek, részt vett minden nagyobb rendezvényen és támogatta munkatársait az egyesületi munkában.

Munkáját sokoldalúan elismerték, egyebek között 1973-ban Állami Díjjal tüntették ki.

1976. február 1-jén nyugdíjba vonult, ezután már csak közvetve foglalkozott a szakmával és az egyesülettel.

R

Rusznák István 1920-ban Budapesten született. Az érettségi után, 1938-ban a Pázmány Péter Tudományegyetemre iratkozott be, ahol 1942-ben vegyészként végzett.

Először a Goldberger Textil-műveknél helyezkedett el, de munkája mellett tovább képezte magát a Budapesti Műszaki Egyetemen Dr. Csűrös Zoltán professzor irányítása mellett, és itt készítette el doktori értekezését, amelynek alapján 1944-ben a Pázmány Péter Tudományegyetemen doktori címet szerzett.

A gyárban beosztott vegyész, majd laboratóriumvezető, később a filmnyomó üzemben üzemvezető-helyettes volt, azután a Goldberger kelenföldi gyárában az előkészítő és fehéritő üzem vezetését bízták rá. 1950-ben az akkor alakult Textilipari Kutató Intézethez került, a kémiai osztály vezetője lett.

Ezzel párhuzamosan – ugyancsak 1950-től kezdődően – az Állami Műszaki Főiskola Kémiai Tanszékének tanszékvezető tanáráként is működött. (Ez a főiskola 1951-ben beolvadt a Budapesti Műszaki Egyetembe és ettől kezdve tanszéke Gyakorlati Kémia Tanszék néven már a Műegyetem vegyészmérnöki karának keretei között dolgozott tovább 1960-ig, amikor egy átszervezés kapcsán megszűntették.)

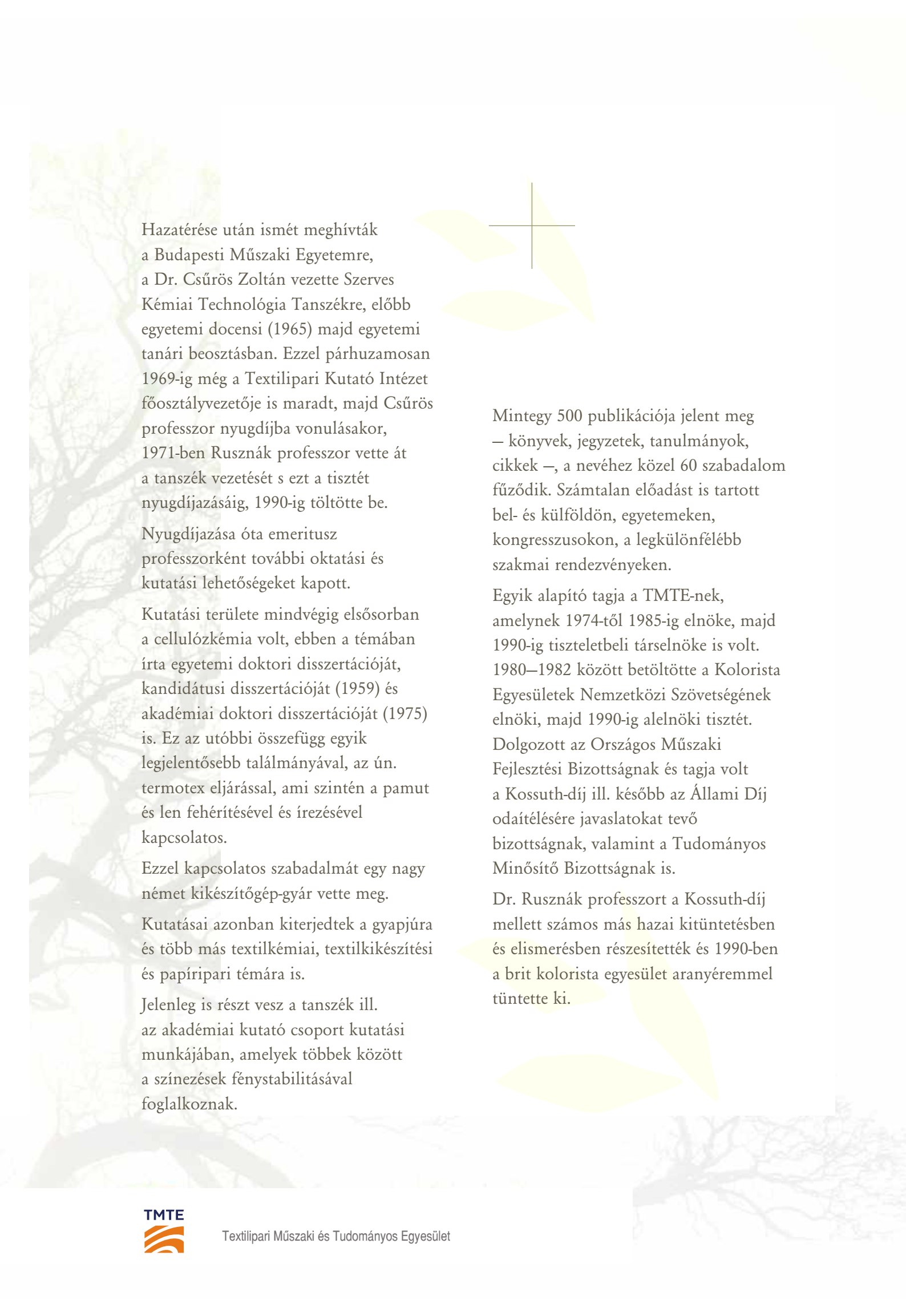

DR. RUSZNÁK ISTVÁN

1954-ben dr. Bonkáló Tamással közösen a Kossuth-díjjal tüntették ki azért a műszaki fejlesztési munkáért, amelynek eredménye egy folyamatos pamutszövet-előkészítő és -fehéritő gépsor volt a Goldberger Textilművek kelenföldi gyárában és ami megsokszorozta az üzem kapacitását. Ennek mintájára a Szombathelyi Pamutiparban és a Budakalászi Textilművekben is készült hasonló berendezés.

A Textilipari Kutató Intézet munkatársaként 1964–1965-ben másfél évet Egyiptomban töltött, tanított a kairói egyetemen és közreműködött az egyiptomi textilipari kutató intézet létrehozásában.

DR. RUSZNÁK ISTVÁN

Hazatérése után ismét meghívták a Budapesti Műszaki Egyetemre, a Dr. Csűrös Zoltán vezette Szerves Kémiai Technológia Tanszékre, előbb egyetemi docensi (1965) majd egyetemi tanári beosztásban. Ezzel párhuzamosan 1969-ig még a Textilipari Kutató Intézet főosztályvezetője is maradt, majd Csűrös professzor nyugdíjba vonulásakor, 1971-ben Rusznák professzor vette át a tanszék vezetését s ezt a tiszteket nyugdíjazásáig, 1990-ig töltötte be.

Nyugdíjazása óta emeritusz professzorként további oktatási és kutatási lehetőségeket kapott.

Kutatási területe mindvégig elsősorban a cellulózkémia volt, ebben a témában írta egyetemi doktori disszertációját, kandidátusi disszertációját (1959) és akadémiai doktori disszertációját (1975) is. Ez az utóbbi összefügg egyik legjelentősebb találmányával, az ún. termotex eljárással, ami szintén a pamut és len fehérítésével és írézésével kapcsolatos.

Ezzel kapcsolatos szabadalmát egy nagy német kikészítőgép-gyár vette meg.

Kutatásai azonban kiterjedtek a gyapjúra és több más textilkémiai, textilkikészítési és papíripari témára is.

Jelenleg is részt vesz a tanszék ill. az akadémiai kutató csoport kutatási munkájában, amelyek többek között a színezések fénystabilitásával foglalkoznak.

Mintegy 500 publikációja jelent meg – könyvek, jegyzetek, tanulmányok, cikkek –, a nevéhez közel 60 szabadalom fűződik. Számtalan előadást is tartott bel- és külföldön, egyetemeken, kongresszusokon, a legkülönbébb szakmai rendezvényeken.

Egyik alapító tagja a TMTE-nek, amelynek 1974-től 1985-ig elnöke, majd 1990-ig tiszteletbeli társelnöke is volt. 1980–1982 között betöltötte a Kolorista Egyesületek Nemzetközi Szövetségének elnöki, majd 1990-ig alelnöki tiszteket. Dolgozott az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságnak és tagja volt a Kossuth-díj ill. később az Állami Díj odaítélésére javaslatokat tevő bizottságnak, valamint a Tudományos Minősítő Bizottságnak is.

Dr. Rusznák professzort a Kossuth-díj mellett számos más hazai kitüntetésben és elismerésben részesítették és 1990-ben a brit kolorista egyesület aranyéremmel tüntette ki.

S 1919. január 3-án született Budapesten. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen 1943-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet. Először a Műegyetem Mechanikai-Technológia Intézetében dolgozott demonstrátorként, majd tanársegédként. 1946-tól az iparban tevékenykedett, többek között a Gyapjúipari Igazgatóság műszaki vezetője volt. A BME-n az akkor alakult Textiltechnológiai Tanszéken 1949-től meghívott előadójaként oktatott, majd 1953-ban docenssé nevezték ki. Tudományos tevékenysége során mindig az ipari problémák ésszerű gyakorlati megoldására koncentrált. 1961-ben egyetemi doktori címet és a műszaki tudományok kandidátusa tudományos fokozatot érte el. 1970-től a Könnyűipari Felsőfokú Technikumon oktatója volt, majd amikor ennek jogutódjaként megalakult a Könnyűipari Műszaki Főiskola, itt a Textiltechnológiai Tanszék tanszékvezető főiskolai tanára lett. Ezt a munkakört töltötte be 1984. évi nyugdíjba vonulásáig.

DR. SCHMALZ JÓZSEF

Fonás- és kikészítés-technológiát, anyagismeretet és irányítástechnikát tanított magas színvonalon. Oktatói tevékenysége eredményeként jól képzett mérnökök és üzemmérnökök százai kerültek a textiliparba.

Aktívan közreműködött az első magyar műszálfonoda tervezésében. A kártoltfonás területén a sodrat és a fonalegyenletesség közötti kapcsolatot vizsgálta. Kidolgozta a gyapjúipari szabályozós nyújtók irányítástechnikai vizsgálati módszerét.

Behatóan foglalkozott a fonalak elektronikus osztályozásával és értékelésével. Részt vett az újrendszerű textilszárítók áramlástanai termodinamikai optimalizálásában.

DR. SCHMALZ JÓZSEF

Nevéhez fűződik a szövőgépek dinamikai vizsgálata, a nagyteljesítményű textilgépek diagnosztikai elemzése alapjainak megteremtése is.

Részt vett a tűzött nemezek hazai gyártásának bevezetésében és a technológia kidolgozásában. Foglalkozott a terjedelmesített fonalak használati paramétereinek egzakt meghatározásával is. Hobbija a vitorlázás volt, ennek kapcsán többek között megszervezte a hazai poliészter vitorlaanyag és -cérna gyártását, amikor a pamutvitorlák után kezdett elterjedni a szintetikus fonalakból készült vitorlák használata. Ezzel együtt más szakemberekkel együtt kísérletet folytatott a sebvarró fonalak hazai kifejlesztésére is.

Számos felsőfokú jegyzetet, tan- és szakkönyvet írt. Főbb művei: Kártolási munka vizsgálata (1944), Szabályozás a textiliparban (társszerző, 1965), Szabályozás a textiliparban (szerkesztő, 1967).

Sok szakcikket publikált, tudományos munkái idegen nyelven is megjelentek. Sikeres előadásokat tartott az Aacheni, a Karl-Marx-Stadti és Drezdai Műszaki Egyetemen, a brünni Gyapjúipari Kutató Intézetben, a bécsi Höhere Bundeslehr- und Versuchsanstalt für die Textil-industrie intézetben.

Munkássága elején a Textil-technológusok Egyesületének titkára volt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek megalakulása óta volt tagja. Tevékenykedett a gyapjú szakosztály vezetőségében, hosszú ideig vezette az oktatási bizottságot. Az egyesületben is számos értékes előadást tartott. Eredményes egyesületi tevékenységét Földes Pál Emlékéremmel ismerték el.

1985. december 2-án hunyt el.

Solt Antal 1920. november 16-án született Mohácson egy tíz gyermekes iparos családban. Bár a család nehéz körülmények között élt, gyermekeiket taníttatták, így Solt Antal is jogot végzett a Pécsi Egyetemen, ahol 1953-ban jogász doktorként szerzett diplomát.

Először a Központi Statisztikai Hivatalban kezdett dolgozni, majd Pécs város aljegyzője lett.

Elvégezte a mérlegképes könyvelői tanfolyamot, ennek birtokában a Patyolat Vállalat főkönyvelői feladataival bízták meg.

Ekkor jegyezte el magát a tisztító iparral. Egy idő után a Baranya Megyei Patyolat Vállalat főmérnöke lett, majd 1969-ben a Könnyűipari Minisztérium Helyiipar Kutató Intézetében a textiltisztítás fejlesztését megalapozó kutatások irányításával bízták meg.

Felismerte a szolgáltatások társadalmi és gazdaságpolitikai jelentőségét, több közreadott munkájában feldolgozta és összefoglalta a szakma alapvető ismereteit, amelyek azután éveken keresztül a szakmában dolgozók kézikönyvéül szolgáltak.

DR. SOLT ANTAL

Munkájával sikerült a magyar tisztítóipart a nyugat-európai követelményeknek megfelelő szintre fejleszteni.

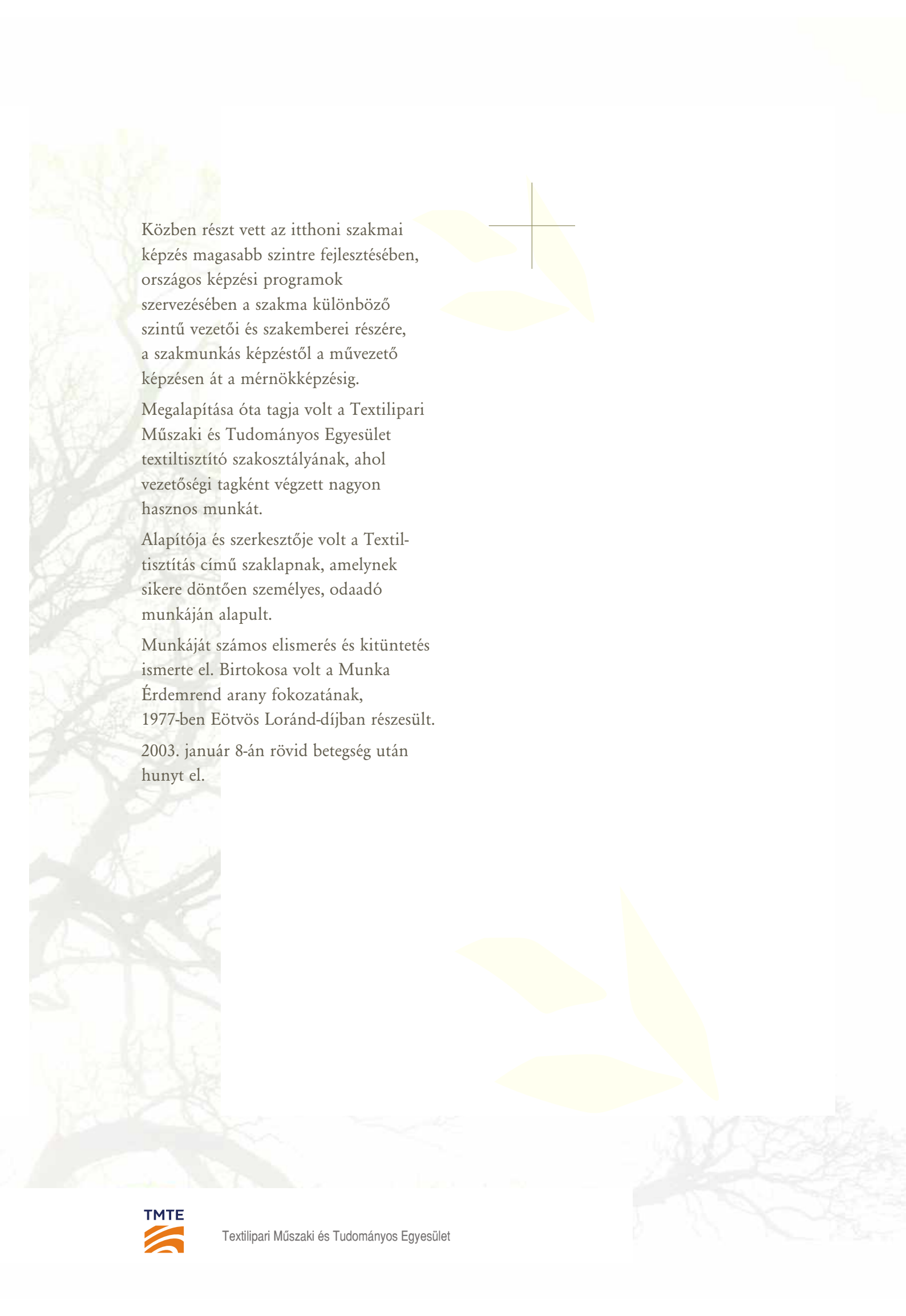
Munkásságát nemzetközi szinten is elismerték: már 1964-ben meghívást kapott az USA-ba egy tanulmányútra.

Tagja lett a vegytisztítók és kelmefestők nemzetközi szervezetének, a CINET-nek, a Vegytisztítók Nemzetközi Kongresszusának, a San Joseban székelő világ-szervezetnek, az IDC-nek.

Igen jó kapcsolata volt Európa leghíresebb kutató intézeteivel.

Számos nemzetközi konferencián képviselte Magyarországot, ahol előadásokat is tartott.

DR. SOLT ANTAL

Közben részt vett az itthoni szakmai képzés magasabb szintre fejlesztésében, országos képzési programok szervezésében a szakma különböző szintű vezetői és szakemberei részére, a szakmunkás képzéstől a művezető képzésen át a mérnökképzésig.

Megalapítása óta tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület textiltisztító szakosztályának, ahol vezetőségi tagként végzett nagyon hasznos munkát.

Alapítója és szerkesztője volt a Textiltisztítás című szaklapnak, amelynek sikere döntően személyes, odaadó munkáján alapult.

Munkáját számos elismerés és kitüntetés ismerte el. Birtokosa volt a Munka Érdemrend arany fokozatának, 1977-ben Eötvös Loránd-díjban részesült.

2003. január 8-án rövid betegség után hunyt el.

SZ

Szabó Imre 1930-ban született. Középiskoláit Győrben a későbbi Rejtő Sándor Textilipari Technikumban végezte. Itt szerzett textiltechnikusi képesítést. Fonó technikusként, majd szövő művezetőként kezdett el dolgozni, utóbb a Kőbányai Textilművekben műszaki osztályvezető lett. Közben tanult a Budapesti Műszaki Egyetemen, ahol 1954-ben szerzett textil-gépészmérnöki oklevelet.

1952-ben a Könnyűipari Minisztérium munkatársa lett, itt különböző beosztásokat töltött be: volt a textilosztály vezetője, a ruházati főosztály vezetője, később könnyűipari miniszterhelyettes, majd ipari minisztériumi államtitkár, egészen addig, amíg 1990-ben nyugállományba nem vonult. Eközben folyamatosan képezte magát, ennek eredményeként 1965-ben elnyerte a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot és a műszaki doktori címet.

Fő tevékenységét a textilipari gyártmánystruktúra korszerűsítése, az ipar rekonstrukciójának irányítása jelentette. Kiváló szervezőképességét az ipar érdekében folyamatosan kamatoztatta. Maradandót alkotott a textilipar valamennyi területén.

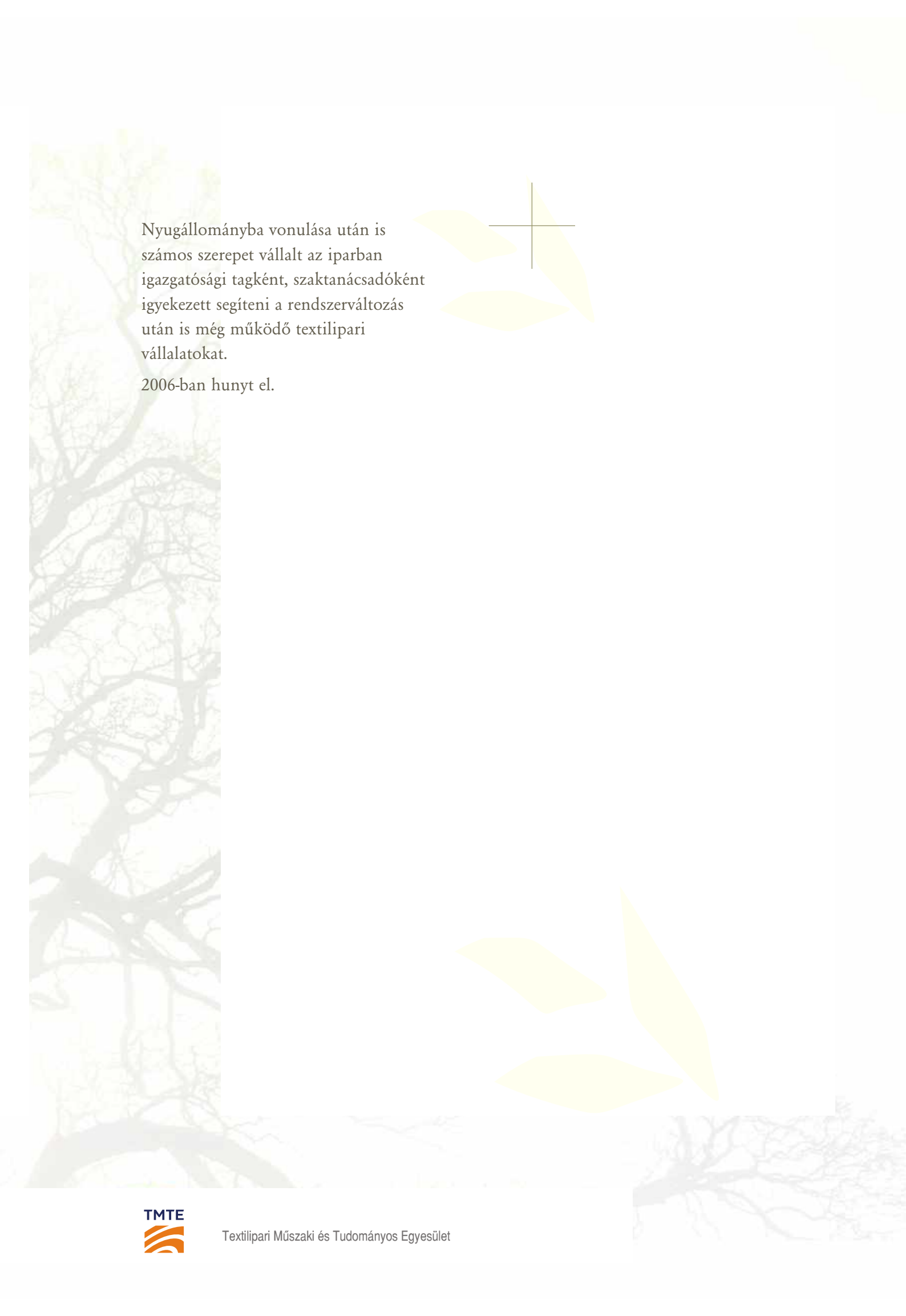
DR. SZABÓ IMRE

1974-ben nyerte el az akkoriban első ízben kiosztott Eötvös Loránd-díjat. Az indoklásban a következőket írták: „Dr. Szabó Imrének, a Könnyűipari Minisztérium főosztályvezetőjének a textilipar rekonstrukciós programjának kidolgozásában és megvalósításában kifejtett kiemelkedő szervező, irányító munkájáért.”

Dr. Szabó Imre Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület elnökségének 1948-tól több cikluson át volt tagja. Az ipar és az egyesület érdekében végzett munkájáért 1976-ban elnyerte a Textilipar Fejlesztéséért érmet.

Számos konferencián és más egyesületi fórumon tartott magas szintű előadásokat és szakfolyóiratokban is gyakran jelentek meg publikációi.

DR. SZABÓ IMRE

Nyugállományba vonulása után is számos szerepet vállalt az iparban igazgatósági tagként, szaktanácsadóként igyekezett segíteni a rendszerváltozás után is még működő textilipari vállalatokat.

2006-ban hunyt el.

Szűcs Iván 1945. május 23-án született. A szegedi Textiltechnikumban 1963-ban textiltechnikusként végzett, majd a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, a textiltechnológiai szakon tanult tovább, 1968-ban okleveles gépészmérnökként diplomázott. 1987-ben a műszaki tudomány kandidátusa fokozatot érte el, 1988-tól egyetemi doktor.

1968-ban a Textilipari Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol munka- ill. főmunkatárs lett, majd 1980-ban a fonástechnológiai osztály vezetőjének nevezték ki. 1992-től a Könnyűipari Műszaki Főiskola textiltechnológia tanszékének tanszékvezető főiskolai tanára.

Két szabadalma van, az anyagtakarékossággal kapcsolatos ill. a szálszalag egyenlőtlenségét mérő műszer kifejlesztése. Fő kutatási területe az újrendszerű fonógépekkel (OE, önsodrásos stb.) és más fonástechnológiai berendezésekkel (pl. gyapjúipari kártolók ellátása merev bevonattal stb.) függ össze. Az utóbbi években a textilanyagok ibolyántúli sugárzás elleni védelmi képességét kutatja és az elektroszmog ellen védő textilanyagok kérdéseivel foglalkozik.

Számos nyomtatott és digitalizált főiskolai jegyzet szerzője, többek között a Textilipari kézikönyv társszerzője.

DR. SZÜCS IVÁN

Mérnök szakértőként rendszeresen készít szakvéleményeket hivatalos megrendelésre. Az MTA köztestületi tagja, a Szál- és Kompozittechnológiai Bizottság aktív tagja. Számos bel- és külföldi konferencián tartott előadást, rendszeresen publikál a szaklapokban.

1968 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, a pamutfonó szakosztályban vezetőségi tagként dolgozott, a pamutfonó fórumklubban is aktívan tevékenykedett.

A korábbi Pamutipar c. folyóirat szerkesztőbizottsági tagja volt, a Magyar Textiltechnika szaklap szaktanácsadója.

Eredményes tevékenységét több kitüntetéssel ismerték el, 1997-ben MTESZ Emlékéremben részesült.

DR. SZÜCS IVÁN

Tömörkény László 1895-ben született. Szegeden végezte középiskolai tanulmányait, ezt követően jogot tanult. 1920-ban lépett be az 1877-ben alapított Szegedi Kenderfonógyárba, majd egy osztrák vállalathoz küldték ki, és hosszabb tanulmányutat tett az USA-ban is. Viszonylag rövid idő elteltével a Szegedi Kenderfonógyár műhely-vezetője, később műszaki vezetője lett.

Igen széles érdeklődési körű, rendkívül nagy műveltségű ember volt, több idegen nyelven beszélt. Sokoldalúságára jellemző, hogy még a pilóta vizsgát is letette. Az 1940-es években elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetemet és gépészmérnöki oklevelet szerzett.

A II. világháború befejeztével, a gyár államosításáig (1948) a vezérigazgatói posztot töltötte be. Az államosítás után főmérnökeként dolgozott tovább. Minthogy az új vállalatvezetőnek nem volt kellő vezetési gyakorlata, a nagy tapasztalatokkal és szaktudással rendelkező Tömörkény igen nagy segítségére volt feladatai ellátásában.

DR. TÖMÖRKÉNY LÁSZLÓ

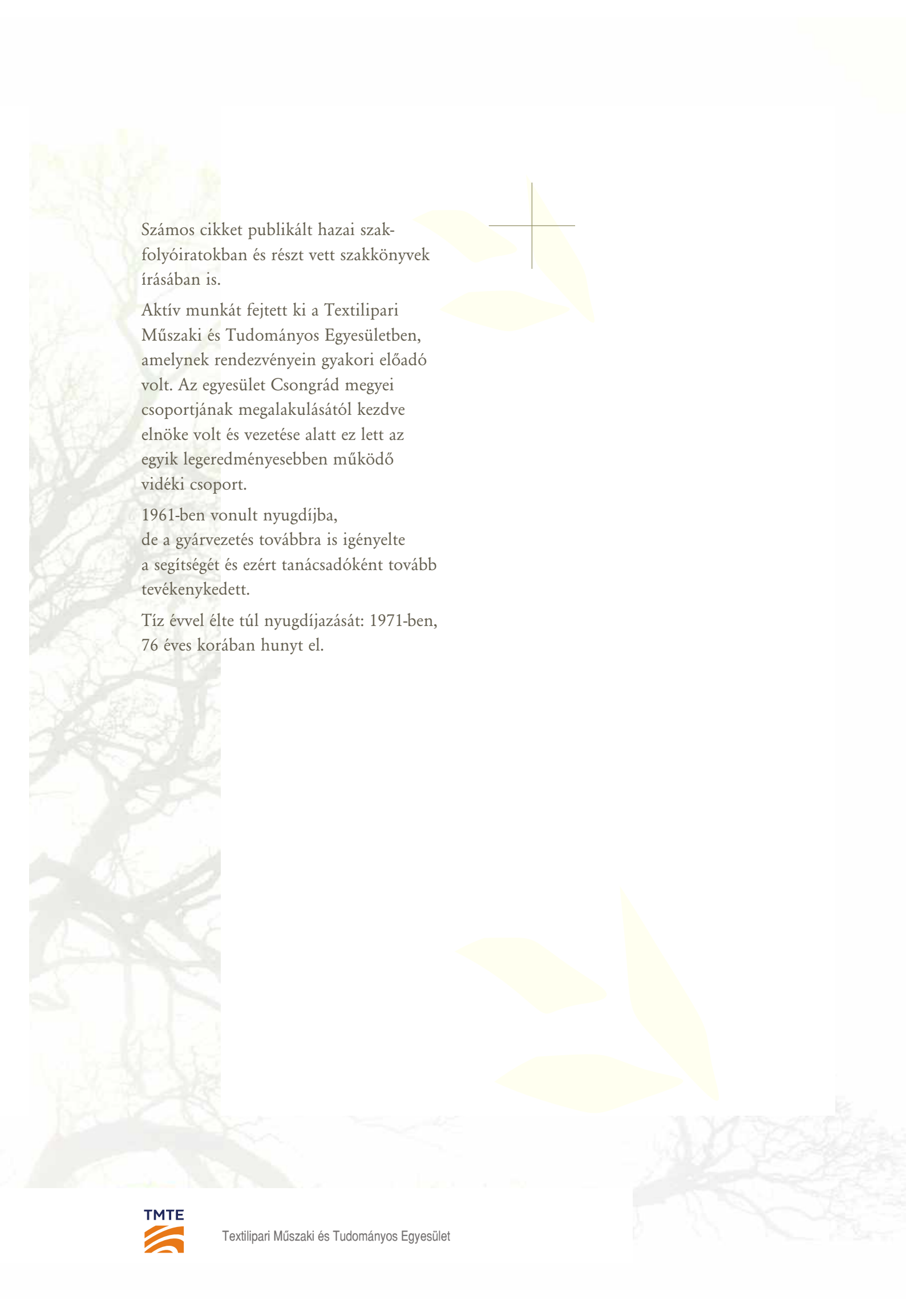
Nagy szakmai tekintélye kiváló emberi tulajdonságokkal párosult, így kitűnő vezető volt.

Munkásságának eredményeként vállalata az 1950-es években mind jobban modernizálódott és termékei mind több külföldi piacra jutottak el. Korszerű gépek beszerzésével lehetővé vált nagy mennyiségű, jó minőségű, finom kenderfonal gyártása és ezzel a gyár akkor Európa egyik kimagasló teljesítményű kenderfeldolgozó üzeme volt.

Tömörkény László kiváló teljesítményét, munkásságát több magas állami és szakmai kitüntetés mellett 1958-ban a Kossuth-díj odaítélésével ismerték el.

Szakismereteit szívesen osztotta meg munkatársaival és a szakma többi képviselőjével.

DR. TÖMÖRKÉNY LÁSZLÓ

Számos cikket publikált hazai szakfolyóiratokban és részt vett szakkönyvek írásában is.

Aktív munkát fejtett ki a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben, amelynek rendezvényein gyakori előadó volt. Az egyesület Csongrád megyei csoportjának megalakulásától kezdve elnöke volt és vezetése alatt ez lett az egyik legeredményesebben működő vidéki csoport.

1961-ben vonult nyugdíjba, de a gyárvezetés továbbra is igényelte a segítségét és ezért tanácsadóként tovább tevékenykedett.

Tíz évvel élte túl nyugdíjazását: 1971-ben, 76 éves korában hunyt el.

V 1975-ben szerzett gépészmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetemen. Első munkahelye az egyetem Textiltechnológia Tanszéke volt. Érdeklődési köre kezdettől fogva az informatika és a technológiai fejlesztések felé irányult. Később a Magyar Selyemipar Vállalat (MSV) váci Bélésszövőgyárában helyezkedett el, ahol igazgató-főmérnöki beosztásban dolgozott. A váci üzem bezárása után az MSV központjában folytatta pályafutását, főleg a PHARE-program keretében végzett fejlesztések előkészítésébe vett részt. 1991–1998 között a Maya Fashion Kft. informatikai vezetője volt, emellett a Kispesti Textilgyár Rt. igazgatótanácsának elnöki teendőit is ellátta. 1998-tól 2001-ig a Synergion Rt.-ben dolgozott. 2001-től a több telephelyes Szalag- és Zsinórgyár Rt. igazgató-helyettese volt, itt főleg az informatikai területet irányította. 2006-tól a vállalat vezérigazgatója. Többek között kidolgozta a cég hatékonyan működő számítástechnikai vállalatirányítási rendszerét. Ezt követően az Otto Kuehnen Mérnökiroda munkatársa lett.

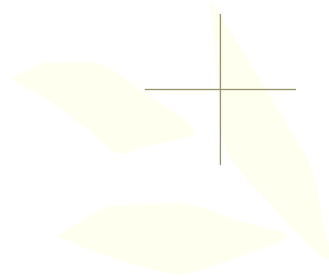

DR. VALÓ GÁBOR

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület (TMTE) munkájában 1977 óta vesz részt, 1994-től az intéző bizottság tagja. A TMTE keretében működő Műszaki textil műhely vezetőségi tagja, 2015-től elnöke. A TMTE egyéni tagnyilvántartó programjának fejlesztője. Németül, angolul és oroszul beszél.

1996-ban a Textilipar fejlesztéséért kitüntetésben részesült.

DR. VALÓ GÁBOR

V Vass György 1929 február 10-én Budapesten született. 1954-ben az Állami Műszaki Főiskolán tanult, majd a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán 1956-ban a textiltechnológia szakon szerzett diplomát. Elnyerte a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíját, 1961-ben megkapta a műszaki tudomány kandidátusa tudományos fokozatot és a műszaki doktori címet.

A textiliparban 1947 óta dolgozik. A rostiparban technikusként, fonó művezetőként, a pamutiparban mint normafelelős, technológus és főtechnológus tevékenykedett.

1959-ben helyezkedett el a Textilipari Kutatóintézetben, ahol kezdetben tudományos munkatárs, majd tudományos főmunkatárs, fonó csoportvezető, később tudományos osztályvezető volt.

Elsősorban fonáselmélettel, a fonodai gyártástechnológiák, gépek és berendezések fejlesztésével, új gyártási eljárások kidolgozásával foglalkozott. 1975-ben a mechanikai technológiai főosztály vezetője lett, ahol a pamut-, gyapjú-, rost-, kötő-, ruhaipari témákkal és a nemszőtt kelmékkel kapcsolatos kutatásokat és fejlesztéseket irányította.

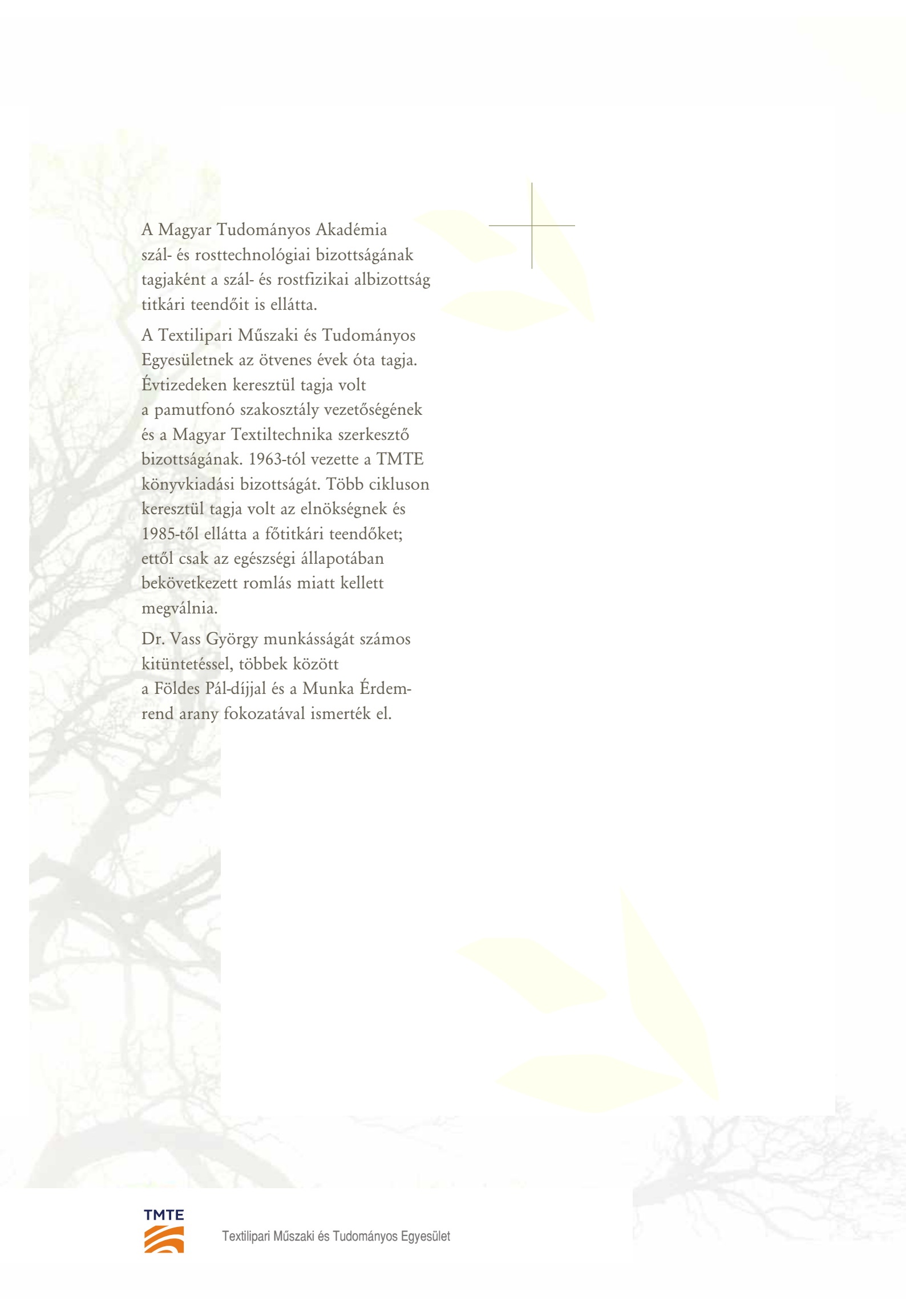
DR. VASS GYÖRGY

A nyolcvanas évek közepén az Innovatext Kutató és Fejlesztő Vállalat (a Textilipari Kutató Intézet utódszervezete) műszaki fejlesztési igazgatóhelyettese lett, és ebből a munkakörből ment nyugállományba 1987 végén.

Ezekben az években hazai munkái mellett ösztöndíjasként külföldön is dolgozott: 1966-ban Egyiptomban, 1975-ben Kínában, 1979-ben pedig Spanyolországban folytatott tanulmányokat különböző termelési, kutatás-fejlesztési és felsőoktatási területeken. Három éven át, 1972-től 1974-ig Kubában volt műszaki-gazdasági tanácsadó.

Mindeközben a Budapesti Műszaki Egyetem Könnyűipari és Textiltechnológiai Tanszékén oktatóként is dolgozott.

DR. VASS GYÖRGY

A Magyar Tudományos Akadémia szál- és rosttechnológiai bizottságának tagjaként a szál- és rostfizikai albizottság titkári teendőit is ellátta.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek az ötvenes évek óta tagja. Évtizedeken keresztül tagja volt a pamutfonó szakosztály vezetőségének és a Magyar Textiltechnika szerkesztő bizottságának. 1963-tól vezette a TMTE könyvkiadási bizottságát. Több cikluson keresztül tagja volt az elnökségnek és 1985-től ellátta a főtitkári teendőket; ettől csak az egészségi állapotában bekövetkezett romlás miatt kellett megválnia.

Dr. Vass György munkásságát számos kitüntetéssel, többek között a Földes Pál-díjjal és a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el.

Vékássy Alajos Budapesten, 1908-ban született. A Vörösmarty Mihály Főreáliskolában tett érettségije után a József Nádor Műegyetemre iratkozott be, ahol 1933-ban kapott gépészmérnöki oklevelet. 1934–1936 között a Borbás Testvérek Kötszövőgyárában dolgozott mérnökként és eközben gazdasági szaktanári képesítést is szerzett.

Ennek birtokában 1937-ben az akkor Újpesten működő Magyar Királyi Állami Textilipari Szakiskolában helyezkedett el mérnök-tanárként. 1949-ig töltötte be ezt a munkakört, ekkor az abban az időben alapított Állami Műszaki Főiskolán létrehozott textiltechnológia tanszék vezetőjévé nevezték ki.

Amikor 1952-ben ezt a főiskolát beolvasztották a Budapesti Műszaki Egyetembe, a II. sz. Textiltechnológia Tanszék vezetését bízták rá, amit azután 1960-ban – Textiltechnológia és Könnyűipari Tanszék néven – az ő vezetésével vontak össze a korábban Dr. Zilahy Márton professzor által vezetett másik műegyetemi textiltechnológia tanszékkal.

1974-ig, nyugállományba vonulásáig töltötte be ezt a posztot, egyetemi tanári beosztásban.

DR. VÉKÁSSY ALAJOS

Közben 1951–1955 között a gépészmérnöki kar dékánhelyettese is volt.

Nyugdíjasként először a Pamutnyomóipari Vállalat Kelenföldi Textilgyárában, majd a Textilipari Kutató Intézetben, 1983–1989 között a Budapesti Harisnyagyárban dolgozott tudományos tanácsadóként.

Nevéhez fűződik a kötőipari szakoktatás rendszerének kialakítása.

A közép- és felsőfokú tanintézeteknél oktatóként eltöltött évtizedei alatt a kötőipar számos későbbi vezetője volt tanítványa.

Már nyugdíjasként oktatott a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, ahol címzetes főiskolai tanárrá nevezték ki.

DR. VÉKÁSSY ALAJOS

Több középiskolai és egyetemi jegyzet, tankönyv szerzője volt; a szakmában jól ismert, 1960-ban megjelent „Hurkoló- és konfekcióipar” c. egyetemi tankönyvét a Művelődési Minisztérium nívódíjjal tüntette ki. A harisnyakötőgépekről írt főiskolai jegyzetét még megírta, de kiadását sajnos már nem érthette meg: 1999-ben elhunyt.

Oktató munkája mellett mélyreható tudományos tevékenységet is folytatott, elsősorban a kötött kelmék szerkezetének tanulmányozása terén.

Ebben a témakörben írt disszertációjáért 1963-ban műszaki doktori címet kapott, majd 1965-ben a kandidátusi és 1980-ban a műszaki tudományok doktora fokozatot is elnyerte.

Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia szál- és rosttechnológiai bizottságának. Pályafutása alatt számtalan cikket publikált magyar és külföldi szakfolyóiratokban és rendszeresen tartott előadásokat tudományos rendezvényeken.

Fontos szerepet vállalt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is, amelynek alapító tagja és 1948–49-ben főtitkára volt.

1960-tól alelnöke, később elnöke volt a TMTE kötő szakosztályának, amely 1973-ban tiszteletbeli elnökévé választotta.

Neki köszönhetjük, hogy Magyarország 1960-ban bekapcsolódhatott a Kötőipari Szakemberek Nemzetközi Szövetségébe. Itt több évtizeden át, haláláig a magyar tagozat elnökeként tevékenykedett.

Munkásságát a szakma elismerte, számos kitüntetést mondhatott magáénak. A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület 1967-ben és 1994-ben a Textilipar Fejlesztéséért érmet adományozta neki.

1974-ben, nyugdíjba vonulása alkalmából a Munkaérdemrend ezüst fokozatát kapta, 1994-ben pedig, tudományos munkásságának elismeréseként, megkapta a Szentgyörgyi Albert-díjat.

A Műegyetem is számon tartotta legkitűnőbb diákjai és tanárai között: 1982-ben, a Műegyetem fennállásának 200. évfordulója alkalmából Jubileumi Díszoklevelet és Emlékérmet, 50 éves mérnöki tevékenységéért 1983-ban arany, 60 éves pályafutásának ünnepére 1994-ben gyémánt, 65 éves jubileuma alkalmából pedig, 1998-ban vas oklevéllel tüntették ki.

Z Dr. Zalatnay Ottó 1930. május 8-án született Budapesten. A Széchenyi István Gimnáziumban érettségizett, felsőfokú tanulmányait a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen (a mai Corvinus Egyetemen) végezte, ahol 1966-ban doktori címet szerzett. Első és 40 éven át egyetlen munkahelye a csepeli Magyar Posztógyár volt, ahol különböző vezetői beosztásokban dolgozott, majd 1979-ben vezérigazgatóvá nevezték ki. Ezt a pozíciót töltötte be a gyár bezárásáig, 1990-ig, amikor is nyugállományba vonult. Ezután még 17 évig különböző szervezeteknél oktatással, továbbképzéssel foglalkozott.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1959 óta tagja, sok választási cikluson át volt vezetőségi tagja az ipargazdasági szakosztálynak, 12 évig volt az egyesület ellenőrzési bizottságának elnöke.

Alapító tagja a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaságnak, 1983-tól alelnöke, 1986-tól a rendezvény koordinációs bizottság elnöke is.

DR. ZALATNAY OTTÓ

A szervezés- és vezetéstudomány terén nagy elméleti és gyakorlati ismeretekkel, élettapasztalattal rendelkezik, közkedvelt, nagy tekintélyű vezető volt. Hosszú időn át közmegelegedésre látta el az Igazgatók Klubjának elnöki tisztségét. E feladatkör betöltése során segítette a gazdaság-irányítás korszerűsítését a MTESZ keretén belül. Mindenkor nagy szerepet vállalt a tudomány és a gyakorlat közötti transzferfeladatok ellátásában.

Rendszeresen tartott előadásokat és publikált szakcikkeket a vezetési és szervezési témakörökben.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el: 1977-ben Hevesi Gyula-Díjat, 1989-ben MTESZ-Díjat kapott, 1995-ben MTESZ Emléklappal jutalmazták, 1999-ben a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetésben részesítette.

DR. ZALATNAY OTTÓ

ZA Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki karán szerzett diplomát 1969-ben. Első munkahelye a PNYV Goldberger Textilnyomógyár volt, ahol nyomóüzemi koloristaként, majd technológusi beosztásban dolgozott. 1975-től a Pamutnyomóipari Vállalat Központjában tevékenykedett szervezési osztályvezetőként, majd személyzeti igazgatóként.

1987-től a PNYV Textilfestőgyár igazgatói teendőit látta el.

A Budaprint Pamutnyomóipari Vállalat szervezeti átalakulását követően, 1989-től a Secotex Textilfestő Rt. vezérigazgatója lett (ez a vállalat a korábbi Szegedi Textilművekből és a Textilfestőgyárból jött létre). 1993-tól a Budaprint Rt. vállalati biztos feladatokat látta el, majd egyéb, a textiles szakmától idegen cékeknél dolgozott.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1969 óta volt tagja.

A textilvegyész és kolorista szakosztály vezetőségi tagjaként 10 éven át végzett kimagasló egyesületi munkát.

DR. ZEMPLÉN GYŐZŐ

Több hazai (Pamutipar, Magyar Textiltechnika, Textilipari Tervgazdaság, Ipargazdaság) és az egyik német szaklapban rendszeresen publikált. Cikkeiben textilkikészítési és vállalatirányítási témakörökkel foglalkozott.

Számos előadást tartott textilvegyészeti és vállalkozásfejlesztési munkáiról a Textilvegyész és Kolorista Egyesületek Nemzetközi Szövetsége konferenciáin és az Intercolor rendezvényein, az MTESZ, az SZVT és a Gazdasági Kamara programjain, a TÜV minőségügyi konferenciáin.

2003-ban, 58 évesen hunyt el.

DR. ZEMPLÉN GYŐZŐ

Z Dr. Zilahi Márton azok közé a textíles szakemberek közé tartozik, akik igen sokat tettek a magyar textilipar felvirágoztatásáért, a textilipari tudományok elterjesztéséért, a hazai textilipari felsőfokú szakképzés megteremtéséért.

1905-ben született és 90 évet élt. Kivételes képességei korán megnyilvánultak: ötévesen már elemi iskolába járt és 17 éves volt, amikor érettségizett.

Kitűnő eredménnyel végezte el 1926-ban a Műegyetemet és gépészmérnökként a kelenföldi Goldberger-gyárban helyezkedett el, ahol kiváló szakemberré képezte magát és idővel a gyár főmérnökévé emelkedett.

Több idegen nyelven beszélt, jól ismerte a külföldi szakirodalmat és a II. világháborút megelőzően Amerikában is tett tanulmányutat.

A háborút követően, 1948-tól az államosított textilvállalatok termelésének irányítására és ellenőrzésére alapított Textilipari Központban, a pamutipari igazgatóságon dolgozott, majd 1949-ben vezetésével alakult meg a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán az önálló Textiltechnológia Tanszék.

A Műegyetem Mechanikai Technológia Tanszékén a textiltechnológia Rejtő Sándor által korábban bevezetett oktatása csak az egyik szakterületet jelentette, nem ez képezte az oktatás fő vonalát.

DR. ZILAHY MÁRTON

Zilahi professzor nevéhez fűződik a textiltechnológiák korszerű oktatásának bevezetése az egyetemen.

Kiváló munkatársakkal (Merényi Gábor fonó és Kóczy László anyagvizsgáló szakemberrel, Faludi Ferenc és Herczeg Tamás gépészmérnökökkel és Oswald Lóránt vegyésszel) kezdték meg a munkát, de az oktatói létszám később lényegesen bővült kiváló ipari szakemberek bekapcsolásával és az újonnan végzettek közül kiválasztott új munkatársakkal. A tanszéken kiterjedt kutató munka folyt. Zilahi professzor kitűnő ipari kapcsolatai révén a tanszék számos ipari kutatást, fejlesztő munkát végzett az akkor felfejlődőben lévő textiliparnak. Ezek közé tartozott a Posta Kísérleti Intézete számára végzett munka a postai kábelek pamutszigetelésének tökéletesítésére.

DR. ZILAHY MÁRTON

Zilahi Márton és Oswald Lóránt olyan eljárást dolgozott ki és szabadalmaztatott, amely a pamut-cellulóz acetilezésével két nagyságrenddel megnövelte a pamutszigetelés szigetelő képességét.

Ezzel a nagy horderejű találmánnyal érdemelte ki Zilahi professzor és Oswald Lóránt az 1956-ban közösen kapott Kossuth-díjat.

1949 áprilisától 1959 áprilisáig állt a Textiltechnológia Tanszék élén. Ez alatt a tíz év alatt önállóan ill. munkatársaival közösen 13 szakkönyvet és egyetemi jegyzetet, valamint a mérnöki tovább-képzésben hasznosított művet írt.

Főműve, az 1953-ban megjelent „A textilipar nyersanyagai” c. egyetemi tankönyv máig a legjobb és legfontosabb magyar nyelvű összefoglaló munka ebben a tárgykörben.

Tudományos munkásságának elismeréséül 1952-ben kandidátusi fokozatot kapott és 1956-ban benyújtott disszertációjával elnyerte a tudományok doktora fokozatot.

Miután megvált a Műegyetemtől, a Textilipari Kutató Intézet munkatársa, a rost osztály vezetője lett, és ezt a munkakört töltötte be nyugdíjazásáig.

Ezalatt további öt szakkönyvet írt ill. szerkesztett. Nyugdíjasként is folytatta azonban tudományos kutatói tevékenységét, egyebek között segítette a Magyar Selyemipar Vállalat munkáját.

Külföldön is elismert szakmai tekintélyének és nyelvtudásának köszönhetően 1970–73-ban UNIDO szakértőként Laoszban, majd Pakisztánban dolgozott.

Szorosan vett szakmai tevékenysége mellett aktívan részt vett a textiliparhoz kapcsolódó társadalmi munkában is. Egyike volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alapítóinak és ennek megalapításakor, 1948-tól 1950-ig, majd később 1958–1961 között ismét elnöke volt az egyesületnek.

Alapító főszerkesztője volt a TMTE kiadásában megjelent Magyar Textiltechnika szakfolyóiratnak. Fontos szerepet vállalt a Magyar Tudományos Akadémia keretében működő könnyűipari főbizottságban, ill. ennek utódszervezetében, a szál- és rosttechnológiai bizottságban.

Tudományos és társadalmi munkásságáért a Kossuth-díjon kívül is számos magas állami és szakmai kitüntetésben részesült.

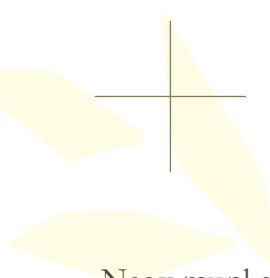
Csűrös Zoltán 1901. február 6-án született Budapesten. Brassóban járt gimnáziumba. 1920-tól a budapesti József Műegyetemen folytatta tanulmányait, vegyészmérnöki oklevelét 1924-ben szerezte meg. Zemplén Géza az egyetem Szerveskémiai Tanszékén marasztalta, ahol 1925-től tanársegédként, majd 1928-tól 1938-ig adjunktusként oktatott. Műszaki doktori oklevelét 1929-ben szerezte meg. 1936-ban egyetemi magántanár, 1938-ban az általa megszervezett Textilkémia (később Szerves Kémiai Technológia) Tanszék vezetője volt. 1940-ben nevezték ki egyetemi tanárrá, 1946-ban a Magyar Tudományos Akadémia tagja lett. 1943–44-ben a Gépész- és Vegyészmérnöki Kar dékánja, két ciklusban (1946–1949, ill. 1957–1961) a Budapesti Műszaki Egyetem rektora volt. Az egyetem történetének legnehezebb időszakában volt dékán illetve rektor, nagy diplomáciai érzékével, kiváló szervezőkészséggel közmegegyezéssel látta el felsővezetői munkáját. Egyetemi oktatói tevékenységével párhuzamosan 1961-ben kinevezték az MTA-BME Szerves Kémiai Technológiai Kutató-csoportjának vezetőjévé, ezt 1973. évi nyugdíjazásáig látta el.

DR. CSÜRÖS ZOLTÁN

Pályája első szakaszában a szén-hidrátok és aminosavak szerkezet-vizsgálatával foglalkozott, a természetes (pl. cellulóz, gyapjú-, ill. bőrfehérje) és szintetikus makromolekulák (különböző műanyagok) technológiai jelentőségére összpontosítva figyelmét. Többek között nevéhez fűződik a cellulóz szerkezetének pontosítása, a glükózidok előállítására alkalmas titán-kloridos szintézis kidolgozása. Az 1940-es évektől érdeklődési területe a szerves szintetikus nagyipar szolgálatába állítható katalitikus eljárások vizsgálata volt, elindítva a szerves kémiai reakciók, heterogén katalízisek hazai kutatását. Foglalkozott a foszgének, a szál- és rostos anyagok kémiájával és vegyipari technológiájával is.

DR. CSÜRÖS ZOLTÁN

Eredményeivel jelentősen hozzájárult a vegyipari termelés különféle ágai (gyógyszer-, növényvédőszer-, festék-, lakkipar) számára fontos kiszolgáló, köztitermék-gyártási technológiák fejlesztéséhez.

Egész életét az újabb kutatási és oktatási területek keresése, szervezése jellemezte. A Textilkémia Tanszék alapítására is úgy került sor, miután előtte az egyetemen nem oktatott kutatási terület, hogy a textilkémia elkötelezett művelője volt. Ő indította el a szerves kémiai technológia, a katalízis és az ezekre épülő gyógyszeripari technológia, gyógyszerkémia oktatását, majd a gyógyszeripari szakmérnök képzést.

A számos egyetemi jegyzet és szakkönyv mellett közel 250 tanulmánya jelent meg, nevéhez fűződik az első magyar nyelvű műanyagkémiai összefoglaló megírása 1942-ben. Textilszakmai szempontból kiemelésre érdemes a dr. Csűrös Zoltán – dr. Rusznák István: Textilkémia c. jegyzet és szakkönyv, amely 1964-ben jelent meg. A textiles műegyetemi hallgatók számára a textilkémián és technológián kívül szerves kémiai technológiát tanított, és laborgyakorlatokat, valamint kutatásokat is vezetett.

Nagy munkabírása, jó időbeosztása lehetővé tette, hogy széleskörű szakmai közéleti tevékenységet is folytasson. Több szakmai egyesület, társaság tagja, többek között 1945-től 1949-ig a Magyar Kémikusok Egyesületének elnöke volt. 1946 és 1964 között az Acta Chimica Hungarica (1951 után Acta Chimica) alapító főszerkesztője, ill. a Budapesti Műszaki Egyetem lapja, a Periodica Polytechnica főszerkesztője teendőit is ellátta. Tudománynépszerűsítő törekvéseit fémjelzi, hogy a Búvár című lap társszerkesztője, 1946-tól az akkor induló Élet és Tudomány szerkesztőbizottsági elnöke volt.

A heterogén katalízisekkel kapcsolatos tudományos eredményeiért 1953-ban a Kossuth-díj ezüst fokozatában részesült. Tudományos munkásságát 1963-ban Bugát Pál-émlékérem, 1976-ban a Budapesti Műszaki Egyetem emlékérmé, 1978-ban a Veszprémi Vegyipari Egyetem arany emlékérmé adományozásával ismerték el. 1975-ben a Budapesti Műszaki Egyetem díszdoktorává avatták. A Munka Érdemrenddel többször, a Munka Érdemrend arany fokozatával 1970-ben tüntették ki. További állami kitüntetésekben is részesült.

I 1945. május 31-én született Pestújhelyen. A Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban érettségizett. A Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karán mérnöki, majd mérnök-tanári diplomát szerzett. Ezután sikeresen védte meg doktori értekezését.

1963-tól a Fővárosi Patyolat Vállalatnál helyezkedett el. Az itt eltöltött idő alatt sajátította el a textiltisztító szakmai ismereteket. 1973-tól a Pestmegyei Szolgáltató és Csomagoló Vállalatnál termelési osztályvezető helyettesi munkakört töltött be. Aktívan részt vett a vállalat textiltisztító tevékenységének fejlesztésében, a vegytisztító szalonok tervezésében.

1976-ban a Magyar Néphadsereg Textiltisztító és Javító Üzemében helyezkedett el. Az üzem jogutódjaként alapított Centrál Mosodák Zrt. elnök vezérigazgatójaként dolgozott 2002-ig. A mosodánál eltöltött idő alatt olyan technológiai és technikai fejlesztéseket hajtottak végre, amelyek a fejlett országok színvonalára emelték a textiltisztító szolgáltatást.

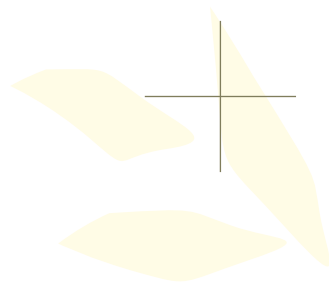
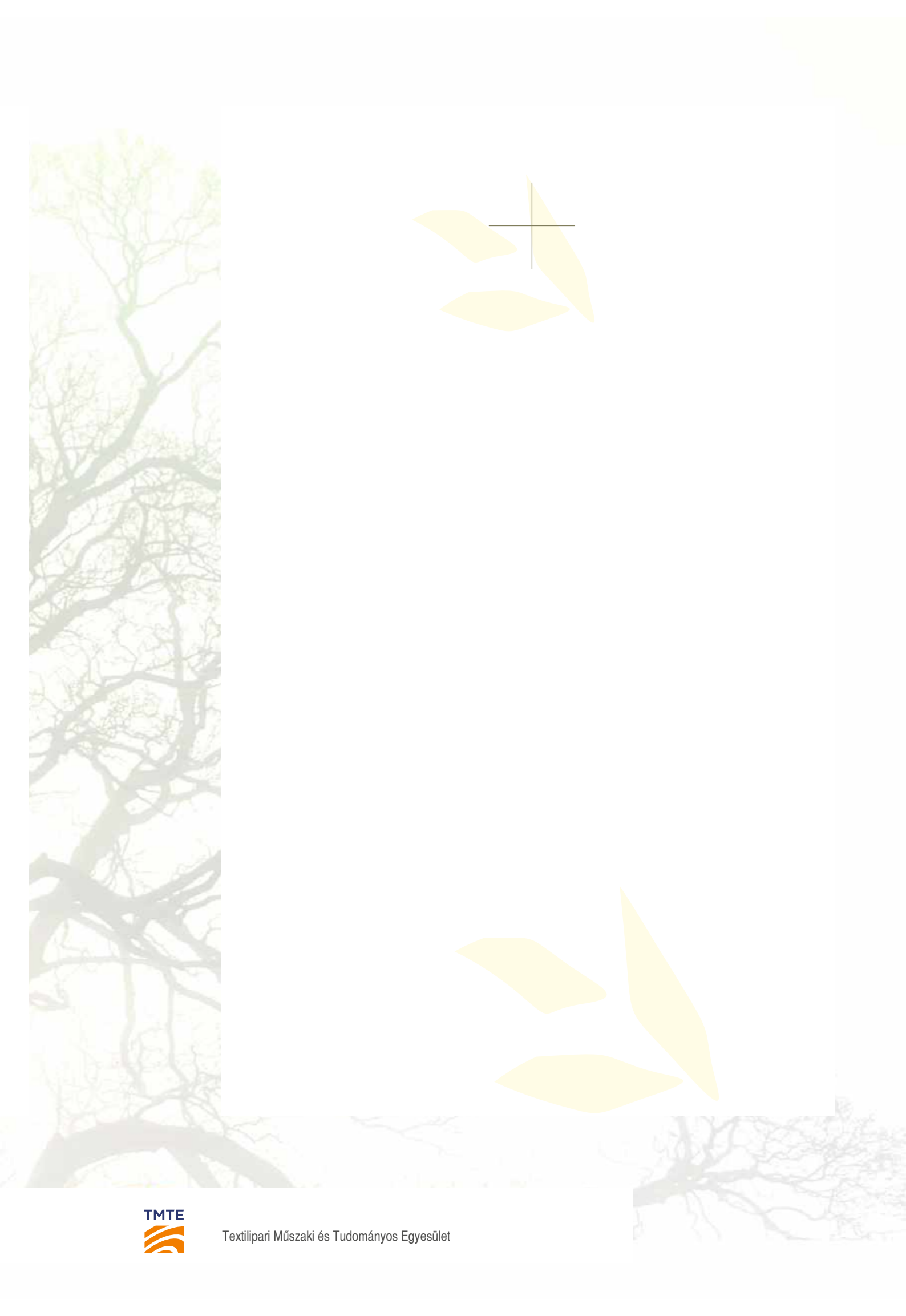
DR. IVANOVICS IVÁN

Kilépve a szigorúan honvédség részére végzett textíliák karbantartási köréből (mosás, ruházat javítás, szállítás), nyitottak az egészségügyi és a szállodai textíliák tisztítása felé (megtartva a katonai fegyelmet).

Teljesen új szolgáltatások jelentek meg a mosodában, mint a sterilizálás, a bértextil szolgáltatás. Az országban elsőként az ISO minőségbiztosítási követelményeknek a Centrál Mosoda felelt meg.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában aktívan vett részt, a Textiltisztítás szakmai lap szerkesztőbizottsági tagja volt. Előadásokat tartott szakmai rendezvényeken, konferenciákon. Kiemelkedően eredményes szakmai tevékenysége elismerésül Eötvös Loránd díjban részesült.

DR. IVANOVICS IVÁN

Palicska Livia 1979-ben érettségizett a Petrik Lajos Vegyipari Szakközépiskolában, majd 1982-ben okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett a Drezdai Műszaki Egyetemen. Kiváló német nyelvtudásának hasznosításával – egyetemi tanulmányai mellett – szakmai képzéseken, tréningeken német tolmácsként is tevékenykedett.

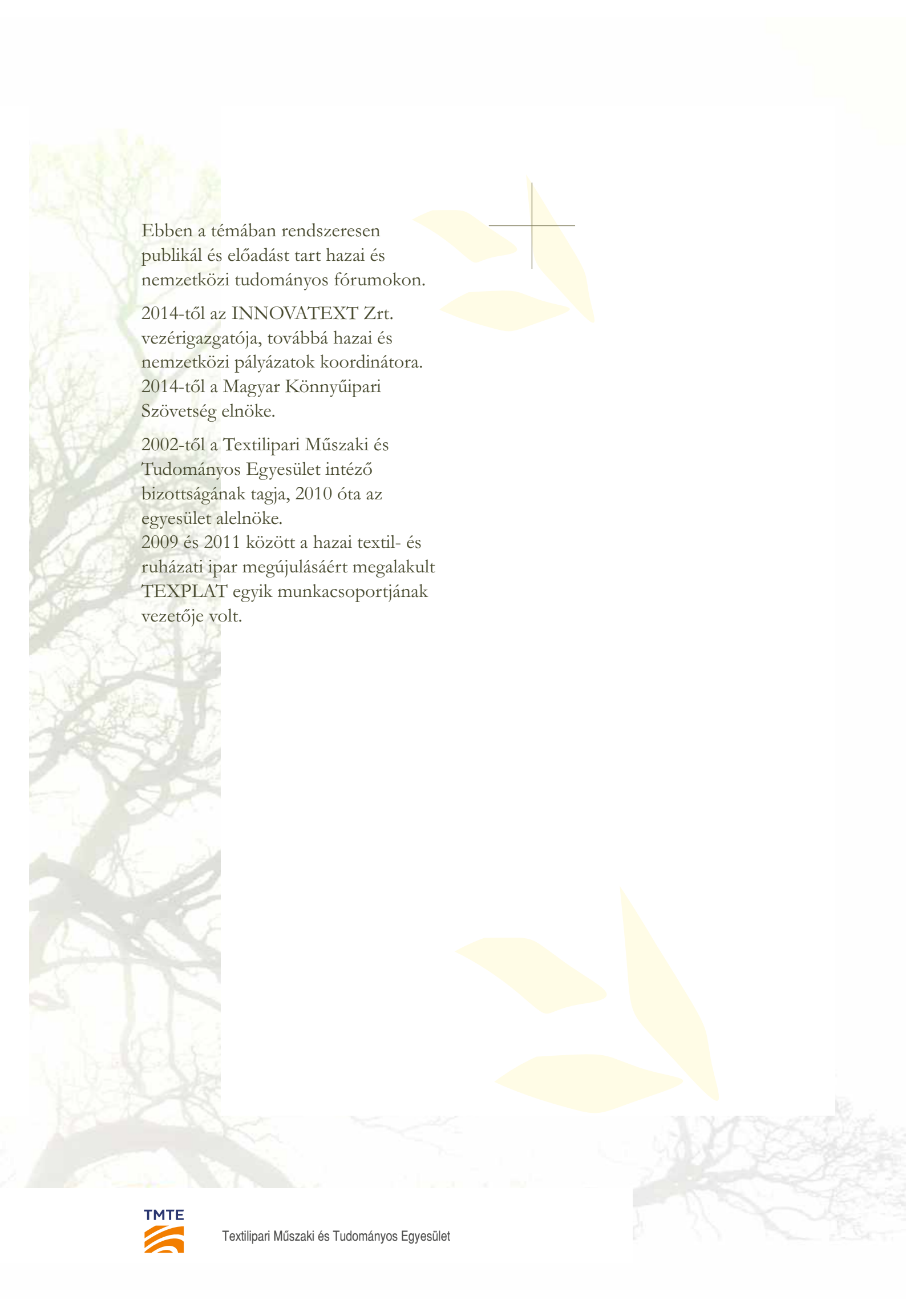
A Pamuttextilműveknél kezdett dolgozni, mint műszaki előadó, később felsőfokú külkereskedelmi áruforgalmi képesítést szerzett. 1984-ben került oktatóként a Könnyűipari Műszaki Főiskolára, amely később az Óbudai Egyetem Rejtő Sándor Könnyűipari és Környezetmérnöki Karaként (OE RSKK) folytatta képzési tevékenységét.

Főiskolai ill. egyetemi oktatóként előadásokat és gyakorlatokat tartott a textiliparhoz közvetlenül kapcsolódó tantárgyak keretében és egyéb képzésekben (fogyasztóvédelem, marketing és a menedzsment) vett részt. A hazai és külföldi partner-intézményekben vendégoktatóként is rendszeresen működött.

DR. KOKASNÉ DR. PALICSKA LÍVIA

Oktatási tevékenysége mellett a kar Nemzetközi Kapcsolatok Irodájának vezetőjeként dolgozott, vezetésével több, mint 40 külföldi intézménnyel létesített az intézmény kara partnerkapcsolatot, és számos sikeres európai uniós pályázatban vett részt. Kutatási intézetigazgató-helyettesként az OE RSKK Terméktervező Intézet tudományos kutatási és publikációs tevékenységeit koordinálta, konferenciákat szervezett. Egyetemi docensként 2011-től az Óbudai Egyetemen alakult új Anyagtudományok és Technológiák Doktori Iskola oktatója és titkára volt. 2009-ben a Nyugat-Magyarországi Egyetemen anyagtudományok és technológiák területen PhD fokozatot ért el.

Ebben a témában rendszeresen publikál és előadást tart hazai és nemzetközi tudományos fórumokon.

2014-től az INNOVATEXT Zrt. vezérigazgatója, továbbá hazai és nemzetközi pályázatok koordinátora.

2014-től a Magyar Könnyűipari Szövetség elnöke.

2002-től a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület intéző bizottságának tagja, 2010 óta az egyesület alelnöke.

2009 és 2011 között a hazai textil- és ruházati ipar megújulásáért megalakult TEXPLAT egyik munkacsoportjának vezetője volt.

Tatár József Dunavetsén született, a Kossuth Lajos Kereskedelmi Iskolában érettségizett. Közgazdász diplomáját a József nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen szerezte, majd a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen ért el tudományos fokozatot, ahol évtizedeken át tanított az Ipargazdaságtan Tanszéken.

Értékes oktatói munkája mellett, a Könnyűipari Minisztérium osztályvezetőjeként, majd a BUDA-PRINT Pamutnyomóipari Vállalat élén vezérigazgatói beosztásban, aktív szerepet vállalt az ipar építésében és irányításában. A nagyvállalathoz tartozott a Szegedi Textilművek, a Soproni Pamutipar, a Magyar Pamutipar, a Goldberger óbudai és kelenföldi gyára, a Pamutkikészítőgyár, a Textilfestőgyár, a Kispesti Textilgyár és Textilmintagyártó Telep, majd a Dunavetsői Konfekciógyár és később a Hazai Pamutszövőgyár. Saját munkájával, munkatársai munkájával szemben igen igényes volt. Munkabírása és elvárásaira jellemző vált szlogené vált mondása: „A nap 24 órából és az éjszakából áll”.

DR. TATÁR JÓZSEF

Támogatta a fiatal szakembereket, figyelte pályafutásukat, szorgalmazta vezetővé válásukat.

A nagyvállalatnál évenként megrendezett Fiatal Műszakiak és Közgazdászok Tanácsa (FMKT) vetélkedőkön sikeresen szereplők többsége így került gyári, ill. nagyvállalati vezetői beosztásokba.

Egyetemi jegyzeteket és szakkönyveket is írt.

Ismert könyvei: az Ember az üzemben, a Munkaszervezés munkafiziológia és munkapszichológia segítségével, valamint Munkafiziológia és munkaszervezés. Társ szerzője volt az Iparvállalatok szervezése és tervezése c. kéziratnak és egyéb tanulmányoknak.

DR. TATÁR JÓZSEF

Munkája mellett az MTK Labdarúgó Szakosztályának elnöki teendőit is ellátta, továbbá részt vett a Budapest III. kerületi Tanács munkájában is.

2014-ben hunyt el.

SZ

Az 1946-ban eredményesen letett gimnáziumi érettségi után a Bolyai János Textilipari Technikumban tanult tovább, ahol az „Érettségizettek egy éves szövő és fonóipari mesterképző tanfolyamát” végezte el. Így került a textilszakmába, ahol azután mindvégig dolgozott. Az Óbudai Nyomó és Kikészítőgyár rajztermében helyezkedett el, majd a gyári laboratóriumba került. A Budapesti Műszaki Egyetemen akkor induló esti textilvegyész tagozaton folytatott vegyészmérnöki tanulmányokat. Véber Zoltán és Lehr Ferenc is oktatta, akikre máig tisztelettel emlékezik. Később a Budakalászi Textilgyárban kívánt elhelyezkedni, de végül a Hungarotex Külkereskedelmi Vállalat kollekcióit gyártó kisüzembe, az újpesti Textilmintagyártóba került, ahol 1956-ig tevékenykedett.

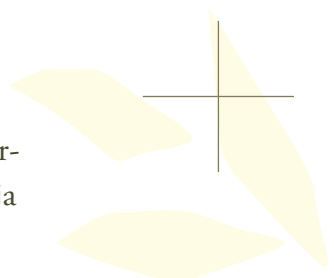
1957-ben Lehr Ferenc főmérnök hívására a Könnyűipari Tervező Irodában folytatta munkáját, itt technológiai tervezéssel foglalkozott. A „KIPTERV”-ben eltöltött 14 év alatt részt vett a budapesti négy nyomógyár (Pamutkikészítő-, Goldberger-, Textilfestő- és Kispesti Textilgyár), a székesfehérvári Colorit kikészítőgyár, a HPS (Hazai Pamutszövőgyár) festődéje, a soproni, szombathelyi, nagyatádi és tolnai festődék, továbbá a pápai Kékfestő rekonstrukcióival kapcsolatos technológiai tervezési feladatok végrehajtásában.

DR. SZALAI LAJOSNÉ
(KOHL ÉVA)

Ebben az időszakban az ipar vezetősége egy új, nagy kikészítő- és nyomógyár létesítéséhez egy svájci tervezőirodát is felkért, a tervek Szalai Lajosné közreműködésével elkészültek, azonban az üzem végül különféle okok miatt nem valósult meg. Közben Lehr Ferenc a könnyűipari miniszter helyettese lett, a helyére kerülő, aradi születésű Körper Elemér, külföldi kapcsolatai révén, német és francia textilkikészítő-gépgyárakkal kötött tervezési szerződéseket. Így került sor többek között a moldvai Jászvásárban (Jași) egy nagy textilgyár tervezésére, ami fel is épült. Mexikóba is végzett tervezést, egy kisebb textilnyomógyárnak a technológiai előterveit készítette el a német Brückner gépgyártó cég részére.

DR. SZALAI LAJOSNÉ
(KOHL ÉVA)

Újabb, tervezést igénylő textilipari beruházások hiányában a Goldberger-gyár műszaki és gazdasági tanácsadója lett. Az ott eltöltött több mint tíz eredményes év alatt a TMTE Textilvegyész és Kolorista szakosztálya titkáráként is tevékenykedett. 1981-ben – többedmagával – feladata volt a Textilvegyész és Kolorista Egyesületek Nemzetközi Szövetsége (IFATCC) Budapesten tartott 12. kongresszusának szervezése.

1982-ben Kiváló egyesületi munkáért kitüntetésben részesült.

1983 decemberében, eredményes textilszakmai pályáját követően vonult nyugdíjba.

V Varró Tamás Borsodnádásdon született 1951. május 15-én. Középiskolai tanulmányait a budapesti, XI. kerületi József Attila gimnáziumban végezte, 1969-ben érettségizett. Ezt követően a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán folytatta tanulmányait, 1975-ben gépgyártás-technológiai szakos okleveles gépészmérnökként diplomázott. Gépészmérnöki tanulmányaival párhuzamosan a BME Pedagógiai Intézetnél 1975-ben mérnöktanári oklevelet szerzett.

Először a Hajtóművek és Festőberendezések Gyárában (HAFE) dolgozott. Munka mellett a BME Gazdasági Mérnöki Szakán tovább tanult, 1981-ben végzett gazdasági mérnökként. Egyetemi műszaki doktori értekezését 1982 decemberében védte meg „Summa cum laude” minősítéssel. Kandidátusi filozófia vizsgával rendelkezik.

Az Ipari Minisztérium szervezésében 1982-ben felsőszintű vezetőképző tanfolyamon vett részt. Az IREX által biztosított 6 hónapos USA-beli ösztöndíj során különböző amerikai egyetemeken tanulmányozta a számítógépes gyártórendszerek modellezésének és optimalásának problémáit. 1984-től ENSZ/UNIDO szakértőként dolgozott számítógéppel vezérelt gyártórendszerek fejlesztése témakörében.

DR. VARRÓ TAMÁS

Három éven át a BME Gépgyártás-technológiai tanszékén tanított.

1989. szeptember 15-től a TOP SERVICE Hungária Kft. ügyvezetője. Ez a cég, mint a rendszerváltás utáni első 100%-os külföldi tulajdonú társaság, jelenleg országosan mintegy 80 MISTER MINIT üzletet működtet a lakossági szolgáltatás területén. 1994. december 1-től – az alapítástól kezdve – ügyvezető igazgatói feladatokat lát el a TOP CLEAN Hungária Kft.-ben, amely jelenleg országosan mintegy 60 textiltisztító üzletet – szalonok és felvevőhelyek – üzemeltet.

DR. VARRÓ TAMÁS

Induláskor az üzletek az amerikai MARTINIZING textiltisztító hálózat franchise rendszerén alapultak és bevezették az 1992-ben szabadalmaztatott Miele Kreussler-rendszert, amely Magyarországon biotisztításként vált ismertté, vizes alapú, teljesen környezetkímélő technológiájával.

1998-tól a TOP SERVICE Slovakia s.r.o., 2014-től az Armin Wiedemann GmbH ügyvezetője is.

A textiltisztító szakma 2014. évi legrangosabb eseményén, a milánói Expo Detergo kiállításon vehette át a TOP CLEAN Hungária Kft. részére adományozott, a CINET által alapított „European Award Practices Textile Cleaning 2014” díjat. Így a legjobb európai textiltisztítási gyakorlatot megvalósító cégek között 5. helyezést ért magyar TOP CLEAN Hungária Kft. jogosult a „Best Practices Textile Cleaning” megtisztelő minősítés viselésére.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesülettel régóta szoros kapcsolatot ápol. Többek között az egyesület felnőttképző intézménye szervezésében folyó OKJ-s textiltisztító képzéshez – a TOP CLEAN Hungária Kft. ügyvezetőjeként – több éve előadókat és tanműhelyt biztosít, elősegítve – az iskolarendszerű oktatás megszűnése miatt – a felnőttképzéssel megvalósuló országos szakember utánpótlást. Az általa vezetett vállalkozás tagja, és aktív szakmai résztvevője a Textiltisztító Egyesülésnek. Az egyesülés országos konferenciáin több alkalommal volt előadó, és előadást tartott angol nyelven a Brnoban megtartott CINET által szervezett nemzetközi konferencián is, a textiltisztítási témakörében.

Ecker Károlyné Dancsfalvi Gabriella 1939. február 20-án született. Okleveles vegyészmérnökként a Goldberger Textilnyomógyárában kezdett dolgozni. Kiváló szakmai felkészültségére és jó szervező készségére gyorsan felfigyeltek. Így került sor fiatalon vezetői kinevezésére, a BUDAPRINT Pamutnyomóipari Vállalat Textilmintagyártó Telepének igazgató-főmérnöke lett. Ez az egység – amely a nagyvállalat új tervezésű nyomott mintáinak mintavégeit gyártotta a kollekciós anyagok céljára – műszaki színvonalában és szervezetiileg sikeresen fejlődött irányítása alatt.

1975-től a PNYV Textilfestőgyár főmérnökeként dolgozott közel két évtizedig, majd az 1989-ben létrehozott BUDAPRINT Secotex Textilfestő Rt. óbudai gyárának főmérnöke, később műszaki igazgatóhelyettese volt 1993-ban történt nyugdíjba vonulásáig.

Eredményes tevékenységének köszönhetően a Textilfestőgyár nemzetközileg is elismert pamutipari nyomó-kikészítő gyárrá fejlődött.

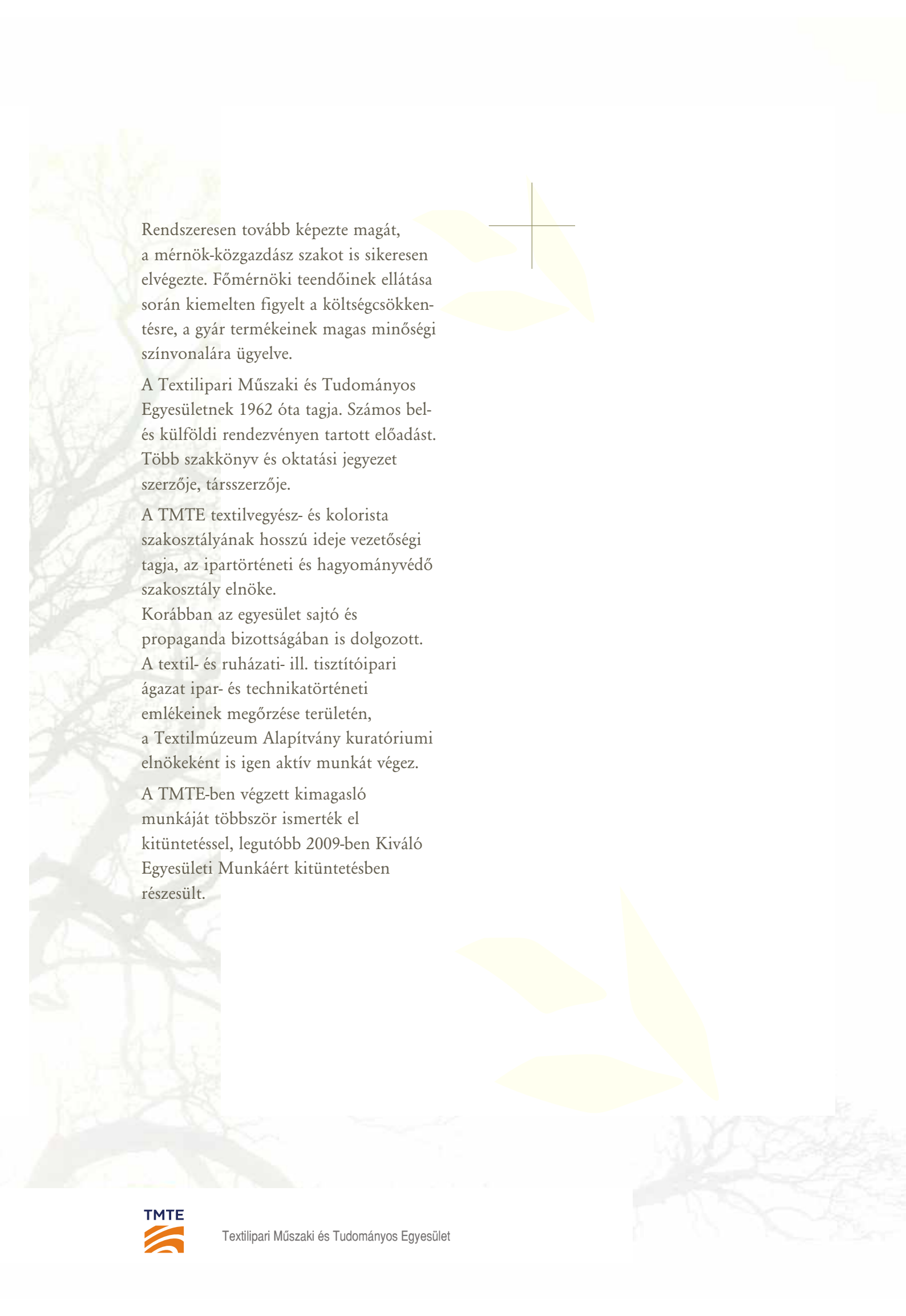

ECKER KÁROLYNÉ

Vezetése alatt az üzem számos új technológiát honosított meg, így többek között a folyamatos széles fehérítés, a nagyrapportú darabáru gyártáshoz szükséges síkfilmnyomás, a különleges pigmentnyomási technológiák és számos végkikészítő eljárás bevezetése fűződik munkásságához. A hazai gyártású poliakrilnitril (Crumeron) szálból előállított, kempingcikkhez használt nyomottmintás méterárak kikészítő-üzemi gyártásának kidolgozásában is tevékenyen vett részt.

A BUDAPRINT Pamutnyomóipari Vállalat ágyneműinek fejlesztésében és a dunavecsei konfekcionáló egység létrehozásában is eredményesen munkálkodott.

ECKER KÁROLYNÉ

Rendszeresen tovább képezte magát, a mérnök-közgazdász szakot is sikeresen elvégezte. Főmérnöki teendőinek ellátása során kiemelten figyelt a költségcsökkentésre, a gyár termékeinek magas minőségi színvonalára ügyelve.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1962 óta tagja. Számos bel- és külföldi rendezvényen tartott előadást. Több szakkönyv és oktatási jegyzet szerzője, társszerzője.

A TMTE textilvegyész- és kolorista szakosztályának hosszú ideje vezetőségi tagja, az ipartörténeti és hagyományvédő szakosztály elnöke.

Korábban az egyesület sajtó és propaganda bizottságában is dolgozott. A textil- és ruházati- ill. tisztítóipari ágazat ipar- és technikatörténeti emlékeinek megőrzése területén, a Textilmúzeum Alapítvány kuratóriumi elnökeként is igen aktív munkát végez.

A TMTE-ben végzett kimagasló munkáját többször ismerték el kitüntetéssel, legutóbb 2009-ben Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetésben részesült.

Eitler György 1936. április 20-án született Rábcakapiban. Középiskoláit a győri Rejtő Sándor Szakközépiskolában végezte, itt érettségizett 1952-ben.

Szakmai pályáját 1954-ben kezdte a Kaposvári Textilműveknél, textil-technikusként. A műszaki munkaterület szinte minden lépcsőfokát végigjárta: volt üzemlakatos, művezető, technológus, üzemvezető.

1970-től a gyár főmérnökeként igen eredményesen vett részt az üzem műszaki korszerűsítési munkáinak irányításában, a termelés hatékonyságának, a termékek minőségi mutatóinak javításában.

Munka mellett szerezte meg a műszaki irányításhoz szükséges elméleti ismereteket. 1977-ben a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskolán szerzett üzemmérnöki oklevelet.

1976-ban kapott megbízást arra, hogy a Pamutfonóipari Vállalat vezérigazgató-helyettesi, műszaki igazgatói munkakörét lássa el. Jó szervező és irányító készségének köszönhető, hogy vállalata a hazai pamutfonal ellátás 85–90 százalékát folyamatosan biztosította.

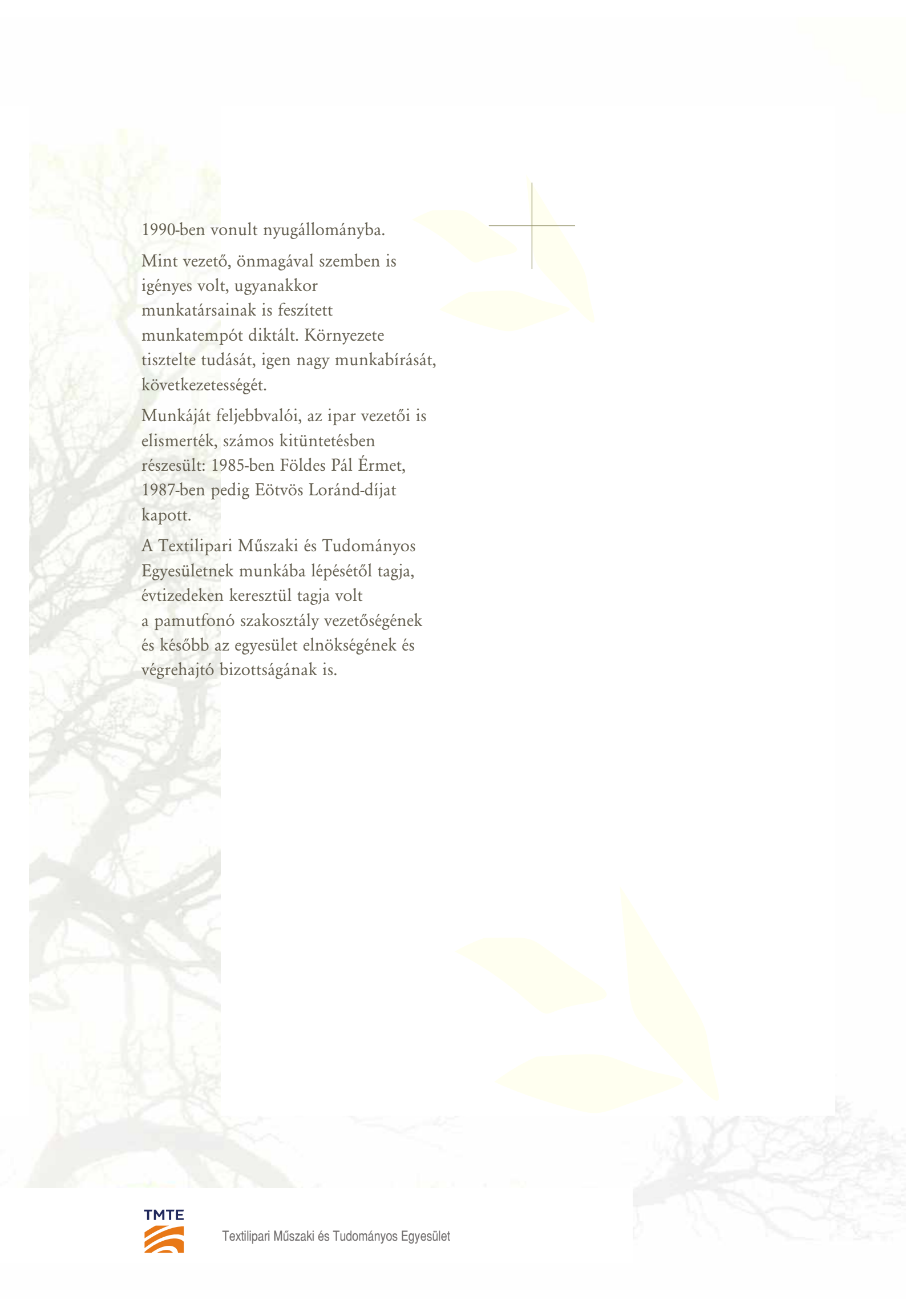

EITLER GYÖRGY

Szakmai munkájára jellemző volt, hogy fáradhatatlanul kereste az új, előrevivő műszaki megoldásokat, amelyekkel a vállalat termékeinek mennyiségét és minőségét javítani tudta.

Ennek egyik jó példája az 1984-ben Németországból áttelepített komplett fonoda, amely a vállalatnál mennyiségi és minőségi előrelépést biztosított. Jelentős szerepe volt abban, hogy a vállalat gyártmány- és gyártásfejlesztése révén – többek között az OE fonalgyártás meghonosításával – jó minőségű, piacképes fonallal tudta ellátni vevőit és úrrá tudott lenni az akkor már egyre inkább jelentkező munkaerőhiányon.

EITLER GYÖRGY

1990-ben vonult nyugállományba.

Mint vezető, önmagával szemben is igényes volt, ugyanakkor munkatársainak is feszített munkatempót diktált. Környezete tisztelte tudását, igen nagy munkabírást, következetességét.

Munkáját feljebbvalói, az ipar vezetői is elismerték, számos kitüntetésben részesült: 1985-ben Földes Pál Érmét, 1987-ben pedig Eötvös Loránd-díjat kapott.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek munkába lépésétől tagja, évtizedeken keresztül tagja volt a pamutfonó szakosztály vezetőségének és később az egyesület elnökségének és végrehajtó bizottságának is.

Elek Imre Hajdúböszörményben született 1941-ben, és itt is érettségizett 1959-ben. Gépészmérnöki oklevelét 1965-ben szerezte meg a Budapesti Műszaki Egyetem textiltechnológia szakán.

Aktív életpályájának első munkahelye a Hajdú-Bihar Megyei Textilfeldolgozó Vállalat volt, amely 1955-ben alakult. Kezdetben üzemmérnöki munkakört töltött be, 1968-ban főmérnöki, 1976-ban igazgatói tisztség ellátásával bízták meg.

Vezetői munkásságának évtizedei alatt a Hajdú-Bihar Megyei Textilfeldolgozó Vállalat ezernél több dolgozót foglalkoztató nagyvállalat lett, amely korszerű gépparkon készítette a külföldi piacokon is keresett áruit.

1970-től jó eredményességgel végeztek bér munkát nyugat-európai vevők részére.

Gyártmányfejlesztési tevékenységük is igen sikeres volt, az országban először kezdtek gyártani például szőrfruhákat, majd pedig jó eredményeket értek el a bőr- és szőrmeruházat termelési feltételeinek megteremtésével, ezen termékek gyártási feltételeinek kidolgozásával.

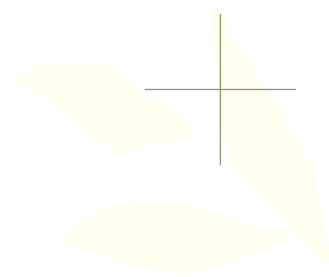

ELEK IMRE

Az 1990-es évek elején sajnos a Hajdú-Bihar Megyei Textilfeldolgozó Vállalatot is elérte a többi textilgyár sorsa: tönkrement, és Elek Imre ekkor vált meg a cégtől, de nem adta fel és harmadmagával egy új konfekcióüzemet alakított, a Tricium Bt.-t, ahol igazgatóként dolgozott tovább. Innen hivatalosan 2000-ben ment nyugállományba, de mint nyugdíjas, változatlanul tevékenykedik a Tricium Bt. vezetésében.

Elek Imre a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1970 óta tagja. Munkáját számos kitüntetés ismerte el. 1988-ban részesült az Eötvös Loránd-díjban.

ELEK IMRE

F

1919. január 7-én, Dunaalmáson született. Komáromban, a Győri Magyar Királyi Állami Textilipari Szakiskolában végzett, majd a Budapesti Műszaki Egyetemen tanult tovább.

A Soproni Pamutipari Vállalatnál (később PNYV Soproni Pamutipar) dolgozott 1937-től egészen 1979. évi nyugdíjba vonulásáig. Volt gyárvezető helyettes, gyárvezető, főtechnológus, főmérnök. Az igazgatóváltások idején a köztes időszakokra kapott megbízást a gyár vezetésére. Főmérnökként ment nyugdíjba. Szakmai munkásságának fontos állomása volt a Soproni Pamutipari Vállalat ún. angol csarnokának felépítése, felszerelése és itt a termelés beindítása.

Alapító tanára volt a Soproni Dolgozók Fa-, Ruha- és Textilipari Technikumának (ennek eredeti neve VII. sz. Dolgozók Textiltechnikuma volt). Az igények kielégítésére később több lépésben bővült az iskola profilja. Szívesen és sokat tanított 1951-től kezdve, még nyugdíjba vonulása után is. Tantárgya a szövéstechnológia volt. Óravázlatait, magyarázatait művészi kivitelű ábrákkal illusztrálta.

FEKETE FERENC

Az 1945 májusában megalakított Magyar Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezetében előbb szervező titkárként, majd főtitkárként tevékenykedett. 1948-ban alapító tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek (TMTE), közel 20 évig aktív tagja az egyesület soproni területi csoportja vezetőségének. Vezetőségi tagként dolgozott a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségében (MTESZ) is, ahol egy ideig ellátta a titkári, majd az alelnöki feladatokat. A Tudományos Ismeretterjesztő Társulatnak (TIT) elnökségi tagjaként is tevékenykedett egy ciklusban. Tagja volt a Könnyűipari Minisztérium Pamutipari Szakági Tanácsának.

FEKETE FERENC

Jelentősebb publikációja, az 50 éves a Soproni Pamutipar című könyve 1972-ben jelent meg.

A fiatal korában írt verseit tartalmazó kötetet Színek – Fények címmel születésének centenáriumán adták ki.

Rendszeresen tartott előadásokat a MTESZ, a TMTE rendezvényein, gyakran kérték fel TIT előadások megtartására, amit szívesen el is vállalt. Rendszeresen publikált a szakmai lapokban, többek között a Pamutiparban és a Magyar Textiltechnikában. Szerkesztőbizottsági tagja volt a Soproni Szemlének, ahol a textilipart és annak történetét bemutató több cikke is megjelent.

Fontosnak tartotta a fiatalok sportolását. Aktív labdarugó pályafutása után játékvezetőként, majd szakosztályvezetőként is vállalt feladatokat.

Munkásságát számos állami és miniszteri kitüntetéssel is elismerték (a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozata, több alkalommal a Könnyűipar kiváló dolgozója és Kiváló dolgozó).

Büszke volt az 1978-ban a TMTE által odaítélt Textilipar Fejlesztéséért éremre. Sopron Város Tanácsa társadalmi tevékenységét Lackner Kristóf emlékéremmel ismerte el.

1991. május 13-án hunyt el.

F

1922-ben született. 1951-ben végezte el az akkori Állami Műszaki Főiskolát és a sikeres diplomavédés után a Budapesti Műszaki Egyetem Textiltechnológiai Tanszékén kapott kutatómérnöki állást. Emellett az akkori Bolyai Textiliskolában óraadó szaktanárként is dolgozott. A tanszéken végzett munkája eredményeként a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíjas aspiránsa lett és textilgépész szakból szóbeli kandidátusi vizsgát tett.

Ezt követően a Vékássy Alajos tanszékvezető vezetésével megalakult Könnyűipari Tanszéken – később II. Textiltechnológia, majd Textiltechnológia és Könnyűipari Tanszék – dolgozott adjunktusként.

1957 óta Kanadában élt, ahol az USA egyik legnagyobb ruházati vállalatának kanadai központjában, a Julius Kayser & Co.-nál helyezkedett el.

31 évig dolgozott ennél a vállalatnál, amelynek időközben több alkalommal is változott a tulajdonosa és a neve.

Előbb mint üzemmérnök tevékenykedett a fehérneműgyárban, majd kinevezték a kelmegyártó egység üzemvezetőjévé, később profitcenter-felelős főmérnökévé.

1971-ben a vállalatcsoport mindhárom kanadai gyárának termelési és műszaki elnökhelyettese, majd a vállalat ügyvezető elnökhelyettese lett.

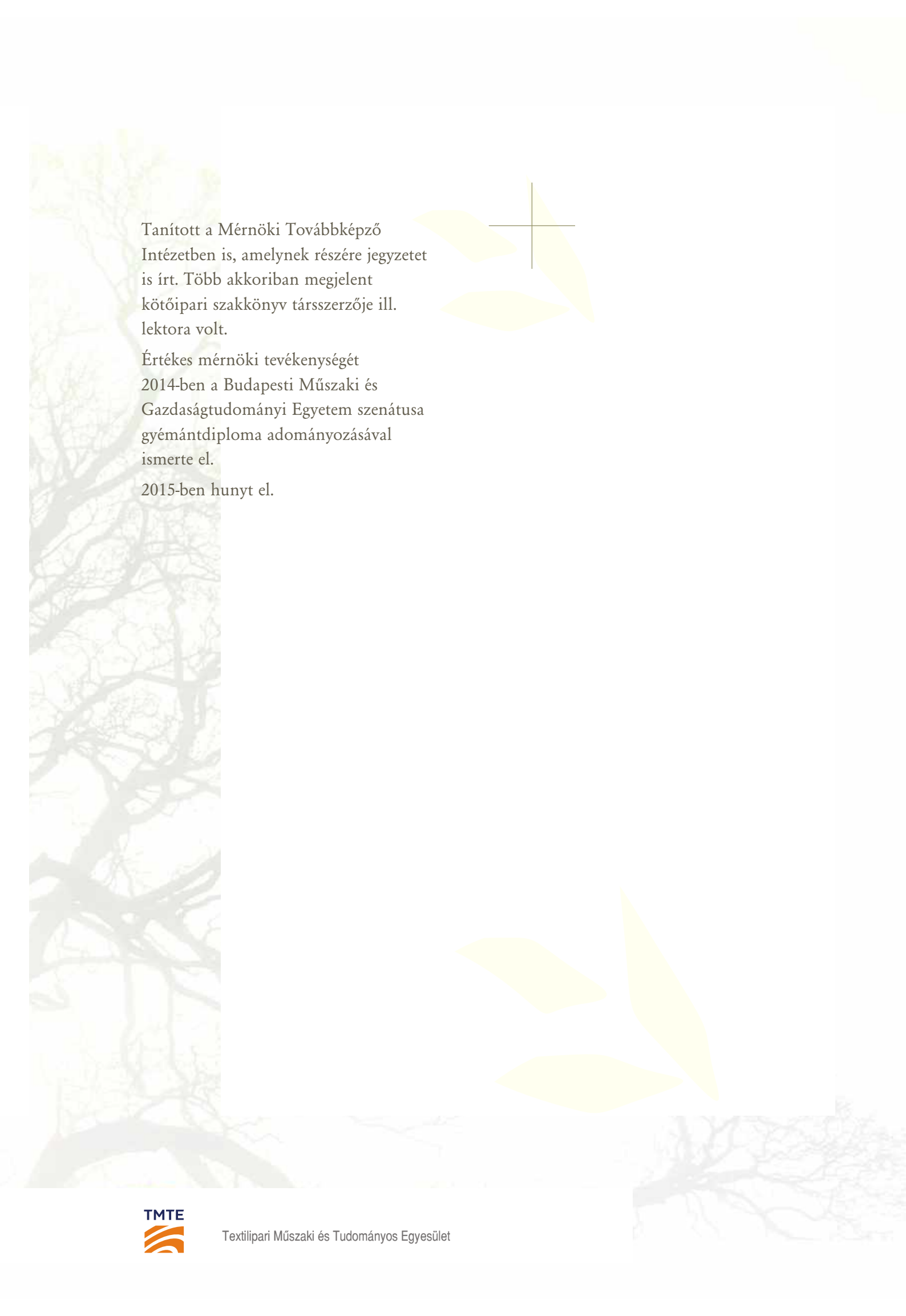
FELEKI LÁSZLÓ

1975-ben lett a Kayser-Roth of Canada cég elnöke, majd 1983-ban kiterjesztették hatáskörét az ausztráliai és új-zélandi gyárak, valamint az USA-ban működő fehérneműgyár vezetésére is, csoportelnöki beosztásban. 1987-ben vonult nyugdíjba.

Magyarországi működése során alapító tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, részt vett az akkori kötszövő (később: kötő) szakosztály megszervezésében és vezetésében.

Számos cikke jelent meg a Magyar Textiltechnikában és több előadást tartott az egyesület által szervezett konferenciákon.

FELEKI LÁSZLÓ

Tanított a Mérnöki Továbbképző
Intézetben is, amelynek részére jegyzetet
is írt. Több akkoriban megjelent
kötőipari szakkönyv társszerzője ill.
lektora volt.

Értékes mérnöki tevékenységét
2014-ben a Budapesti Műszaki és
Gazdaságtudományi Egyetem szenátusa
gyémántdiploma adományozásával
ismerte el.

2015-ben hunyt el.

F

Földes Imréné falusi szegényparaszt család gyermekeként nőtt fel. A falusi felekezeti elemi iskola után a Csornai Leány Polgári Iskolában tanult.

1956-ban a Győri Textilipari Vállalatnál volt csoportvezető.

1970-ben került gazdasági vezetői munkakörbe: hat éven keresztül igazgatója volt a Győri Centrum Áruháznak, majd 1976-tól a Gardénia Csipkefüggönygyárnak.

Irányításával a Gardénianál gyökeres változások történtek. A vállalat jól szervezett, eredményesen működő, világszínvonalú technológiával dolgozó vállalattá fejlődött. A termelés több mint kétszeresére növekedett úgy, hogy ebből az export a vállalat összes termelésének közel felét tette ki.

Termékeik belföldön és az export-piacokon egyaránt keresettek voltak, a gyártmányok között Nívódíjas, BNV Nagydíjas és más különböző díjakkal kitüntetett termékek egyaránt szerepeltek.

FÖLDES IMRÉNÉ

Földes Imréné a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1977 óta volt tagja, egyidejűleg a győri csoport vezetőségében is szerepet vállalt.

Munkásságának elismerését számos kitüntetés jelezte. 1986-ban nyerte el az Eötvös Loránd-díjat, 1986-ban pedig az Állami Díjat.

1990-ben vonult nyugállományba, azonban a szakmától ezután sem szakadt el: a Madeira Kft.-ben vállalt fejlesztési tevékenységet.

FÖLDES IMRÉNÉ

Földes Pál 1900-ban született Mátészalkán. A középiskolát Szatmárban végezte, 1917-ben érettségizett. Később a brünni (ma: Brno) Textil Főiskolán folytatta tanulmányait, ahol 1921-ben textilmérnöki képesítést szerzett.

Az új diplomával először egy nagy brünni gyapjúgyárban helyezkedett el, ahol szövettervezőként dolgozott, majd 1923-ban a lengyelországi Bielitzben (ma: Bielsko-Biala) vállalt munkát, mint az ottani gyapjúszővőgyár üzemvezetője.

1924-ben Bécsbe hívták, ahol megtervezte és felépítette a Gyapjú Divatszövet Gyárat, amelynek műszaki igazgatójaként dolgozott 1929-ig. Ez a gyár később a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank által szervezett, több textilgyárat is magába foglaló ún. Zsolnai Textilkonszernhez került, amelyhez a csepeli Magyar Posztógyár is tartozott.

1929-ben a konszern igazgatósága a csepeli gyárhoz helyezte, a desszinatúra vezetőjeként. Dolgozott a Monyinói Gyapjú Kombinátban is.

FÖLDES PÁL

1946-ban vezető mérnöke lett az azelőtt német tulajdonban levő magyar-szovjet textilvervállalatoknak, majd 1947-ben az angyalföldi Gyapjúmosó és Finomposztógyár vezérigazgatójának nevezték ki.

Ezt a tisztséget töltötte be a vállalat államosításáig, amikor is a Textilipari Központban a gyapjú osztály vezetője lett. 1950-ben őt nevezték ki az akkor alapított Textilipari Központi Kutató Laboratórium (a későbbi Textilipari Kutató Intézet, a jelenlegi INNOVATEX Zrt. elődje) igazgatójának. Kiváló szakembereket hozott az intézethez (Poros Tamásné igazgatóhelyettes, dr. Dischka Győző, dr. Rusznák István, Králik Iván stb.), akik jelentős alkalmazott kutatást folytattak,

nemzetközileg is elismert munkát végeztek, számos találmány, nagyon sok sikeres vizsgálati eljárás és műszer kifejlesztése fűződik a nevükhöz. Földes igen nagy segítséget nyújtott szakmai munkájukhoz, érvényesülésükhöz.

Földes Pál 1957-ig állt az intézmény élén. 1957-59-ben mint rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter Magyarország londoni követségét vezette. Hazatérve, 1959 és 1963 között a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium protokoll főnöke volt, majd 1963-65-ben Stockholmban dolgozott a MALÉV kiküldöttjeként és ottani iroda-vezetőjeként. 1965-ben ment nyugdíjba, de textilipari szakmai tevékenysége ezzel nem szakadt meg: haláláig, 1975-ig dolgozott szaktanácsadóként a Könnyűipari Minisztériumban és a Textilipari Kutató Intézetnél.

Textilipari pályafutása alatt számos szakkönyvet, egyetemi jegyzetet és szakcikket írt. 1948-49-ben a Műszaki Főiskola textil tagozatának egyik szervezője és a szövettan előadója volt. 1949-50-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen a Zilahy Márton által akkor létrehozott Textiltechnológia Tanszéken szintén a szövettan tantárgyat oktatta. 1954-től 1956-ig elnöke volt a Pamutszövet Szabványbizottságnak; ez alatt az idő alatt irányításával a pamutszövetekre vonatkozólag több mint 120 szabványt dolgoztak ki.

Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia Könnyűipari Főbizottságának és tevékenyen részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület megalapításában, amelynek elnökségi tagja is lett, és amelynek rendezvényein, konferenciáin számos előadást tartott.

A Kossuth-díjat 1954-ben, a textilipar termelékenységének jelentős emelését eredményező elméleti és gyakorlati munkájáért kapta meg.

Szakmai tevékenységét emellett még számos magas kitüntetéssel ismerték el.

Füsti Pál 1911-ben született. Tanulmányait az aacheni textilipari főiskolán végezte, ahol 1931-ben vegyészmérnöki oklevelet szerzett. Hazatérése után 1931-től 1936-ig Újpesten, a Hazai Pamutszövőgyárban dolgozott, utána egy évig a Magyar Textilfestőgyár festőde vezetője lett. 1937-től 1946-ig a Tricotex Bérfestőde üzemvezetője volt. Ezután ismét a Hazai Pamutszövőgyár festődéjét vezette. 1948-ban, a nagyüzemek államosítása után az akkor megalakult Textilipari Igazgatóság osztályvezetőjévé nevezték ki. 1949-ben áthelyezték az Országos Tervhivatalba, ahol mint főosztályvezető dolgozott 1975-ig, nyugdíjba vonulásáig. Mint a könnyűipari főosztály vezetőjének, nevéhez fűződik a könnyűiparban, de főleg a textiliparban végrehajtott valamennyi szervezési intézkedés, a fejlesztések, főként az 1970-es években végrehajtott textilipari rekonstrukció intézkedései, amelyek óriási lökést adtak az akkori magyar textilipar korszerűsödéséhez, fejlődéséhez. Ezek az évek voltak a magyar textilipar tündöklésének évei.

FÜSTI PÁL

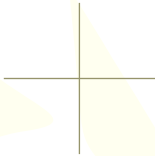
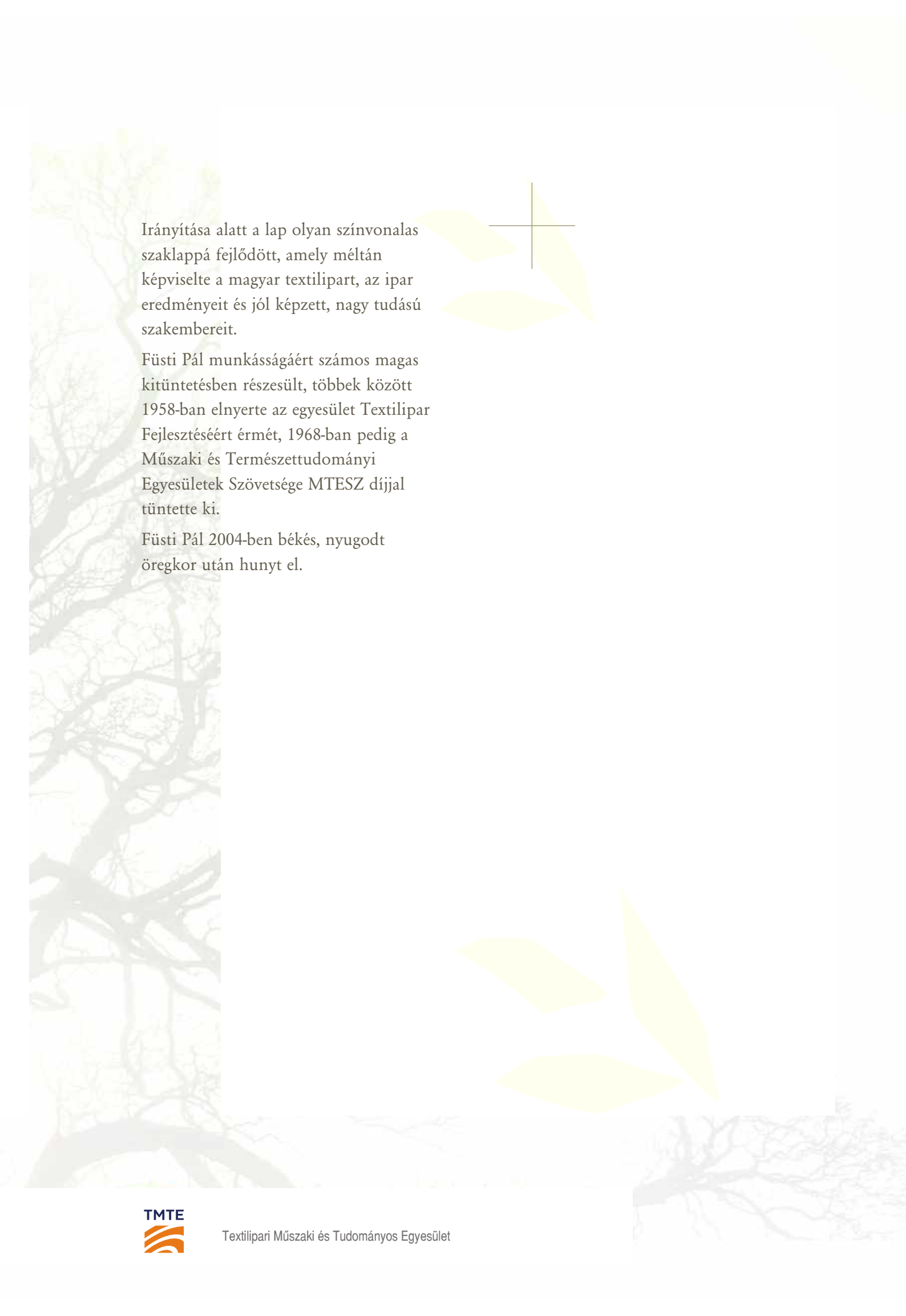
Szakmai tevékenységét nyugdíjazása után sem hagyta abba, mint szakértő dolgozott tovább az Országos Tervhivatalban.

Leginkább szeretett és kedvelt területe a textiliparért végzett társadalmi munkája volt.

Alapító tagja, és megalakulásától egyik vezetője volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, amelynek 1949-től társelnöke, 1957-től 1978-ig főtitkára volt.

Áldozatkész, fáradtságot nem ismerő munkájának nagy része volt abban, hogy az egyesület élete, tevékenysége ezekben az években töretlenül ívelt felfelé.

Megalapítója és négy évtizeden át főszerkesztője volt a Magyar Textiltechnikának.

Irányítása alatt a lap olyan színvonalas szaklappá fejlődött, amely méltán képviselte a magyar textilipart, az ipar eredményeit és jól képzett, nagy tudású szakembereit.

Füsti Pál munkásságáért számos magas kitüntetésben részesült, többek között 1958-ban elnyerte az egyesület Textilipar Fejlesztéséért érmét, 1968-ban pedig a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége MTESZ díjjal tüntette ki.

Füsti Pál 2004-ben békés, nyugodt öregkor után hunyt el.

G 1954-ben textiltechnikusként kezdett dolgozni a Kaposvári Textilművekben. Az ipar átszervezése során a Pamutfonó-ipari Vállalat központjában folytatta munkáját, ahol 1963-tól főtechnológus beosztásban dolgozott. Munka mellett képezte magát, a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán szerzett diplomát 1971-ben. Közben a textilipart felügyelő főhatóságokhoz került, a Könnyűipari Minisztériumban, majd az Ipari Minisztériumban dolgozott különböző vezető beosztásokban, végül főmunkatársként.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1954-től tagja, a pamutfonó szakosztály vezetőségi tagja, 1977-től titkára volt hosszú évekig. Kimagasló eredményeket ért el a fiatal munkatársak aktivizálásában.

GALAMBOS ATTILA

Szakmai és ipargazdasági tárgyú előadásaival több konferencián és rendezvényen vett részt.

Számos szakcikket írt az egyesület különböző lapjaiban (Magyar Textiltechnika, Pamutipar, Textilipari Tervgazdaság stb.).

A Magyar Textiltechnika szerkesztőbizottságának aktív tagja, rovatvezető.

Eredményes munkáját számos elismeréssel jutalmazták, 1983-ban Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetésben részesült.

GALAMBOS ATTILA

G 1962-ben szerzett textilvegyész technikus oklevelet a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban.

Első munkahelye a Gyapjúmosó és Finomposztó Gyár volt, később a Hazai Fésűsfonógyárban töltött be technológusi munkakört. Időközben a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán szerzett vegyipari gépész üzemmérnök oklevelet.

Kimagasló szervezőképességére, kapcsolatteremtő képességére, probléma érzékeny magatartására hamar felfigyelték a textilszakmában, így 1970-től a Textilipari Dolgozók Szakszervezetében (TDSz) folytatta pályafutását először munkatársként, majd a közgazdasági osztály vezetőjeként, később hosszú évekig titkári beosztásban. Többek között a Textilipar Baráti Köre működtetésben is eredményesen működött közre.

Az MSzOSz-nél a felvételre jelentkező szakszervezetek Tagfelvételi Bizottságának elnöke volt, ill. a Jogügyi Bizottság tagjaként dolgozott.

A Textil-, Bőr és Ruhaipari Szakszervezetek Nemzetközi Szövetségének tagjaként is tevékenykedett.

Több textilipari nagyvállalat felügyelő bizottságában volt tag.

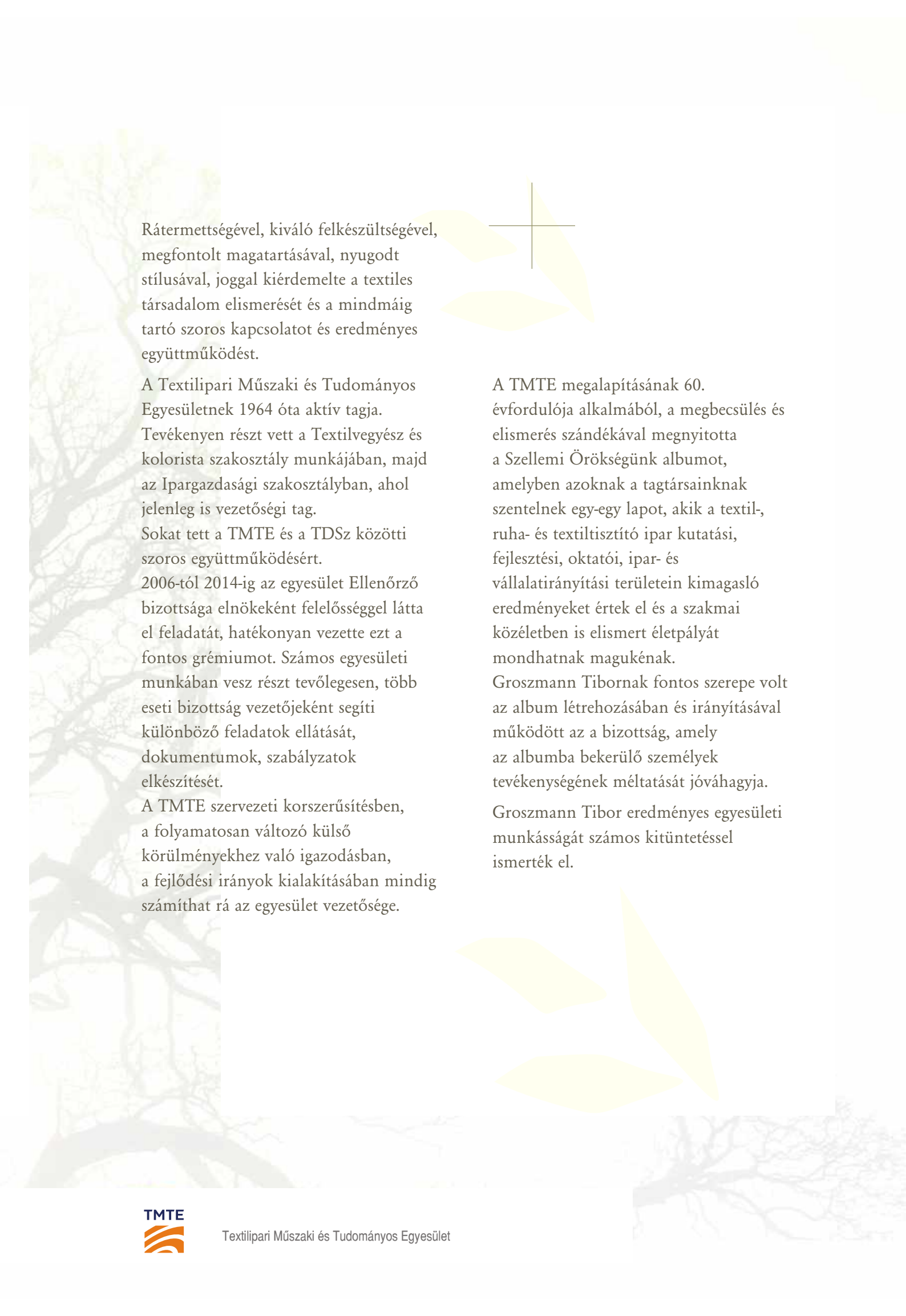
2008-ban vonult nyugdíjba.

GROSZMANN TIBOR

Szerény stílusával, sokirányú hazai és nemzetközi kapcsolatai révén, hatékony szervezőképességével, segítő szándékú problémaközelítéssel kiválóan teljesített és teljesít mindmáig. Naprakészen ismerte a magyar textilipari üzemek sikereit és gondjait, számos magas szintű intézkedés előkészítésében aktívan részt vett, harcosan képviselve a textilszakmát. Kiemelt szerepet vállalt a textil- és ruhaipari, ill. tisztítóipari alap-, közép- és felsőfokú szakoktatás támogatásában is. Az 1990-es években sorra leépülő hazai textilüzemek dolgozóinak sorsát megfeszített erővel próbálta egyengetni, keresve a megfelelő anyagi kielégítés és jövőbeni elhelyezkedés lehetőségeit. Szívén viselte, hogy a munkaerőpiacról hirtelen kiszoruló nagyszámú textilmunkás a lehetőségekhez mérten ne maradjon ellátatlanul, gondozatlanul.

GROSZMANN TIBOR

Rátermettségével, kiváló felkészültségével, megfontolt magatartásával, nyugodt stílusával, joggal kiérdemelte a textíles társadalom elismerését és a mindmáig tartó szoros kapcsolatot és eredményes együttműködést.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1964 óta aktív tagja. Tevékenyen részt vett a Textilvegyész és kolorista szakosztály munkájában, majd az Ipargazdasági szakosztályban, ahol jelenleg is vezetőségi tag.

Sokat tett a TMTE és a TDSz közötti szoros együttműködésért.

2006-tól 2014-ig az egyesület Ellenőrző bizottsága elnökeként felelősséggel látta el feladatát, hatékonyan vezette ezt a fontos grémiumot. Számos egyesületi munkában vesz részt tevőlegesen, több eseti bizottság vezetőjeként segíti különböző feladatok ellátását, dokumentumok, szabályzatok elkészítését.

A TMTE szervezeti korszerűsítésben, a folyamatosan változó külső körülményekhez való igazodásban, a fejlődési irányok kialakításában mindig számíthat rá az egyesület vezetősége.

A TMTE megalapításának 60. évfordulója alkalmából, a megbecsülés és elismerés szándékával megnyitotta a Szellemi Örökségünk albumot, amelyben azoknak a tagtársainknak szentelnek egy-egy lapot, akik a textil-, ruha- és textiltisztító ipar kutatási, fejlesztési, oktatói, ipar- és vállalatirányítási területein kimagasló eredményeket értek el és a szakmai közéletben is elismert életpályát mondhatnak magukénak.

Groszmann Tibornak fontos szerepe volt az album létrehozásában és irányításával működött az a bizottság, amely az albumba bekerülő személyek tevékenységének méltatását jóról hagyja.

Groszmann Tibor eredményes egyesületi munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el.

Gyebrószki Andrásné 1930. április 24-én született Debrecenben. 1943-ban Gyulára költöztek és 1948-ban felvették a Gyulai Harisnyagyárba kötő munkásnak. Harisnyakötőgépen dolgozott, de a gyártás minden műveletét megtanulta.

Művezetője észrevette a szakma iránti érdeklődését és rábeszélte, hogy tegyen szakérettségit.

Ebben az időben az Oktatási Minisztérium arra ösztönözte a fiatalokat, hogy tanuljanak, és ehhez kapcsolódóan olyanokat kerestek, akiket ösztöndíjjal kiküldhetnének a Szovjetunóba továbbtanulni. Gyebrószkiné is így került a Leningrádi Egyetemre, ahol a kötéstechológia szakon szerzett mérnöki diplomát 1955-ben, kiváló eredménnyel.

Hazatérve első munkahelye a Pesterzsébeti Kötöttárugyár volt, ahol technológusi, majd főtechnológus-helyettesi beosztásban dolgozott. A vállalat régi, háború előtti berendezésekkel, raschel- és körkötőgépekkel működött, ezeken pamutkelmekből gyártottak vastag női alsóruházati fehérneműket, vastag kabátokat és vatelint.

GYEBRÓSZKI ANDRÁSNE

Ezekkel a gépekkel korszerű alsóruházati cikkeket nem lehetett készíteni, profilváltásra volt szükség. A vezetőség lehetőséget látott volna új gépek beszerzésére, de az iparvezetés a könnyűipar átszervezése kapcsán másképp döntött: a Pesterzsébeti Kötöttárugyárat 1961-ben összevonta a korszerűbb gépekkel rendelkező Habselyem Kötöttárugyárral. Az így létrejött – és a Habselyem Kötöttárugyár nevét tovább vivő – vállalat már képes volt a kornak jobban megfelelő, újabb és szebb termékeket előállítani. Az összevont vállalat központját Pesterzsébetre költöztették, itt alakították ki a központi kötődét, a Habselyem Kötöttárugyár eredeti, Váci úti gyárában pedig nagy konfekcióüzemet hoztak létre.

GYEBRÓSZKI ANDRÁSNE

Gyebrószkiné az átszervezést követően a pesterzsébeti gyárban a műszaki osztályt vezette.

1964-től 1968-ig férjével a Szovjet-unióban volt kiküldetésben.

Hazatérése után a Váci úti konfekciógyár vezetésével bízták meg, majd amikor dr. Réti Lajosné vezérigazgató 1976-ban nyugdíjba vonult, Gyebrószkinét nevezték ki a vállalat vezérigazgatójának. Ezt a beosztást töltötte be 1988-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Működése során a Habselyem Kötöttárugyár a hazai textilipar egyik jelentős, 5 budapesti ill. vidéki gyárában összesen 5000 főt foglalkoztató vállalatává emelkedett, számos sikert könyvelhetett el, termékei itthon nagyon ismertek és népszerűek voltak, emellett nagyarányú export tevékenységet folytatott.

Gyebrószkiné eredményes munkásságát számos elismerés kísérte, egyebek között megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát és a Magyar Népköztársaság Csillagrendje kitüntetését.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület tagja volt, az egyesület programjait konferenciaelőadások tartásával gazdagította.

Gyovai Ágnes 1946. április 29-én született Makón. A budapesti Szilágyi Erzsébet gimnáziumban 1964-ben érettségizett, ahol a politechnikai oktatás keretében szövő minősítő vizsgát is tett. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1969-ben okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett. Friss diplomásként a Magyar Selyemipar Vállalat Duna Cérnázógyárában helyezkedett el. Három év mérnöki gyakorlat után, 1972-től a Könnyűipari Felsőfokú Technikumban – ami 1973-tól Könnyűipari Műszaki Főiskolaként működött – helyezkedett el, itt a Textiltechnológiai Tanszéken tanársegéd, adjunktus, majd mint docens oktatott 2005-ben történt nyugdíjazásáig.

Oktatási és szakterületei a következőkre terjedtek ki: textilipari anyag-szerkezetten, anyagvizsgálat, textilipari enciklopédia, nemszött textiliák, műszaki textiliák, szűrőstechnika, különleges védőruházatok, fonalterjedelmesítés, terjedelmesített fonalak morfológiája és vizsgálata. E témakörökben nem csak a főiskolán oktatott, hanem óraadóként a Budapesti Műszaki Egyetemen, az Iparművészeti Főiskolán, a Soproni Faipari Egyetemen és a Nemzeti Szakképzési Intézetben is.

GYOVAI ÁGNES

Több iparvállalatnál is tartott továbbképzéseket: Temaform, Quelle, Kőszegi Latex, Savatex, Texpack Kft., Rimóczi és Tsa., Euro-Köt Kft. 1985-től több éven keresztül mellékállásban a Budapesti Finom-kötöttárugyárban a terjedelmesített fonalak és az abból készült kelmék minőségellenőrzési területén dolgozott. Munkája eredményeképpen a cég több reklamációs tárgyalást nyert meg.

Oktatási munkáját nagyban elősegítette a széleskörű ipari kapcsolatrendszere, aminek köszönhetően aktívan tudta segíteni a tanszék végzős hallgatóinak elhelyezkedését. Az oktatási intézmény szakszervezetében is tevékenykedett.

GYOVAI ÁGNES

1982-94-ig az Ipari Minisztériumnál szakértő, a Mérnök Kamara tagja volt.

A Textiltechnológiai Tanszéken TDK-felelős volt (két általa konzultált hallgató az Országos TDK Konferencián nívódíjat ért el), szervezte a tanszék hallgatóinak külföldi cseretermelési gyakorlatait, 1993-95-ig tanszékvezető helyettes. A tanszéki anyagvizsgáló laboratórium vezetője volt. 1987-től 1990-ig a Főiskolai Tanács tagjaként is tevékenykedett. 1991-től aktívan részt vett a Textil Tanszék új oktatási rendszerének kidolgozásában.

Rendszeresen részt vett hazai és nemzetközi szakmai kiállításokon és konferenciákon (Frankfurt, Dornbirn, Brno, Ulm, Drezda). A Drezdai Műszaki Egyetemen németül előadást tartott fonalterjedelmesítés témakörében. Több főiskolai jegyzet társszerzője, húsz publikációja jelent meg hazai és külföldi szaklapokban, magyar és német nyelven. Tizenöt önálló kutatási témát dolgozott ki.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1969 óta tagja, 1976-ig a Fiatalok Szervezőbizottságának, majd a Minőségyszabályzó és Anyagvizsgáló Szakosztálynak vezetőségi tagja volt.

Egyesületi elismerése mellett a Művelődésügyi Minisztérium dicséretében részesült, Kiváló Munkáért kitüntetést, a Szakszervezetek Országos Tanácsa oklevelét kapta. 1999-ben a főiskolán Főigazgatói Dicsérettel ismerték el munkáját, 2013-ban az Óbudai Egyetem Rejtő Sándor Emlékérmét adományozott részére.

H Budapesten született 1928-ban. Ifjúkorára és tanulmányaira rányomta bélyegét a II. világháború: megkezdett tanulmányai a háború miatt megszakadtak. A háború utáni első munkahelye a Rothauser cég volt, amely fonatológépeken cipőfűzők és gépi vert csipkék előállításával foglalkozott, de kéziszővőgépeken pamutszövet gyártásával is próbálkozott. Kiss Gabriella itt ismerkedett meg először a kéziszővéssel, majd a csipkegyártással.

Szakmai útja innen a Dréher Textilművek pamutfonodájába vezetett, amelyből az államosítás után a Kőbányai Fonógyár lett. Itt tanulta meg három műszakban a gyűrűsfonást, majd a fonodai minőségellenőrzést.

Munkája mellett szakmai tanulmányokat végzett, technikus képesítést szerzett és a Textilipari Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol Vass György és Gangli Boldizsár voltak mesterei. Innen útja a Taurus Gumiipari Kutató Intézetébe vezetett, ahol Nándory György, a gyár textil-laboratóriumának vezetője volt mestere. A Taurusnál teljesedett ki szakmai munkássága, a kordcérna és az acélkord kutatása és fejlesztése területén. E témákból több bel- és külföldi konferencián tartott előadást.

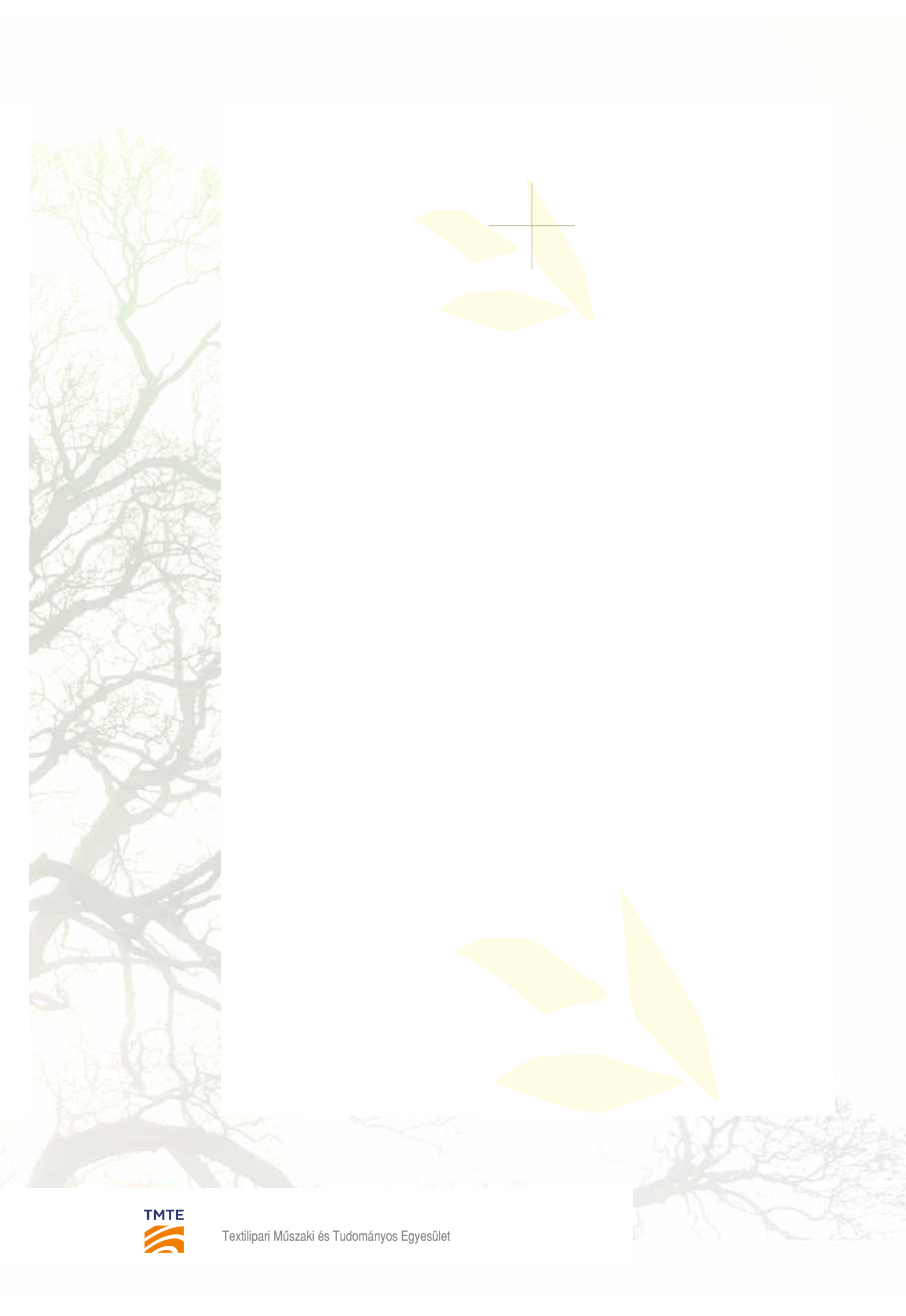

HÁBELNÉ KISS GABRIELLA

Erről a munkahelyéről ment nyugdíjba 1983-ban. Nyugdíjasként kutatni kezdte és megtanulta a kézi csipkeverés munkamódszerét és a minták tervezését. 1996-ban egyik alapítója volt a Csipkeverők Baráti Körének. Tagjai alkotásaikkal számos külföldi és hazai kiállításon vettek részt sikerrel, többek között a Textilmúzeumban is. A csipkeverés műhelymunkáiról és szépségéről társaival folyamatosan kiadványt szerkeszt.

A TMTE ipartörténeti és hagyományvédő szakosztályának lelkes tagja. Előadásai és bemutatói mindig sikeresek és ösztönzőek. Rendszeresen részt vesz a szakosztály rendezvényein és segíti a programok megvalósítását.

HÁBELNÉ KISS GABRIELLA

Hatos Istvánné 1967-ben varrónőként kezdett dolgozni az akkori Békéscsabai Ruhagyár orosházi üzemében, majd művezető, később üzemvezető lett. A privatizáció során megalakult UNICON Rt. (később Zrt.) elnökö-vezérigazgatójaként dolgozott tovább.

A textilruházati ipar évek óta tartó stagnálása és visszaesése ellenére vezetésével a társaság az ezredfordulóig egyenletesen növelte bevételeit.

A cégnek a válság idején sikerült minden nehézség ellenére talpon maradnia és adósság nélkül nyereséget kimutatnia. Az ügyviteli munka, a termelés-előkészítés és a szabászat elektronizálása után az UNICON Zrt. 1999-től a hazai ruhaiparban elsőként vezette be az integrált vállalatirányítási rendszert.

1993 októberében a részvénytársaság 100%-ban magyar magántulajdonba került, akkortól Hatos Istvánné főrészvényesként irányította a munkát. Jelentős fejlesztések, automatizált szabászat, a géppark megújítása, új telephelyek és üzemek létesítése valósult meg.

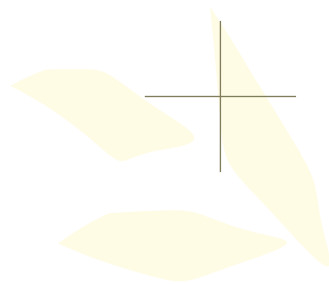
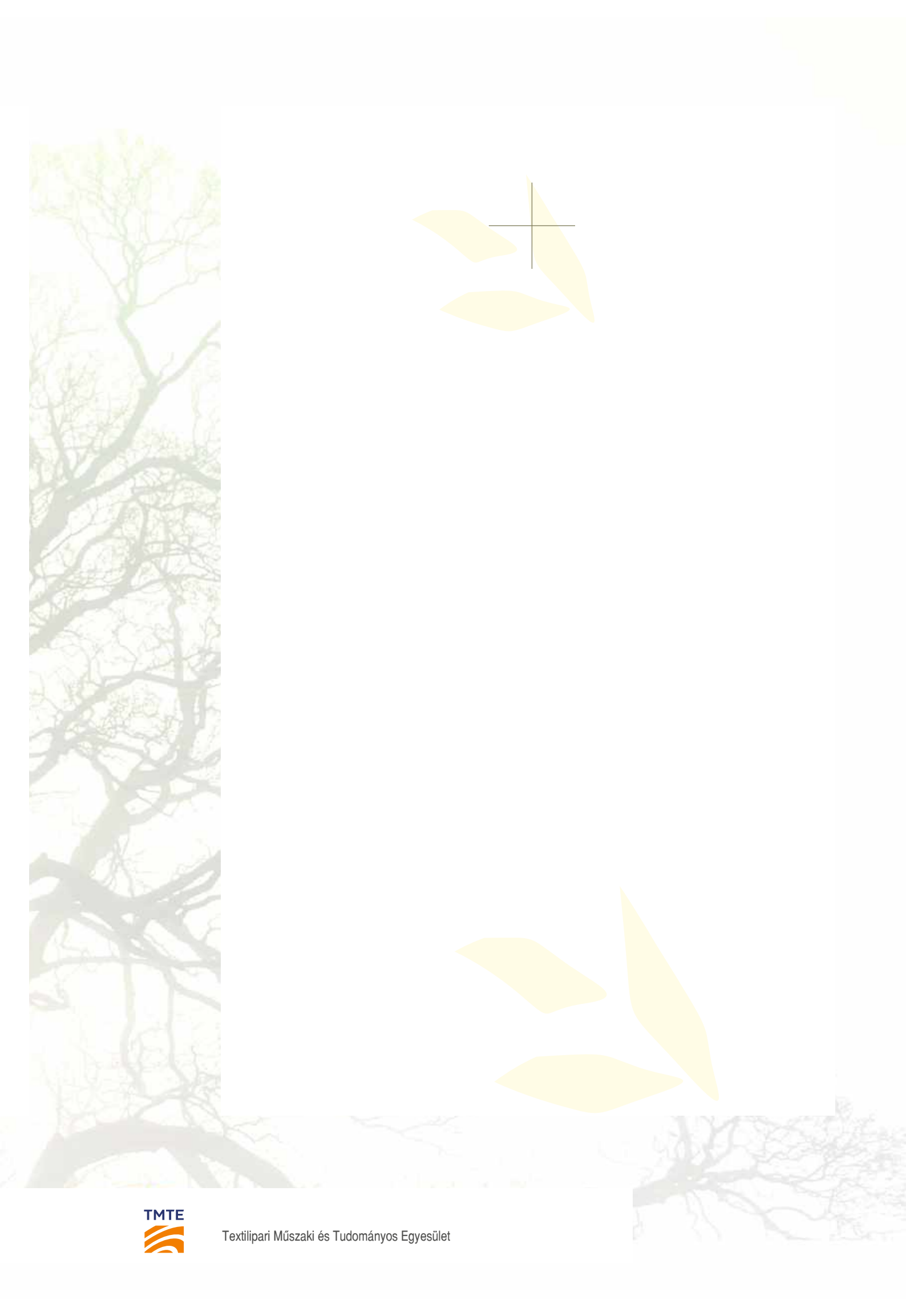
HATOS ISTVÁNNÉ

Munkássága során nagyon nagy jelentőséget tulajdonított a képzésnek, a szakképzésnek.

Aktívan közreműködött különböző szakmai szervezetek munkájában, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben, a Könnyűipari Szövetségben és a VOSZ keretein belül is. A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elkötelezett munkatársa volt, a Békés Megyei Kereskedelmi és Ipar Kamara általános alelnökeként 10 éven át tevékenykedett.

2012. augusztus 16-án hunyt el.

HATOS ISTVÁNNÉ

H

Havas Ivánné dr. 1936. május 19-én született Budapesten. A Bolyai János Textilipari Technikumban textil-technikusi oklevelet szerzett, majd a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta tanulmányait. Az egyetemet 1959-ben végezte el és ezt követően az egyetem Textiltechnológia és Könnyűipari Tanszékének oktatója lett. 1986-ig dolgozott a tanszéken, docensi rangot érve el, ahol a nemfém szerkezeti anyagok, a könnyűipari technológia és a kötéstani tantárgyakat tanította. Kidolgozta és éveken át tanította a különleges textiltechnológiai eljárások és az irányítástechnika tantárgyakat. 1979-ben két oktatási módszertani pályázattal díjat nyert.

Műegyetemi oktatói tevékenysége mellett 1973-tól 17 éven át oktatott a Könnyűipari Műszaki Főiskolán is, ugyancsak mint docens. Itt az ő nevéhez fűződik a kötéstehnológiai és kötéstani szaktárgyak előadási és gyakorlati tananyagának kidolgozása, az ezekhez kapcsolódó tanműhely berendezésének megtervezése, megszervezése.

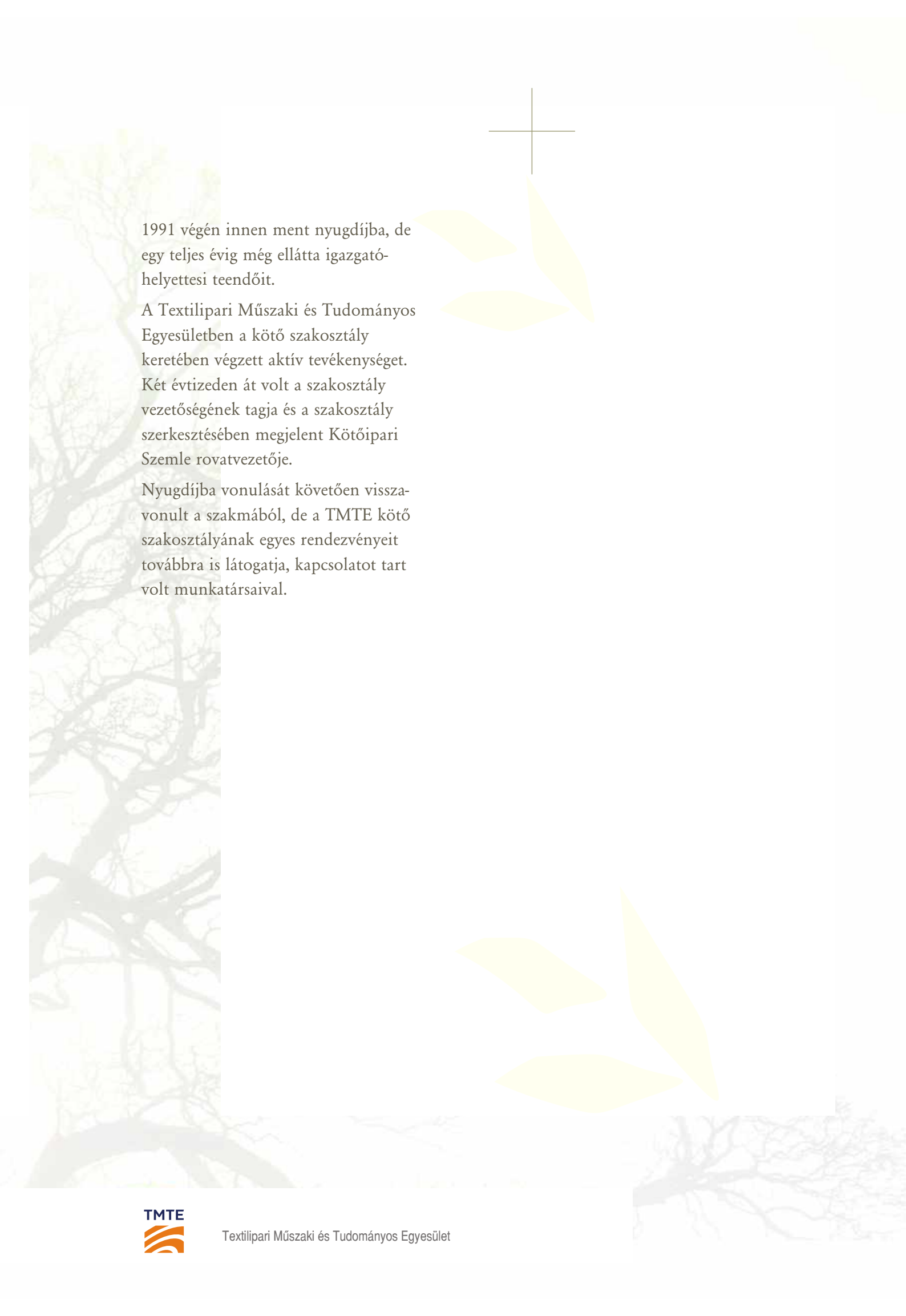

HAVAS IVÁNNÉ DR.

Oktatói és kutatási tevékenysége során a kötőgépek és a kötéstehnológia csaknem minden területével foglalkozott. A bordáskötésű kötött kelme méretváltozásának vizsgálata témájában készített disszertációja alapján 1967-ben egyetemi műszaki doktori címet szerzett. Magyarországon és külföldön mintegy kétszáz publikációja és hét szakkönyve jelent meg. Számos külföldi és belföldi konferencián tartott előadást. Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia szál- és rostfizikai albizottságának is.

1986-ig dolgozott a Műegyetemen, ekkor a Budapesti Harisnyagyárban folytatta tevékenységét, mint műszaki-gazdasági tanácsadó. 1987-ben az INNOVATEXT Textilipari Kutató és Fejlesztő Vállalat igazgatóhelyettesévé nevezték ki.

HAVAS IVÁNNÉ DR.

1991 végén innen ment nyugdíjba, de egy teljes évig még ellátta igazgató-helyettesi teendőit.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben a kötő szakosztály keretében végzett aktív tevékenységet. Két évtizeden át volt a szakosztály vezetőségének tagja és a szakosztály szerkesztésében megjelent Kötőipari Szemle rovatvezetője.

Nyugdíjba vonulását követően visszavonult a szakmából, de a TMTE kötő szakosztályának egyes rendezvényeit továbbra is látogatja, kapcsolatot tart volt munkatársaival.

H Heinz Gyula 1930-ban született Budapesten. 1950-ben a Textilipari Technikumban textiltechnikusként érettségizett, majd a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán szerzett oklevelet. Tanulmányait tovább folytatva 1965-ben a Közgazdaságtudományi Egyetem ipar szakán mérnök-közgazdász képesítést szerzett. Ezt követően is folyamatosan tovább képezte magát, elsősorban ipari termelés-szervezés területén.

A technikum elvégzése után szövőként helyezkedett el a Hazai Pamutszövőgyárban (korábbi nevén Hermann Pollack und Söhne, HPS).

A mérnöki oklevél megszerzését követően a Honvédelmi Minisztérium ruházati átvételi osztályán dolgozott polgári alkalmazottként.

1960-tól 1964-ig a Kézműipari Tröszt alkalmazottja volt, mint termelési vezető, majd mint főtechnológus.

1963-ban külön megbízás alapján részt vett a Fővárosi Tanácshoz tartozó vállalatok átszervezésében.

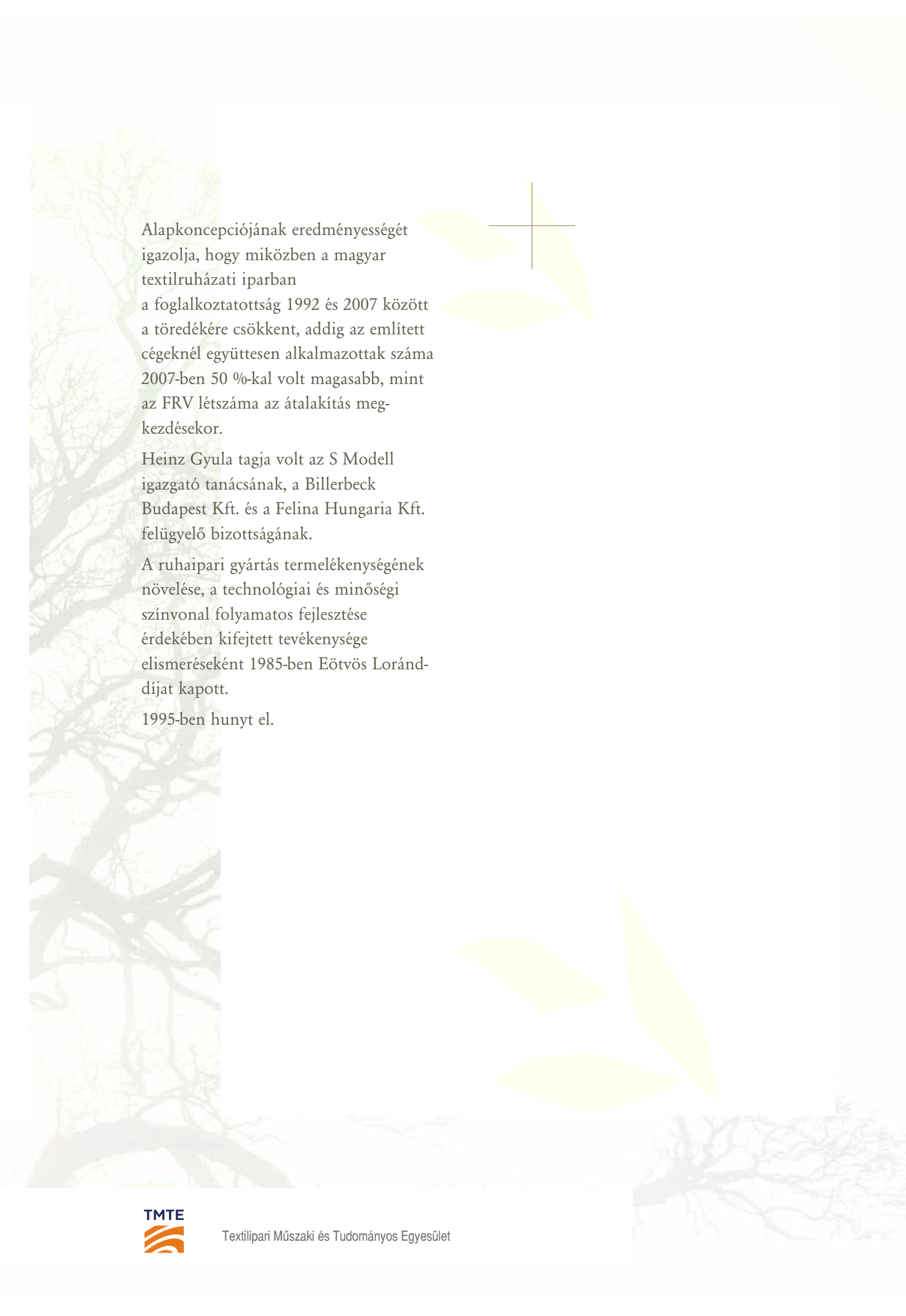

HEINZ GYULA

A Fővárosi Ruhaipari Vállalatnál (FRV) annak alapításától (1964) a végelszámolás megkezdéséig (1993) dolgozott, előbb főmérnökként, majd 1977-től igazgatóként. Igazgatói kinevezését követően azonnal megkezdte a vállalat strukturális átalakítását és magas minőségi színvonalú, márkás termékek előállítását célzó kooperációk, licencek és know-how-ok megvásárlása révén hatékonyan működő profitcentrumokat hozott létre.

A társasági törvény elfogadását követően (1989-től) azonnal hozzáfogott a profitcentrumok vegyes vállalatokká történt átalakításához. Így jött létre ezekből a Billerbeck Budapest Kft., a Felina Hungaria Kft., a Mey Hungaria Kft., a Spicco és a Fazekas Kft.

HEINZ GYULA

Alapkonceptiójának eredményességét igazolja, hogy miközben a magyar textilruházati iparban a foglalkoztatottság 1992 és 2007 között a töredékére csökkent, addig az említett cégeknél együttesen alkalmazottak száma 2007-ben 50 %-kal volt magasabb, mint az FRV létszáma az átalakítás megkezdésekor.

Heinz Gyula tagja volt az S Modell igazgató tanácsának, a Billerbeck Budapest Kft. és a Felina Hungaria Kft. felügyelő bizottságának.

A ruhaipari gyártás termelékenységének növelése, a technológiai és minőségi színvonal folyamatos fejlesztése érdekében kifejtett tevékenysége elismeréseként 1985-ben Eötvös Loránd-díjat kapott.

1995-ben hunyt el.

H

Honti László 1930-ban született. Számviteli főiskolát végzett, okleveles könyvvizsgáló és ügyviteli rendszer-szervező képesítéssel rendelkezett. 1948-tól dolgozott a könnyűipar területén, 1953-tól a TEXÉRT Vállalatnál, ill. annak jogelődjénél volt alkalmazásban. 1973-ban került a Lenfonó és Szövőipari Vállalat budakalászi központjába, ahol a vezérigazgató-helyettesi munkakört töltötte be, majd a BUDA-FLAX Lenfonó- és Szövőipari Vállalat Vezérigazgatóságán gazdasági vezérigazgató-helyettesi munkakörben dolgozott tovább. Eredményesen dolgozott a vállalat piacpolitikájának kialakításában, a termékváltás megvalósításában.

Tevékenységének kiemelkedő része volt a Trapper farmer és a Weekend program sikeres megvalósítása, a honvédségi megrendelések eredményes teljesítése. A vállalat több vezetőjével együtt részt vett a magyar rostlen termesztési rendszer létrehozásában.

1988 októberétől – amikor Beck Tamást, az addigi vezérigazgatót kereskedelmi miniszterré nevezték ki – vezérigazgatóként irányította a nagyvállalatot. A szervezetváltozás után a BUDAFLAX Holding elnökeként dolgozott tovább.

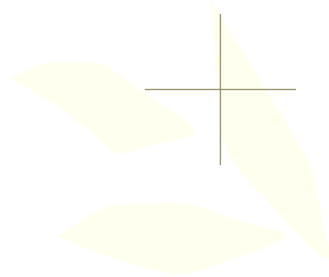

HONTI LÁSZLÓ

A TMTE-ben az ipargazdasági szakosztály vezetésében vett részt, de aktívan dolgozott a len-kenderipari szakosztályban is, ahol rendszeresen közreműködött többek között a len-kenderipari vezetők fórumain. 1980-ban Földes Pál Éremben (amely később a Textilipar Fejlesztésért érem néven volt ismert) részesült.

2016-ban hunyt el.

HONTI LÁSZLÓ

H

1925. február 25-én Budapesten született, egy 1908 óta textiltisztítással foglalkozó iparos családban. A budapesti Kemény Zsigmond Gimnáziumban érettségizett és 1943-ban a Pázmány Péter Tudományegyetem kémia-fizika-kőzettan szakának hallgatója lett, azonban a világháború miatt nem tudta folytatni tanulmányait. Ekkor a családi szakmát választotta, amihez egyébként is mindig vonzódott. 1947-ben tett mestervizsgát a kelmefestő-vegytisztító-fehéreneműtisztító szakmában.

1952–1957 között szövetkezeti tagként dolgozott a fonalfestő részleg vezetőjeként, majd megnyitotta saját műhelyét a budapesti, Népszínház utcában. Ezzel immár a család negyedik generációja űzi itt a kelmefestő-vegytisztító mesterséget. Tevékenysége során mindig fontosnak tartotta a technológiai és gépi fejlesztéseket, az újabb szakmai kihívásokat, mint például a színházaknak végzett jelmezfestést.

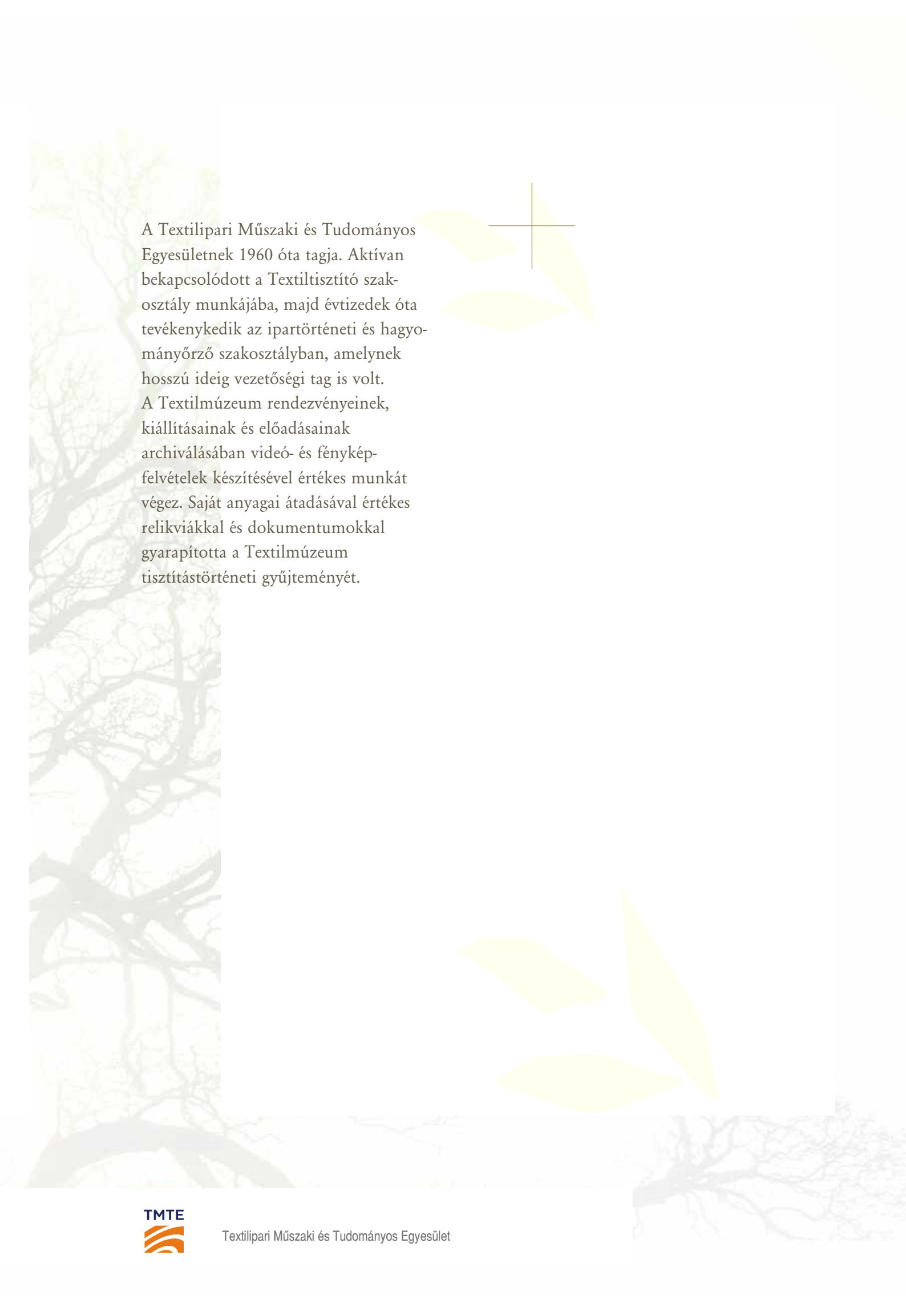
HORVÁTH GÉZA

Kiemelt feladatként kezelte a szakmai oktatást, ezért a képzésekben is kivette részét. 1959-ben kidolgozta az első szakmai mestervizsga anyagát, majd 2006-ban az új szakmai követelményeknek megfelelő második mestervizsga szintet. Több országos szakmai tanfolyamot szervezett. Nevéhez fűződik a panaszügyek társadalmi ügyintézésének kidolgozása is.

A textíliák hazai jelképrendszere („textil-kresz”) kifejlesztésében eredményesen munkálkodott.

Az országban kisiparosként először kapta meg a „Kiváló Minőség” címet, majd a Könnyűipar Kiváló Dolgozója elismerést. 1964-ben az Ipar Kiváló Mestere oklevéllel, később Kiváló Vegytisztító jelvénnnyel ismerték el kimagasló szakmai tevékenységét.

HORVÁTH GÉZA

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1960 óta tagja. Aktívan bekapcsolódott a Textiltisztító szakosztály munkájába, majd évtizedek óta tevékenykedik az ipartörténeti és hagyományőrző szakosztályban, amelynek hosszú ideig vezetőségi tag is volt. A Textilmúzeum rendezvényeinek, kiállításainak és előadásainak archiválásában videó- és fényképfelvételek készítésével értékes munkát végez. Saját anyagai átadásával értékes relikviákkal és dokumentumokkal gyarapította a Textilmúzeum tisztítástörténeti gyűjteményét.

Horváth István 1927-ben született Szombathelyen. Iskolai tanulmányait Szombathelyen végezte, 1946-ban érettségizett.

Ezt követően a Francia–Magyar Pamutipar (FRAMA) szombathelyi szövőgyárban helyezkedett el. Amikor 1947-ben megindult a Budapesti Műszaki Egyetemen a textilipari oktatás, a textilmérnök-képzés egyik első hallgatója lett, miközben a FRAMA budai fonodájában dolgozott.

Végzett mérnökként 1952-ben a Újpesti Cérnagyárban helyezkedett el, majd 1953-tól a Pápai Textilgyárba helyezték fonodavezetői beosztásba.

Itt igen komoly műszaki korszerűsítések fűződnek a nevéhez, többek között egy automatikus tekercsváltó szabadalma is, amelyet Tóth Bélával és Rigler Jánossal közösen nyújtottak be.

A sikeres műszaki fejlesztési tevékenységért 1957-ben Horváth István és Riegler János művezető együtt kapott Kossuth-díjat.

1958-tól a Budai Pamutfonó főmérnöke lett a volt FRAMA Bocskai úti telepén, majd a Budai Pamutfonó és a Pamut-textilművek összevonása után a két gyár főmérnökévé, utóbb igazgatójává nevezték ki. Közben a Könnyűipari Minisztérium műszaki tanácsának tagjaként is értékes munkát végzett. A Budai Pamutfonóban kihelyezett technikus képzés is folyt, itt a fonás-technológiát tanította.

HORVÁTH ISTVÁN

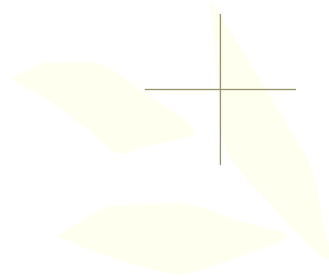
Az 1970-es évek végén a Pamuttextil-művek Fehérvári úti központi gyárában üzembe helyezett pneumatikus szövőgépekre a Budapesti Műszaki Egyetemmel együttműködve számítógépes termelés-nyilvántartó rendszert építettek ki vezetésével.

1989-ben vonult nyugállományba, azóta ifjúkori hobbijának, a repülőgép-modellezésnek hódol.

Horváth István a Kossuth-díjon kívül is több magas kitüntetésben részesült, többek között a Munkaérdemrend arany fokozatával ismerték el kimagasló fejlesztői és vezetői munkásságát.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben végzett több évtizedes munkálkodása is jelentős.

HORVÁTH ISTVÁN

H

Hricsovinyi Pál 1926. július 12-én Békéscsabán született. Elemi- és középiskoláit is ebben a városban végezte, és bár kitanulta a kárpitos mesterséget, ebben a szakmában sosem dolgozott.

Egyetlen munkahelye volt: 1947-ben kezdett dolgozni az akkor a Goldberger Szövőgyár irányítása alatt álló békéscsabai gyáregységben, ami hamarosan a Pamuttextilművek Békéscsabai Gyára lett. Három műszakban, fizikai munkásként kezdte, de a tehetséges fiatalemberre hamar felfigyeltek vezetői: először csévéelő munkás, azután műszakos beíró, majd könyvelő, 1969-től pedig már főkönyvelő volt a gyárban. Az 1980-as években lett a gyár igazgatója. Ebben a minőségében állandóan fejlesztette, bővítette a gyárat. Hatáskörébe került a mezőberényi gyáregység, amely az ő működése alatt két fonodával és cernázó üzemmel bővült. Kevermesen új üzemegységet szervezett.

HRICSOVINYI PÁL

Eredményes vezetői tevékenység után 1988-ban vonult nyugállományba, 2002. augusztus 22-én hunyt el.

Volt vezetőtársai, munkatársai ma is megbecsüléssel emlékeznek meg róla.

Társadalmi tevékenysége is figyelemre méltó volt, ő szervezte meg a MTESZ keretén belül a békéscsabai igazgatók együttműködését, társaságát.

A TMTE békéscsabai szervezetének több választási cikluson keresztül volt titkára.

HRICSOVINYI PÁL

H Huszák Vilmos 1928-ban született. A Felsőfokú Statisztikai Oklevél megszerzése után kezdte textiles pályafutását, 1957-ben lett az Újpesti Cérnagyár igazgatója, majd 1961-ben a Kőbányai Textilművek pénzügyi osztályvezetője.

1964-ben szerzett fonóipari technikus oklevelet és 1966-ban kapta meg az igazgatói majd a vezérigazgatói kinevezést a Kender-Juta és Politextil Vállalathoz.

Vezetése alatt a vállalat, amely ez idő tájt kapta meg a műanyagok textilipari feldolgozásának meghonosítása folytán a Politextil utónevét, hatalmas fejlődésen ment át.

Az alkalmazott technológia az alapanyagok kicserélődése miatt teljesen megváltozott, a vállalat modern nagyüzem lett.

HUSZÁK VILMOS

Huszák Vilmos vezetői tevékenységét számos elismerés övezte:

1970-ben a Munka Érdemrend ezüst fokozata, majd 1982-ben az arany fokozata, 1985-ben pedig Állami Díj kitüntetésekben részesült.

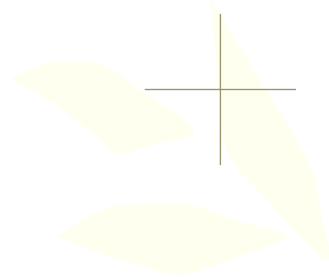
1974-ben nyerte el az akkor első ízben kiosztott Eötvös Loránd-díjat.

A len-kender vándorgyűlések rendszeres előadója volt, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben pedig a len-kender szakosztályban tevékenykedett.

1991-ben vonult nyugállományba.

2001-ben hosszú betegség után hunyt el.

HUSZÁK VILMOS

I Ruhaipari tanulmányai befejeztével 1958 márciusában az Elegant Május 1. Ruhagyárban kezdett dolgozni. 1970–1980 között nyolc ruhaipari telephely műszaki telepítési és termeltetés beindítási feladatait látta el. Ezután 1990-ig Elegant Május 1. Ruhagyár egységeinek, bedolgozói hálózatának műszaki és termeltetési irányítója volt. Közben több külföldi ruhagyár rekonstrukciós feladataival foglalkozott, többek között Irakban, Törökországban, Bakuban és Tbilisziben. 1974–1975-ben a hazai farmergyártás beindítása során a Levi's marcali gyárának létrehozása volt fontos szakmai megbízatása. Ezt követően az Elegant Charm Rt. alapító szervezőjeként, majd az Elegant Mode Rt.-ben kamatoztatta tudását 2003. évi nyugdíjazásáig.

Pályafutása során gyár- ill. műszaki igazgatói, főmérnöki és önálló vezetői beosztásokat töltött be.

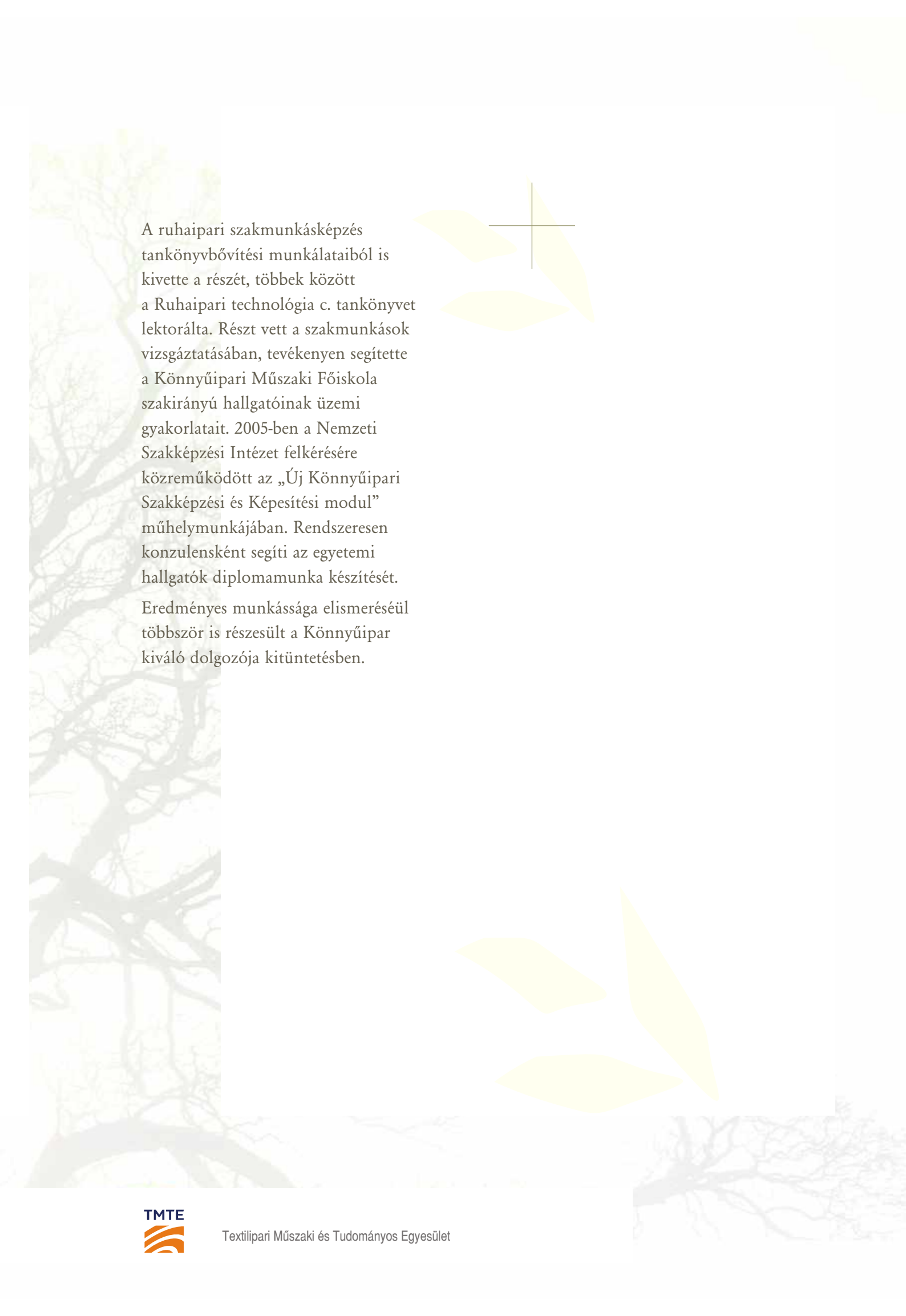
A ruhaipartól nem szakadt el, 11 cég gyártástechnológiai és kereskedelmi tevékenységét szervezte.

IHÁSZ JÓZSEF

1975 óta tagja a TMTE-nek, a ruhaipari főmérnöki kar munkájában mindvégig aktívan vett részt, a ruhaipari szakosztály vezetőségi tagja volt. 2003-ban sikeres módszertani tananyagot készített „Szakosított vezetési ismeretek alap- és középfokú végzettségű ruhaipari szakemberek továbbképzésére” címmel, e tárgy oktatását is végezte. A TEXPLAT keretében szakértőként részt vett a „Magyar Textil- és Ruhaipar K+F+I Stratégiája” és „Megvalósítási Terv” kidolgozásában. 2015-ben a TMTE ruhaipari szakosztályán belül létrehozta a „Vezetés integrált felfogásban” témakörrel foglalkozó klubot a kis- és középvállalkozások munkatársai számára.

IHÁSZ JÓZSEF

A ruhaipari szakmunkásképzés tankönyvbővítési munkálataiból is kivette a részét, többek között a Ruhaipari technológia c. tankönyvet lektorálta. Részt vett a szakmunkások vizsgáztatásában, tevékenyen segítette a Könnyűipari Műszaki Főiskola szakirányú hallgatóinak üzemi gyakorlatait. 2005-ben a Nemzeti Szakképzési Intézet felkérésére közreműködött az „Új Könnyűipari Szakképzési és Képesítési modul” műhelymunkájában. Rendszeresen konzulensként segíti az egyetemi hallgatók diplomamunka készítését. Eredményes munkássága elismerésül többször is részesült a Könnyűipar kiváló dolgozója kitüntetésben.

I

1932. február 9-én született.

1948-tól a Kispesti Textilgyár szövődésében dolgozott, ahol öt év alatt szövő szakmunkás bizonyítványt és géplakatosi segédlevelet szerzett, majd esti tagozaton befejezte a II. világháború előtt megkezdett középiskolai tanulmányait.

A gyárban különböző beosztásokban dolgozott és ebben az időszakban is több technológiai és gépészeti újítása volt.

1953-ban beiratkozott a Budapesti Műszaki Egyetemre, ahol 1958-ban gépészmérnöki oklevelet szerzett. Már hallgatóként bekapcsolódott a Textiltechnológiai tanszék munkájába, ahol a diploma megszerzése után a tanszéki tanműhely helyettes vezetőjeként alkalmazták.

1960-tól a Budapesti Műszaki Egyetem teljes állású, a Magyar Iparművészeti Főiskola félállású tanársegéde, 1963-tól adjunktusa lett. Eközben oktatott a BME Mérnöktovábbképző Intézetében és textilipari művezetők továbbképző tanfolyamain is.

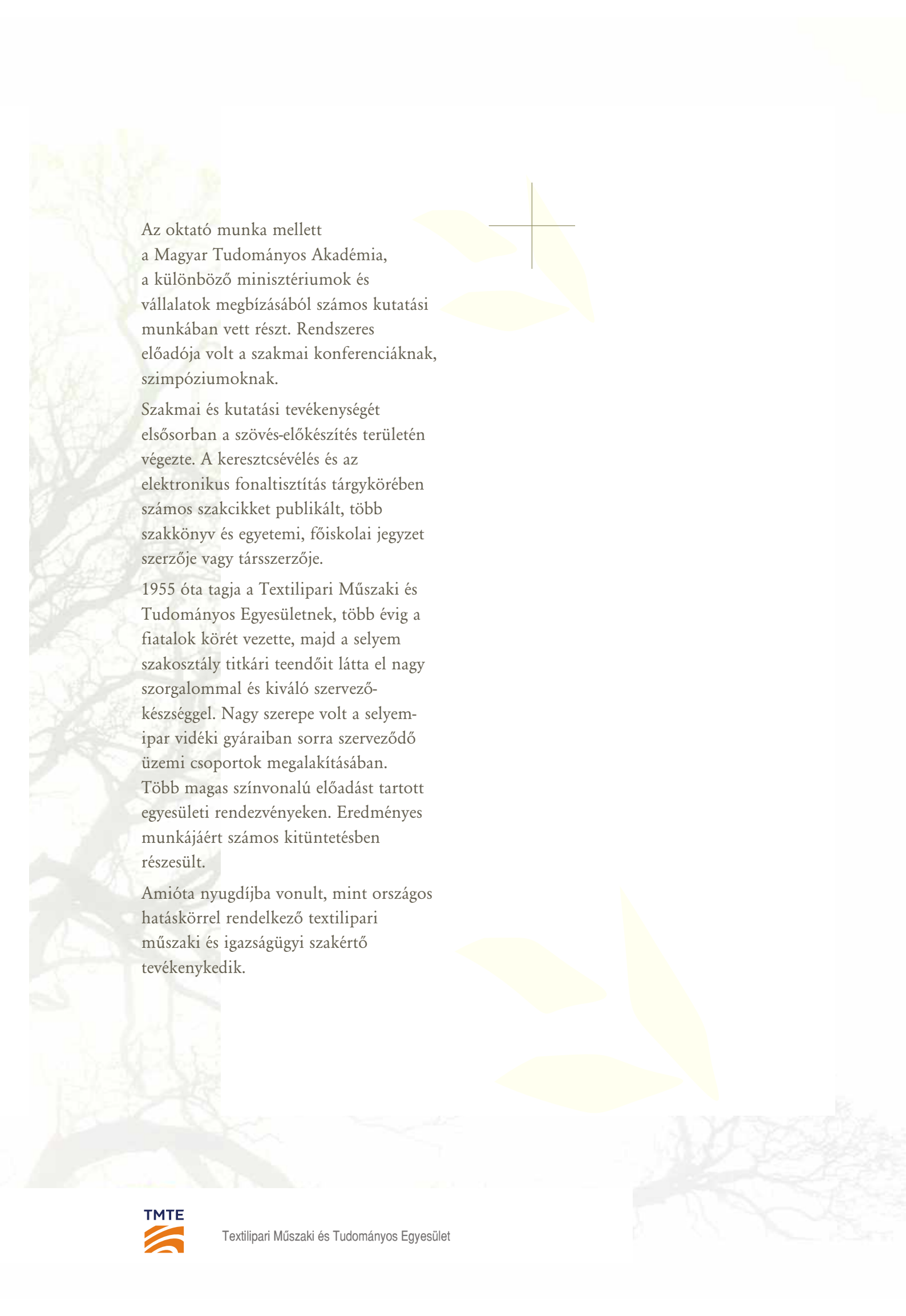
IVITZ RUDOLF

1971-től az akkor megalakult Könnyűipari Műszaki Főiskola Textiltechnológiai tanszékének docense, a tanszék helyettes vezetője volt. Meghatározó szerepe volt az oktatási programok kidolgozásában, a laboratóriumok és tanműhelyek felszerelésében.

Elismerésre méltó eredményeket ért el az oktatógárda kinevelésében és a tudományos kutatómunka irányításában is.

A főiskolán főleg a szövés-előkészítés tantárgy oktatását végezte magas színvonalon. Több főiskolai jegyzet szerzője. 1984-ben a tanszék vezetője lett és tanszékvezető főiskolai tanárként dolgozott 1989-ig, nyugdíjba vonulásáig.

IVITZ RUDOLF

Az oktató munka mellett a Magyar Tudományos Akadémia, a különböző minisztériumok és vállalatok megbízásából számos kutatási munkában vett részt. Rendszeres előadója volt a szakmai konferenciáknak, szimpóziumoknak.

Szakmai és kutatási tevékenységét elsősorban a szöveg-előkészítés területén végezte. A keresztcsévézés és az elektronikus fonaltisztítás tárgykörében számos szakcikket publikált, több szakkönyv és egyetemi, főiskolai jegyzet szerzője vagy társszerzője.

1955 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, több évig a fiatalok körét vezette, majd a selyem szakosztály titkári teendőit látta el nagy szorgalommal és kiváló szervező-készséggel. Nagy szerepe volt a selyem-ipar vidéki gyáraiban sorra szerveződő üzemi csoportok megalakításában. Több magas színvonalú előadást tartott egyesületi rendezvényeken. Eredményes munkájáért számos kitüntetésben részesült.

Amióta nyugdíjba vonult, mint országos hatáskörrel rendelkező textilipari műszaki és igazságügyi szakértő tevékenykedik.

Jancsecz Ferencné a Fővárosi Ruhaipari Vállalatnál dolgozott, gazdasági igazgatóhelyettesi munkakörben, amikor 1977-ben a kooperációk kerültek előtérbe. A cégnél végrehajtott profiltisztítást követően többek között a Billerbeck és a Felina cégekkel való együttműködés vált meghatározóvá. Ennek érdekében egy évig e két vállalkozás irányítója, majd 1992. január 1-jétől a Felina Hungária Kft. ügyvezetője lett.

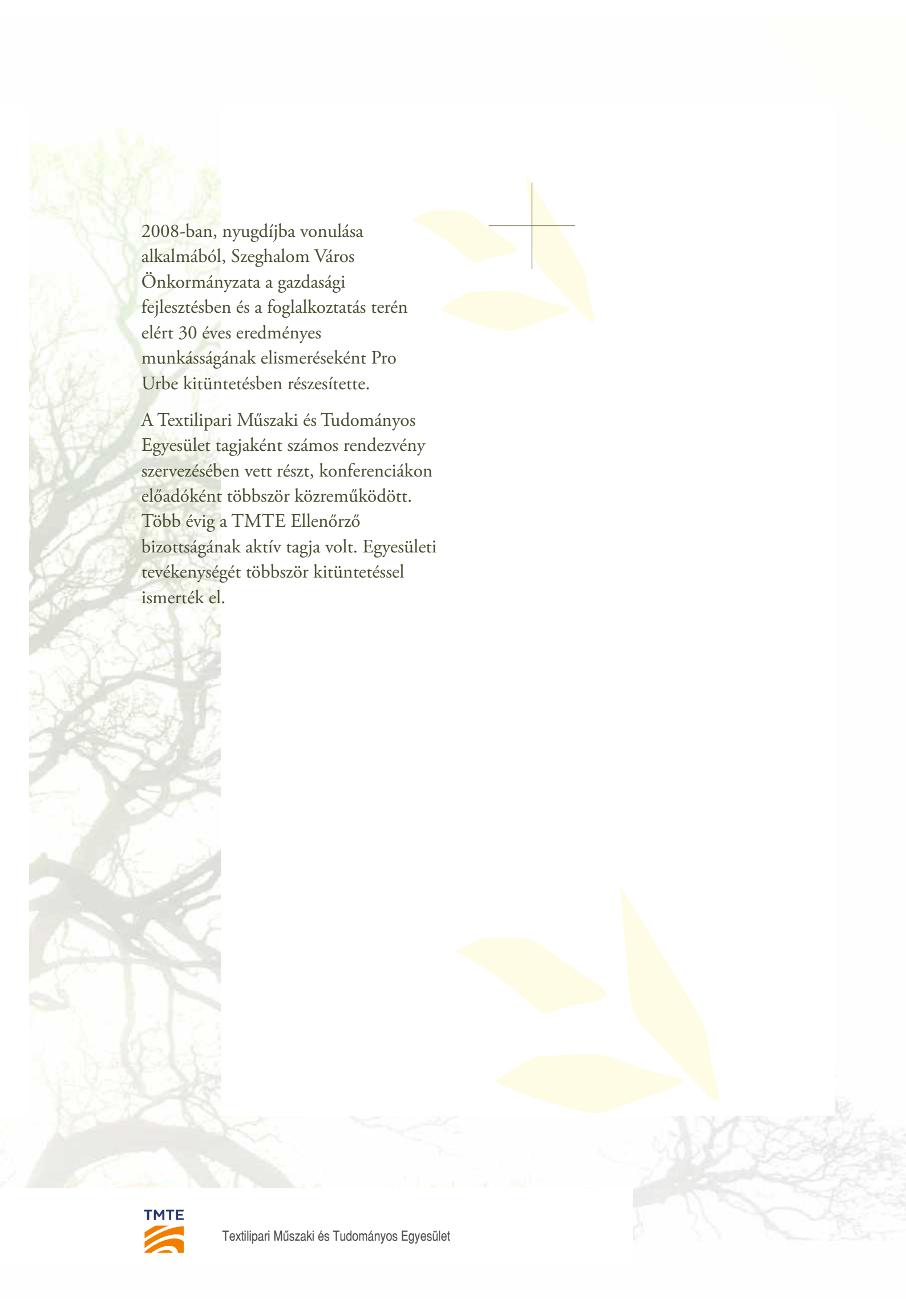
A Felina vidéki üzemének létrehozásában fontos előzmény, hogy 1969-ben a Fővárosi Ruhaipari Vállalat főmérnökének döntése alapján egy kisebb üzemet Szeghalomra telepítettek. A térségbe történő ipartelepítést a helyi emberek szorgalma és a település-vezetés aktív hozzáállása motiválta. Tíz év múlva a Fővárosi Ruhaipari Vállalat igazgatója (a korábbi főmérnök) elindította a Felina első kihelyezett üzemét is Szeghalmon. Az évtizedek során a cég nagyot fejlődött, mind a létszámfelfutás, mind a tevékenység bővülése területén. 80 fő kezdte el annak idején Szeghalmon a termelőmunkát egy rossz állapotú épület két helyiségében.

JANCSECZ FERENCNÉ

A fejlesztések eredményeként a félezernél jóval több főt foglalkoztató - hazánkban működő svájci-magyar - vegyesvállalat lett a teljes cég termelésirányítási központja, és a központi raktár is Szeghalmon jött létre. Csak a gyártmányfejlesztés folyik Németországban, a gyártásfejlesztés már nálunk történik. A helyi üzem az élenjáró termelési struktúra mellett korszerű logisztikai rendszert és komoly számítástechnikai háttérrel fejlesztett ki vezetésével.

JANCSECZ FERENCNÉ

2008-ban, nyugdíjba vonulása
alkalmából, Szeghalom Város
Önkormányzata a gazdasági
fejlesztésben és a foglalkoztatás terén
elért 30 éves eredményes
munkásságának elismeréseként Pro
Urbe kitüntetésben részesítette.

A Textilipari Műszaki és Tudományos
Egyesület tagjaként számos rendezvény
szervezésében vett részt, konferenciákon
előadóként többször közreműködött.
Több évig a TMTE Ellenőrző
bizottságának aktív tagja volt. Egyesületi
tevékenységét többször kitüntetéssel
ismerték el.

Jancsó Eszter 1948. november 10-én született, középiskolai tanulmányait a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban végezte. 1972-ben diplomázott okleveles vegyészként az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karának vegyész szakán. 1976-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karán okleveles textilvegyész szakmérnök képesítést szerzett, majd részt vett a Veszprémi Nehézvegyipari Egyetem szennyvíztisztítással kapcsolatos mérnök-továbbképzésén. 1996-ban a Pénzügyi és Számviteli Főiskola szakközgazda képzésének elvégzésével okleveles szakközgazda képesítést is szerzett.

1972 óta a Textilipari Kutató Intézet, majd az átalakulás után alakult INNOVATEX Textilipari Műszaki Fejlesztő és Vizsgáló Intézet Zrt. dolgozója. Gyakornoki időszaka után tudományos segédmunkatárs, majd tudományos munkatárs beosztásban dolgozott. 1992-től a Kémiai és Mérnökszolgálati Osztály vezetője volt. Komoly feladatokat lát el az Öko-Tex® rendszer működtetésében, a hazai, romániai, bulgáriai cégek részére ad szakmai tájékoztatást, végzi a tanúsítványokhoz szükséges vizsgálatok koordinálását és ezekben részt is vesz. Számos nemzetközi projektekben vesz részt.

JANCSÓ ESZTER

Hat évig oktatott szaktantárgyakat a Könnyűipari Műszaki Főiskolán. Számos cikke jelent meg különböző szakfolyóiratokban. Az OMIKK által gondozott Környezetvédelmi füzetek sorozatban három önálló kiadvány megírása fűződik személyéhez.

A TMTE-nek 1972 óta aktív tagja, a Textilvegyész- és Kolorista Szakosztály vezetőségében hosszú ideig fejtett ki fontos tevékenységet. Számos előadást tartott a TMTE keretében rendezett konferenciákon, rendezvényeken.

JANCSÓ ESZTER

Jancsó Péter 1950. május 31-én született. A győri Révai Miklós gimnáziumban 1968-ban érettségizett.

A Budapesti Műszaki Egyetemen 1975-ben szerzett gépészmérnöki, majd 1982-ben gazdasági mérnöki diplomát.

Első munkahelye a Győri Textilipari Vállalat volt, ahol fejlesztőmérnöki, műszaki vezetői munkakört töltött be.

1979-től a GRABOPLAST Textil- és Műbörgyártó Vállalatnál először gyáregység vezető, majd 1988-tól vezérigazgató, 1991-től elnök-vezérigazgató volt.

A Graboplastnál betöltött vezetői munkája mellett számos egyéb tisztséget is betöltött:

1992-től 95-ig a Masterfil Rt. igazgatóságának elnöke,
1995-től 1998-ig az Állami Privatizációs és Vagyonkezelő Rt. felügyelő bizottságának tagja,
1997-től 2000-ig a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnökségének tagja és a Győr-Moson-Sopron megyei Kereskedelmi és Iparkamara elnöke,
1998-tól 2005-ig a Rába Rt. igazgatóságának elnöke volt.

JANCSÓ PÉTER

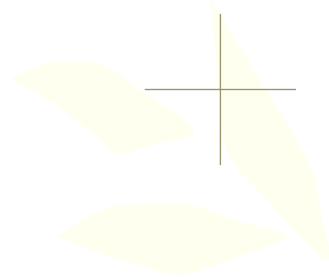
Munkásságát számos kitüntetés ismerte el, köztük

1996-ban a Magyar Köztársaság Kiskeresztje és

2005-ben a Magyar Köztársaság Középkeresztje.

Az Eötvös Loránd-díjban 1998-ban részesült.

JANCSÓ PÉTER

J 1933. november 11-én született. Budapesten a Piarista Gimnáziumban érettségizett. A Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett 1957-ben gépészmérnöki diplomát, majd ugyanitt 1962-ben gazdasági mérnöki oklevelet.

Első munkahelye Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár volt, majd a Makói Gépgyárban főtechnológusi feladatot látott el.

1960-tól a Kéziszerszámgyár szegedi gyárában dolgozott főmérnöki, majd igazgatói beosztásban. 1970-től a Pamutnyomóipari Vállalathoz tartozó Szegedi Textilművek igazgatója, majd 1977-ben a Szegedi Ruhagyár igazgatójává nevezték ki. Ezt a munkakört töltötte be 1996. évi nyugdíjazásáig.

Igazgatói teendői mellett ellátta a Magyar Gazdasági Kamara Dél-alföldi Bizottságának társadalmi elnöki tisztségét is.

JUHÁSZ GÉZA

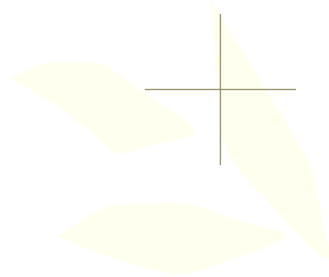
Vezetői irányítói munkájában arra törekedett, hogy a rendelkezésre álló szűkös források ellenére a csúcstechnikából minél több valósuljon meg a gyárban. Az ő vezetése alatt történt meg az a szabászati korszerűsítés, amelynek során munkába állították a számítógépes szabászati rendszereket és ezzel jelentős fejlesztést hajtottak végre.

Munkája elismeréseként többször részesült magas kitüntetésekben. Az Eötvös Loránd-díjat 1989-ben nyerte el.

Juhász Géza nyugdíjba vonulása után sem hagyta el a szakmát, műszaki tanácsadóként tevékenykedett volt vállalatánál.

1997. május 6-án hunyt el rövid betegség után.

JUHÁSZ GÉZA

K

Kamarás Sándor abban az időszakban élt és dolgozott, amikor a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek még 8000 tagja volt, a Magyar Textiltechnika 1000 példányban jelent meg, és amikor egy-egy, évente megrendezett Textilipari Műszaki Konferencia jelentős társadalmi megmozdulást jelentett a magyar textilipari értelmiség körében.

Kamarás Sándor ezekben az években volt 18 éven át, 1962-től 1979-ig tagja a TMTE választmányának, elnökségének, intéző bizottságának, 1959–1973 között titkára, majd 1973-tól 1979-ig elnöke, majd ezt követőleg tiszteletbeli elnöke a kötő szakosztálynak. Ebben az időszakban lett tagja a kötő szakosztály tagja a Kötőipari Szakemberek Nemzetközi Szövetségének (IFWS/IFKT).

Szakmai pályafutása is egyenes volt: a kötőiparban, az Erzsébetfalvai Harisnyagyárban kezdett dolgozni, majd munkatársa, később egyik osztályvezetője lett az Országos Tervhivatalnak. 1957-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnöki diplomát szerzett.

KAMARÁS SÁNDOR

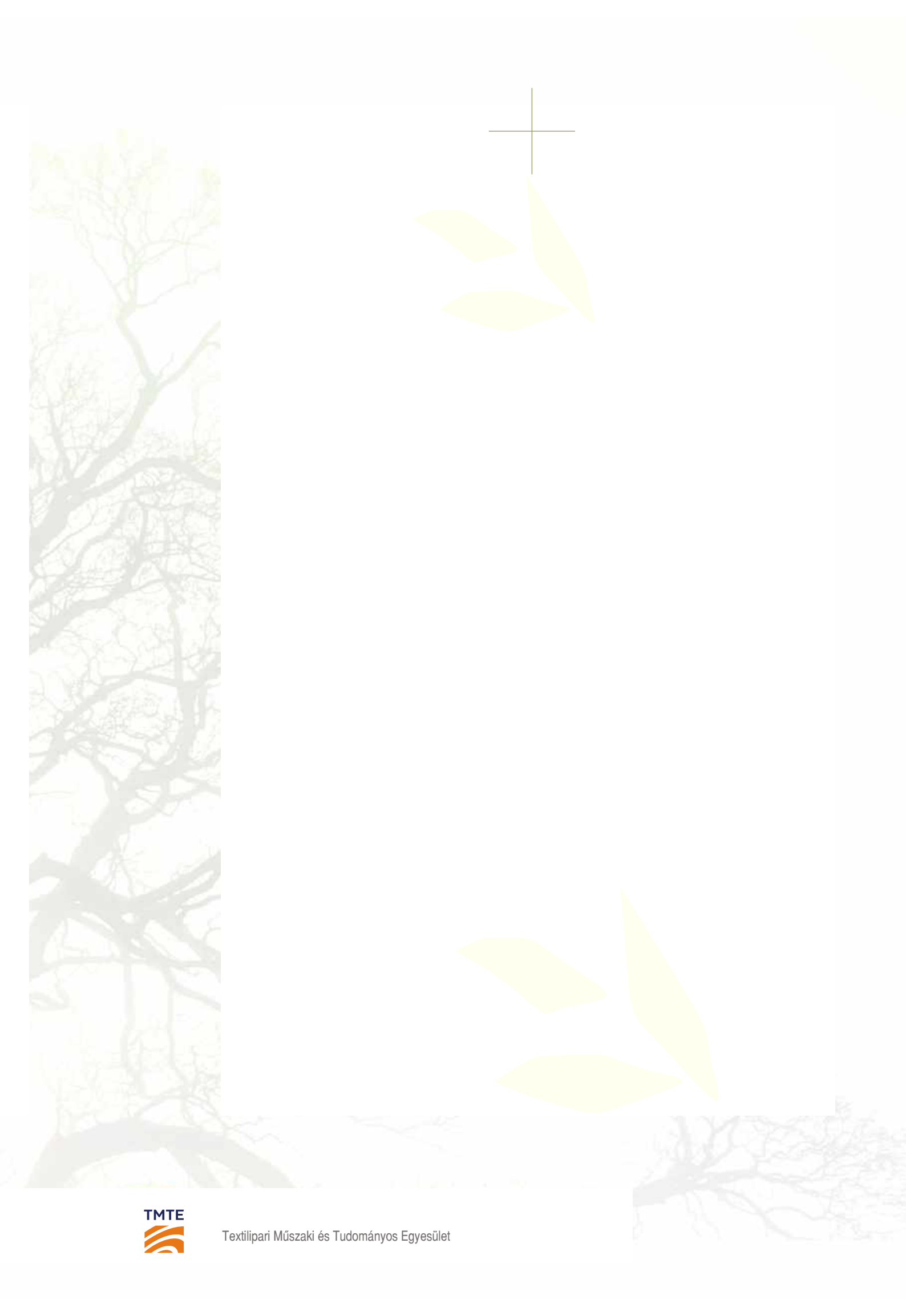
Az 1970-es évek végén bekövetkezett megbetegedése miatt korán nyugdíjba kellett vonulnia. Kapcsolata a kötőiparral és az egyesület kötő szakosztályával ezután sem szakadt meg.

Nyugdíjasként dolgozott a Budapesti Harisnyagyárban és rendszeresen részt vett a kötő szakosztály vezetőségének munkájában, segítséget nyújtott a programok kidolgozásában, a rendezvények szervezésében. Munkája eredményességét a szakma számos szakmai kitüntetéssel, a Munka Érdemrenddel (1965), a Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetéssel (1972) és MTESZ Díjjal (1977) ismerte el.

Lelkes, tevékeny, sokoldalú, kitűnő humorérzéssel megáldott munkatárs és barát volt, akit a szakma, az egyesület és a kötő szakosztály tagjai is mindig nagyra becsültek.

1996-ban, 72 éves korában hunyt el.

KAMARÁS SÁNDOR

K

Kántor László 1915-ben született. Középiskoláinak elvégzése és az érettségi vizsga letétele után a Goldberger gyárban lett tanonc. Később Brünmben beiratkozott a textil főiskolára, ahol a szakma mellett jól megtanult németül is.

Hazatérte után a Reiss és Brett rövidárugyárba került, ahol rövidesen üzemvezető lett.

Textiles pályafutását ugyan megszakította a háború alatti munkaszolgálat, de 1945-ben, hazatérte után ő indította el a termelést a gyárban.

Az államosítás után a Könnyűipari Minisztériumban az egész rövidáruipar vezetője lett, és az is maradt évtizedeken keresztül, bár a szervezeti keretek és a megnevezések időnként változtak.

Aktív pályafutásának utolsó éveiben a Rico Kötésszerművek igazgatói feladatait látta el, de mellette még nyugdíjazása után is vezette a Rövidáruipari Egyesülést.

KÁNTOR LÁSZLÓ

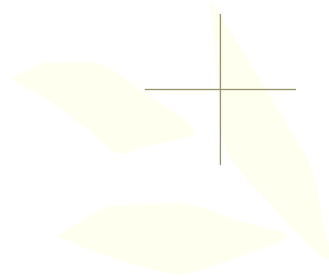
Nagy érdeme volt a nemszőtt textíliák gyártásának magyarországi bevezetése. Keze nyoma rajta volt a magyar rövidáruipar egész tevékenységén, soha senki nem vonta kétségbe, hogy ő a rövidáruipar legjobb, legátfogóbb ismerője és szakembere.

Tevékenységét bel- és külföldön egyaránt elismerték. Számos kitüntetést kapott, köztük a MTESZ-díjat és egyesületi kitüntetéseket. 1975-ben részesítették az Eötvös Loránd-díjban.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek alapító tagja volt. Több évtizeden keresztül tagja volt az egyesület elnökségének és az intéző bizottságnak, 1979-ig elnöke volt a rövidáru szakosztálynak.

Hosszú betegség után 1996-ban távozott el közülünk.

KÁNTOR LÁSZLÓ

K

Karmos Viktor 1925-ben született Rákosligeten. A Kemény Zsigmond Gimnáziumban érettségizett, majd a Budapesti Műszaki Egyetemen 1950-ben szerzett textil-gépészmérnöki diplomát, abban az évfolyamban, amely a legelső volt a Zilahi Márton vezette Textil-technológia Tanszék létrejöttét követően.

Első munkahelye a Békéscsabai Kötöttárugyár volt, ahol egy évet töltött üzemmérnöki munkakörben, majd 1951-ben az iparvezetés kinevezte a Selyem- és Gyapjúárugyár (a későbbi Habselyem Kötöttárugyár) főmérnökévé. Itt dolgozott mint főmérnök, majd műszaki igazgató és vezérigazgató-helyettes 1985-ig, nyugállományba vonulásáig.

Ez alatt az idő alatt a gyár hatalmasat fejlődött: a 400 fős kis gyárból 5000 főt foglalkoztató nagyvállalat lett.

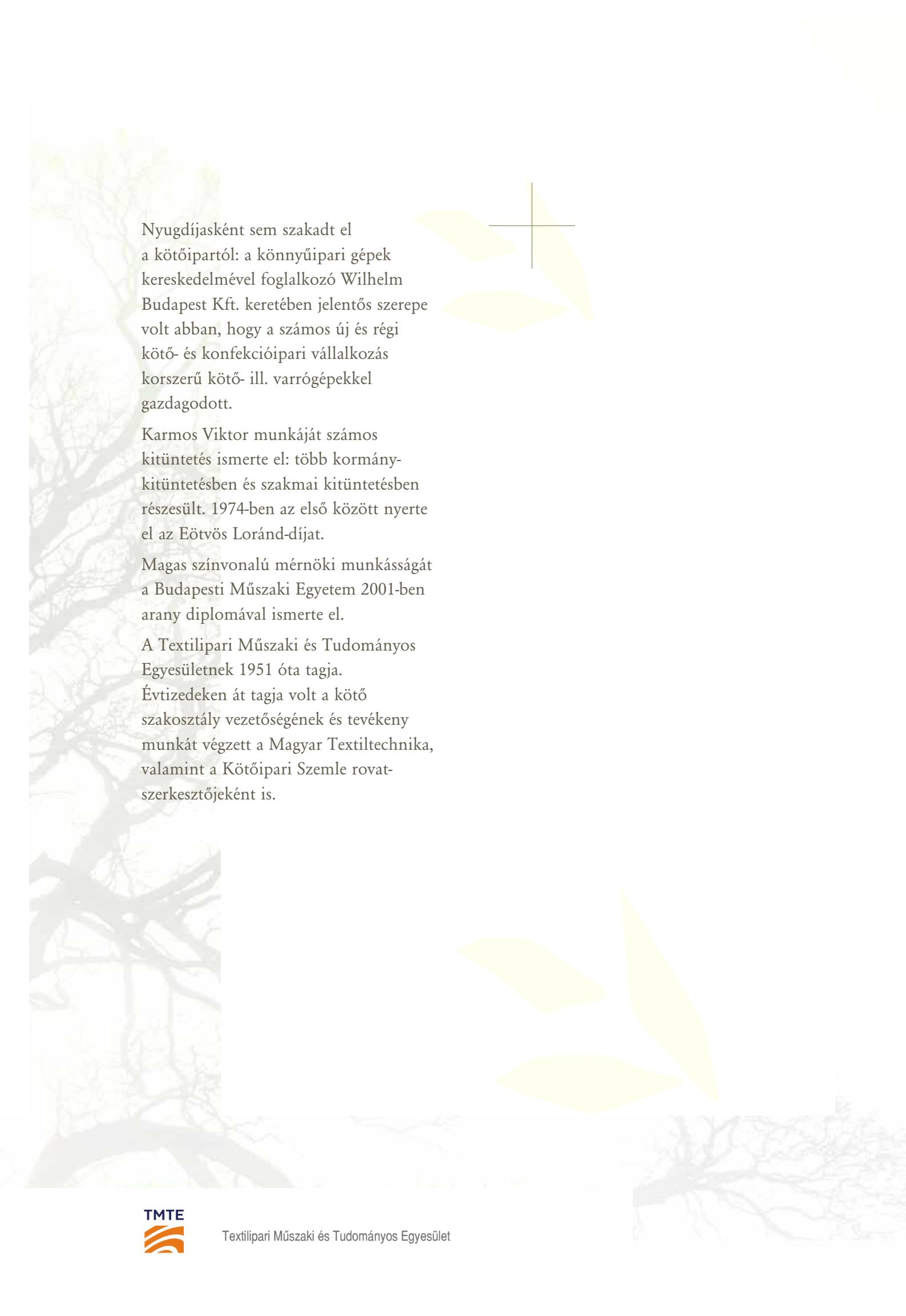

KARMOS VIKTOR

Karmos Viktor érdeme, hogy hazánkban vállalatánál honosították meg az 1960–70-es években nagyon korszerűnek számító és népszerű nyloning- és nylonfehérnemű-gyártást, itt helyeztek üzembe Magyarországon először percenként 1000 szemsort kötő lánchurkológépeket és gazdag csipke-díszítések készítésére alkalmas korszerű csipke-raschelgépeket, itt működtek először az országban nagyon modern Fukuhara (Monarch) körkötőgépek. Fiatal munkatársai sokat köszönhetnek neki, mert vezetőként nagy segítséget nyújtott ahhoz, hogy pályafutásuk minél sikeresebb lehessen.

Rendszeresen részt vett a Könnyűipari Minisztérium, az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság és más szervek által létrehozott különböző szakmai bizottságok munkájában.

KARMOS VIKTOR

Nyugdíjasként sem szakadt el a kötőipartól: a könnyűipari gépek kereskedelmével foglalkozó Wilhelm Budapest Kft. keretében jelentős szerepe volt abban, hogy a számos új és régi kötő- és konfekcióipari vállalkozás korszerű kötő- ill. varrógépekkel gazdagodott.

Karmos Viktor munkáját számos kitüntetés ismerte el: több kormány-kitüntetésben és szakmai kitüntetésben részesült. 1974-ben az első között nyerte el az Eötvös Loránd-díjat.

Magas színvonalú mérnöki munkásságát a Budapesti Műszaki Egyetem 2001-ben arany diplomával ismerte el.

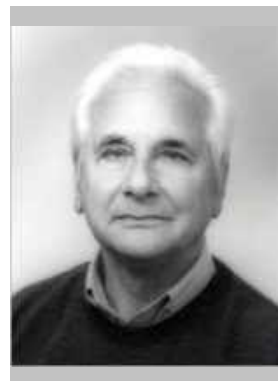
A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1951 óta tagja.

Évtizedeken át tagja volt a kötő szakosztály vezetőségének és tevékeny munkát végzett a Magyar Textiltechnika, valamint a Kötőipari Szemle rovat-szerkesztőjeként is.

K

Katona Lajos 1932-ben született Gönyű községben, iparos-hajós családban. A győri Textilipari Műszaki Középiskolában, a későbbi Textiltechnikumban érettségizett 1951-ben. Ezután a Győri Pamutfonodában helyezkedett el, mint lakatos segédmester. Eközben elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetemet, ahol a gépgyártó szakon 1956-ban szerzett mérnöki oklevelet. Kezdő mérnökként a Könnyűipari Minisztérium pamutipari igazgatóságán dolgozott és a pamutfonodák karbantartásának megszervezését végezte.

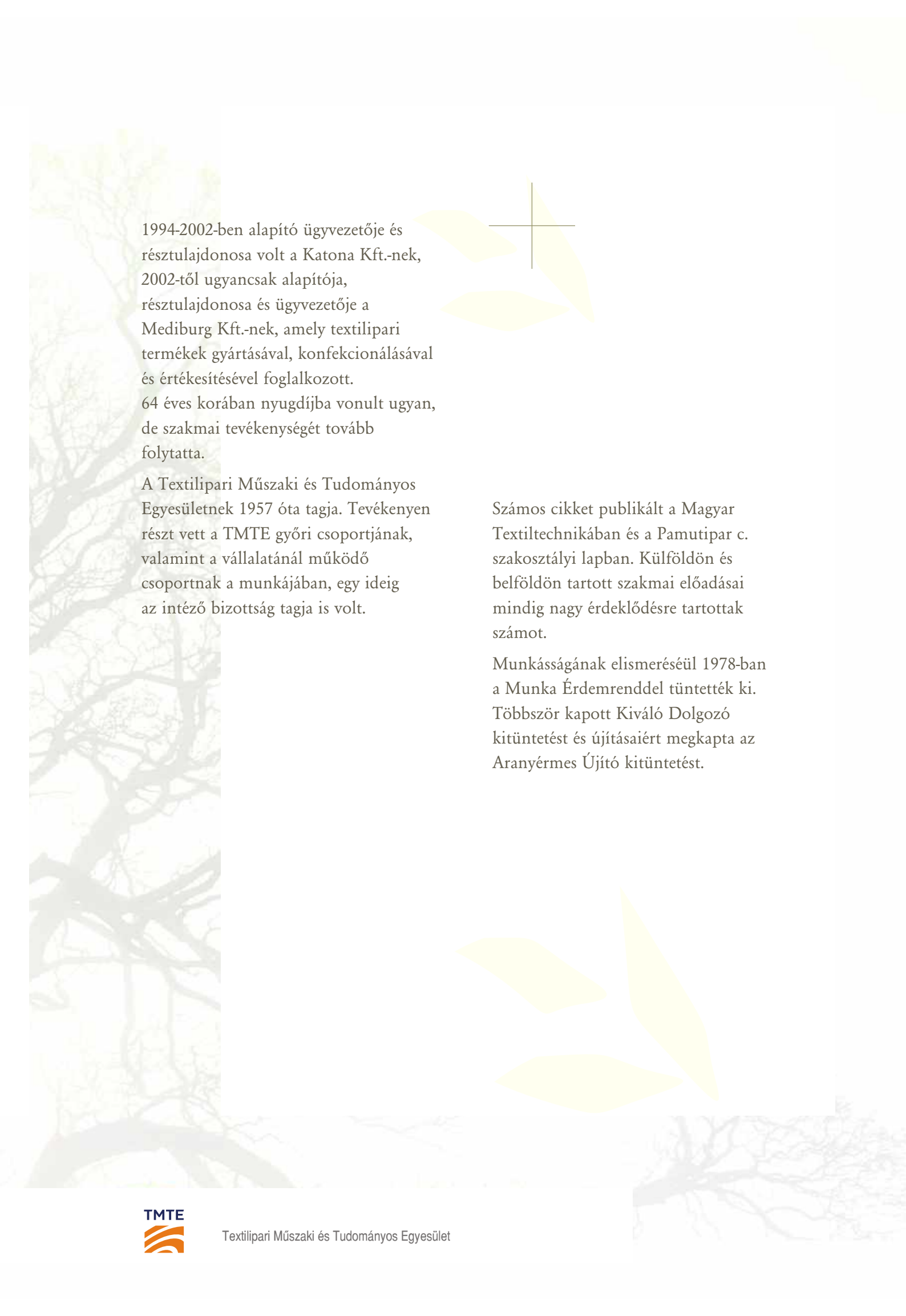
1962-ben a Győri Pamutfonodát összevonták a Győri Textilművekkel és itt Katona Lajos lett a főtechnológus. Megszervezte a technológiai osztályt, megindította az elavult gépek és épületek rekonstrukcióját és ütőképes karbantartó részleget hozott létre. 1964-1994 között a gyár főmérnöke, majd műszaki igazgatója volt. Nevéhez fűződik egy sor technológiai fejlesztés, amivel létrehozta a Rábatext ill. az Uniontext Kft. magas színvonalú gyártmányösszetételét. Ennek eredményeként kiváló minőségű, exportképes damaszt ágyneműanyagokat és terítőket, extra széles, tarkánszőtt és egyszínű ágyneműszöveteket gyártottak. Jelentős eredményeket hozott és úttörő tevékenységnek bizonyult a cégnek az osztrák Getzner céggel folytatott kooperációja.

KATONA LAJOS

Munkája során Európa szinte valamennyi hasonló profilú üzemét megismerte. Alapos szakmai ismeretei biztosították helyes döntéseit a korszerű gyártó berendezések (csévéelő-, szövő-előkészítő és szövőgépek, fonalfestő berendezések) kiválasztásában. Mindig szívesen kapcsolódott be az innovációt elősegítő munkákba. Az INNOVATEXT-tel együttműködve részt vett az egészségügyi mosható paplan és párna termékcsalád kifejlesztésében és az ehhez szükséges célgép tervezésében, az egészségügyi textíliák egységesítésében, az Inlet termékcsalád (angin) gyártásának indításában, a puplin inganyag fejlesztésében.

KATONA LAJOS

1994-2002-ben alapító ügyvezetője és résztulajdonosa volt a Katona Kft.-nek, 2002-től ugyancsak alapítója, résztulajdonosa és ügyvezetője a Mediburg Kft.-nek, amely textilipari termékek gyártásával, konfekcionálásával és értékesítésével foglalkozott. 64 éves korában nyugdíjba vonult ugyan, de szakmai tevékenységét tovább folytatta.

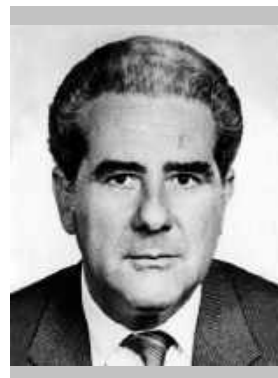
A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1957 óta tagja. Tevékenyen részt vett a TMTE győri csoportjának, valamint a vállalatánál működő csoportnak a munkájában, egy ideig az intéző bizottság tagja is volt.

Számos cikket publikált a Magyar Textiltechnikában és a Pamutipar c. szakosztályi lapban. Külföldön és belföldön tartott szakmai előadásai mindig nagy érdeklődésre tartottak számot.

Munkásságának elismerésül 1978-ban a Munka Érdemrenddel tüntették ki. Többször kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést és újításaiért megkapta az Aranyérmes Újító kitüntetést.

K

Kelényi Gábor 1936. január 19-én született. A középiskola elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán 1959-ben textil-gépészmérnöki oklevelet szerzett. Első munkahelye az egykori Pesterzsébeti Kötöttárugyár (a későbbi Habselyem Kötöttárugyár pesterzsébeti gyára) volt, ahol kezdetben üzemmérnöki, majd kötőde vezetői munkakört töltött be. 1963-tól a Könnyűipari Tervező Vállalathoz került, ahol technológus tervező, majd létesítmény főmérnök volt. 1972-ben helyezték át a Könnyűipari Minisztériumba, itt előbb a ruhaipari osztály vezetőjeként, 1978-tól pedig a ruházati főosztály vezetőjeként dolgozott. 1985–1989 között a Magyar Kereskedelmi Kamara főtitkár-helyettese volt. 1989-ben a Kötőipari Egyesülés vezetői teendőit látta el, majd 1990-ben megválasztották a Magyar Selyemipar Vállalat vezérigazgatójának. A vállalat megszűnése után a Budapest Holding Első Hazai Vagyonkezelő Rt.-ben töltött be különböző vezetői munkaköröket, ezt követően több vállalkozásnál pénzügyi-gazdasági területen dolgozott, amíg egészségi állapota megengedte.

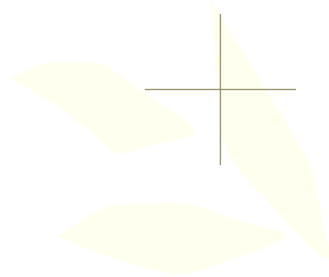

KELÉNYI GÁBOR

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek szakmai pályafutása kezdetétől tagja volt, 1961–1989 között több választási cikluson keresztül tagja volt a kötő szakosztály vezetőségének, 1973-tól 1979-ig mint a szakosztály titkára. 1987-től 1994-ig a TMTE választott főtitkári funkcióját töltötte be. Számtalan rendezvény előadója volt, szervezte a szakosztály, ill. az egyesület életét, rendezvényeit.

Kelényi Gábor tehetséges, fiatal mérnökként került a szakmába. Pályafutása innen töretlen volt, munkabírása, munkaszeretete eredményessé tette munkásságát valamennyi munkakörében. Mindehhez kedvező emberi tulajdonságai is párosultak: kedves, szeretetre méltó munkatárs, barát, következetes, határozott, széles látókörű főnök volt. 2008-ban súlyos betegségben hunyt el.

KELÉNYI GÁBOR

K

Kertész Pál 1922. november 20-án Budapesten született. Középiskolai tanulmányait követően az Első Magyar Szövő- és Kötőgyárban (a későbbi Váci Kötöttárugyárban) festőmunkásként helyezkedett el.

Később több más kötöttárugyárban is dolgozott és közben elvégezte az újpesti Textilipari Szakközépiskola kötő tagozatát — azét a szakiskoláét, amely a maga idejében kiválóan képzett textilipari szakembereket adott az iparnak, és amely később mint Bolyai János Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari Technikumként működött tovább.

1948-ban, az ipari üzemek államosítását követően a Kötszövőipari Igazgatósághoz helyezték, technikusi munkakörben. Később a Könnyűipari Minisztériumban dolgozott mint előadó, főelőadó, majd iparági főmérnök. Időközben, 1953-ban vegyészmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. Dolgozott a Magyar Tudományos Akadémia aspiránsaként (1952–1953), a Budapesti Harisnyagyárban vegyészként, majd a Kötszövőipari Mintázó Üzem főmérnökeként.

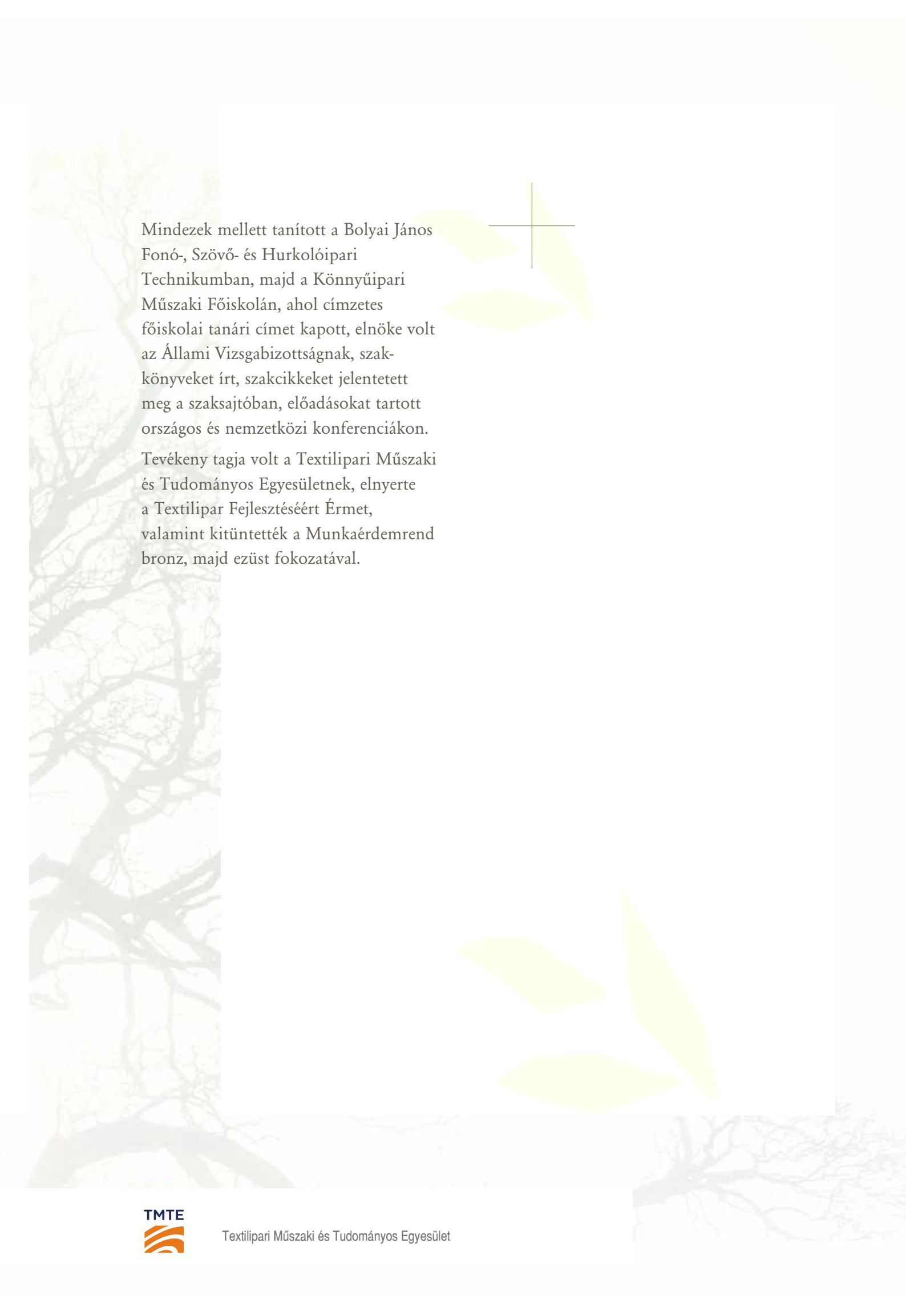

KERTÉSZ PÁL

1959-ben nevezték ki a Budapesti Harisnyagyár főmérnökének, majd vezérigazgató-helyettesének. Ebben a munkakörben hozta létre élete főművét, a Kötszövőipari Központi Festő-kikészítő Üzemet a Budapesti Harisnyagyár területén, amely a budapesti kötőipari vállalatok számára látta el az ilyen irányú tevékenységet, és a maga idejében a legkorszerűbb ilyen üzem volt Közép-Európában.

1974-ben megvált a Budapesti Harisnyagyártól és a Könnyűipari Beruházási Vállalat, majd a Pamutnyomóipari Vállalat keretén belül működő Könnyűipari Műszaki Iroda igazgatójaként iparági feladatokat oldott meg, országos tanulmányok kidolgozásában vett részt. Ezt a munkakört töltötte be 1983-ban bekövetkezett haláláig.

KERTÉSZ PÁL

Mindezek mellett tanított a Bolyai János
Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari
Technikumban, majd a Könnyűipari
Műszaki Főiskolán, ahol címzetes
főiskolai tanári címet kapott, elnöke volt
az Állami Vizsgabizottságnak, szak-
könyveket írt, szakcikkeket jelentetett
meg a szaksajtóban, előadásokat tartott
országos és nemzetközi konferenciákon.

Tevékeny tagja volt a Textilipari Műszaki
és Tudományos Egyesületnek, elnyerte
a Textilipar Fejlesztéséért Érmét,
valamint kitüntették a Munkaérdemrend
bronz, majd ezüst fokozatával.

K

Kishonti Judit 1956-ban született. A József Attila Gimnáziumban érettségizett, majd a Könnyűipari Műszaki Főiskola ruhaipari technológus szakán szerzett üzemmérnöki oklevelet. Ezután elvégezte a Budapesti Közgazdasági Egyetem ipari tervező-szervező szakát és több nemzetközi tanfolyamot.

Első munkahelye az oklevél megszerzése után a FÉKON Férfi Fehérneműgyár volt, ahol szervező, majd áruforgalmi főosztályvezető munkakört töltött be.

1986 óta dolgozik a Gazdasági és Közlekedési Minisztériumban, ahol a textilruházati, valamint kötőipari kereskedelmi és műszaki kérdésekkel foglalkozott.

Később Magyarország és az Európai Unió csatlakozási tárgyalásainak előkészítésében vett részt.

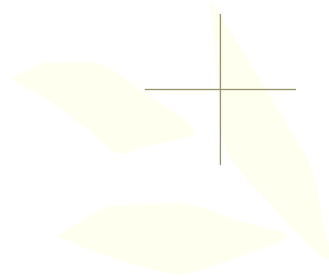
KISHONTI JUDIT

A csatlakozási folyamat sikeres lezárását követően több európai uniós szakmai munkacsoport munkájában vett részt. Jelenleg is a textil- és textilruházati ipart érintő jogszabályok előkészítésében és kidolgozásában működik közre.

Az ipar és ezen belül a textilipar érdekében végzett több évtizedes lelkiismeretes szakmai munkájának elismeréseként részesült 2006-ban az Eötvös Loránd-díjban.

Jelenleg a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium Üzleti Környezet Fejlesztési Főosztálya vezető főtanácsosa.

KISHONTI JUDIT

K

Kiss Árpád Cinkotán született 1918-ban. Szülei nagy nélkülözések árán biztosították folyamatos tanulását, felsőfokú tanulmányait a felső ipariskolában végezte. 1938-ban a Ganz Villamossági Gyárában szerkesztőként kezdett dolgozni, 1945-től az üzem váltóáram-szerkesztési osztályának vezetője volt.

Kimagasló műszaki tudása, kreativitása eredményeként 1950-ben a Nehézipari Minisztérium műszaki fejlesztési osztályának vezetőjévé nevezték ki, 1950-től pedig könnyűipari miniszterként vett részt a kormány munkájában és vele a korábbi politikus miniszterek után jól felkészült műszaki ember került a tárca élére.

A "könnyűipari éveket" követően 1956 nyaráig vegyipari és energiaügyi miniszter volt. 1956-tól kisebb megszakítással 1967-ig az Országos Tervhivatal elnöki teendőit látta el, közben és 1967-1970-ben az Országos Műszaki és Fejlesztési Bizottság elnökeként is kormánytag volt.

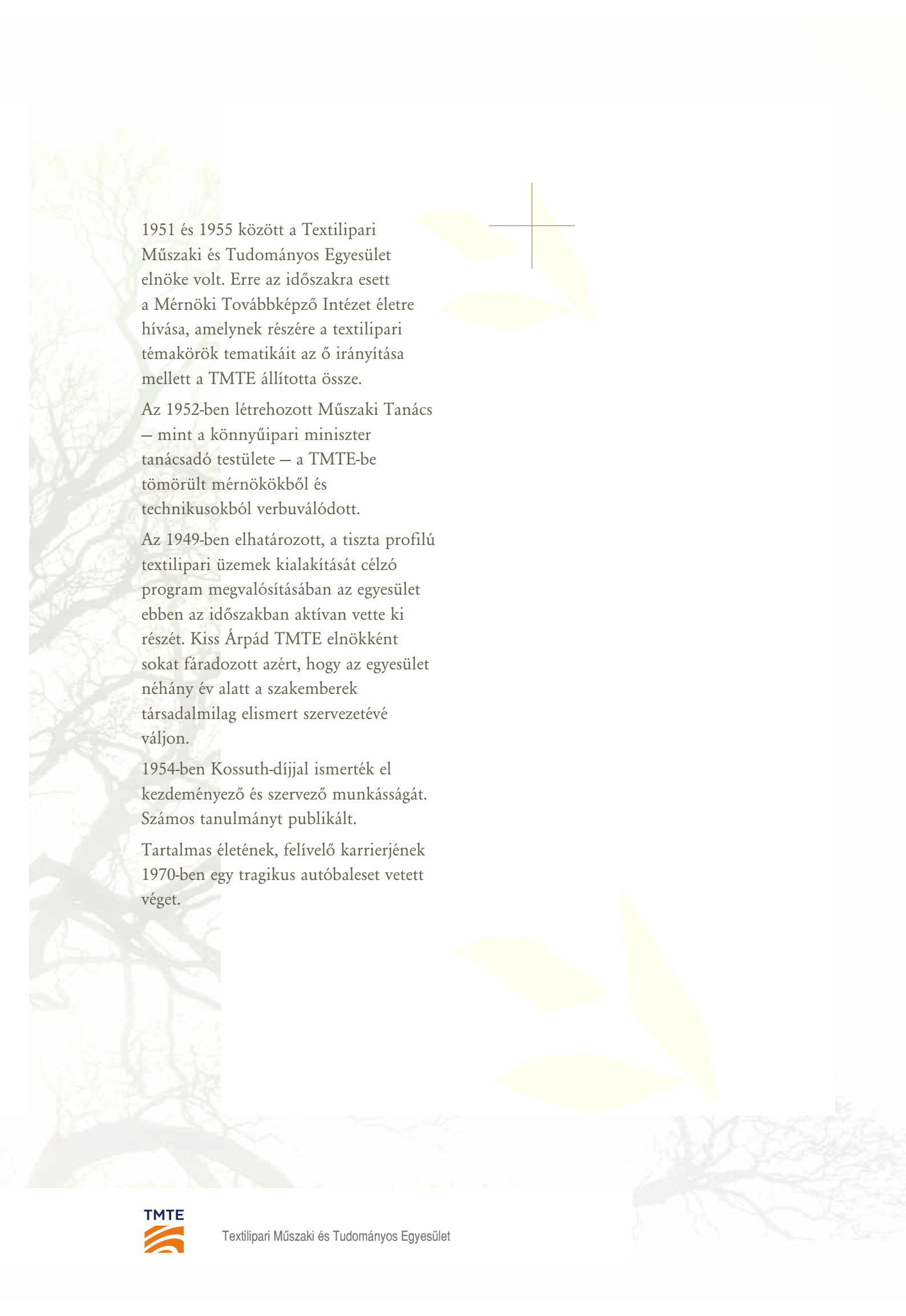

KISS ÁRPÁD

OMFB-s időszakát is úgy idézik fel a vele együtt dolgozók, hogy a különböző munka-bizottságokban folyó munkát a nagyfokú kreativitás jellemezte. Az intézmény nemzetközi tekintélye ekkor alapozódott meg, Kiss Árpád koncepciózus munkássága eredményként. Az Országos Atomenergia Bizottság elnöki tisztét betöltve komoly nemzetközi tevékenységet fejtett ki. Életútját mindvégig az iparfejlesztés és a tudományos technikai haladás szervezés iránti elkötelezettség jellemezte.

A Tudományos és felsőoktatási Tanács (a későbbi Tudománypolitikai Bizottság) tagjaként többek között értékes kapcsolatokat teremtett a műszaki tudományok vezető képviselői és a különböző tudományos társadalmi szervezetek között.

KISS ÁRPÁD

1951 és 1955 között a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület elnöke volt. Erre az időszakra esett a Mérnöki Továbbképző Intézet életre hívása, amelynek részére a textilipari témakörök tematikáit az ő irányítása mellett a TMTE állította össze.

Az 1952-ben létrehozott Műszaki Tanács – mint a könnyűipari miniszter tanácsadó testülete – a TMTE-be tömörült mérnökökből és technikusokból verbuválódott.

Az 1949-ben elhatározott, a tiszta profilú textilipari üzemek kialakítását célzó program megvalósításában az egyesület ebben az időszakban aktívan vette ki részét. Kiss Árpád TMTE elnökként sokat fáradozott azért, hogy az egyesület néhány év alatt a szakemberek társadalmilag elismert szervezetévé váljon.

1954-ben Kossuth-díjjal ismerték el kezdeményező és szervező munkásságát. Számos tanulmányt publikált.

Tartalmas életének, felívelő karrierjének 1970-ben egy tragikus autóbaleset vetett véget.

Köves Brúnó életét a selyemiparban töltötte. 1936 óta tevékenykedett a szövőiparban, ott volt a Magyar Selyemipar Vállalat 1955. január 1-jei megalakulásánál, kiemelkedő szerepe volt a nagyvállalat létrejöttében.

Elsősorban a selyemipar műszaki fejlesztéséért kifejtett munkájában szerzett maradandó érdemeket.

1957 óta volt a Soproni Selyemszövőgyár főmérnöke, tudását és gyakorlati tapasztalatait a vállalat fejlesztésére összpontosította.

Úttörő szerepe volt különböző korszerű rendszerek bevezetésében és komoly érdemeket szerzett a fiatal műszakiak képzése és továbbképzése terén.

Kiemelt szerepe volt az SZTB szövőgépek selyemipari alkalmazásának megteremtésében.

A Soproni Selyemszövőgyár országhatáron túl is híres SZTB szövődéje elsősorban az ő tudásának és szakmaszeretetének volt köszönhető.

KÖVES BRÚNÓ

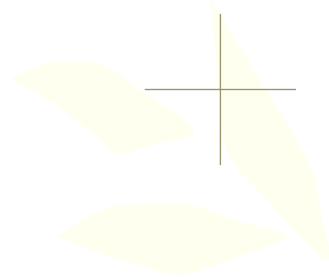
Munkája eredményeit és tapasztalatait mindvégig közkinccsé tette. Számos előadást tartott a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület selyem szakosztályában és aktív tagja volt a soproni csoportnak is.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el: tulajdonosa volt a Munka Érdemrend bronz fokozatának, elnyerte a Textilipar Fejlesztéséért Érmét. 1982-ben, nyugdíjba vonulása alkalmából, kiemelkedő műszaki fejlesztési tevékenységéért tüntette ki az ipari miniszter az Eötvös Loránd-díjjal.

Nyugdíjasként sem hagyta abba az aktív munkát, csaknem naponta járt be a régi kollégákhoz a Soproni Selyemszövőgyárba.

1985. szeptember 11-én hunyt el, dolgos életének 65. évében.

KÖVES BRÚNÓ

K

Kóhalmi Konrád 1927. december 20-án született Budapesten. A Bolyai Szövő-Fonóipari Középiskolában érettségizett 1946-ban, majd a Goldberger Textilművek kelenföldi gyárában helyezkedett el. Mesterei felfigyeltek igyekezetére és szakmai érdeklődésére és beajánlották Tóth Bélának, aki akkor a Lőrinci Fonó létrehozásához keresett munkatársakat. Így került 1947 októberében a Magyar Fonóipari Rt.-hez (a későbbi Lőrinci Fonóhoz), ahol 1954. október 1-jéig dolgozott mint technikus, később gyáregységvezető, főtechnológus, majd főmérnöki beosztásban.

Egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán végezte, ahol 1954-ben szerzett mérnöki oklevelet. 1972-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen gazdasági mérnöki diplomát is szerzett.

További munkahelyei és beosztásai:

- Budai Pamutfonó (FRAMA) főmérnök, 1954. október - 1957. augusztus
- Pamuttextilművek fonoda gyáregység-vezető, főtechnológus, majd főmérnök-helyettes, 1957. augusztus - 1961. december

KÓHALMI KONRÁD

- Kistext (1963-tól a Pamutnyomóipari Vállalat Kispesti Textilgyára) főtechnológus, majd főmérnök-helyettes, 1962. január - 1973. július 1.
- Kőbányai Textilművek 1973-tól 1988. január 1-ig, nyugdíjba vonulásáig főmérnök, ill. műszaki vezérigazgató-helyettes.

Nyugdíjasként még néhány évig tanácsadóként dolgozott a Kistextben.

Pályájának kiemelkedő eseményei:

- Részvétel a Magyar Fonóipari Rt. (Lőrinci Fonó) létesítésében, építésében, a 72 504 orsós fonoda telepítése.
- A düftin- és kordbársony-gyártás bevezetése a Pamuttextil-műveknél kétszer kártolt szovjet pamutból, ami jelentős minőségi és gazdasági eredményt jelentett a cég számára.

KÓHALMI KONRÁD

- A Kispesti Textilgyárban átállította a fonodai termelést viszkózárról pamutfonalakra. Nevéhez fűződik a BD-140 gépek telepítése és a vigogne-fonoda automatikus keverésének kialakítása.
- A Kőbányai Textilművekben bevezette a korszerű, poliészter-viszkóz keverékű fonalakat, gyapjú típusú szövetek gyártására. A szövődében 188 cm széles Picanol gépeket helyeztek üzembe. Megkezdődött a tarkánszőtt és nyüstös mintázatú szövetek gyártása. Nagy jelentőségű volt a bevasalható bélésszövetek gyártásának bevezetése.
- Vidéki üzemek telepítése fűződik a nevéhez: Keszthelyen (cérnázó üzem), Zalaegerszegen (fonoda és szövöde), Mihályfán (szövöde).

Tevékenysége a szakma területén meghatározó volt a textilipari rekonstrukciók (1965-1988) idején, a gyártás- és gyártmányfejlesztés terén.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek alapító tagja.

Aktív tevékenységet folytatott a fonószövő szakosztályban, amelynek 25 évig elnöke is volt.

Munkáját számos kitüntetéssel jutalmazták. Kitüntették a Munka Érdemrend arany fokozatával és a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület 1980-ban és 1997-ben Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetés adományozott Kőhalmi Konrádnak.

K

A textiltisztító szakma egyik nagyra becsült, legendás alakja. 1926-ban született. Családjában hagyományai voltak a textil szakmának, édesapja is textiles volt. A munka mellett tovább tanult, a Budapesti Műszaki Egyetemen okleveles gépészmérnökként végzett. Textilgépészként az 1950-es évek végén a Fővárosi Patyolat Vállalat főmérnöke lett. Az akkori Német Demokratikus Köztársaságban működő szakirányú főiskola levelező tagozatán tovább képezte magát, főleg a kémiai ismereteit bővítette. Dolgozott az OKISZ-ban és a Horizont Guide Kft. tanácsadó vállalkozásban. Egy ideig idegenvezetőként is tevékenykedett.

A textiltisztítás szakmai kérdéseivel korábban a TMTE keretén belül 1961-ben alapított Textilvegyész és kolorista szakosztály Textiltisztítók társadalmi fóruma foglalkozott. Az időközben ipari méretűvé vált textiltisztító ipar szakmai problémáinak fokozódása következtében a TMTE létrehozta az önálló Textiltisztító szakosztályt. Ennek működtetésében Komlós Sándor is aktív szerepet vállalt.

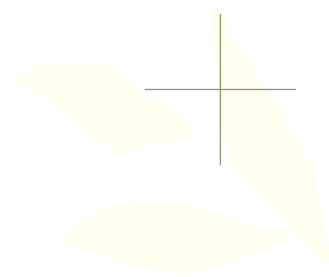

KOMLÓS SÁNDOR

Számos előadást tartott, több cikket publikált a TMTE Textiltisztítás c. folyóiratában. Kiváló mérnöki munkásságát a Budapesti Műszaki Egyetem Aranydiplomával ismerte el. A szakmán belül kommunikatív egyénisége, segítőkészsége folytán nagy népszerűségnek örvendett.

2014-ben hunyt el.

KOMLÓS SÁNDOR

K 1942. február 27-én született. Középiskolai tanulmányait a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban végezte. 1960-tól a PNYV Goldberger Textilnyomógyárban dolgozott, három műszakos koloristaként.

A gyár társadalmi ösztöndíjasaként a Budapesti Műszaki Egyetem Szerves Kémiai Technológia tanszékén tanult tovább, ahol 1966-ban okleveles vegyészmérnökként végzett. 1967-ben a vállalati szervezésű kolorista tanfolyam sikeres elvégzésével tovább képezte magát. 1969-ben az országos Fiatal Műszakiak és Közgazdászok Tanácsa (FMKT) versenyen I. helyezést ért el, az 1971-es FMKT kötöttkelme-kikészítő vetélkedőn országos III. lett.

A Goldbergerben a technológiai osztályon dolgozott tovább, majd 1973-1977 között a filmnyomó üzem főkoloristája volt. 1977-től a PNYV Vállalati Gyártmány- és Kollekcio-fejlesztési Központja (VGKY) központi laboratóriumának vezetőjeként tevékenykedett.

1989-től a Budaprint Secotex Textilfestő Rt. főtechnológusaként dolgozott.

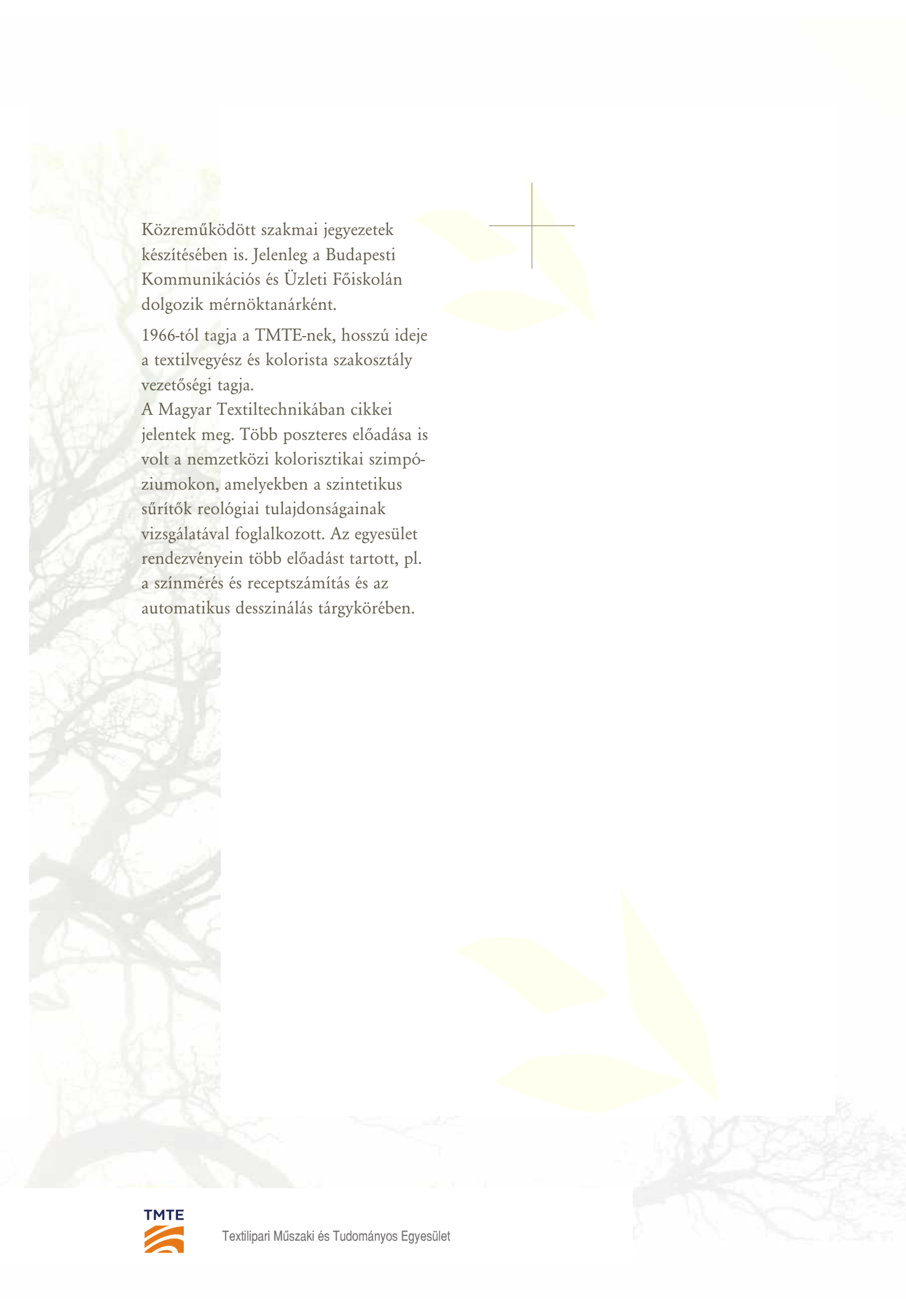

KOVÁCS LEVENTÉNÉ

Kutatási tevékenységet több területen is kifejtett. Többek között a reaktív nyomáshoz használt sűrítők reológiai vizsgálatával, a karbamid mennyiségének a reaktív színezékek rögzítésére gyakorolt hatásával és a műgyantás kikészítésű kelmék göbösödés mentesítésével foglalkozott. Részletesen elemezte a különböző műgyanták és az optikai fehérítők összeférhetőségét és gyors és megbízható módszert dolgozott ki a mercerezés hatásfokának kimutatására.

20 évig tanított az Iparművészeti Főiskolán, majd az ebből alakult Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen (MOME). Elsősorban a színezéssel, textilnyomással és kikészítés-technológiával kapcsolatos tárgyakat, valamint a textilkémia tárgyakat oktatta és vezette az ezekhez kapcsolódó gyakorlatokat.

KOVÁCS LEVENTÉNÉ

Közreműködött szakmai jegyzetek készítésében is. Jelenleg a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskolán dolgozik mérnöktanárként.

1966-tól tagja a TMTE-nek, hosszú ideje a textilvegyész és kolorista szakosztály vezetőségi tagja.

A Magyar Textiltechnikában cikkei jelentek meg. Több poszteres előadása is volt a nemzetközi kolorisztikai szimpóziumokon, amelyekben a szintetikus sűrítők reológiai tulajdonságainak vizsgálatával foglalkozott. Az egyesület rendezvényein több előadást tartott, pl. a színmérés és receptszámítás és az automatikus desszinálás tárgykörében.

Vámos Magda 1932. június 24-én született. Középiskolai tanulmányait a Szépműves Líceumban végezte, ahol ez idő tájt grafikusokat, divattervezőket, textileseket képeztek.

Itt szerezte meg érettségi bizonyítványát is 1952-ben. Nyári gyakorlatait a Ruhaipari Műszaki Tervező Vállalatnál végezte, ahol felfektetési rajzokat készített nagy pontossággal.

Az érettségi bizonyítvány megszerzése után előbb az Anatómiai Intézet, később a Növénytan Intézet számára készítette mikroszkópi metszetek felnagyított ábráit, majd a Vérellátó és Ápolónőképző Intézet számára különböző vérképek oktatási képeit.

1952-ben került a Minőségi Női Ruhaüzembe, ahol jól hasznosította a korábbi munkahelyein szerzett rajzoló készségét: felfektetési rajzok, etikettek, műszaki leírások készítését bízták rá.

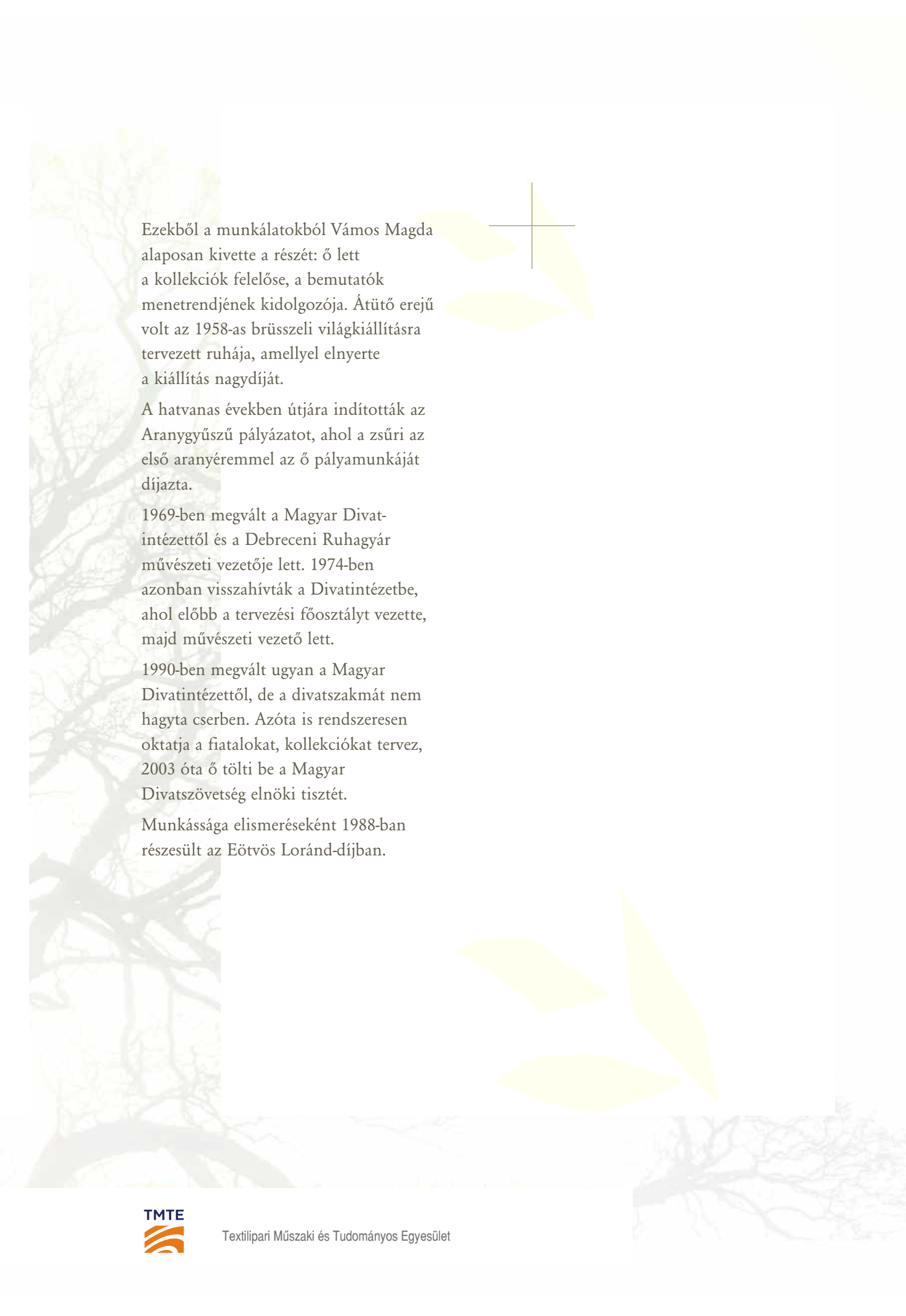
KOVALIKNÉ VÁMOS MAGDA

1954 elején került az akkori Ruhaipari Tervező Vállalathoz, ahol több divatműhelyből vonták össze a főiskolát végzetteket, és az államosítás előtt saját divatszalonnal rendelkező szakembereket. Itt már rendelkezésre álltak a divatirányítás feltételei, divatlapok, szakirodalom.

1956 alaposan átrendezte a sorokat: az addig vezető beosztásban dolgozók nagy része külföldön kereste további boldogulását, a vezetést új szakemberek vették át. Ekkor lett a tervezési osztály vezetője Nádor Vera, akinek munkája azután évtizedekre meghatározta a divattervezés útját.

Új szellemben kezdődött meg az ipar kiszolgálása, rendszeresen megjelentették a Divatirány c. kiadványokat, belefogtak a divat szélesebb körű népszerűsítésébe, divatbemutatók szervezésébe.

VÁMOS MAGDA

Ezekből a munkálatokból Vámos Magda alaposan kivette a részét: ő lett a kollekciók felelőse, a bemutatók menetrendjének kidolgozója. Átütő erejű volt az 1958-as brüsszeli világkiállításra tervezett ruhája, amellyel elnyerte a kiállítás nagydíját.

A hatvanas években útjára indították az Aranygyűszű pályázatot, ahol a zsűri az első aranyéremmel az ő pályamunkáját díjazta.

1969-ben megvált a Magyar Divatintézetből és a Debreceni Ruhagyár művészeti vezetője lett. 1974-ben azonban visszahívták a Divatintézetbe, ahol előbb a tervezési főosztályt vezette, majd művészeti vezető lett.

1990-ben megvált ugyan a Magyar Divatintézetből, de a divatszakmát nem hagyta cserben. Azóta is rendszeresen oktatja a fiatalokat, kollekciókat tervez, 2003 óta ő tölti be a Magyar Divatszövetség elnöki tisztét.

Munkássága elismeréseként 1988-ban részesült az Eötvös Loránd-díjban.

K

1924-ben született Budapesten.
1950-ben a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Textil- és Műanyag-kémia Tanszékén tanársegédként kezdett dolgozni. Textilanalitikai vizsgálatokkal, színezék-előállításal, műanyagokkal és ezekkel kapcsolatos fizikai-kémiai témákkal foglalkozott.

A Textilipari Kutató Intézet (TKI) kémiai főosztályán folytatta munkáját, ahol eleinte cellulóz kutatást, elektrokémiai meghatározásokat és anyagvizsgálatokat végzett.
1968-tól az intézet gyapjúkémia és analitikai osztályát vezette, 1973-tól az anyagvizsgáló és mérés-technikai főosztály vezetője lett.

Fő munkaterületét a hazai és a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsa (KGST) keretében végzett szabványosítás, a műszeres szín-mérés, a könnyűipari környezetvédelmi problémák megoldása képezte, ugyanakkor a műszeres anyagvizsgálatok fejlesztésével is tovább foglalkozott.

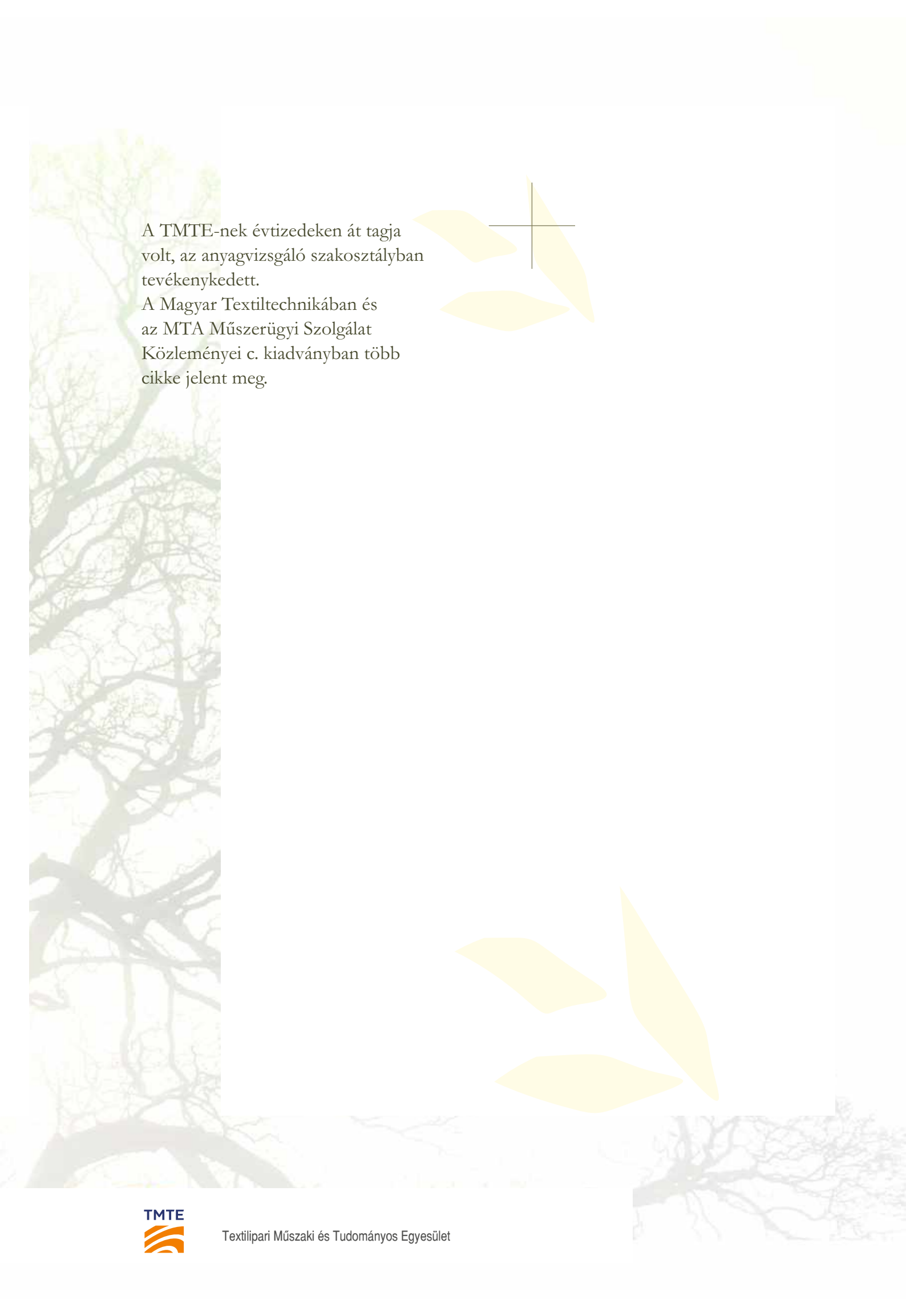

KRÁLIK IVÁN

Egyik legelterjedtebb munkája a Gillemot Lászlóval (BME) együtt kifejlesztett, ún. Gillemot–Králik-féle ingás szövetszakító gép volt, amit az 1990-es évek végéig használt a hazai textilipar és több szakmai oktatást végző intézmény laboratóriuma.
1981-től tudományos tanácsadóként dolgozott, a TKI jogutójától, az INNOVATEXT-től vonult nyugállományba.

Részt vett az Állami Műszaki Főiskola, majd a BME textilvegyész hallgatóinak oktatásában is.
Számos előadást tartott és publikált a különböző műszeres mérésekről és anyagvizsgáló módszerekről, a textilipar elektronikai tárgyú ismereteiből.

KRÁLIK IVÁN

A TMTE-nek évtizedeken át tagja
volt, az anyagvizsgáló szakosztályban
tevékenykedett.

A Magyar Textiltechnikában és
az MTA Műszerügyi Szolgálat
Közleményei c. kiadványban több
cikke jelent meg.

K 1939. augusztus 28-án született a Magyarországhoz akkoriban visszacsatolt felvidéki Alsószecsen. Később ez a terület Szlovákiához került és a családot 1947-ben Baranya megyébe telepítették át.

A pécsi Nagy Lajos Gimnáziumban érettségizett, majd a budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, a textiltechnológia szakon szerzett diplomát 1964-ben.

1964-ben kezdték el a budapesti Paszományárugyárban a poliészterfonalakból készült függönyök raschel-gépi gyártási kísérleteit. Kúcs Zoltánt, fiatal diplomásként, vonzotta az újdonságban való részvétel, így ebben a gyárban helyezkedett el. Szintetikus fonalból készült függönyt Magyarországon először itt gyártottak és a továbbiakban is vezető szerepet töltött be a gyár ennek a technikának a fejlesztésében, egészen a vállalat fennállásáig. Kúcs Zoltánt is e technika elismert, magas szintű művelőjeként tartották számon.

KÚCS ZOLTÁN

1964 őszén a Rövidáruipari Egyesülésen keresztül kapta meg a Paszományárugyár a Német Demokratikus Köztársaságban gyártott, függönygyártásra újonnan kifejlesztett raschel-gépet. Beüzemelése Kúcs Zoltán feladata volt. A továbbiakban még 5 ilyen gépet helyeztek üzembe. 1965-ben a Karl Mayer cégtől vásároltak további gépeket a függönygyártáshoz. 1979–1980-ban ez a vállalat vásárolt Magyarországon először lyukkártyás vezérlésű raschel-gépet.

A raschel-gépen készült szintetikus anyagú függönyre a piacra kerülését követően folyamatosan nagy volt a kereslet és ez szép nyereséget hozott a gyárnak.

KÚCS ZOLTÁN

Még a konkurenciát jelentő győri Gardénia Csipkefüggönygyár és a Lőrinci Szalagszövő- és Csipkegyár szakembereit is itt tanították be ennek a technológiának a használatára.

A Paszományárugyárban töltött egy éves gyakorlati idő letelte után Kúcs Zoltánt 1965-től fejlesztő mérnöknek, 1969-től műszaki vezetőnek nevezték ki.

1970-től megbízott, majd 1971-től kinevezett főmérnökként folytatta munkáját. 1990-től – a rendszerváltás során az állami vállalatból állami tulajdonban lévő korlátolt felelősségű társasággá átalakult gyárban – ügyvezető igazgató volt és ezt a pozíciót töltötte be nyugdíjba vonulásáig.

Szakmai munkáját az eredményes vállalatvezetés is igazolta: két Kiváló Dolgozó és két Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetéssel ismerték el teljesítményét. A jogszabályok biztosította lehetőséggel élve, 1992-ben a Munkavállalói Résztulajdonosi Program keretén belül, egzisztencia hitel igénybevételével, az ő vezetésével privatizálták a korlátolt felelősségű társasággá átalakult gyárat.

A privatizációban a munkavállalók háromnegyede vett részt, amiben szerepe volt Kúcs Zoltán személyes példájának és ösztönzésének is.

Sajnos a textiliparra nehezedő külföldi nyomás a Paszományárugyárat sem kerülte el, 1997 végén egy német szakmai befektető felvásárolta a törzsbetétek 100 %-át, azonban rövid idő elteltével bezárta a gyárat, amelyet végül 1998 közepén töröltek a cégjegyzékből.

A Paszományárugyárban végzett munkája mellett Kúcs Zoltán 1964-től a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület rövidáru szakosztályának, majd a kötő szakosztálynak volt aktív tagja, jelenleg az egyesület örökös tagja. Az egyesület rendezvényein több alkalommal ismertette a szintetikus függönyök gyártásának „rejtelmét”, e témában cikkeket publikált a Magyar Textiltechnika és a Rövidáru Technika c. szaklapokban, valamint több konferencián vett részt ill. tartott előadást. A szakmai kérdések mellett a privatizáció Paszományárugyárban lezajlott folyamatáról is tartott előadásokat a szakosztályban és a Könnyűipari Műszaki Főiskolán. 1965–1995 között tanított a Bolyai János Textilipari Technikumban, majd Szakközépiskolában, 1985–1986-ban óraadó tanár volt a Könnyűipari Műszaki Főiskolán.

K

A Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban szerzett textilvegyszer-technikusi oklevelet 1968-ban.

A Pamutnyomóipari Vállalat Textilfestőgyárában kezdett dolgozni, de munkája mellett tovább tanult és a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, a fonó-szövő szakon textiltechnológiai üzemmérnökként végzett 1981-ben. A Textilfestőgyárban több munkakörben is dolgozott, segéd-művezető, kikészítő osztályvezető-helyettes, minőségügyi osztályvezető, majd az üzem felszámolásáig műszaki igazgató volt. Ezt követően a szolnoki Stafírung Kft. minőségirányítási vezetőjeként dolgozott nyugdíjazásáig. A Fiatal Műszakiak és Közgazdászok Tanácsa keretében gyári, majd vállalati titkárként szervezte az FMKT vetélkedőket.

A szakoktatás több területén is tevékenykedett. Textiltechnológiai ill. textil- és ruházati ipari anyag- és áruismeret tantárgyat oktatott szakiskolákban, üzemi kihelyezett szakmunkásképző tanfolyamokon. Textilipari általános ismeretek témakörű, ill. minőségügyi ismeretfelújító és továbbképző jegyzeteket készített. Az utóbbi időben digitális tananyagok, távoktató programok előállításában is részt vesz. A Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Intézetnél eseti szakértői munkákat végez.

KUTASI CSABA

A Magyar Minőség Társaság textiles műszaki bizottságának titkára volt évekig, a Textilmúzeum Alapítvány kuratóriumi tagja.

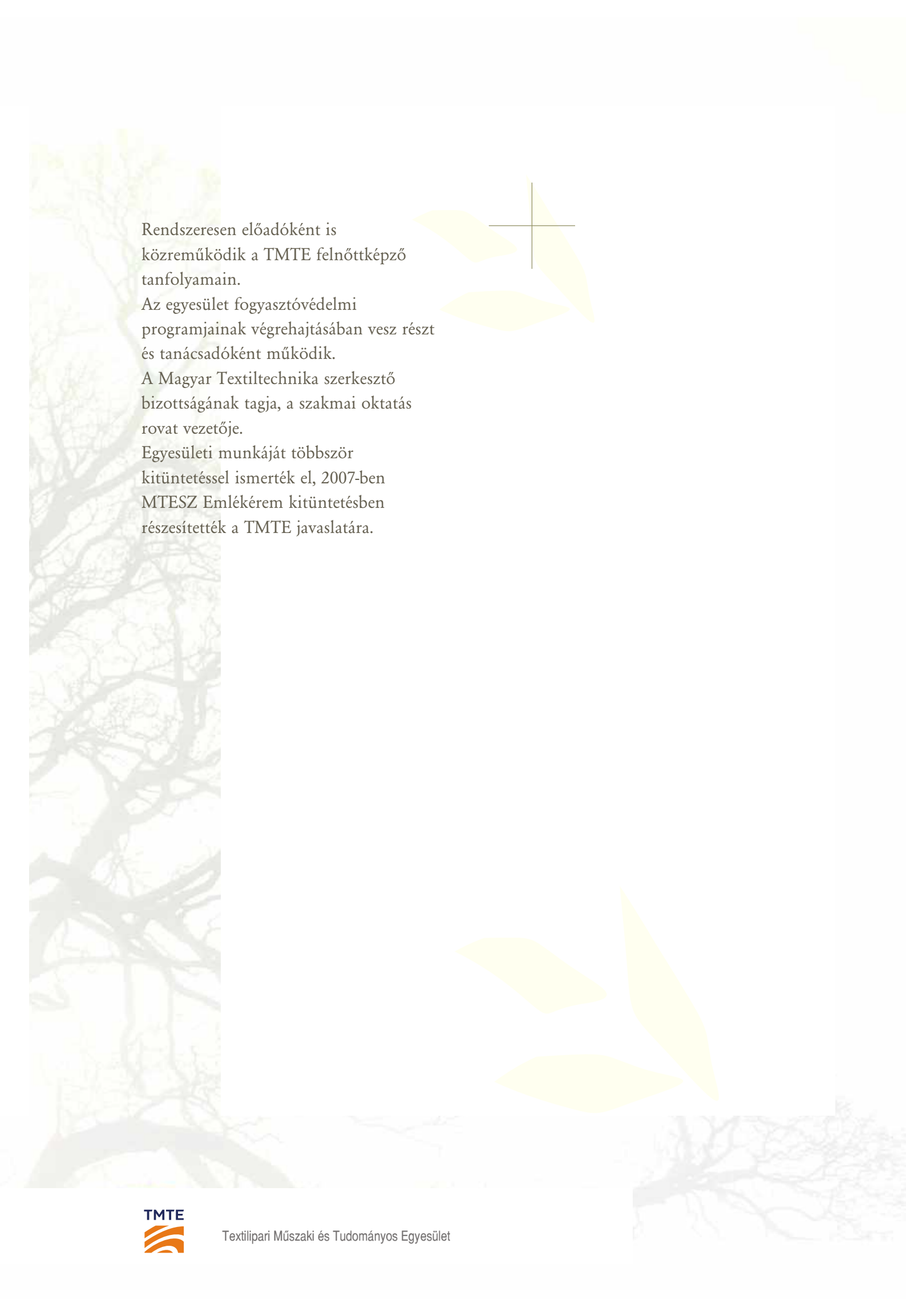
Rendszeresen publikál különböző szaklapokban (Magyar Textiltechnika, TextilForum) és más újságokban, szakfolyóiratokban.

1988-tól textilipari igazságügyi szakértőként is működik.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1969 óta tagja.

Először a textilvegyszer és kolorista szakosztály munkájában vett részt, majd a minőségsszabályozó és anyagvizsgáló szakosztály vezetőségi tagja volt éveken át. Az Egyesület sajtó és propaganda bizottságában is tevékenykedett. Az egyesület intéző bizottságának tagja, 2002-től az egyesület felnőttképzési felelőse.

KUTASI CSABA

Rendszeresen előadóként is közreműködik a TMTE felnőttképző tanfolyamain.

Az egyesület fogyasztóvédelmi programjainak végrehajtásában vesz részt és tanácsadóként működik.

A Magyar Textiltechnika szerkesztő bizottságának tagja, a szakmai oktatás rovat vezetője.

Egyesületi munkáját többször kitüntetéssel ismerték el, 2007-ben MTESZ Emlékérem kitüntetésben részesítették a TMTE javaslatára.

L Győri Katalin középiskolai tanulmányait a budapesti I. László Gimnáziumban végezte. A gimnáziumi politechnika tantárgy során megszerette a szabásvarrást, ezért ruhatervezőnek készült. Így a Könnyűipari Műszaki Főiskola (KMF) ennek megfelelő szakirányára felvételizett, de a nagy túljelentkezés miatt ezen a szakirányon nem kezdhetette meg tanulmányait, ezért helyett az éppen akkor indított kötő-hurkoló szakot választotta. 1974-ben szerzett textilipari üzemmérnöki képesítést. Pályakezdőként a Habselyem Kötöttárugyárban helyezkedett el, ahol először a kelme-gyártmányfejlesztés területén dolgozott, részt véve a különböző gyártási kísérletekben, majd a vállalat vezetői fokozatosan bevonták az új vállalatfejlesztési tervek kidolgozásába és megvalósításába is. Végezetül a vállalat budapesti kikészítő üzemegységének vezetőjeként dolgozott, gyermeke megszületéséig.

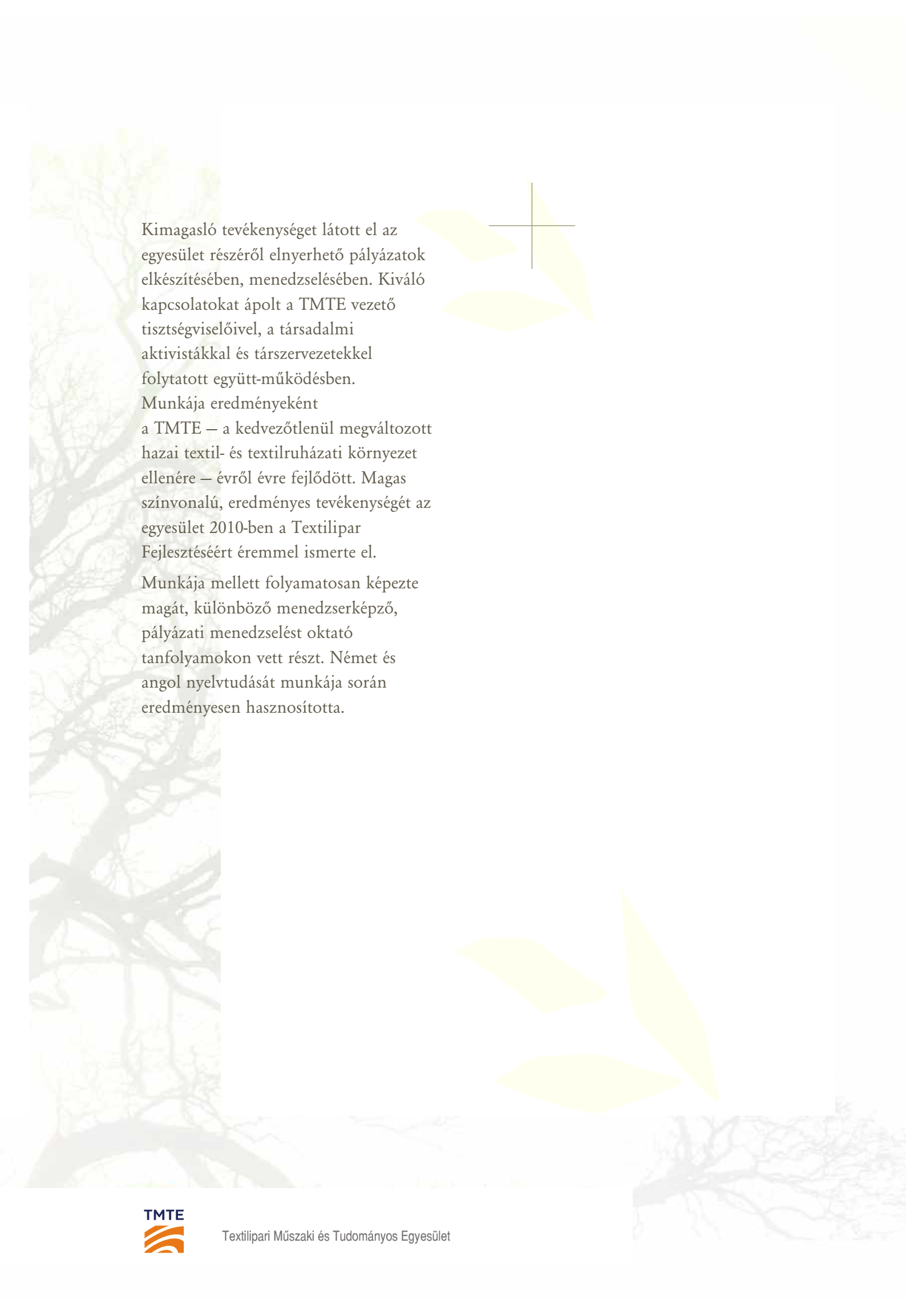
1984-ben a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkatársa lett. Kezdetben szervező titkárként a nemzetközi részvételű szakmai konferenciák és hazai rendezvények szervezése volt a feladata. A munkakörrel együtt járt a folyamatos kapcsolattartás az egyesület vezető tisztségviselőivel, társadalmi aktívaival, külföldi és belföldi partnerekkel, társszervezetekkel.

LAKATOSNÉ GYŐRI KATALIN

1987-ben vette át a TMTE titkárság vezetését, amikor elődje, Uhrmann Györgyné nyugalmába vonult. 2013. június 30-ig látta el különböző elnevezésű beosztásokban ezt a munkakört, legutóbb, 2010-től mint ügyvezető főtitkár. Munkásságában az egyesület, mint közhasznú társadalmi szervezet operatív irányítását, a testületi munka koordinálását végezte nagy agilitással, felelősen ügyelve a gazdálkodásra. Eredményesen vette ki részét a nemzetközi kapcsolatok ápolásában, a kül- és belföldi konferenciák szervezésében. Meghatározó részt vállalt az egyesületi kiadványok megjelentetésében, a szaklap kiadásban, hírlevél szerkesztésében, a TMTE felnőttképzési intézményének és programjainak akkreditálása terén, a képzések létrehozásában és lebonyolításában.

LAKATOSNÉ GYŐRI KATALIN

Kimagasló tevékenységet látott el az egyesület részéről elnyerhető pályázatok elkészítésében, menedzselésében. Kiváló kapcsolatokat ápolt a TMTE vezető tisztségviselőivel, a társadalmi aktivistákkal és társzervezetekkel folytatott együtt-működésben.

Munkája eredményeként a TMTE – a kedvezőtlenül megváltozott hazai textil- és textilruházati környezet ellenére – évről évre fejlődött. Magas színvonalú, eredményes tevékenységét az egyesület 2010-ben a Textilipar Fejlesztéséért éremmel ismerte el.

Munkája mellett folyamatosan képezte magát, különböző menedzserképző, pályázati menedzselést oktató tanfolyamokon vett részt. Német és angol nyelvtudását munkája során eredményesen hasznosította.

L

Lay Márton 1930. január 8-án született. A kereskedelmi iskolai érettségi után textíliák értékesítésével kívánt foglalkozni. Édesanyja varrónői munkája már korán felkeltette érdeklődését a textilanyagok iránt. A textilüzemi gyakorlat megszerzése érdekében először a Gyapjúmosógyárban kezdett dolgozni. Ezután az óbudai Textilfestőgyárban helyezkedett el, ahol később a gyári vegyi laboratórium vezetője, ill. műszakos kolorista lett. Időközben esti tagozaton, munka mellett továbbtanulva a Budapesti Műszaki Egyetemen okleveles vegyészmérnöki diplomát szerzett.

Rendkívüli kreativitás jellemezte pályafutását, nagyszámú újítással és találmánnyal járult hozzá a pamutipari textilvegyész szakma fejlődéséhez. Számos szabadalom fűződik nevéhez, ezek közül valószínűleg a szálkárosodásmentes anilinfekete színezési, nyomási technológia kidolgozása a legjelentősebb. Kimagasló újítói és feltalálói tevékenységét magas kitüntetéssel ismerték el.

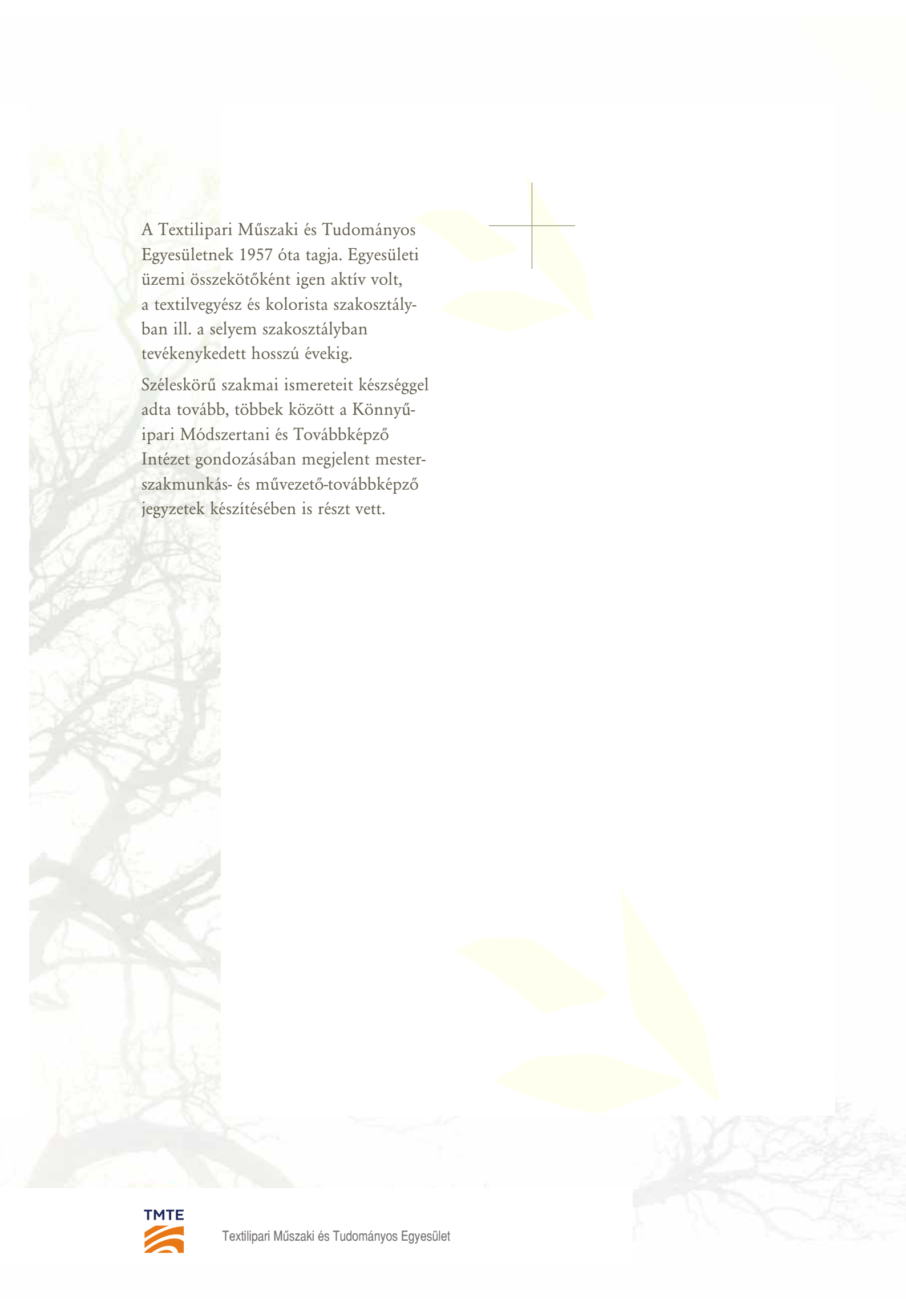
A textilfestőgyári időszak után újabb óbudai üzemben folytatta munkásságát, a Selyemkikészítőgyár főmérnöke lett, később gyári főtechnológusként is dolgozott.

LAY MÁRTON

Az irányítása alá tartozó üzem nagy fejlődésen ment keresztül, különösen a festődei géppark újult meg, számos teljesen újszerű színezési technológia bevezetésével. A Bécsi úti gyárból a Magyar Selyemipar Vállalat (MSV) központjába vezetett az útja, ahol a nagyvállalat műszaki főosztályának gyártmányfejlesztési koordinátora volt. A sikeres Hepatex programban (texturált poliészterfonalak feldolgozása) a kikészítési technológiákkal foglalkozott igen eredményesen. Nevéhez fűződik továbbá az MSV kiskereskedelmi értékesítésének megszervezése is, több budapesti elárúsító részleg, bolti hálózat kialakításával. Ebben az időszakban teljesült ifjúkori vágya, a textiltermékek kereskedelmével való foglalkozás.

LAY MÁRTON

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1957 óta tagja. Egyesületi üzemi összekötőként igen aktív volt, a textilvegyszer és kolorista szakosztályban ill. a selyem szakosztályban tevékenykedett hosszú évekig.

Széleskörű szakmai ismereteit készséggel adta tovább, többek között a Könnyűipari Módszertani és Továbbképző Intézet gondozásában megjelent mester-szakmunkás- és művezető-továbbképző jegyzetek készítésében is részt vett.

L

Lázár Károly 1935-ben született Budapesten. A budapesti I. sz. Textilipari Technikum (ez volt a későbbi Bolyai János Textilipari Szakközépiskola elődje) elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán 1958-ban a textiltechnológia szakon szerzett gépészmérnöki oklevelet.

Diplomavédése után a Vékássy Alajos vezette Könnyűipari – későbbi nevén Textiltechnológia és Könnyűipari – Tanszéken lett tanársegéd, majd adjunktus, és részt vett a tanszék oktató és kutató munkájában, mindvégig elsősorban a kötőiparhoz kapcsolódó szakterületeken. 1967-ben váltott és a Habselyem Kötöttárugyárban kezdett dolgozni, először mint technológus, később mint a kelmetechnológiai osztály vezetője, 1986-tól a vállalat fejlesztési főmérnöke, 1988-tól 1990-ig mint műszaki igazgató.

LÁZÁR KÁROLY

1990-ben az akkor alapított RoyalTee-Hódiköt Textil Kft.-hez, egy magyar-amerikai kötőipari vegyesvállalathoz lépett be, mint termelési igazgató; ezt a munkakört 1992-ig töltötte be. Ezt követően a Pri-Man Kft.-nél ill. az Állami Privatizációs és Vagyonkezelő Rt.-nél dolgozott privatizációs menedzserként.

2000. január 1. óta nyugdíjas egyéni vállalkozóként szakértői és szakfordítói tevékenységet végez a textil- és a textilruházati ipar területén.

Pályája során a Budapesti Műszaki Egyetemen kívül a Magyar Iparművészeti Főiskolán, a Könnyűipari Műszaki Főiskolán és a szakmunkásképzésben is folytatott oktatási tevékenységet. Szerzője ill. társszerzője egy egyetemi és több szakközépiskolai tankönyvnek.

LÁZÁR KÁROLY

1964-ben Olaszországban,
1970/1971-ben Nagy-Britanniában
ösztöndíjas tanulmányúton
tanulmányozta a textilipari oktatás
kérdéseit és a korszerű gyártás-
technológiákat felsőoktatási
intézményeknél, kutató intézeteknél,
gyáraknál.

1973–1974-ben a Budapesti Műszaki
Egyetemen kötő- és konfekciósipari
szakmérnöki oklevelet szerzett.

Munkájához kapcsolódóan rendszeresen
részt vett különböző szakmai bizottságok
munkájában, amelyeket a Könnyűipari
Minisztérium, a Magyar Szabványügyi
Hivatal, az Országos Műszaki Fejlesztési
Bizottság és más intézmények hívtak
éltre.

1958 óta tagja a Textilipari Műszaki és
Tudományos Egyesületnek, több éve
tagja az egyesület intéző bizottságának,
elnöke az egyesület kötő szakosztályának
és elnöke a Kötőipari Szakemberek
Nemzetközi Szövetsége magyar
tagozatának.

Éveken át szerkesztette a TMTE által
kiadott Kötőipari Szemlét, jelenleg
a Magyar Textiltechnika felelős
szerkesztője.

Nagyszámú publikációja jelent meg
a kötöttárugyártás témakörében bel- és
külföldi szakfolyóiratokban és szakírói
tevékenységét most is folytatja.

Számos előadást tartott textilipari
konferenciákon, kongresszusokon,
ittthon és külföldön egyaránt.

1988-ban a Textilipari Műszaki és
Tudományos Egyesület
Földes Pál Éremmel jutalmazta addigi
tevékenységét, 2007-ben a TMTE
javaslatára Eötvös Loránd-díjjal
tüntették ki.

Ötven éves eredményes mérnöki
munkásságát a Budapesti Műszaki
Egyetem 2008-ban arany díszoklevéllel
ismerte el.

L

Lehr Ferenc 1910-ben született Budapesten. Az érettségi után a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta tanulmányait, gépészmérnöki diplomáját 1933-ban szerezte meg.

Először a Láng Gépgyárban helyezkedett el, pályakezdő mérnökként egy év múlva került kapcsolatba a textiliparral és ez több mint négy évtizedre meghatározta pályafutását. 1934-ben az akkor a Magyar Pamutipar Rt. tulajdonában levő Óbudai Kartonnyomó Gyárában (később Pamutkikészítő-gyárként volt ismert) folytatta tevékenységét. Az óbudai kikészítőüzemben is súlyos károkat okozott a II. világháború.

A háború utáni anyag- és alkatrészhiányos időszakban Lehr Ferenc műszaki irányításával indult meg a helyreállítás és kezdődött meg a termelés. Nevéhez fűződik a nagy múltú óbudai pamutnyomó-kikészítő üzem további korszerűsítése, fejlesztése is.

1948-tól tanította a textilgépészetet és textilvergészetet az Állami Műszaki Főiskolán, majd a Budapesti Műszaki Egyetem textiltechnológiai tanszékén és a Mérnöki Továbbképző Intézetnél.

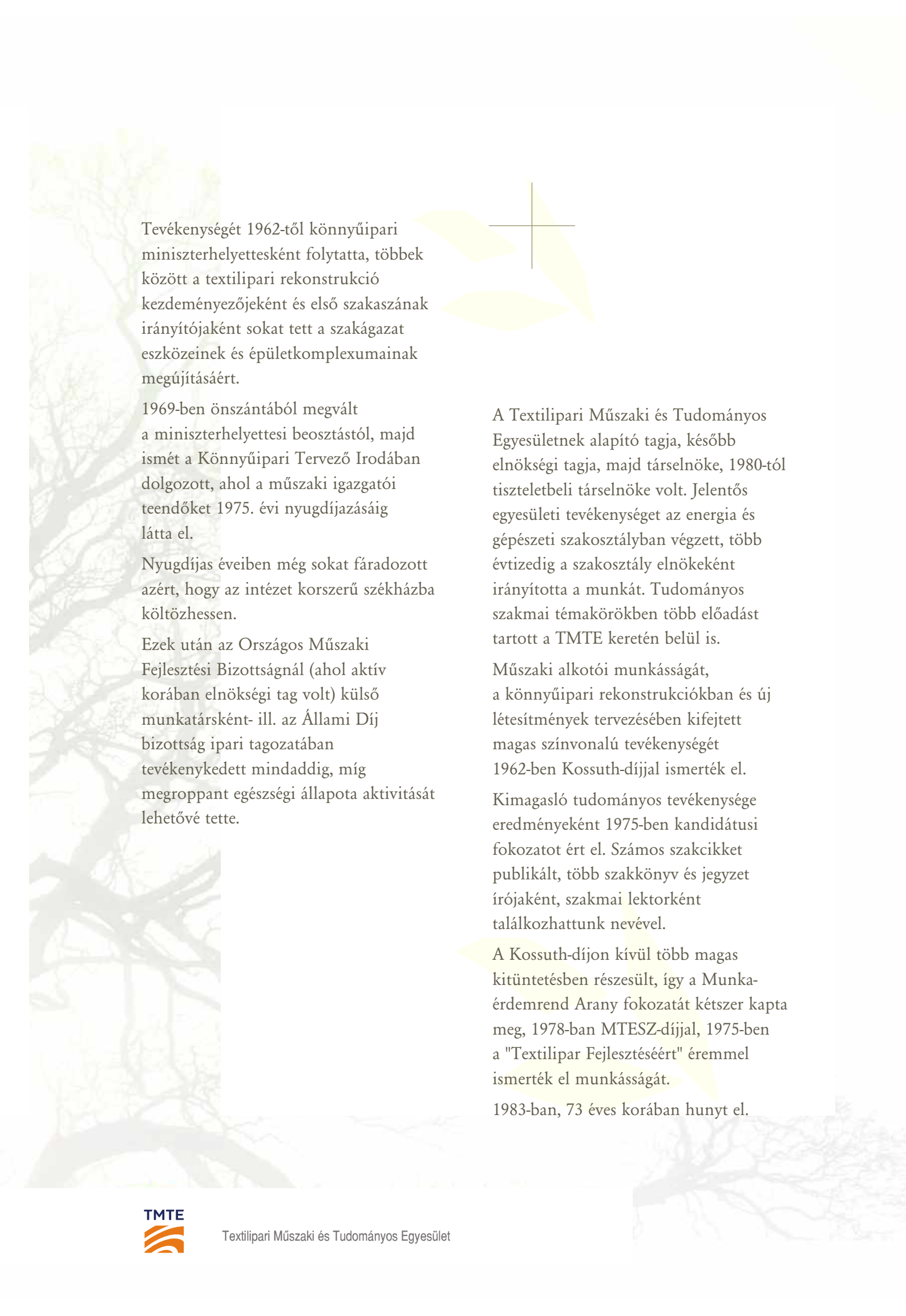
LEHR FERENC

A Könnyűipari Tervező Iroda (KIPTERV) főmérnöki teendőit 1952-től látta el, tízéves ottléte alatt az iroda neves intézménnyé fejlődött.

Kiemelkedő munkásságát fémjelzi az intézetben belüli külön részleg életre hívása és működtetése, amely a könnyűiparban gazdaságosan működtethető légtechnikai és szárítóberendezések fejlesztésére irányult.

Számos len- és kenderipari szárító berendezés tervezése és korszerűsítése fűződik nevéhez, sőt egy magyar gyártmányú feszítőkeretes légszárító gép tervdokumentációja is elkészült vezetésével, bár ez végül nem valósult meg. A KIPTERV tevékenysége kiterjedt a textiliparon kívül a ruha-, a papír- és a bőriparra is, régi üzemek rekonstrukciója mellett újak létrehozásáig egyaránt.

LEHR FERENC

Tevékenységét 1962-től könnyűipari miniszterhelyettesként folytatta, többek között a textilipari rekonstrukció kezdeményezőjeként és első szakaszának irányítójaként sokat tett a szakágazat eszközeinek és épületkomplexumainak megújításáért.

1969-ben önszántából megvált a miniszterhelyettesi beosztástól, majd ismét a Könnyűipari Tervező Irodában dolgozott, ahol a műszaki igazgatói teendőket 1975. évi nyugdíjazásáig látta el.

Nyugdíjas éveiben még sokat fáradozott azért, hogy az intézet korszerű székházba költözhessen.

Ezek után az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságnál (ahol aktív korában elnökségi tag volt) külső munkatársként- ill. az Állami Díj bizottság ipari tagozatában tevékenykedett mindaddig, míg megroppant egészségi állapota aktivitását lehetővé tette.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek alapító tagja, később elnökségi tagja, majd társelnöke, 1980-tól tiszteletbeli társelnöke volt. Jelentős egyesületi tevékenységet az energia és gépészeti szakosztályban végzett, több évtizedig a szakosztály elnökeként irányította a munkát. Tudományos szakmai témakörökben több előadást tartott a TMTE keretén belül is.

Műszaki alkotói munkásságát, a könnyűipari rekonstrukciókban és új létesítmények tervezésében kifejtett magas színvonalú tevékenységét 1962-ben Kossuth-díjjal ismerték el.

Kimagasló tudományos tevékenysége eredményeként 1975-ben kandidátusi fokozatot ért el. Számos szakcikket publikált, több szakkönyv és jegyzet írójaként, szakmai lektorként találkozhattunk nevével.

A Kossuth-díjon kívül több magas kitüntetésben részesült, így a Munka-érdemrend Arany fokozatát kétszer kapta meg, 1978-ban MTESZ-díjjal, 1975-ben a "Textilipar Fejlesztéséért" éremmel ismerték el munkásságát.

1983-ban, 73 éves korában hunyt el.

L

Ligeti Imre 1919-ben született. Meghatározó munkahelye a győri Richards Finomposztógyár volt, hosszú ideig a vállalat vezérigazgatójaként tevékenykedett.

Az 1950-es években a Richardshoz csatolták és helyileg is áttelepítették a Győri Gyapjúfonó és Kikészítő Gyárat, majd jóval később, 1962-ben a soproni Fésűsfonó Gyárat is. 1979-től konfekcióüzemmel bővült a vállalat.

Ligeti Imre vezetésével 1967-ben a vállalat az országban elsőként kezdte a körkötött termékek, valamint a dzsörzé női felsőruházati termékek gyártását. Főleg a szocialista kelet-közép-európai országokba exportáltak, azonban a győri kötött termékek, női felsőruházatok eljutottak az USA-ba, Kínába, Kuvaitba. A Richards több terméke vásárdíjas lett. Négy alkalommal nyerték el a Minőségi Nagydíjat Spanyolországban.

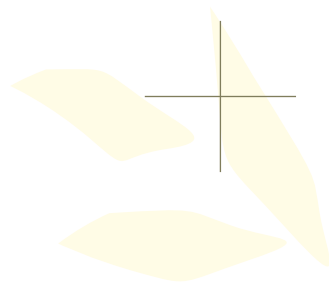
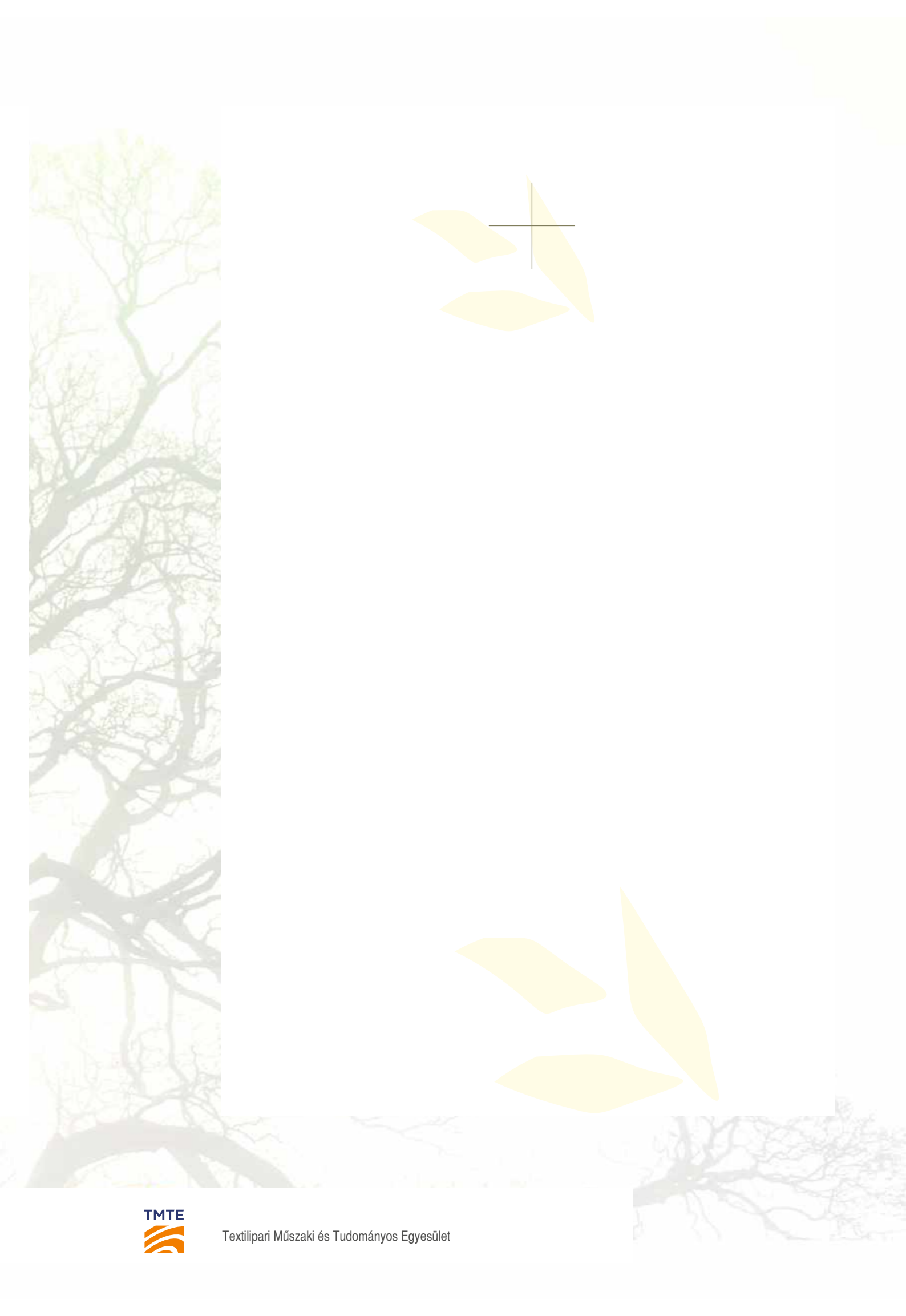
A sikerekben jelentős szerepet vállalt a vezérigazgató, aki büszkén vallotta, hogy a sikeres tevékenység a kollektíva (a vállalat fénykorában több mint 5500-an dolgoztak) érdeme, a folyamatos fejlődés példás összefogással valósult meg.

LIGETI IMRE

Ligeti Imre 1982-ben vonult nyugállományba, azonban 1992-ig minisztériumi megbízásból az iparág szaktanácsadója maradt. Megrendüléssel élte meg egykori virágzó vállalata felszámolását. Utolsó éveiben visszavonulva élt, a családjának szentelte idejét. 2005 nyarán hunyt el.

LIGETI IMRE

Linka Péter 1934. július 4-én született. Középiskoláit elvégezve a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karára iratkozott be, ahol 1958-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet.

Első és egyetlen munkahelye a Soproni Szőnyeggyár (akkori nevén Soproni Posztó- és Szőnyeggyár) volt, ahol először energetikusként, később fonoda üzemvezetőként, majd főmechanikusként dolgozott.

A vállalat önállóvá válásakor, 1971-ben nevezték ki igazgató-helyettesnek, ekkor szerezte meg a gazdasági mérnöki oklevelet is. 1986-ban ő lett a vállalat vezérigazgatója.

Munkája mellett rendszeresen képezte magát és folyamatosan törekedett az idegen nyelvek elsajátítására is.

Határozott, tárgyilagos, önmagával és munkatársaival szemben is igényes, sokirányú felkészültséggel rendelkező vezető volt.

LINKA PÉTER

Vállalatánál szerzett tapasztalatait a szakmai és a gazdaság-politikai változások iránti töretlen fogékonysága egészítette ki.

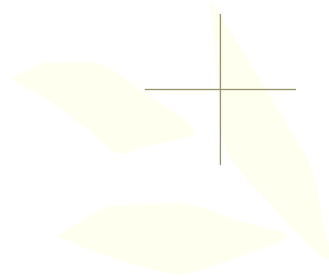
Megkülönböztetett figyelemmel foglalkozott a pályakezdő fiatalokkal és a vezetői utánpótlás kérdésével.

Aktívan segítette és részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában.

Ezt, valamint eredményes gazdasági vezetői munkáját számos kitüntetés ismerte el, többek között Eötvös Loránd-díjat kapott 1992-ben.

1994-ben vonult nyugállományba, 2003. április 14-én hunyt el.

LINKA PÉTER

L

Lukács Jánosné textilvegyész mérnöki oklevelét a Moszkvai Textilipari Egyetem, Kémiai Technológia Szakán 1959-ben szerezte meg.

Szakmai pályafutása a textiliparhoz és az iparirányítás területéhez kapcsolódik. 1959-1963. között a Váci Kötöttárugyár, illetve a Budapesti Harisnyagyár Festőüzem főtechnológusa.

1963-ban került a Könnyűipari Minisztériumba, majd összevonás után 1989-ig az Ipari Minisztériumban dolgozott főelőadói beosztástól főosztályvezető-helyettesi ill. főtanácsosi beosztásig.

A ruházati ipar, majd a könnyűipar rövid és középtávú piaci és termelés-politikai koncepcióinak kidolgozása, koordinálása, iparági nemzetközi kapcsolatok szervezése volt a fő feladata. 1989-92. időszakban a Budaprint Pamutnyomóipari Vállalat befektetési igazgatója.

1992-től egyéni vállalkozóként szakértői tevékenységet folytat, emellett szakmai tolmács és fordító cseh, német orosz és ukrán nyelven.

LUKÁCS JÁNOSNÉ

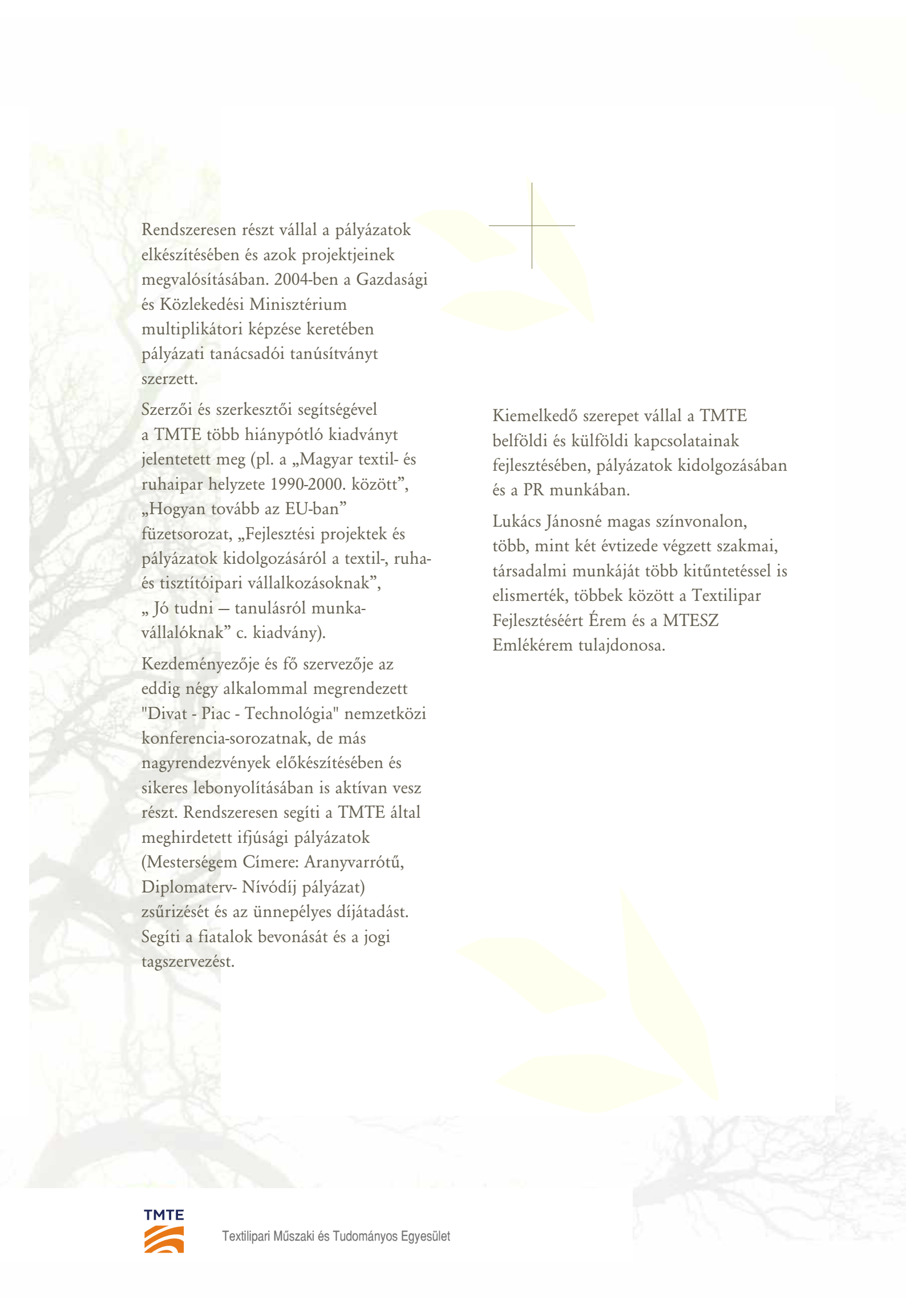
A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1960-tól tagja. Az 1974-ben megalakított Ipargazdasági Szakosztály vezetőségi tagja, 1988-tól a Szakosztály elnöke. A TMTE Küldöttközgyűlése 1998-ban, majd 2002-ben és 2006-ban újra az Egyesület főtitkár-helyettesévé választotta.

Szakmai „hobbija” a divat és a textil- és ruhaipar kölcsönhatásainak és gazdasági folyamatainak elemzése.

Számos, e területen kidolgozott hazai és nemzetközi szakmai tanulmány és cikk szerzője, társszerzője.

Iparirányítási és vezetői tapasztalataival, szakértői ismereteivel évtizedek óta segíti a TMTE-ben folyó szakmai-társadalmi munkát.

LUKÁCS JÁNOSNÉ

Rendszeresen részt vállal a pályázatok elkészítésében és azok projektjeinek megvalósításában. 2004-ben a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium multiplikátori képzése keretében pályázati tanácsadói tanúsítványt szerzett.

Szerzői és szerkesztői segítségével a TMTE több hiánypótló kiadványt jelentetett meg (pl. a „Magyar textil- és ruhaipar helyzete 1990-2000. között”, „Hogyan tovább az EU-ban” füzet sorozat, „Fejlesztési projektek és pályázatok kidolgozásáról a textil-, ruha- és tisztítóipari vállalkozásoknak”, „Jó tudni – tanulásról munka-vállalóknak” c. kiadvány).

Kezdeményezője és fő szervezője az eddig négy alkalommal megrendezett "Divat - Piac - Technológia" nemzetközi konferencia-sorozatnak, de más nagyrendezvények előkészítésében és sikeres lebonyolításában is aktívan vesz részt. Rendszeresen segíti a TMTE által meghirdetett ifjúsági pályázatok (Mesterségem Címere: Aranyvarrótű, Diplomaterv- Nívódíj pályázat) zsűrizését és az ünnepélyes díjátadást. Segíti a fiatalok bevonását és a jogi tagszervezést.

Kiemelkedő szerepet vállal a TMTE belföldi és külföldi kapcsolatainak fejlesztésében, pályázatok kidolgozásában és a PR munkában.

Lukács Jánosné magas színvonalon, több, mint két évtizede végzett szakmai, társadalmi munkáját több kitüntetéssel is elismerték, többek között a Textilipar Fejlesztéséért Érem és a MTESZ Emlékérem tulajdonosa.

M

A Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán vörös diplomával végzett. 1964-től 1966-ig a Felsőfokú Könnyűipari Technikum Ruhaiipari tanszékének oktatója lett, tanársegédi, majd adjunktusi beosztásban.

1966-tól 1973-ig a Magyar Selyemipar Vállalatnál (MSV), a Hungária Jacquard-szövőgyárban a szövődei állami nagyberuházás előkészítésével foglalkozott, majd megbízták a szövőde gyáregység vezetésével. Később a kilenc telephelyes MSV termelését irányította főosztályvezetői beosztásban.

1973-ban került az akkori Könnyűipari Minisztériumba, ahol 1980-ig különböző vezető beosztásokban dolgozott.

1976–1977-ben az államtitkár műszaki titkára volt. 1977-ben a Budapesti Műszaki Egyetem gazdasági mérnök szakán kitüntetéses oklevelet szerzett.

1989 és 1990 között az Ipari Minisztérium feldolgozóipari főosztályát vezette, amely a vegyipar, a gépipar, az elektronikai ipar és a könnyűipar területét foglalta magában.

A rendszerváltás után az iparpolitikai főosztály, majd az ipargazdasági főosztály vezetőjeként dolgozott.

1995-ben miniszteri tanácsosi rangban a miniszteri kabinet tagja volt.

MÁNDOKY LÁSZLÓ

1995-től 2003-ig, nyugállományba vonulásáig a Gazdasági Minisztérium kereskedelemfejlesztési és befektetés-ösztönzési főosztályán közigazgatási főtanácsadóként tevékenykedett.

Munkásságát számos bel- és külföldi tudományos intézetnél készített tanulmány is fémjelzi.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület által szervezett konferenciákon rendszeresen tartott szakmai előadásokat. 2000-ben Eötvös Loránd-díjjal, 2003-ban a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki..

MÁNDOKY LÁSZLÓ

M

Markó Péterné Sándor Mária
1942. december 24-én született Békés-
szentandrásan. A Bolyai János Fonó-,
Szövő- és Hurkolóipari Technikumban
érettségizett és szerzett technikus
oklevelet 1961-ben. Első munkahelye
a Budapesti Harisnyagyár volt, ahol
kötőként, majd a mechanikai műhelyben
dolgozott. A Budapesti Harisnyagyár
társadalmi tanulmányi ösztöndíjasaként
tanult tovább a Budapesti Műszaki
Egyetemen gépészmérnöki karán, ahol
1967-ben a textiltechnológia szakon
végzett.

Az egyetem elvégzése után 7 éven át
a Budapesti Harisnyagyárban mint
gépészmérnök dolgozott és a vállalat
rekonstrukciós beruházásai közül –
önálló feladatként – a nagybányai gyár
beruházásánál a létesítményfelelősi
teendőket látta el.

1974-ben a Budapesti Műszaki
Egyetemen kötő- és konfekcióipari
szakmérnöki oklevelet szerzett.

1974-től a Könnyűipari Minisztérium
ruházati főosztályán a kötőipar
főmérnökeként az iparág fejlesztési
kérdéseivel foglalkozott.

MARKÓ PÉTERNÉ

A ipari tárca átszervezésétől, 1981-től az
Ipari Minisztérium könnyűipari szak-
értői csoportjának főmunkatársa volt.
1983-ban a Budapesti Finomkötöttáru-
gyár műszaki vezérigazgató-helyettesének
nevezték ki. Kezdeményezésére a vállalat
radikális szervezeti megújulása kezdődött
meg. Amikor 1989-től a korábbi nagy-
vállalat részekre bomlott, ezek egy
részének igazgatói teendőit látta el.

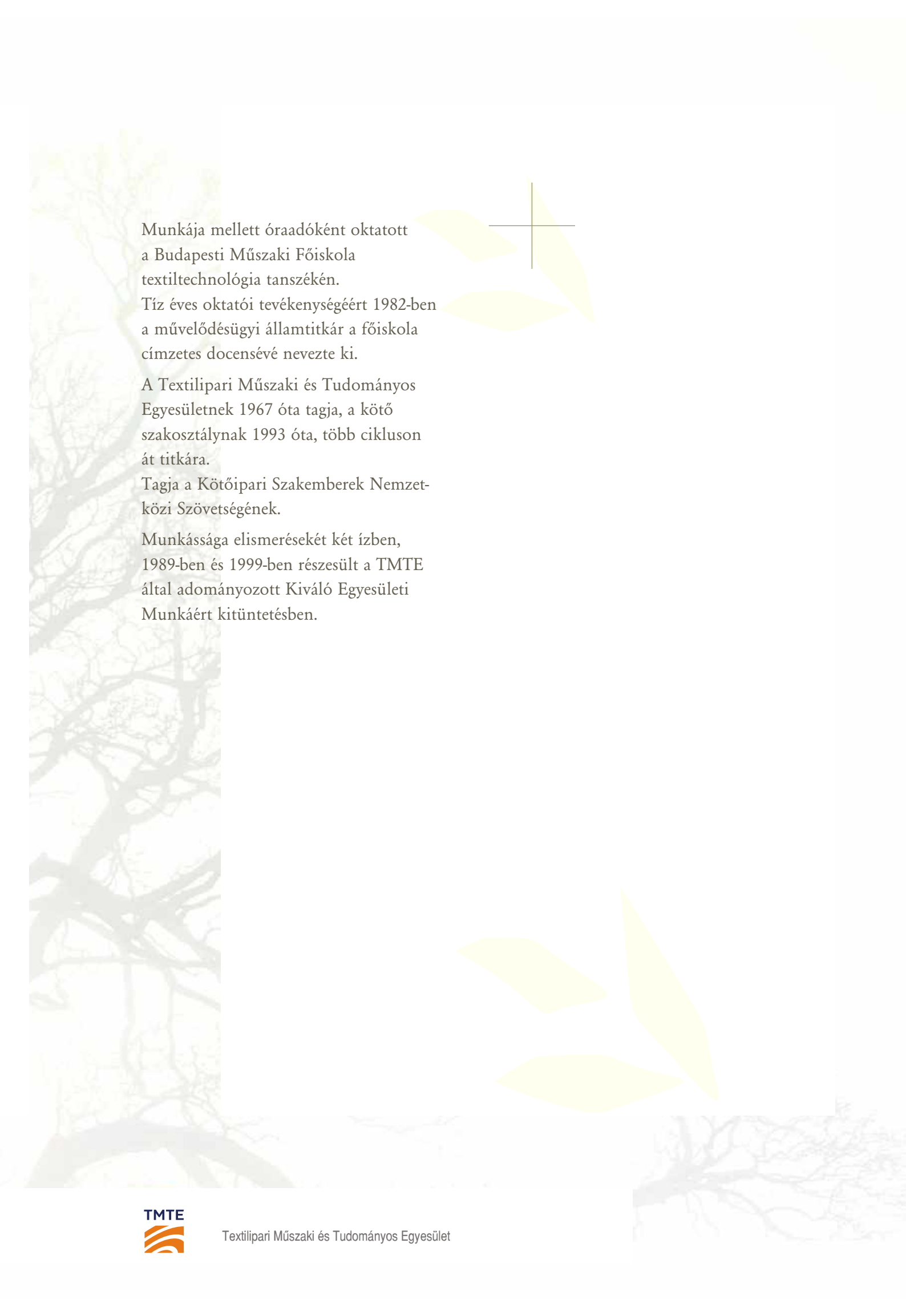
1990-től a saját alapítású Martex Kft.
ügyvezetője volt.

1995-ben nyugállományba vonult, de
még ugyanebben az évben elvállalta
a Senior Váci Kötöttáru-gyár műszaki és
gazdasági igazgatói munkakörét, amit
1999-ig, a gyár megszűnéséig látott el.

Azóta ismét a Martex Kft.

ügyvezetőjeként tevékenykedik.

MARKÓ PÉTERNÉ

Munkája mellett óraadóként oktatott
a Budapesti Műszaki Főiskola
textiltechnológia tanszékén.

Tíz éves oktatói tevékenységéért 1982-ben
a művelődésügyi államtitkár a főiskola
címzetes docensévé nevezte ki.

A Textilipari Műszaki és Tudományos
Egyesületnek 1967 óta tagja, a kötő
szakosztálynak 1993 óta, több cikluson
át titkára.

Tagja a Kötőipari Szakemberek Nemzet-
közi Szövetségének.

Munkássága elismeréseket két ízben,
1989-ben és 1999-ben részesült a TMTE
által adományozott Kiváló Egyesületi
Munkáért kitüntetésben.

M Marosi József 1929-ben született Kaposváron. Középiskolai tanulmányait a veszprémi Piarista Gimnáziumban kezdte, majd a Kaposvári Gimnáziumban érettségizett. A Budapesti Műszaki Egyetemen okl. vegyészmérnökként végzett, diplomamunkáját a gyapjú-színezés termodinamikája tárgyában készítette. Később textilvegyész szakmérnök képesítést szerzett.

A Magyar Gyapjufonó- és Szövőgyárban helyezkedett el. Szakmunkás feladatok ellátása után a helyi laboratórium létrehozásával bízták meg. Az üzemi elvárásoknak maradéktalanul és magas színvonalon tett eleget, így gyorsan felfigyeltek szaktudására és szervező-készségére.

1953-tól a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum szaktanáraként működött több évtizeden át. A textilvegyipari szakágazat hallgatóinak laboratóriumi gyakorlatát és a tanműhelyi képzését mindennemű előzmény nélkül szervezte meg. Ebbe nemcsak a feladatok kidolgozása, a jegyzet összeállítása tartozott, hanem az eszközháttér megteremtése is.

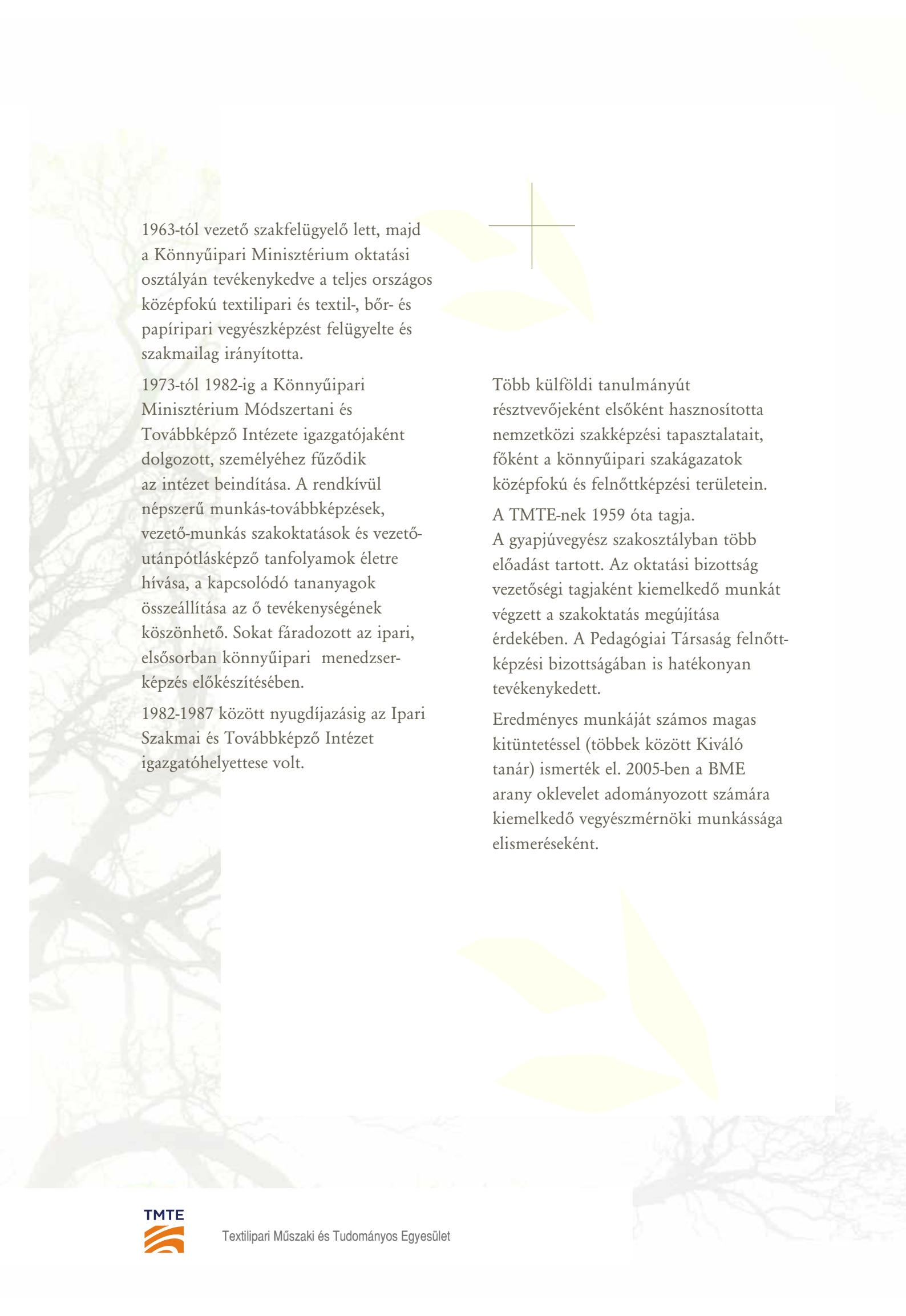

MAROSI JÓZSEF

A később szakközépiskolaként működő intézményben is tanított 1987-ig, főként alkalmazott szerves kémiát (szálasanyag- és színezékkémiát) és fizikai kémiát, ill. meghatározóan textilvegyipari kémiai technológiát oktatott és vezette a laboratóriumi gyakorlatokat. Nevéhez fűződik a korszerű textilkémiai laboratóriumi feladatlap-rendszer kidolgozása és bevezetése, valamint a technikus minősítő képzés vizsgarendszerének kidolgozása is.

Számos előadást tartott szakmai és szakoktatási témakörben. Nagyszámú cikket publikált különböző szakfolyóiratokban. Több technikumi ill. szakközépiskolai tankönyv szerzője, szerkesztője, ezeket ma is rendszeresen használják a képzések során.

MAROSI JÓZSEF

1963-tól vezető szakfelügyelő lett, majd a Könnyűipari Minisztérium oktatási osztályán tevékenykedve a teljes országos közép fokú textilipari és textil-, bőr- és papíripari vegyész képzést felügyelte és szakmailag irányította.

1973-tól 1982-ig a Könnyűipari Minisztérium Módszertani és Továbbképző Intézete igazgatójaként dolgozott, személyéhez fűződik az intézet beindítása. A rendkívül népszerű munkás-továbbképzések, vezető-munkás szakoktatások és vezető-utánpótlás képző tanfolyamok életre hívása, a kapcsolódó tananyagok összeállítása az ő tevékenységének köszönhető. Sokat fáradozott az ipari, elsősorban könnyűipari menedzserképzés előkészítésében.

1982-1987 között nyugdíjazásig az Ipari Szakmai és Továbbképző Intézet igazgatóhelyettese volt.

Több külföldi tanulmányút résztvevőjeként elsőként hasznosította nemzetközi szakképzési tapasztalatait, főként a könnyűipari szakágazatok közép fokú és felnőttképzési területein.

A TMTE-nek 1959 óta tagja.

A gyapjúvegyész szakosztályban több előadást tartott. Az oktatási bizottság vezetőségi tagjaként kiemelkedő munkát végzett a szakoktatás megújítása érdekében. A Pedagógiai Társaság felnőttképzési bizottságában is hatékonyan tevékenykedett.

Eredményes munkáját számos magas kitüntetéssel (többek között Kiváló tanár) ismerték el. 2005-ben a BME arany oklevelet adományozott számára kiemelkedő vegyészmérnöki munkássága elismeréseként.

M

Marton János Mosonban született
1925. január 8-án.

Fém-, Fa- és Textilipari középiskolát
végzett Győrben, a textilipari szakon.
Diplomát és doktorátust a Politikai
Főiskolán szerzett.

A középiskola befejezése után 1943-ban
állt munkába a Gráb gyárban
textilminta-tervezőként. Később ugyanitt
a fonoda üzemvezetője lett.

1957-ben került a Győri Fonodába
igazgatónak. 1952-ben a Győri Fonoda és
a Győri Textilművek Győri Textilipari
Vállalat néven egyesült, Marton János itt
dolgozott műszaki igazgatói
munkakörben, majd 1968-tól 1975 végéig
– nyugállományba vonulásáig – a cég
igazgatója volt. (1974-től a cég neve
Rábatext Győri Textilipari Vállalatra
változott.)

Műszaki igazgatóként és a vállalat első
számú vezetőjeként is kezdeményezője és
vezető személyisége volt a Győri
Textilipari Vállalat fejlesztési koncepciója
kidolgozásának és megvalósításának.

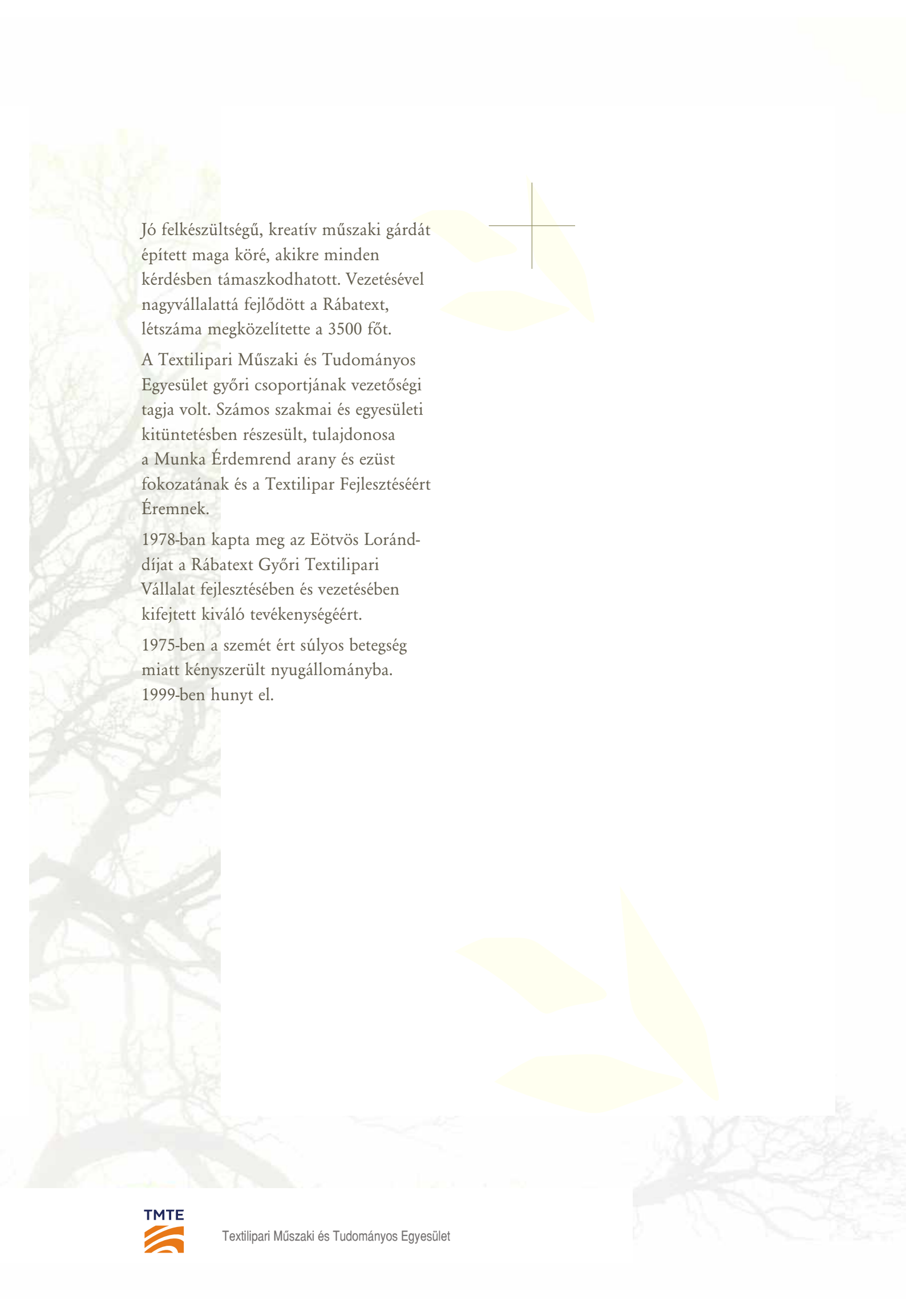
MARTON JÁNOS

A vállalat megújította szervezetét,
felújított és új épületeibe modern fonó-
és szövőgépeket telepítettek.

Új technológiák bevezetésével korszerű,
magas használati értékű termékek
gyártását kezdték meg. Ehhez az
időszakhoz fűződik a tarkánszőtt
textíliák gyártási hátterének meg-
alapozása, főleg az ing-, blúz-, ágynemű-
és ruhaanyagok gyártásának területén.

A kor adottságait kihasználva külföldi
kooperációk révén is formálta a cég
sorsát, a korszerűsítésnek ezt a formáját
is igénybe vette a fejlődés ütemének
növelésére. Az osztrák Getzner céggel
kötött megállapodás alapján a Rábatext
átvette az osztrákok gyártási
tapasztalatait és technológiáját, szervezési
és ellenőrzési módszereit.

MARTON JÁNOS

Jó felkészültségű, kreatív műszaki gárdát épített maga köré, akikre minden kérdésben támaszkodhatott. Vezetésével nagyvállalattá fejlődött a Rábatext, létszáma megközelítette a 3500 főt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület győri csoportjának vezetőségi tagja volt. Számos szakmai és egyesületi kitüntetésben részesült, tulajdonosa a Munka Érdemrend arany és ezüst fokozatának és a Textilipar Fejlesztéséért Éremnek.

1978-ban kapta meg az Eötvös Loránd-díjat a Rábatext Győri Textilipari Vállalat fejlesztésében és vezetésében kifejtett kiváló tevékenységéért.

1975-ben a szemét ért súlyos betegség miatt kényszerült nyugállományba.

1999-ben hunyt el.

M Marton József 1944. március 6-án született Győrött. Középiskoláit a Bolyai János Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari Technikumban végezte, és hurkolóipari technikusként érettségizett.

Textilipari pályafutását a Győri Kötöttkesztyűgyárban (a mai Glovita Kesztyű Zrt.-ben) kezdte 1962-ben. Először mint lakatos dolgozott, 1964-től technológus, 1967-től műszaki fejlesztési csoportvezető, 1971-től műszaki osztályvezető, 1975-től főmérnök és igazgatóhelyettes, 1984-től választott igazgató, 1992-től a Glovita Rt. vezérigazgatója, a részvénytársaság igazgatósági tagja, 2005-től pedig a Glovita Kesztyű Zrt. elnök-vezérigazgatója.

Munkája mellett folyamatosan képezte magát: 1969-ben okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen, vállalatfejlesztés-politika, valamint számítógépes vállalatvezetési szimulációs tanfolyamot végzett, felsőszintű készségfejlesztési tréningen vett részt.

MARTON JÓZSEF

Pályafutása során sok kihívással kellett megküzdenie mind műszaki, mind gazdasági téren:

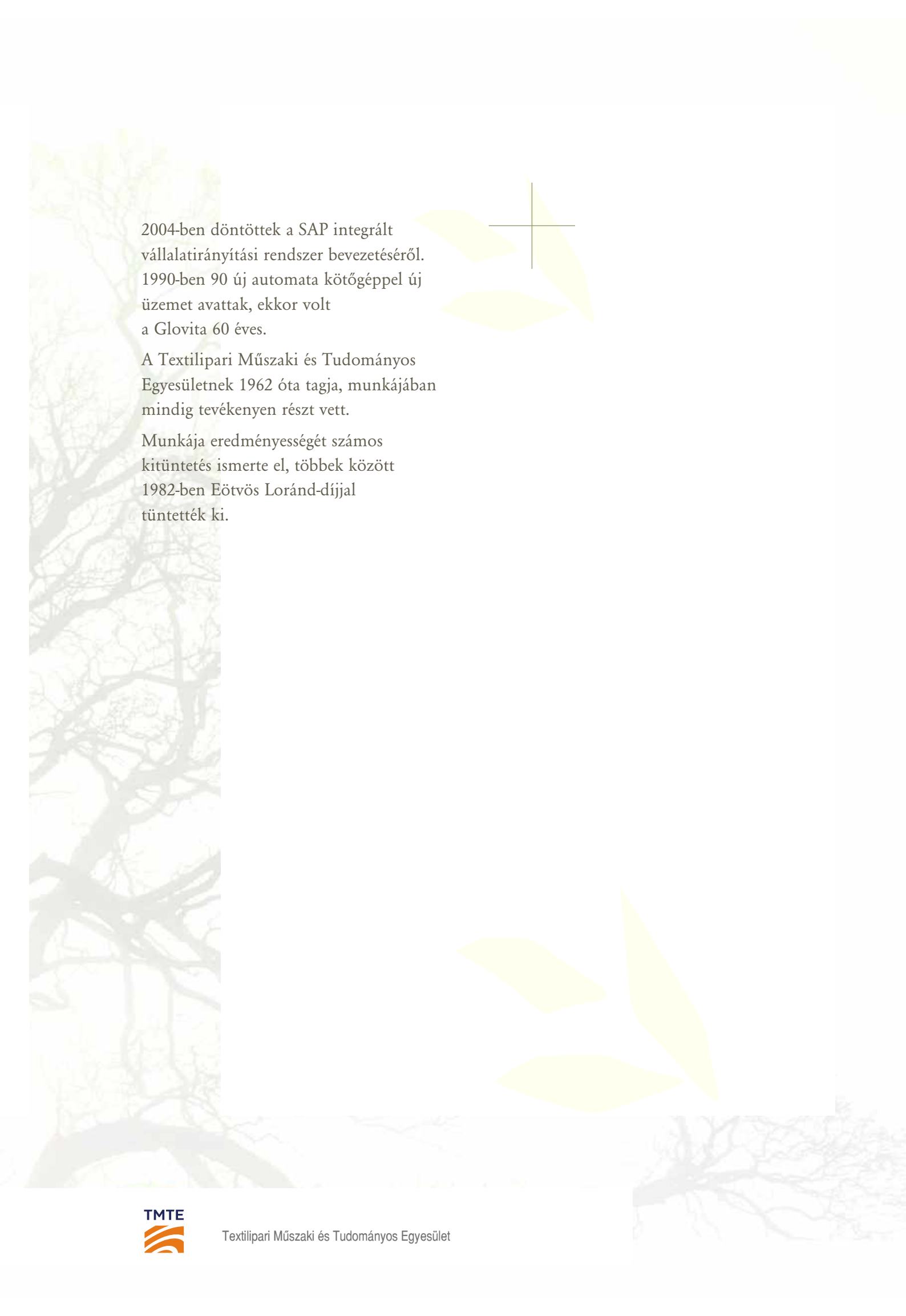
1974-ben a bőrkesztyűbélés-gyártás kötési automatizálását japán kötőgépekkel oldották meg; 1978-ban a szabott-varrott munkavédelmi kesztyűk gyártását japán automata gépeken idomban kötési technológiára váltották át.

Az új generációs munkavédelmi kesztyűk gyártását Európában először a Glovita vezette be.

A termelékenység nyolcszorosára növekedett, az anyagmegtakarítás 40 %-os volt.

1984-ben a kor követelményeinek már nem megfelelő nagyszámítógépes rendszert felszámolták és személyi számítógépes rendszert vezettek be.

MARTON JÓZSEF

2004-ben döntöttek a SAP integrált vállalatirányítási rendszer bevezetéséről. 1990-ben 90 új automata kötőgéppel új üzemet avattak, ekkor volt a Glovita 60 éves.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1962 óta tagja, munkájában mindig tevékenyen részt vett.

Munkája eredményességét számos kitüntetés ismerte el, többek között 1982-ben Eötvös Loránd-díjjal tüntették ki.

M Esztergomban született 1956-ban. A gimnáziumot a nyergesújfalui Irinyi János Gimnáziumban végezte. Érettségi után Budapesten a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, a textiltechnológia szak kötő-hurkoló tagozatán folytatta tanulmányait, szakdolgozata témája a különbözőképpen színezett terjedelmesített poliamidfonalak tulajdonságainak vizsgálata volt. Ennek rövid kivonata 1979-ben a Magyar Textiltechnikában is megjelent.

Főiskolai tanulmányai befejeztével a Győri Kötöttkesztyűgyárban kezdett dolgozni. A gyakornoki időt követően, ami alatt megismerte a kesztyűgyártás teljes folyamatát a győri és a vállalathoz tartozó celldömölki gyárban is, a győri gyár technológia és gyártmányfejlesztési osztályán dolgozott, technológusként. Miután összeházasodtak a gyár főmérnökével, Martonné munkahelyet változtatott és a Gardénia Függönygyárban folytatta pályáját.

Itt akkor jelentkezett nagyobb igény a konfekcionált függönyökre és így a megalakuló konfekcióüzem vezetése lett a feladata.

1987-ben meghívták a Rejtő Sándor Textilipari Iskolába tanítani. Az iskola megszűnéséig tanította ott a kötéstecnológiát, kötéstant és anyagismeretet.

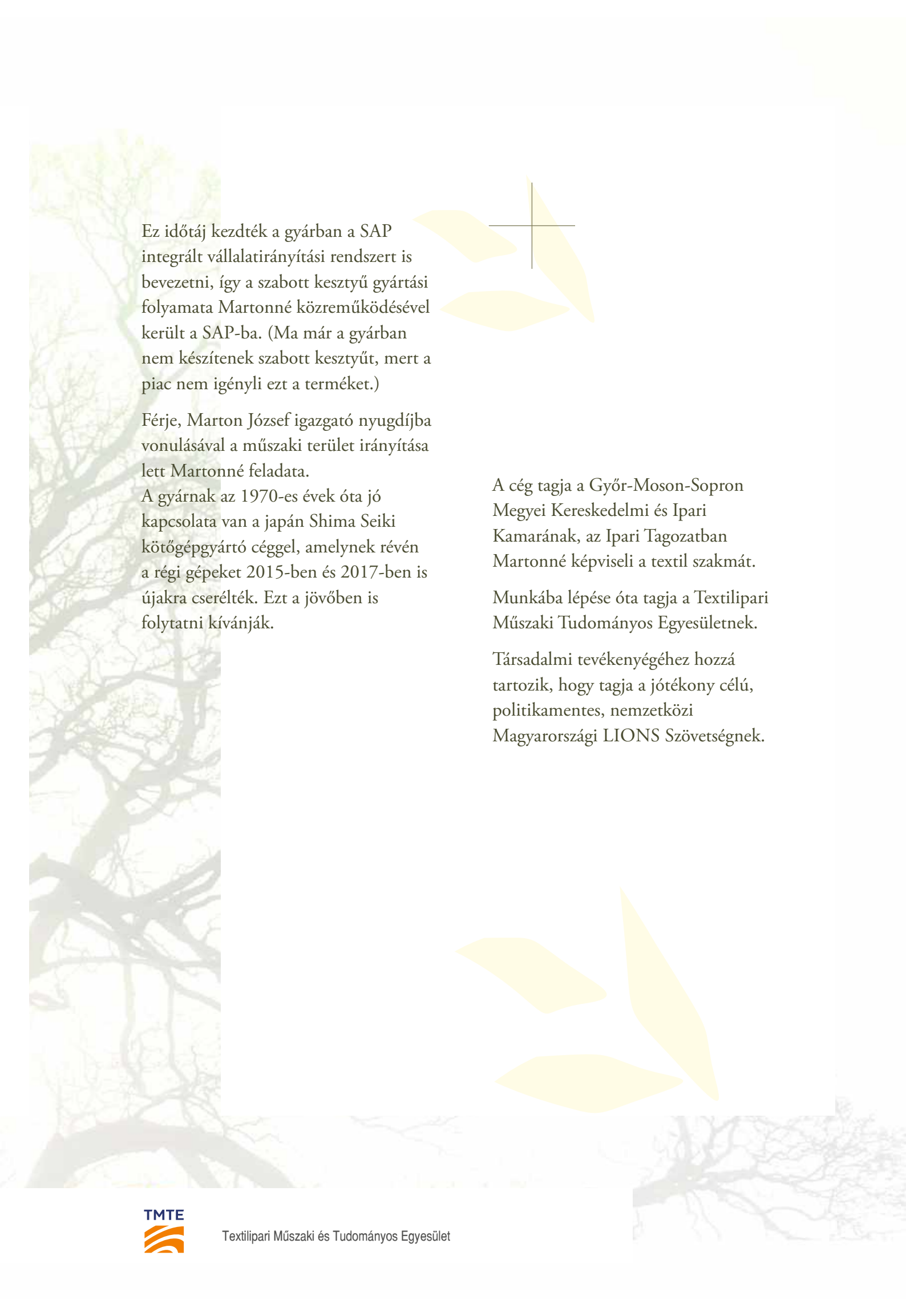

MARTON JÓZSEFNÉ SÜMEGI MARGIT

Pályájának kezdetén több fiatal kollégájával együtt részt vett a Fiatal Műszakiak és Közgazdászok Tanácsa versenyein, amelyet az akkor még meglévő másik két – budapesti ill. szegedi – textilipari középiskolával felváltva rendeztek.

Sajnos a nagy iskolabezárások nem kerültek el a Rejtő Sándor iskolát sem. Amikor egyértelmű lett, hogy nem folytatódik a textiles képzés, akkor visszament a kesztyűgyárba, ami időközben felvette a Glovita Kötöttkesztyűgyár nevet. Mivel a szabott kesztyű iránti igény csökkent, úgy döntöttek, hogy behozzák Győrbe a teljes gyártást Celldömölkéről.

MARTON JÓZSEFNÉ SÜMEGI MARGIT

Ez időtáj kezdték a gyárban a SAP integrált vállalatirányítási rendszert is bevezetni, így a szabott kesztyű gyártási folyamata Martonné közreműködésével került a SAP-ba. (Ma már a gyárban nem készítenek szabott kesztyűt, mert a piac nem igényli ezt a terméket.)

Férje, Marton József igazgató nyugdíjba vonulásával a műszaki terület irányítása lett Martonné feladata.

A gyárnak az 1970-es évek óta jó kapcsolata van a japán Shima Seiki kötőgépgyártó céggel, amelynek révén a régi gépeket 2015-ben és 2017-ben is újakra cserélték. Ezt a jövőben is folytatni kívánják.

A cég tagja a Győr-Moson-Sopron Megyei Kereskedelmi és Ipari Kamarának, az Ipari Tagozatban Martonné képviseli a textil szakmát.

Munkába lépése óta tagja a Textilipari Műszaki Tudományos Egyesületnek.

Társadalmi tevékenységéhez hozzá tartozik, hogy tagja a jótékony célú, politikamentes, nemzetközi Magyarországi LIONS Szövetségnek.

M Máthé Csabáné dr. Poros Katalin.
1965-ben vegyész oklevelet szerzett
az ELTE Természettudományi Karán.
1970-ben műszálgártó szakmérnökként
végzett a BME Vegyészmérnöki Karon,
majd ugyanott 1976-ban műszaki
doktori címet nyert el.

1989-ben nemzetközi marketing szak-
üzemgazdász oklevelet szerzett
a Külkereskedelmi Főiskolán. 1983-ban
ösztöndíjas továbbképzésen vett részt
az NSZK-ban (Textilinstitut Aachen).

Szakmai pályafutása a vegyiszálgártás
szakterületén át összefonódott
a textilipari gyártmányfejlesztéssel és
kutatás-fejlesztéssel.

A Magyar Viscosagyárban kutató-
mérnökként kezdte 1965-ben, majd
1975-84-ig a Magyar Viscosagyár Műszaki
Fejlesztési Főosztályán, mint osztály-
vezető gyártmányfejlesztéssel,
az új termékek – polipropilén és
bikomponens szálak – piaci
bevezetésével, fejlesztő beruházások
előkészítésével foglalkozott.

Vezetője volt a cég szálgártó kísérleti
üzemének. 1984-87 között a Poliamid
gyáregység főmérnöke, feladata
a technológia, a minőségirányítás,
gyártmányfejlesztés és beruházások
irányítása.

MÁTHÉ CSABÁNÉ DR.

Pályája során folyamatosan munka-
kapcsolatban volt a cég termékeit
használó textilipari vállalatokkal és
módja volt személyes tapasztalatgyűjtésre
külföldi, elsősorban az európai országok
textilipari vállalatainál is.

1987-89 között az Országos Műszaki
Fejlesztési Bizottság Könnyűipari
Szaktitkárságát vezette és részt vett a K+F
Infrastruktúra Program irányításában is.
1989-96 között ismét a Magyar Viscosa
RT-hez került értékesítési vezetői
beosztásba. Az 1996-98-as években
a Zoltek RT. vezérigazgató-helyetteseként
a marketing és az értékesítés felelőse.
1993-98 között ellátta a Magyar Viscosa
RT ill. a Zoltek RT. képviselét a
Vegyiszálgártók Európai Szövetségében
(CIRFS).

MÁTHÉ CSABÁNÉ DR.

1999-től szakmai ismereteit és tapasztalatait egyéni vállalkozóként műszaki-és marketing tanácsadás formájában kamatoztatja elsősorban a textilipar és a műanyagipar területén.

1972-ben lett tagja a TMTE-nek, illetve a Magyar Viscosagyár üzemi csoportjának.

1989-ben az intéző bizottság tagjai sorába választotta, 1994-óta a TMTE főtitkára.

Kezdeményezésére indultak el 2000-től a Műszaki Textil Fórumok, amelyek megrendezését azóta is irányítja. 2006-ban vezetője lett az újonnan alakult Műszaki Textil Műhelynek.

Kiemelkedő tevékenységet fejt ki a szakterület Európai Unió csatlakozásra való felkészítésében. Személyesen is számos felkészítő programot vezetett és közreműködött a TMTE szakmai anyagainak elkészítésében.

2005 óta a Magyar Könnyűipari Szövetség szakértőjeként ellátja az EU textiliparral foglalkozó szakmai szövetségében (Euratex) a magyar tagszervezet szakmai képviseletét.

Szakértőként részt vesz a szakmai anyagok véleményezésében, a döntést követő közlemények és információk közvetítésében a hazai textil- és ruhaipari tagvállalatok és szakemberek felé.

Széleskörű szakmai tájékozottságával rendszeresen tart előadásokat szakmai rendezvényeken, képzési programokon.

Tagja volt a Len-Kender-Vegyiszállipari Tájékoztató szerkesztőbizottságának.

1985 óta a Magyar Textiltechnika folyóirat szerkesztőbizottságának tagja, a 'nyersanyagok és fonalgyártás' rovat vezetője.

Az Euratex-ben végzett munkája alapján a TMTE Híradó, a Magyar Textiltechnika, és a Textil Fórum Unióval kapcsolatos híryanagának szerzője.

M 1929. február 28-án született Budapesten. A kötő szakmát már gyermekkorában, a család kötő üzemében megismerte és megszerette. Az érettségi vizsga letétele után itt lett kötő tanuló, majd kötő segéd. 1949-ben felvették a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karára, ahol 1953-ban a textilgépész szakon szerzett mérnöki oklevelet.

Mérnökként első munkahelye a Váci Kötöttárugyár volt, de rövidesen meghívást kapott a Budapesti Műszaki Egyetem II. Textiltechnológia Tanszékére, ahol akkor a kötő- és konfekcióipar oktatása folyt. Innen 1955-ben az akkor alakult Kötszövőipari Mintázó Üzembe helyezték át, itt a kötőipar műszaki tájékoztató szolgálatánál angol és német szakfolyóiratok cikkeinek fordításait végezte és részt vett a mintagyártási feladatok kidolgozásában is. 1957-ben kinevezték a kötő üzemrész osztály-vezetőjévé, de emellett vezette az iparági gyártmányfejlesztési csoportot is, amelynek feladata a kötő ipárhoz tartozó vállalatok gyártmányfejlesztési munkájának irányítása volt.

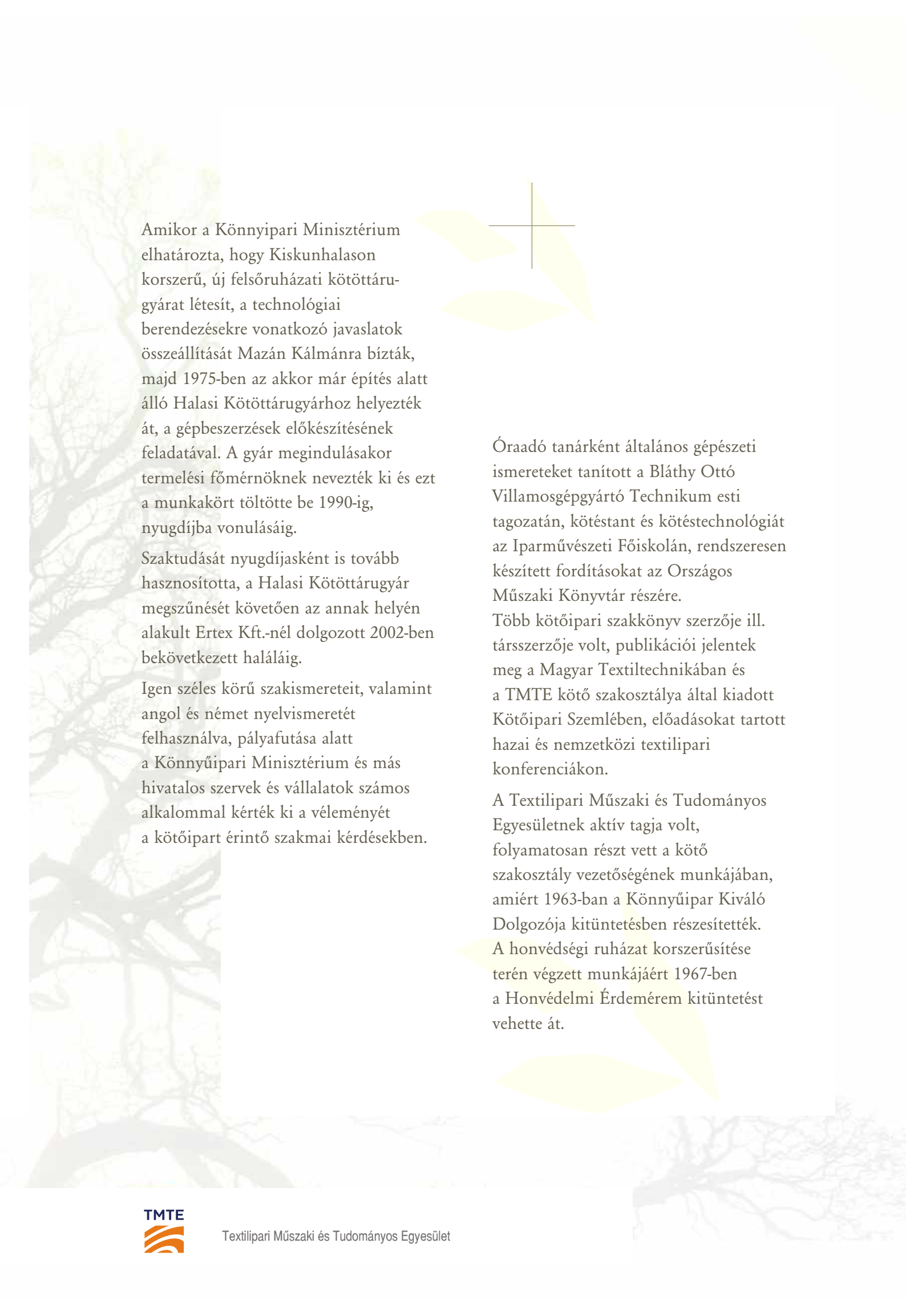
MAZÁN KÁLMÁN

A Kötszövőipari Mintázó Üzem 1963-ban megszűnt, ekkor Mazán Kálmánt a Textilipari Kutató Intézethez (TKI) helyezték át és a kötő osztály vezetésével bízták meg.

Innen 1965-ben a Hungarotex Textilkülkereskedelmi Vállalat műszaki fejlesztési osztályára került, ahol az exportfejlesztések elősegítését célzó iparfejlesztési-beruházások kérdéseivel foglalkozott, de emellett másodállásban megtartotta a TKI-ben is korábbi beosztását.

A Hungarotex után útja 1970-ben a Hódmezővásárhelyi Divatkötöttárugyárhoz (HÓDIKÖT) vezetett. Itt műszaki-gazdasági tanácsadóként a vállalati rekonstrukció elvi előkészítése és a gépbeszerzésekre vonatkozó javaslatok kidolgozása volt a feladata.

MAZÁN KÁLMÁN

Amikor a Könnyipari Minisztérium elhatározta, hogy Kiskunhalason korszerű, új felsőruházati kötöttáru-gyárat létesít, a technológiai berendezésekre vonatkozó javaslatok összeállítását Mazán Kálmánra bízta, majd 1975-ben az akkor már építés alatt álló Halasi Kötöttárugyárhoz helyezték át, a gépbeszerzések előkészítésének feladatával. A gyár megindulásakor termelési főmérnöknek nevezték ki és ezt a munkakört töltötte be 1990-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Szaktudását nyugdíjasként is tovább hasznosította, a Halasi Kötöttárugyár megszűnését követően az annak helyén alakult Ertex Kft.-nél dolgozott 2002-ben bekövetkezett haláláig.

Igen széles körű szakismereteit, valamint angol és német nyelvismeretét felhasználva, pályafutása alatt a Könnyűipari Minisztérium és más hivatalos szervek és vállalatok számos alkalommal kérték ki a véleményét a kötőipart érintő szakmai kérdésekben.

Óraadó tanárként általános gépészeti ismereteket tanított a Bláthy Ottó Villamosgépgyártó Technikum esti tagozatán, kötéstant és kötéstechológiát az Iparművészeti Főiskolán, rendszeresen készített fordításokat az Országos Műszaki Könyvtár részére.

Több kötőipari szakkönyv szerzője ill. társszerzője volt, publikációi jelentek meg a Magyar Textiltechnikában és a TMTE kötő szakosztálya által kiadott Kötőipari Szemlében, előadásokat tartott hazai és nemzetközi textilipari konferenciákon.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek aktív tagja volt, folyamatosan részt vett a kötő szakosztály vezetőségének munkájában, amiért 1963-ban a Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesítették. A honvédségi ruházat korszerűsítése terén végzett munkájáért 1967-ben a Honvédelmi Érdemérem kitüntetést vehette át.

M Felsőfokú tanulmányait az Iparművészeti Főiskolán folytatta, a divattervezők első generációjához tartozik. 1957-ben került az akkor még Ruhaipari Tervező Vállalként működő Magyar Divat-intézetbe, ahol 1989-ig dolgozott tervezőként. 1960–1974 között a Pesti Divat című divatlap képszerkesztője volt. Tervei, modelljei évente szerepeltek hazai és külföldi csoportos kiállításokon.

Évtizedek óta a magyar divat egyik meghatározó alakja.

Divatterveit gyakran a népművészeti hagyományok motívumaiból merítette. Textilismereteit, szakmai fogásait továbbadta tanítványainak.

Folyamatosan részt vállalt a textil-művészek, divattervezők utánpótlásának nevelésében. 1962-től 1970-ig a Felsőfokú Könnyűipari Technikumban, 1970–1980 között a Könnyűipari Műszaki Főiskolán tanított. 1980-tól hét évig az Iparművészeti Főiskola tanára volt, címzetes főiskolai docens.

Számos egyéb intézményben (debreceni Divat-stílustervező Művészeti Szakközépiskola, Szegedi Divatiskola, vidéki képzőközpontok) is tanította a fiatalokat.

Aktív tervezői pályafutása során szoros kapcsolatot ápolt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesülettel, annak ruhaipari szakosztályával.

MÉSZÁROS ÉVA

A Magyar Művészeti Akadémia Iparművészeti Tagozatának rendes tagságán kívül, a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetségének és a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesülete textil szakosztályának vezetőségi tagja.

Eredményes munkásságát 1992-ben a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt kitüntetésével ismerték el.

MÉSZÁROS ÉVA

Mészáros Lászlóné Kótajban született 1945. július 25-én. Kereskedelmi szakközépiskolában érettségizett 1963-ban, rövid ideig egy vendéglátóipari vállalatnál dolgozott adminisztrátorként. Jó szervezőképességére hamar felfigyeltek, ezért a megyei tanács munkaügyi osztályára helyezték át, ahol munkaerő-gazdálkodási főelőadóként dolgozott tovább. Közben levelező tagozaton elvégezte a számviteli főiskolát. Később kereskedelempolitikai munkatársként a városi pártbizottságban dolgozott, ahol munkáját a tisztesség és közbizalom iránti elkötelezettség irányította.

1988-ban megpályázta és elnyerte a Nyírségi Patyolat Vállalat igazgatói posztját, száz dolgozó megélhetéséért felelve irányította a vállalatot. Miközben a Patyolat vállalat korlátolt felelősségű társasággá, majd zártkörűen működő részvénytársasággá alakult át, Mészárosné végig az ügyvezető igazgatói teendőket látta el. A hagyományos nagyüzemi mosási technológiák megtartása mellett a cégnél bevezették a kereskedelmi tevékenységet és a profiljukba illeszthető termékeket (fehérneműt, pólókat, pizsamát, ágyneműt stb.) árusítottak. Később bővítették a tevékenységi kört és gyártani kezdtek háztartási vegyi árut, többek között habfürdőt, mosogató- és öblítőszeret. Mészárosné vezetése alatt jelentős szerepet kapott a vállalat az egészségügyi mosás területén, számos kórház számára biztosították a tiszta textíliákat.

MÉSZÁROS LÁSZLÓNÉ

Munkáját mindig az emberek és a szakmája iránti teljes elkötelezettség jellemezte. Munkanapjait ritkán lehetett 8 órába sűríteni, hiszen a gazdasági életben tapasztalt folyamatos nehézségek, a szigorúbb szabályozók miatt egyre újabb és újabb ötleteket kellett kitalálnia és bevezetnie, hogy cége talpon maradhasson, munkatársainak biztos megélhetést biztosíthasson és a vállalat által nyújtott szolgáltatás mindig a lehető legjobban kielégíthesse a megrendelők kívánságait. Fontos volt számára, hogy megőrizze megrendelőik bizalmát; a rugalmas hozzáállás, az innovatív gondolkodás, az új módszerek alkalmazása hite szerint záloga volt a cég sikereinek. Kiváló kapcsolatokat ápolt munkatársaival, partnereivel, környezetével, mivel számára az emberek voltak a legfontosabbak.

MÉSZÁROS LÁSZLÓNÉ

1990-ben alapító tagja volt
a Textiltisztító Egyesülésnek, de nemcsak
alapító tagja volt, hanem folyamatosan
tevékenykedett is a Textiltisztító
Egyesülés konzultatív bizottságában:
aktívan dolgozott a vezetőségben.
Ott végzett munkájáért 2011-ben,
a Textiltisztító Egyesülés 20. jubileumi
konferenciáján kitüntetést kapott.
Előadóként rendszeresen részt vett
a konferenciákon, szakmai
rendezvényeken. Szakmai tudását nagy
lelkesedéssel adta át a tagságnak.
Szerette ezt a közösségi, szakmai életet,
második otthonra talált az Egyesülésben.

2010 márciusában kísérte családjá,
a szakma, munkatársai, barátai, ismerősei
utolsó útjára.

M Mező Péter a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, a textiltechnológiai szakon végzett 1965-ben.

Az újpesti Magyar Pamutiparban dolgozott 1965-től 1983-ig, üzemmérnöki, szövödei műszaki osztályvezetői, szövöde gyárrészleg vezetői beosztásokban. 1983–1987 között a PNYV Központ szövő műszaki osztályát vezette.

1987–1988-ban az Albertfalvai Cérnázó szövödevezetője volt, majd 2000-ig a Kőbányai Textilművek (a később Cantoni Kft.) szövő gyáregységi főmérnöki és egyéb beosztásokban tevékenykedett.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1965-től tagja.

A Pamutszövő Szakosztály munkájában vett részt, amelynek titkári teendőit is ellátta. Évekig vezette a Szövödevezetők Fórum Klubját. Több cikke jelent meg a Pamutipar c. lapban és a Magyar Textiltechnikában.

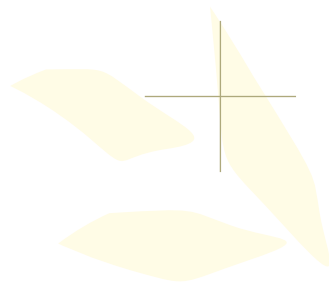
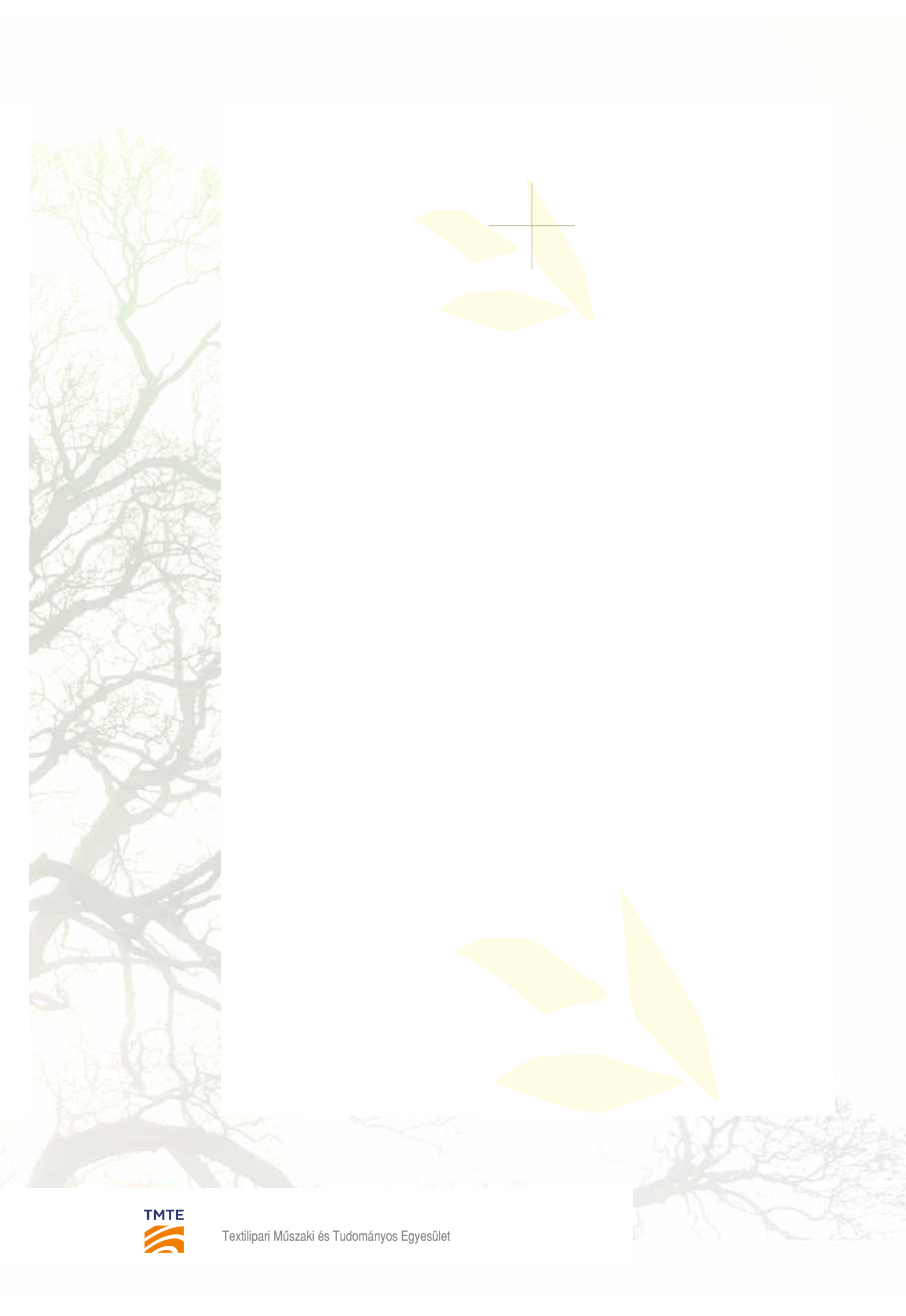
MEZŐ PÉTER

A szakmai oktatás szerves része volt munkájának. 8 évig tanított az újpesti gyárba kihelyezett Textilipari Technikumban.

Társzerzője volt „Az írezés” c., szakmunkásképző tanfolyami tankönyvnek, amely a sorozat első kiadványa volt. Emellett szakfelügyelője volt a vidéki gyárakban folyó oktatásnak.

A Budapesti Műszaki Egyetem 2015-ben arany diplomával ismerte el eredményes mérnöki munkásságát.

MEZŐ PÉTER

M 1929-ben született Győrben és itt végezte el a középiskolát is, majd a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett gépészmérnöki diplomát 1951-ben. Ezt követően a győri Richards Finomposztógyárban kezdett dolgozni és ez volt az egyetlen munkahelye, innen ment nyugállományba 1989-ben.

Kezdetben beosztott mérnökként dolgozott, majd a fésűs fonoda, később a kártolt fonoda osztályvezetője lett. 1961-ben kapott tervosztályvezetői, majd – a Soproni Fésűsfonógyárral való egyesülés után – terv- és termelési főosztályvezetői megbízást. 1972-től termelési igazgató, 1977-től a vállalat vezérigazgató-helyettese, kereskedelmi igazgatója volt.

1981-ben a vállalat vezérigazgatójává nevezték ki és ebben a munkakörben dolgozott nyugállományba vonulásáig.

Jelentős szerepe volt abban, hogy a vállalat gyártás- és gyártmányfejlesztése a gyapjúiparban kiemelkedő szintre emelkedett.

Tevékenységből külön hangsúlyozandó a gyár rekonstrukciójának szervezése és irányítása, továbbá a gyapjúkötöttáru-gyártás meghonosításában való aktív közreműködése.

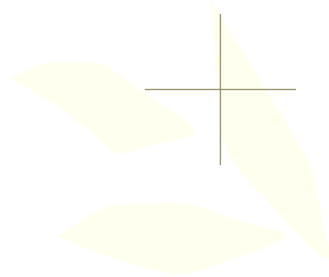
MILANOVICH LÁSZLÓ

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1951 óta tagja. Kezdetben üzemi összekötőként, 1957-től 1979-ig a győri csoport titkáráként, majd ettől kezdve elnökeként tevékenykedett. Munkája meghatározó volt a csoport életében.

Gazdasági és egyesületi munkáját számos kitüntetés ismerte el: a MTESZ Társadalmi Munkáért kitüntetését, a TMTE Földes Pál érmét nyert el, 1975-ben pedig Eötvös Loránd-díjat kapott.

A Budapesti Műszaki Egyetem Tanácsa 2001-ben aranydiplomával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

MILANOVICH LÁSZLÓ

M A gimnáziumi érettségi után az óbudai Textilfestőgyárban helyezkedett el, a Mirkovics dinasztia újabb tagjaként. Katonai szolgálata után a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karán szerzett diplomát.

Dolgozott a textilfestőgyári vegyi laboratóriumban, majd a nyomó részlegben volt műszakos kolorista. Számos egyedi nyomósűrítő kidolgozása fűződik a nevéhez. Később gyárrészleg-vezetői beosztásokban tevékenykedett. A textilfestőgyári festődét, a fehérítőt, az appretúra és a bolyhozó műhelyeket irányította nagy szakmai felkészültséggel és jó szervezőkészséggel. Irányításával kezdődött meg a poliészter-cellulóz szálkeverékekből készült szövetek felfolyamatos kémiai fehérítése ill. kétlépcsős optikai fehérítése, és – a helyi géppark nyújtotta lehetőségekkel – a termoszol eljárással történő színezése. A kétfázisú csávanyomási technológia gyári bevezetésekor nyomóüzemi tapasztalatait nagyban kamatoztatta. Aktívan részt vett az újszerű segédanyagok és színezékek elterjesztésében, a korszerű technológiák kidolgozásában.

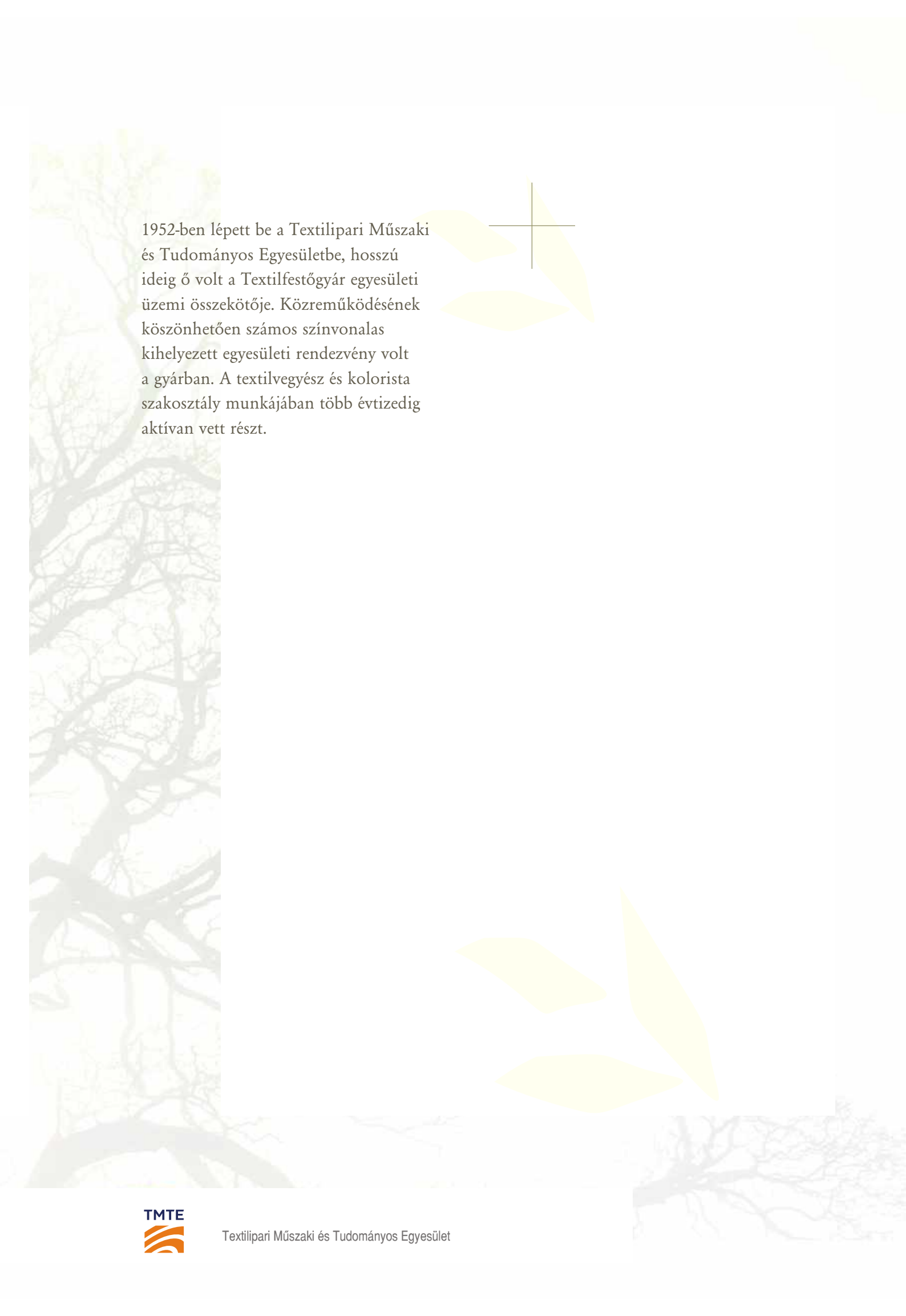
MIRKOVICS ZSIGMOND

Az innovatív technológiák bevezetése érdekében szoros szakmai kapcsolatot tartott fenn a külföldi színezék- és segédanyaggyártó cégek szakembereivel. Főleg a könnyű kezelést biztosító modern végkikészítő eljárások fejlesztése során ért el jelentős eredményeket. A dolgozók továbbképzését szakmai jegyzetek összeállításával segítette elő. Számos újítással járult hozzá a pamutipari kikészítő szakma fejlődéséhez. A fiatal szakembereket felkarolta és vezetővé válásukat nagyban támogatta.

A textilfestőgyári évtizedek után az Inter-Cooperationnál helyezkedett el, ahol az angol I.C.I. (később Zeneca) cég hazai képviselőjét látta el textilipari szakmőnként.

Nyugdíjazása óta tanácsadóként hasznosítja textilvegyipari tapasztalatait.

MIRKOVICS ZSIGMOND

1952-ben lépett be a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületbe, hosszú ideig ő volt a Textilfestőgyár egyesületi üzemi összekötője. Közreműködésének köszönhetően számos színvonalas kihelyezett egyesületi rendezvény volt a gyárban. A textilvegyész és kolorista szakosztály munkájában több évtizedig aktívan vett részt.

Nádor Vera a magyar textilipar és a magyar divat elismert szaktekintélye volt. Több, mint negyedszázadon át dolgozott divattervezőként és volt művészeti vezetője a Magyar Divat-intézetnek. Tanított az Iparművészeti Főiskolán, megalapítója, és hosszú időn át szerkesztője volt a Pesti Divat című folyóiratnak.

Ami a huszadik század második felében a magyar divatirányítás területén történt, ahhoz neki mindig köze volt.

Az ő nevéhez fűződik a vállalatoknak nyújtott rendszeres divat előrejelzés hazai bevezetése. Tevékenyen részt vett nemzetközi közös divatirányzatok kidolgozásában.

Hűségese tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek.

Divatirányításban szerzett tapasztalatait itt is szívesen adta át fiatalabb munkatársainak. Nagy tudású, szerény, kedves ember volt.

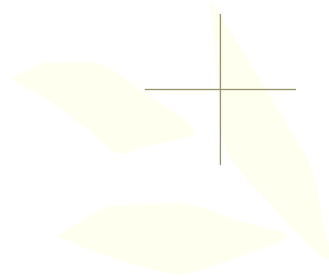
Az iparvezetés az öltözködéskultúra fejlesztéséért, a nemzetközi szakmai munkacsoportokban a divatirány megjelöléséért végzett művészi munkásságáért 1976-ban Eötvös Loránd-díjjal tüntették ki.

1985-ben hosszantartó, súlyos betegségben hunyt el.

NÁDOR VERA

NÁDOR VERA

N

Az érettségi után, 1947-ben a Szombathelyi Pamutiparban gyakornokként helyezkedett el. Kiváló francia nyelvtudására alapozva a francia érdekeltségű cég úgy tervezte, hogy a szakmai ismeretek elsajátítása után a FRAMA budapesti gyárában alkalmazzák.

A szövés-előkészítéstől a kikészítésig minden területen dolgozott, fizikai munkát végezve a gépek kezelését is elsajátította.

Az államosítást követően önálló normakészítő lett, közben elvégezte a technikusképző tanfolyamot. 1950-től az Állami Műszaki Főiskola textilvegyész tagozatán képezte tovább magát.

Az óbudai Textilfestőgyárban folytatta munkáját, először technikus munkakörben, majd mint újítási megbízott. 1952-től a gyár minőségellenőrző osztályának vezetője lett.

A Budapesti Pamutnyomóipari Vállalat megalakulásakor a nagyvállalat minőségügyi főosztályvezető-helyettesévé nevezték ki.

1965-től 1988. évi nyugdíjazásáig a Goldberger Textilnyomógyár minőségellenőrző részlegének osztályvezetői teendői látta el.

Számos szakcikket publikált, több szakkönyvet és jegyzetet írt. Komoly szerepet vállalt számos textilipari szabvány kidolgozásában. Az anyagvizsgáló eszközök fejlesztésében és elterjesztésében is hatékony munkát végzett.

NAGY MIHÁLY

1951-től volt tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek.

Először a textilvegyész és kolorista szakosztályban tevékenykedett, majd az anyagvizsgáló szakosztályban dolgozott, amelynek alapító tagja is volt. A később minőségsszabályozó és anyavizsgáló szakosztállyá alakult szervezetnek hosszú évekig volt vezetőségi tagja, itt főként a méteráru minősítő szakcsoport munkájában vett részt aktívan.

Az egyesület kiadvány és oktatási bizottságában is eredményesen munkálkodott. A Textilipari Könyvtár sorozatban több könyve jelent meg. A TMTE konferenciáin és szakmai rendezvényein rendszeresen tartott előadásokat.

2010 decemberében, 82 éves korában hunyt el.

NAGY MIHÁLY

N

Középiskolai tanulmányait a Kulich Gyula Ruhaipari Szakközépiskolában végezte, 1973-ban a Könnyűipari Műszaki Főiskola ruhaipari szakán szerzett üzemmérnöki képesítést.

Először a Habselyem Kötöttárugyárban helyezkedett el, ahol üzemszervezőként dolgozott. 1978–1983 között a Törökszentmiklósi Ruhaipari Szövetkezetben műszaki vezető volt, majd 1991-ig a Mezőtúri Ruhaipari Szövetkezet elnökeként folytatta pályafutását.

A szövetkezet végelszámolásával egy időben megalapított SILUETT Ruhaipari Kft. ügyvezető igazgatójaként, majd a SILUETT Ruhaipari Zrt. vezérigazgatójaként végezte munkáját.

2007 óta a SILUETT-2007 Ruhaipari Kft. ügyvezetője.

Munkája mellett folyamatosan képezte magát, részt vett az OKISZ Komplex Felsőszintű Vezetőképző tanfolyamán, német nyelvvizsgát tett, és elvégezte az OKTÁV – OWZ Bayern Seminarreihe General-Management kurzusát.

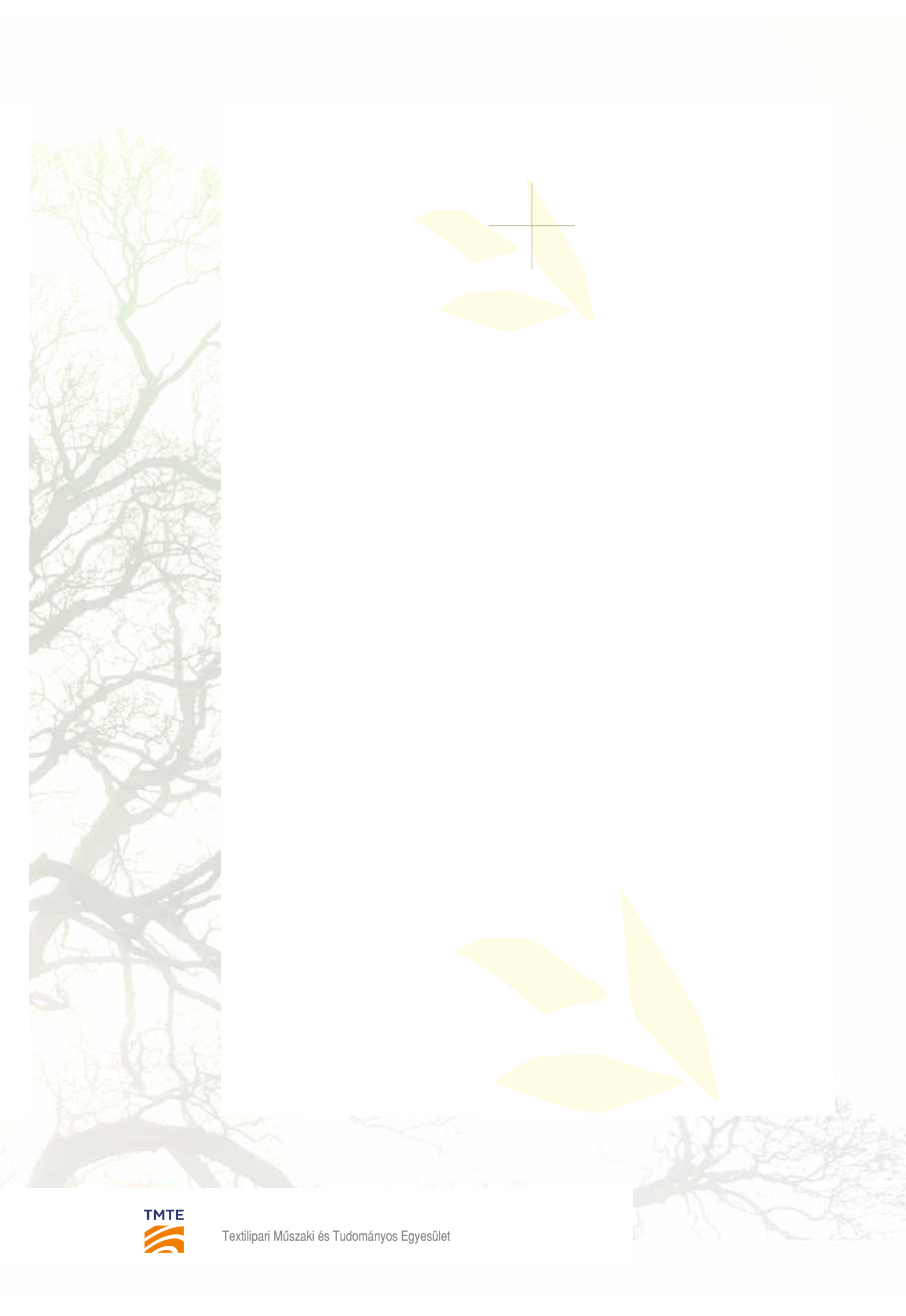
NAGYNÉ HORVÁTH KATALIN

1997-től az OKISZ Jász-Nagykun-Szolnok megyei szervezetének elnökségi tagja, 1999-től a Jász-Nagykun-Szolnok megyei Kereskedelmi és Iparkamara elnökségének tagja.

A Textilipari Műszaki Tudományos Egyesületnek régóta aktív tagja, 2010–2014 között a TMTE alelnöke, majd tiszteletbeli alelnöke.

Eredményes munkáját számos kitüntetéssel – többek között a Magyar Iparszövetség elismerő oklevelével, a Kamarai Munkáért elismeréssel, a Mezőtúr Városáért díjjal – ismerték el, 2007-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata kitüntetésben részesült.

NAGYNÉ HORVÁTH KATALIN

N A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem külgazdasági szakán szerzett okleveles közgazdász végzettséget, majd a Közgazdasági Továbbképző Intézetben, a vállalati komplex szervezés-vezetés szakon szakközgazdász diplomát.

Első munkahelye a Hungarotex Külkereskedelmi Vállalat volt, ahol a Gyapjú Főosztályon kezdett dolgozni, ekkor szerezte első textilipari ismereteit. Fiatal munkaerőként lehetőséget kapott a Hungarotex részvételével akkor alapított Hungarofeder Tollfeldolgozó Kft. osztrák-magyar vegyesvállalat export piacainak létrehozásában ill. felépítésében, és pályája már ekkor összekapcsolódott a tollkereskedelemmel és az ágyneműgyártással.

1989-ben alapító munkatársként csatlakozott a Naturtex Gyapjú- és Tollfeldolgozó Kft. csapatához, ahol időről időre változó feladatkörben dolgozhatott és vehetett részt a vállalkozás sikeres fejlődésében. Eleinte a budapesti irodát vezette, majd Szegedre költözve először külkereskedelmi irodavezetőként, majd külkereskedelmi és gazdasági igazgatóként dolgozott.

2002 óta a társaság egyik ügyvezetője.

NAGYNÉ MISKE MARGIT

Gazdasági vezetői tevékenysége mellett hosszú évekig aktívan részt vett a Joint Venture Szövetség, valamint közreműködik az Európai Tollszövetség munkájában.

Cége jelentősen hozzájárul a Naturtexnél dolgozó ifjú közgazdászok, külkereskedők tudásának fejlesztéséhez. Ezen kívül fontosnak tartja a gyakorlati tapasztalatok átadását a szervezett képzésben részt vevő fiataloknak is. Szakképző intézményben nemzetközi logisztikai ismereteket tanít, valamint a szállodai textíliák sajátosságairól ad elő a Budapesti Gazdasági Főiskola Vendéglátóipari Karán.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület aktív tagja, főleg a szegedi rendezvények szervezésében segédkezik.

NAGYNÉ MISKE MARGIT

N Szombathelyen érettségizett 1947-ben, majd a Budapesti Műszaki Egyetemen tanult tovább, ahol 1951-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett a textilgépész szakon. A Textilipari Kutató Intézetben (TKI) helyezkedett el, ruhaipari kutatásokkal foglalkozott. Ennek kapcsán a hosszabb ideig a Vörös Október Férfiruhagyárban és az Újpesti Cérnagyárban is dolgozott. 1963-tól 1969-ig a TKI ruhaipari osztályának vezetője volt.

1962-ben kapcsolódott be a könnyűipari képzésbe, először a Felsőfokú Könnyűipari Technikumban volt óraadó, majd a Ruhaipari Tanszék vezetésével bízták meg.

1972-től a jogutódként létrehozott Könnyűipari Műszaki Főiskola tanszékvezető tanáráként dolgozott tovább, és a ruhaipari gyártástechnológia ill. ruhaipari gépek üzemtana tárgyakat oktatta. Számos szak- és tankönyv, főiskolai jegyzet szerzője, az 1979-ben megjelent Ruhaipari kézikönyv társszerkesztője volt. Az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság munkabizottságában eredményesen tevékenykedett, részt vett tanulmányok kidolgozásában.

1958 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek.

1966-tól a ruhaipari szakosztály vezetőségi tagja, 1985-től elnöke volt. 1974-től az egyesület elnökségében dolgozott.

NÉMETH ENDRE

A TMTE rendezvényein, az egyes vállalatok szakmai programjain rendszeresen tartott előadásokat. Tudományos munkásságának eredményeiről számos alkalommal számolt be hazai és nemzetközi konferenciákon, többek között a Kijevi Könnyűipari Technológiai Intézetben, a Lódzi Műszaki Egyetemen, az akkori Német Demokratikus Köztársaságban a KDT (Kammer der Technik) konferenciáján.

Eredményes munkásságát több elismeréssel jutalmazták, az Oktatásügy Kiváló Dolgozója kitüntetést is elnyerte. 1973-ban a TMTE A Textilipar Fejlesztéséért kitüntetésben részesítette, 1983-ban Földes Pál emlékéremmel tüntették ki.

NÉMETH ENDRE

Némethné dr. Erdődi Katalin 1949. április 5-én született Győrben. A győri Rejtő Sándor Textilipari Technikumban a szövőipari szakon érettségizett 1967-ben, majd a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán folytatta tanulmányait. A textiltechnológia szakon 1972-ben szerzett gépészmérnöki diplomát és egyúttal mérnök-tanári oklevelet.

Szakmai, oktató-kutató tevékenységét 1972-ben az akkor induló Könnyűipari Műszaki Főiskola Textiltechnológiai Tanszékén kezdte, mint tanársegéd. Később adjunktusként, majd 1987-től főiskolai docensként, 2010-től egyetemi docensként dolgozott a közben Óbudai Egyetemmé alakult intézményben. 1991 és 1993 között a Könnyűipari Műszaki Főiskola főtitkára volt. Munkája közben 1985-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen textilipari gyártástervező szakmérnöki oklevelet, 1987-ben egyetemi doktori címet, 2009-ben pedig a Nyugat-Magyarországi Egyetemen PhD fokozatot szerzett.

Textiles munkássága során betöltött tanszékvezető-helyettesi (Textiltechnológiai Tanszék), 2004-2009 között intézetigazgató-helyettesi (Bőr- Textil és Ruhatechnológia Intézet, illetve Divat-, Termék és Technológia Intézet) pozíciót, ami mellett a Minőségirányítási Szakcsoport szakcsoportvezetői feladatait is ellátta.

2010-2014 között a Rejtő Sándor Kar minőségirányítási megbízottja volt.

2014 óta nyugdíjas külső munkatársként, mint óraadó dolgozik az Óbudai Egyetem Rejtő Sándor Könnyűipari és Környezetmérnöki Karán.

NÉMETHNÉ DR. ERDŐDI KATALIN

Szakterületét 1972 és 1996 között elsősorban a textilipar, ezen belül a kötőipari termékek gyártási technológiája és gyártmánytervezése képezte, majd 1996-tól a hangsúly eltolódott a minőségügy, minőségirányítási szakterület oktatása és művelése irányába. Ipari ismereteket 1982-ben fél éves gyakorlat során szerzett a Habselyem Kötöttárugyárban, a fürdőruhakelmék gyártási technológiájának kidolgozása területén.

Textilipari munkássága során az oktatás mellett szakértői és kutatási tevékenységet végzett az akkori kötőipari nagyvállalatoknál feldolgozás-technológiai, technológiaoptimalizálási és terméktervezési témakörökben (pl. Váci Kötöttárugyár, Habselyem Kötöttárugyár, Budapesti Harisnyagyár részére).

Mintatervezői tanfolyami képzéseken vett részt a STOLL, az Universal és a Karl Mayer cégeknél 4 alkalommal.

Külföldi személyes kapcsolatai segítségével sikerült elektronikus vezérlésű síkkötőgépet, tervező rendszert és tervező labort a főiskolai tanműhelyben üzembe állítani.

Fontosnak tartotta, hogy a textilipari felsősokú képzés szakmai központjaként váljon ismertté a KMF Textil-technológiai Tanszéke. Ennek érdekében a külföldi textiles főiskolákkal való együttműködések egyik tudatos kialakítója volt (pl. Kaiserslauterni Főiskola, Reutlingeni Főiskola, Münchbergi Főiskola), a hallgatók részére több alkalommal szervezett külföldi tanulmányutakat.

Az IN-TECH-ED (Innovation, Technik-Education) nemzetközi textilipari konferencia ötlete és öt alkalommal való megvalósítása a TMTE-vel való kooperációban a nevéhez fűződik.

Pályafutásában 1996-tól előtérbe kerül a minőségügy oktatása és minőség-irányítási rendszerek építése, fejlesztése, minőségügyi tanácsadás. Az 1995-ben KMF-en elindított minőségirányítási szakirány egyik szervezője volt. A felsőfokú minőségügyi képzés tantervének, tananyagának kidolgozásában aktív szerepet vállalt.

1996-tól a minőségügy területén képezte tovább magát, ÖVQ-MSZT, majd EOQ minőségirányítási rendszer-menedzser és EOQ minőségirányítási auditori, majd IRCA által regisztrált nemzetközi vezető auditori képzettséget szerzett.

A rendszerépítési, -fejlesztési tapasztalatok jellemző példái textilipari és oktatási területen a következők voltak: EUROHÓD Kft., Hun-Garn Kft., Pannon-Flax Zrt., Molnár és Társa Kft., FSV Kft., Hőgyési Vegyipari Szövetkezet, Budapesti Műszaki

Főiskola, Budapesti Gazdasági Főiskola, Szent István Egyetem.

Rendszeresen minőségügyi oktatásokat tartott vállalatoknál és oktatásszervező cégeknél (MSZT, Qualipro/Quality Line Kft., TMTE, Quali-Társ Bt., TÜV Rheinland, EuropeanCert Kft.)

Számos hazai és nemzetközi konferencián vett részt, tartott előadásokat, főiskolai és középiskolai jegyzeteket írt, tudományos munkásságát egy szakkönyv (társszerző) és nagyszámú publikáció (konferencia kiadvány és szakkikk) fémjelzi.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájába 1972-ben kapcsolódott be. A Kötő Szakosztályban tevékenykedett, mint vezetőségi tag, majd 2014-től a Minőségügyi Törzsasztal vezetője. A TMTE Fiatalok Bizottsága által szervezett hajdani Kőszegi Ifjúsági Találkozókon a szakmai programok segítője, rendszeresen zsűritagja volt. A TMTE szakmai munkáját oktatások, konferenciák szervezésével támogatta.

A Kötőipari Szakemberek Nemzetközi Szövetségének tagja, magyar tagozatának titkára.

Minőségügyi területen tagja a Magyar Minőség Társaságnak, EOQ-MNB-nek, és az ISO Fórumnak.

Egyesületi munkáját miniszteri kitüntetéssel és Kiváló Egyesületi Munkáért plakettel ismerték el. Több évtizedes eredményes oktatói munkájáért 2014-ben Pedagógus Szolgálati Emlékérem kitüntetést kapott.

1996 óta a Calidad Bt. ügyvezetőjeként minőségügyi tanácsadással, minőségügyi oktatással foglalkozik.

Orbán Istvánné 1936. június 9-én született. 1964-ben a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán vegyészmérnöki, 1970-ben pedig textilvegyész szakmérnöki oklevelet szerzett. 1975-ben „Az előzetes hőkezelés hatása a poliészter színezésére” c. szakdolgozatának sikeres megvédésével műszaki doktori címet kapott.

Szakmai pályafutása – kezdő diplomás-ként – a Budapesti Harisnyagyárban technológia vezetőként indult, majd laboratórium vezető lett a Kötszövőipari Központi Festődében. 1974-től 1994-ig, nyugállományba vonulásáig festődei gyárrészleg-vezető főmérnökként dolgozott a Budapesti Harisnyagyárban ill. annak utódcégénél, a Viking Harisnyagyár Rt.-ben. Az ő nevéhez fűződik az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság támogatásával felépített színező és receptszámító, ill. raktári készlet-nyilvántartó és figyelő rendszer telepítése és működésének beindítása. 1995-ben a Faser Kft. zokni üzemének üzemvezetőjeként dolgozott, majd 1996-ban a Senior Váci Kötöttárugyár Rt. festődei üzem-vezetője lett.

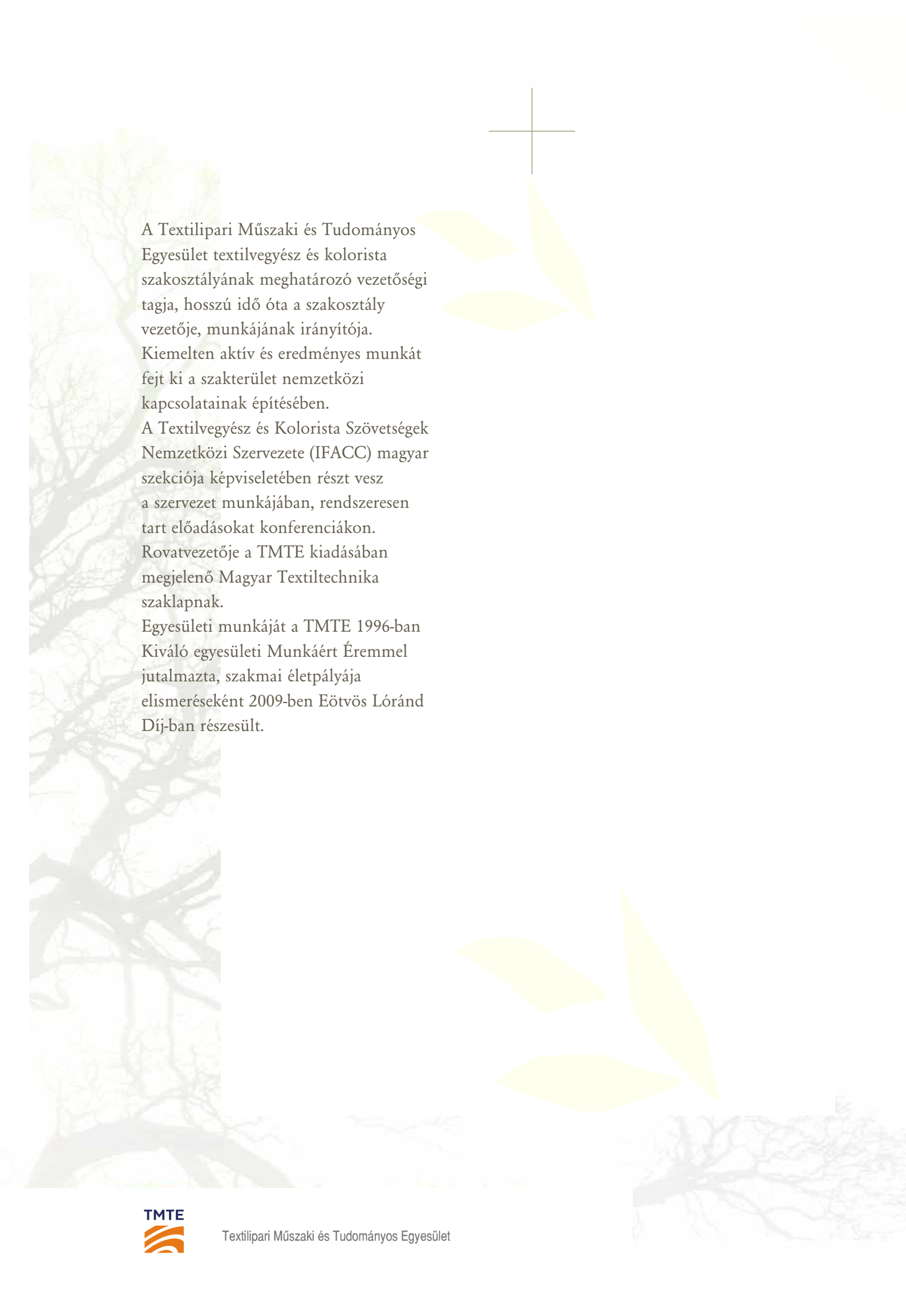

ORBÁN ISTVÁNNÉ DR.

Kutató tevékenységét több témában a Budapesti Műszaki Egyetem Szerves-kémiai Technológia Tanszékével, ill. az INNOVATEX Textilipari Fejlesztő és Vizsgáló Intézet Rt.-vel együttműködve végzett. A darabáru-színezés elismert szaktekintélye, sikeres kutatómunkái is ehhez a területhez kapcsolódnak. Számos publikációja jelent meg – és jelenik meg rendszeresen – a Magyar Textiltechnika hasábjain.

Aktív tevékenységet fejt ki a textilvegyész technikusok és vegyészmérnökök képzésében is, mint előadó, gyakorlat-vezető, szakdolgozatok bírálója és mint vizsgabizottsági tag. E munkássága során ösztönzi a fiatal kutatókat és oktatókat a nemzetközi szakmai közéletben való szereplésre.

ORBÁN ISTVÁNNÉ DR.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület textilvegyszer és kolorista szakosztályának meghatározó vezetőségi tagja, hosszú idő óta a szakosztály vezetője, munkájának irányítója.

Kiemelten aktív és eredményes munkát fejt ki a szakterület nemzetközi kapcsolatainak építésében.

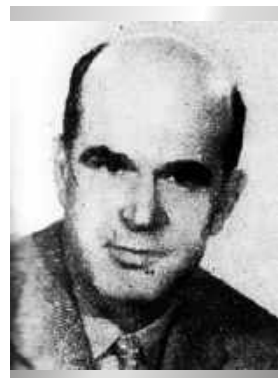
A Textilvegyszer és Kolorista Szövetségek Nemzetközi Szervezete (IFACC) magyar szekciója képviselőjeként részt vesz a szervezet munkájában, rendszeresen tart előadásokat konferenciákon.

Rovatvezetője a TMTE kiadásában megjelenő Magyar Textiltechnika szaklapnak.

Egyesületi munkáját a TMTE 1996-ban Kiváló egyesületi Munkáért Éremmel jutalmazta, szakmai életművéért elismerésként 2009-ben Eötvös Lóránd Díj-ban részesült.

P 1911-ben született, egész élete és munkássága a len- és kenderiparral kapcsolatos. Az 1930-as években a Linum Gyárban kezdett dolgozni.

A II. világháború után a nagy károkat szenvedett győri gyár helyreállításának irányítója és tevőleges résztvevője volt. Később az Újszegedi Kenderszövőgyár vezetője lett. 1953-ban a budapesti Len-Kenderipari Igazgatóságra került, a műszaki osztályt vezette hosszú évekig. Eredményes munkásságát a Győri Lenszövőgyár újjáépítése, a Pécsi Kenderfonógyár, a Csillaghegyi Szövőgyár és az Újszegedi Kender- és Lenszövőgyár korszerűsítése fémjelzi. A rostkikészítés korszerűsítésében is kiemelkedő eredményeket ért el, beleértve a melléktermékként jelentkező pozdorja bútorként történő hasznosítását. Későbbi időszakában is az iparvezetésben tevékenykedve a rostipar ügyeivel foglalkozott. A Könnyűipari Minisztérium osztályvezető-helyetteseként ment nyugdíjba.

PADOS FERENC

A háború után bekapcsolódott a Mérnökszakszervezet textil szakosztályának munkájába is és az 1948-ban megalakult Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület egyik alapító tagja volt. A len-kender szakosztály kettéválása után évekig a len szakosztály elnöki teendőit látta el. Sokat tett a korábbi szakosztályból alakult társszakosztályok harmonikus együttműködéséért. Szakosztályi elnöksége alatt számos eredményesen működő üzemi csoport alakult.

Eredményes munkáját több elismeréssel jutalmazták: 1968-ban a Textilipar fejlesztéséért, 1985-ben Kiváló egyesületi munkáért éremben részesült.

1999-ben hunyt el.

PADOS FERENC

P

Papp Józsefné Varga Katalin
1942. november 27-én született.

Középiskolai tanulmányait Budapesten a Bolyai János Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari Technikumban hurkoló szakon végezte. A technikus képzés megszerzése után a Habselyem Kötöttárugyárban kezdett dolgozni.

Munka mellett a Könnyűipari Műszaki Főiskolán tanult tovább, ruhaipari üzemmérnökként végzett.

Ezt követően a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen közgazdász diplomát szerzett, 1984-ben egyetemi doktori fokozatot ért el.

1972 őszétől a Könnyűipari Műszaki Főiskola Ruhaipari tanszékén dolgozott tovább, ahol tanársegédként kezdte, docensként vonult nyugállományba. Több évig a tanszékvezető-helyettesi feladatokat is ellátta.

Tanári tevékenysége során textil- és ruhaipari anyag- és áruismeretet, ruhaipari technológiát és ruhaipari gyártásszervezést oktatott.

Rendszeresen vezette a főiskolai hallgatók külföldi nyári termelési gyakorlatait, tanulmányútjait.

Oktatói értékelemző szakképzettsége keretében a Váci Kötöttárugyárban és a Páva Ruhagyárban végzett tanszéki munkát.

PAPP JÓZSEFNÉ DR.

Fő szakterületeit a ragasztástechnológia és a különféle anyagok feldolgozási eljárásainak kidolgozása képezte.

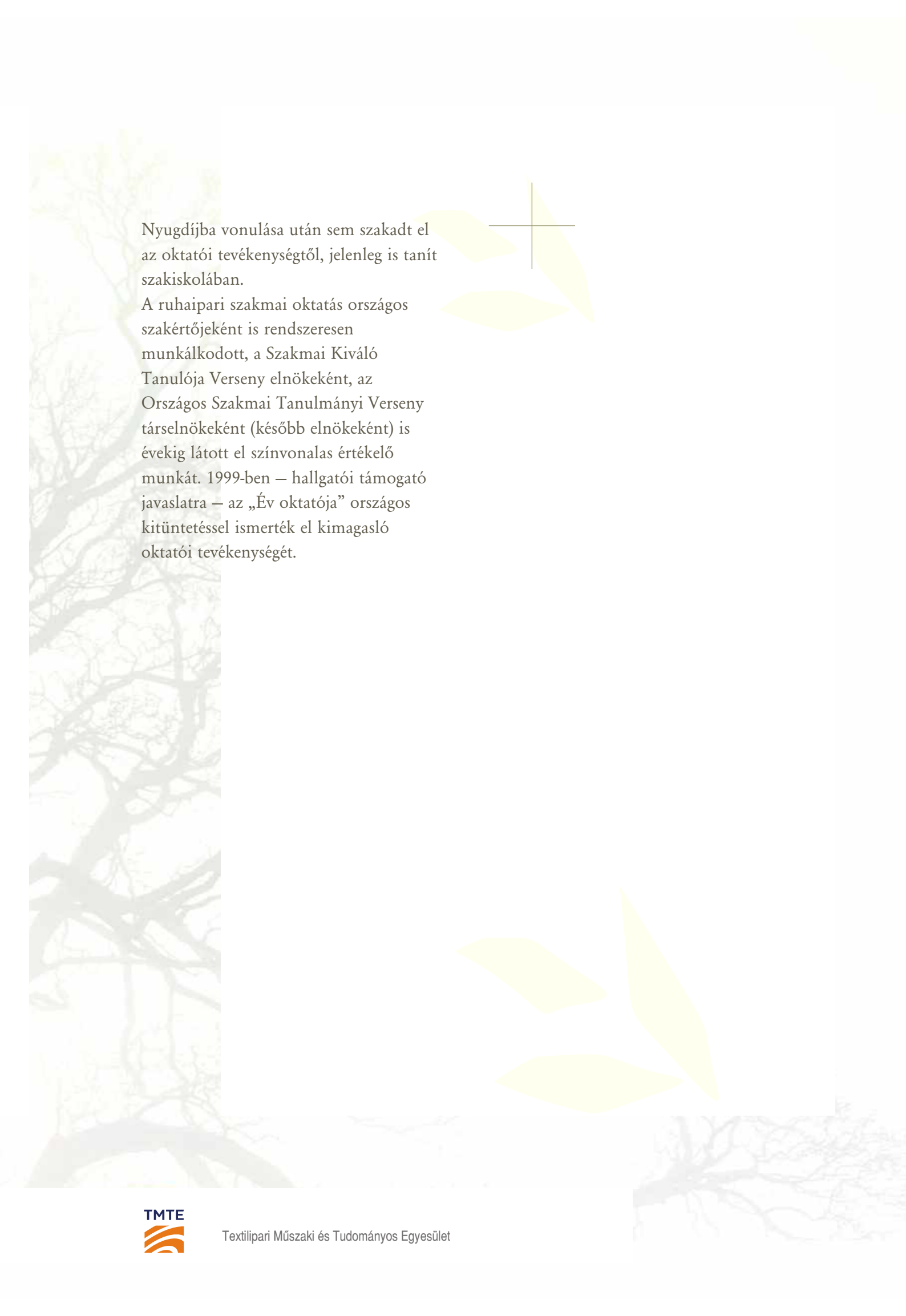
Több előadást tartott nemzetközi konferenciákon, többek között Ausztriában, Bulgáriában, Lengyelországban, Németországban.

Számos középiskolai és főiskolai jegyzetet írt. Nagyszámú szakmai publikáció jellemzi pályafutását.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek még technikumi tanulóként lett tagja 1957-ben.

Később a ruhaipari szakosztályban aktívan tevékenykedett hosszú évekig. Az egyesület keretein belül rendszeresen tartott előadásokat. A Ruhaipari Dolgozók Szakszervezetével főiskolai összekötőként működött együtt.

PAPP JÓZSEFNÉ DR.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt el az oktatói tevékenységtől, jelenleg is tanít szakiskolában.

A ruhaipari szakmai oktatás országos szakértőjeként is rendszeresen munkálkodott, a Szakmai Kiváló Tanulója Verseny elnökeként, az Országos Szakmai Tanulmányi Verseny társelnöként (később elnökeként) is évekig látott el színvonalas értékelő munkát. 1999-ben – hallgatói támogató javaslatra – az „Év oktatója” országos kitüntetéssel ismerték el kimagasló oktatói tevékenységét.

P1939. január 9-én született. A veszprémi Lovassy László Gimnáziumban érettségizett, majd a Férfi Fehérneműgyár (később FÉKON Ruházati Vállalat) ipari tanulójaként finommechanikai műszerésznek tanult, ezután varrógépműszerészként dolgozott. 1966-tól a gyár TMK vezetője, majd beruházási osztályvezetője lett. Közben elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetemet, ahol 1969-ben gépészmérnöki, 1978-ban gazdasági mérnöki diplomát szerzett. 1979-től fejlesztési főmérnökként, 1981-től termelési főmérnökként, 1985-től a vállalat műszaki vezérigazgató-helyetteseként dolgozott tovább. Munkáját számos magas kitüntetéssel ismerték el. Gyári, majd nagyvállalati beruházási feladatai a technológiai fejlesztések megvalósítása mellett az épületbővítési, energiaellátás korszerűsítési munkálatokra is kiterjedtek. Vezetése alatt a nagyvállalat valamennyi gyára (a központi gyár, az Unicon, a Nett, a Rubin Ruházati Vállalat) nagy fejlődésen ment át.

PICHNER JÓZSEF

Jelentős szerepet vállalt a vállalat termelőkapacitását növelő külföldi (pakisztáni, vietnámi) inggyártó részlegek szervezésében is.

A szakmai oktatásban is komoly munkát végzett, a konfekcióipari eszközök elektromos, pneumatikus és hidraulikus szerkezetiről összeállított jegyzet írásában és lektorálásában vett részt.

A TMTE-nek 1978 óta tagja, hosszú ideig a ruházati szakosztály vezetőségben végzett kimagasló munkát.

Az egyesület szervezetében működő „Ruhaipari főmérnöki értekezlet” fórum vezetője is volt.

PICHNER JÓZSEF

P1958-ban szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnök Karának textiltechnológia szakán, ezt követően a Pápai Textilgyárban helyezkedett el, amely szakmai pályafutásának meghatározó üze me lett. 1961-től a műszaki fejlesztési csoportot vezette, a meglevő berendezések műszaki színvonalának emelésén és a gyártástechnológia korszerűsítésén dolgozott. 1963-ban a technológiai és műszaki fejlesztési osztály élén a régi géppark cseréjének végrehajtása volt a feladata, amit sikeresen irányított. 1967-től a fonó gyárrészleg vezetője lett, 1976-ban pedig fejlesztési főmérnöki beosztásba került. Ezt követően 1981-től a Pápai Textilgyár igazgatóhelyettese, majd 1984-től vezérigazgatója volt nyugdíjazásáig. A gyár irányítása mellett néhány vállalati rekonstrukcióban is részt vett.

Több újítás is kapcsolódik a nevéhez, pl. állókannás szalaglerakó berendezés kártológépekre, fonalszínezéshez szükséges keresztcséve gömbölyítő gép stb. A „Pamutfonodai zárt hidropneumatikus terhelő berendezés, különösen a nyújtóművekhez” tárgyú újítása szabadalmi oltalmat is kapott.

PINGITZER JÓZSEF

Kimagasló gazdasági munkáját számos kitüntetéssel jutalmazták. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen 2008-ban arany diplomában részesült félévszázados kiváló mérnöki munkája elismeréseként. A szakmai oktatásból is kivette részét, mérnök-tanárként 8 éven át tanított a Dolgozók Esti Technikumában. Szakmai munkája mellett közéleti tevékenységet is folytatott Pápa városában és Veszprém megyében.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is aktív munkát végzett, a fiatalok szervezésében jeleskedett, számos előadást tartott és a Pamutfonó Szakosztályban tevékenykedett fáradhatatlanul.

Számos cikket publikált, többek között a fonodai rekonstrukcióról, a pamutipar helyzetéről.

PINGITZER JÓZSEF

P

Beled községben, 1948. november 30-án született. Szövő technikai végzettséget 1967-ben Győrött, a Rejtő Sándor Fonó- és Szövőipari Technikumban szerzett. Ugyanebben az évben megnyerte az országos szakmai tanulmányi versenyt is. Ugyanebben az évben sikeres felvételi vizsgát tett a Moszkvai Textil Egyetemre, fonó szakra, majd az első évfolyamon minisztériumi engedéllyel átiratkozott a szövő szakra.

Diplomatervét Summa cum Laude minősítéssel 1972-ben védte meg a szövőgép technológiai beállításának optimalizálása témában.

Első munkahelye a Richards Finomposztógyár szövődéje volt, ahol üzem-mérnöként dolgozott 1974-ig. Ekkor áthelyezték a Pápai Textilgyárba, egy új beruházás keretében indítandó szövődébe, vezetőnek.

A korábban keskeny Roscher-szövőgépeket üzemeltető vállalatnál a széles SzTB szövőgépek beüzemelése komoly feladatot jelentett, elsősorban a műszaki személyzet kiképzése és a szövéstechnológia adaptálása területén. A fiatal szakember a feladattal sikeresen megbirkózott.

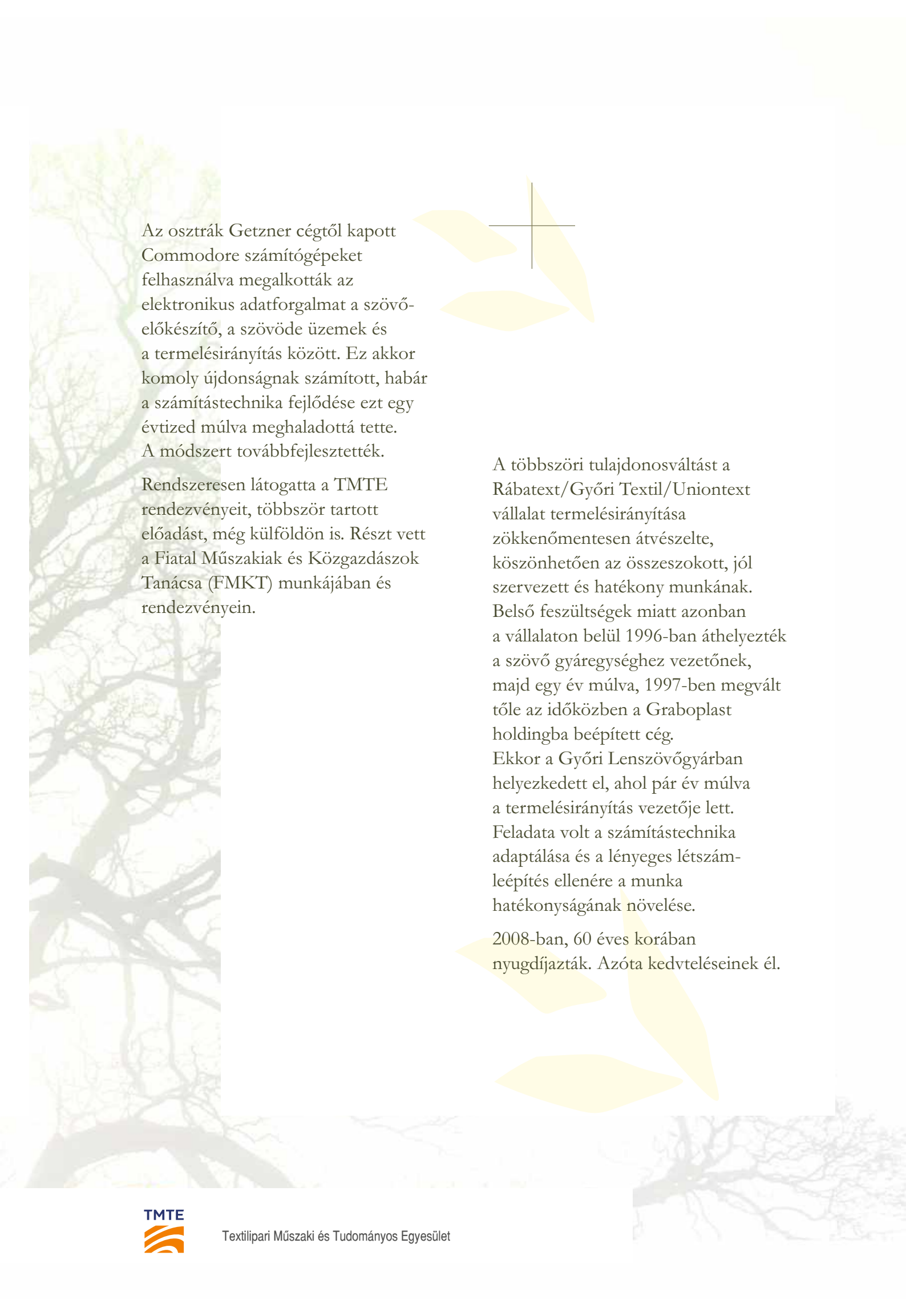

PRÁTSER ANDRÁS

Amikor ezeknek a szövőgépeknek (amelyekből különböző vállalatokhoz mintegy 2000 darab került az országba) az országos alkatrészellátás megvalósítása vált szükségessé. Ekkor áthelyezték a feladatot elvállaló Rábatext Győri Textilipari Vállalathoz. Itt ő szervezte meg az anyagi források összegyűjtését, az országos központi alkatrészellátást, a kritikus alkatrész-beszerzést és a raktározást. Ezalatt szakmai előadásokat is tartott felső vezetők részére a Magyar Gyapjúszövőgyárban kialakított SzTB oktatási központban.

1982-ben kinevezték a Rábatext gyártásirányításának vezetőjévé. Itt fiatal kollégáival alaposan átszervezték az irányítási tevékenységet, részben a számítástechnika segítségével.

PRÁTSER ANDRÁS

Az osztrák Getzner cégtől kapott Commodore számítógépeket felhasználva megalkották az elektronikus adatforgalmat a szövő-előkészítő, a szövőde üzemek és a termelésirányítás között. Ez akkor komoly újdonságnak számított, habár a számítástechnika fejlődése ezt egy évtized múlva meghaladottá tette. A módszert továbbfejlesztették.

Rendszeresen látogatta a TMTE rendezvényeit, többször tartott előadást, még külföldön is. Részt vett a Fiatal Műszakiak és Közgazdászok Tanácsa (FMKT) munkájában és rendezvényein.

A többszöri tulajdonosváltást a Rábatext/Győri Textil/Uniontext vállalat termelésirányítása zökkenőmentesen átvészelte, köszönhetően az összeszokott, jól szervezett és hatékony munkának. Belső feszültségek miatt azonban a vállalaton belül 1996-ban áthelyezték a szövő gyáregységhez vezetőnek, majd egy év múlva, 1997-ben megvált tőle az időközben a Graboplast holdingba beépített cég. Ekkor a Győri Lenszövőgyárban helyezkedett el, ahol pár év múlva a termelésirányítás vezetője lett. Feladata volt a számítástechnika adaptálása és a lényeges létszám-leépítés ellenére a munka hatékonyságának növelése.

2008-ban, 60 éves korában nyugdíjazták. Azóta kedvteléseinek él.

R

1935-ben Budapesten született. A középiskolát az akkori 2. sz. Textilipari Technikumban – amely később Ruhaipari Technikum lett – végezte, ahol 1954-ben kitűnő eredménnyel érettségizett és ezzel egyidejűleg ruhaipari technikus oklevelet szerzett. Még abban az évben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karára, ahol 1959-ben a textiltechnológia szakon okleveles gépészmérnökként végzett.

Első munkahelye a Habselyem Kötöttárugyár volt, ahol két részletben összesen 20 évet töltött.

Eleinte a műszaki osztályon dolgozott a kisgépesítés-fejlesztés témájában, majd – sikeres állami nyelvvizsgák birtokában – német és angol szakfordításokat készített és tolmácsolt külföldi szakembereknek. Ebben az időszakban, az Országos Találmányi Hivatalnál elvégzett tanfolyamot követően, iparjogvédelmi szakvizsgát is tett.

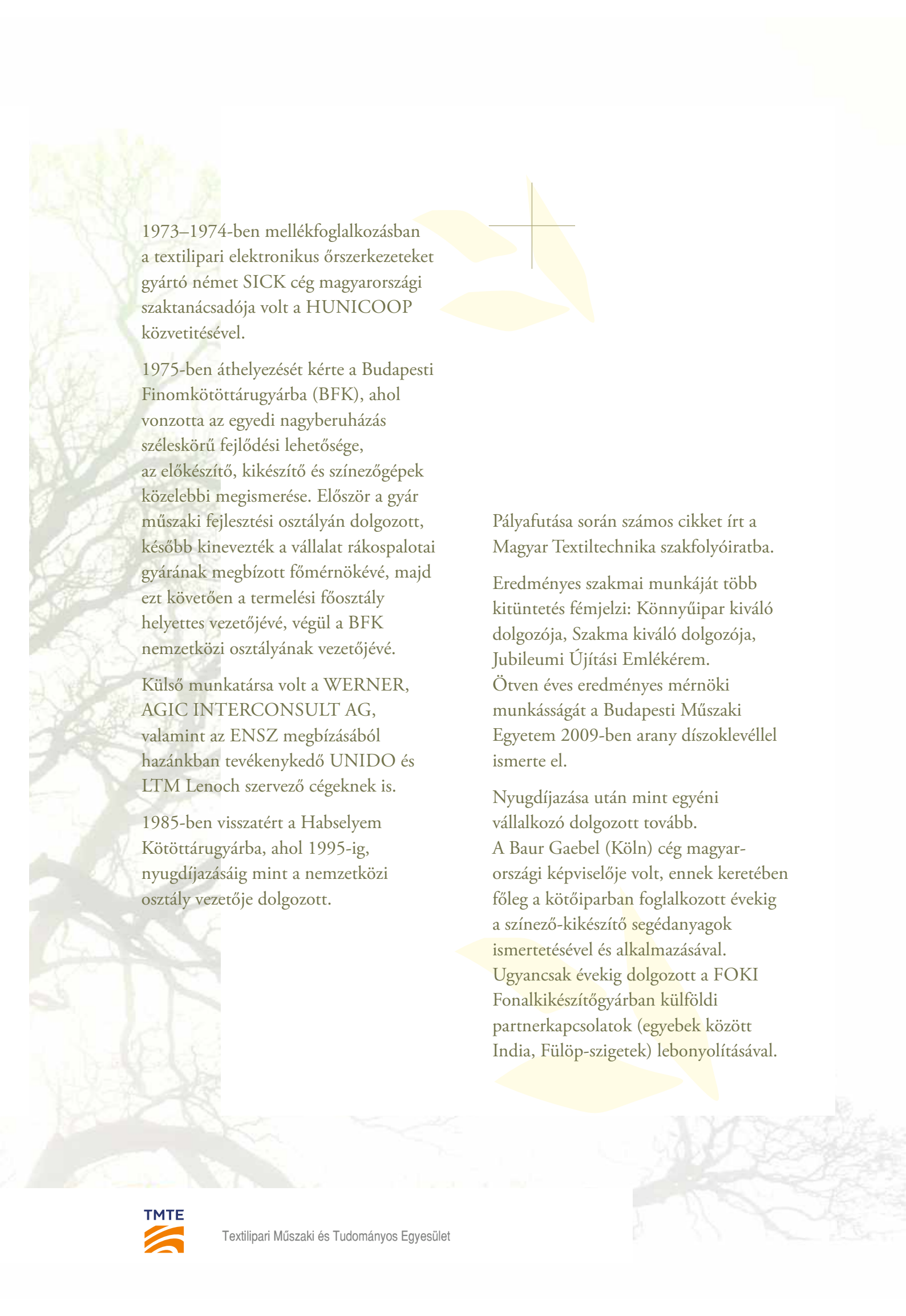

RAJNAI GÁBOR

Később a gyár beruházási és műszaki fejlesztési osztályának helyettes vezetőjévé nevezték ki, ebben a munkakörében főleg az új vidéki telephelyek létesítésének előkészítésében tevékenykedett.

Ennek során szakmai előterveket, energiaellátási és gépeltrendezési terveket, költségbecsléseket készített. Beosztásából eredően hozzá tartozott az újítások figyelemmel kísérése, sőt az egész kötőipar újítási versenyének megszervezését, irányítását is végezte a Textilipari Dolgozók Szakszervezete felkérésére és munkatársaival közösen. Ez volt a feladatköre a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület keretében is, amelynek mérnöki pályája kezdete óta volt aktív tagja, és amellyel kapcsolata változatlanul fennáll.

RAJNAI GÁBOR

1973–1974-ben mellékfoglalkozásban a textilipari elektronikus őr szerkezeteket gyártó német SICK cég magyarországi szaktanácsadója volt a HUNICOOP közvetítésével.

1975-ben áthelyezését kérte a Budapesti Finomköttárugyárba (BFK), ahol vonzotta az egyedi nagyberuházás széleskörű fejlődési lehetősége, az előkészítő, kikészítő és színezőgépek közelebbi megismerése. Először a gyár műszaki fejlesztési osztályán dolgozott, később kinevezték a vállalat rákospalotai gyárának megbízott főmérnökévé, majd ezt követően a termelési főosztály helyettes vezetőjévé, végül a BFK nemzetközi osztályának vezetőjévé.

Külső munkatársa volt a WERNER, AGIC INTERCONSULT AG, valamint az ENSZ megbízásából hazánkban tevékenykedő UNIDO és LTM Lenocho szervező cégeknek is.

1985-ben visszatért a Habselyem Köttárugyárba, ahol 1995-ig, nyugdíjazásáig mint a nemzetközi osztály vezetője dolgozott.

Pályafutása során számos cikket írt a Magyar Textiltechnika szakfolyóiratba.

Eredményes szakmai munkáját több kitüntetés fémjelzi: Könnyűipar kiváló dolgozója, Szakma kiváló dolgozója, Jubileumi Újítási Emlékérem.

Ötven éves eredményes mérnöki munkásságát a Budapesti Műszaki Egyetem 2009-ben arany díszoklevéllel ismerte el.

Nyugdíjazása után mint egyéni vállalkozó dolgozott tovább.

A Baur Gaebel (Köln) cég magyarországi képviselője volt, ennek keretében főleg a kötőiparban foglalkozott évekig a színező-kikészítő segédanyagok ismertetésével és alkalmazásával.

Ugyancsak évekig dolgozott a FOKI Fonalkikészítőgyárban külföldi partnerkapcsolatok (egyebek között India, Fülöp-szigetek) lebonyolításával.

R 1935-ben Budapesten született. Az I. sz. Textilipari Technikumban (a későbbi Bolyai Textilipari Szakközépiskola elődjében) lett textiltechnikus 1953-ban, majd 1958-ban a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, a textilmérnöki szakon szerzett diplomát. Középiskolásként a nyári üzemi gyakorlatokat a Goldberger Textilműveknél végezte és nyaranként ugyanitt tovább dolgozott a karbantartási osztályon. 1956 júliusától részmunkaidősként alkalmazták ugyancsak a Goldberger Textilműveknél. Egyetemi tanulmányai befejeztével a Budakalászi Textilműveknél kezdte mérnöki pályafutását, de nem sokkal ezután a Hazai Pamutfonó- és Szövőgyárba helyezték át tervezőmérnöki munkakörbe.

Kis kitérőt tett, amikor a Ganz-Mávag Mozdony-, Vagon- és Gépgyárához került gyártmányszerkesztői munkakörbe, ahol a dízel-villamos mozdonyok vízellátásának dokumentációján dolgozott.

REISZ PÉTER

1971-ben tért vissza ismét a textiliparba, mint a Lőrinci Szalagszövő- és Csipkegyár igazgatóhelyettes-főmérnöke. 1976-tól 1981-ig a Gyapjú- és Textilnyersanyag Forgalmi Vállalat (GYTV) osztályvezetője, majd ezt követően a Hódmezővásárhelyi Divat Kötöttárugyár (HÓDIKÖT) budapesti irodájának vezetője volt. 1988-ban lett a Lőrinci Textilipari Vállalat export értékesítésének vezetője és 1993-ban innen ment nyugdíjba.

2008-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Arany diplomával tüntette ki.

Reisz Péter a magyar rövidáru szakma egyik jól ismert alakja volt, aki a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is aktív szerepet vállalt. A TMTE rövidáru szakosztályának 1984-től 1990-ig titkára is volt.

2011-ben hunyt el.

REISZ PÉTER

R

Reketye Károly 1927-ben született, 1947-ben a Hunfalvy János kereskedelmi középiskolában érettségizett. Még ugyanebben az évben munkába állt a Klinger Henrik Rt. budakalászi gyárában fonodai polírozónak. A háború után a már Budakalászi Textilműveknek nevezett gyárban a szövőelőkészítő üzemben dolgozott. 1951-ben kezdte meg tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karának textiltechnológia szakán, ahol 1957-ben szerzett gépészmérnöki diplomát.

1952-ben előléptették szövőelőkészítő művezetőnek, majd 1957-ben szövő gyárrészleg vezetőnek. 1964-ben az időközben BUDAFLAX Lenfonó és Szövőipari Vállalat néven a teljes magyar lenipart – a rostfeldolgozástól a késztermék kibocsátásig – magában foglaló nagyvállalat fejlesztési osztályvezetőjévé, majd 1966-ban termelési főosztályvezetőjévé nevezték ki.

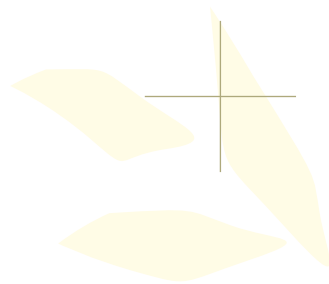

REKETYE KÁROLY

1973-tól termelési igazgatóként, majd 1975-től a nagyvállalat műszaki-termelési vezérigazgató-helyetteseként irányította a termelést, a technológiai, a műszaki és a gyártmányfejlesztést. Emellett megszervezte a hazai lentermesztést koordináló Vállalati Mezőgazdasági Főosztályt, és a cég Lenipari Kutatóállomását. 1989-ben ment nyugdíjba.

A hosszú évek alatt aktívan részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület tevékenységében is. Munkája elismeréseként több különböző kitüntetést kapott, köztük a Textilipar Fejlesztéséért érem II. fokozatát.

REKETYE KÁROLY

R

1926-ban született, érettségi után elvégezte a Fonó-Szövőipari képzőt, 1948-ban szerzett textil technikus oklevelet.

Általános textilipari laboratórium vezetői képesítést 1963-ban ért el. Tovább képezte magát, 1979-ben a Felsőfokú Fővállalkozói Továbbképzőt végezte el.

A Budakalászi Textilművek Klinger Henrik Rt.-ben kezdett dolgozni, 1951–1965 között a Rostkikészítő Vállalatnál (Budapest, Drávaszabolcs, Dunaföldvár, Szeged) gyártásvezetői, laboratórium-vezetői, MEO-vezetői munkaköröket töltött be. Ezt követően a Len-Kender-Jutaipari Központban folytatta pályáját.

1965-től 1977-ig a Könnyűipari Tervező Vállalatnál technológus, majd létesítmény főmérnök volt.

1977-től a Könnyűipari Műszaki Iroda főmérnöki, majd irodavezetői teendőit látta el 1989 évi nyugdíjazásáig.

Számos rostipari szakkönyv társszerzője volt, több OMFB tanulmány összeállításában vett részt.

RICSÓY BÉLA

Nyugdíjba vonulása után felügyelő bizottsági tag volt a Budaflax Lenfonó és Szövőipari Vállalatnál, majd műszaki szakértőként tevékenykedett.

1990-től különböző vagyonértékelésekkel foglalkozott.

A TMTE-nek 1950 óta volt tagja, az Ipargazdasági Szakosztályban végzett aktív egyesületi munkát, 1951-től a szakosztály titkáráként is.

1994-ben Kiváló egyesületi munkáért kitüntetésben részesült.

2015-ben hunyt el.

RICSÓY BÉLA

R

Röder Iván 1924-ben Kolozsváron született. Textiles pályafutását 1946-ban, az akkori Goldberger gyár kelenföldi üzemében kezdte meg. Volt betanított munkás, segéd-szerelő, technikus, műszaki ellenőr, terv- és beruházási felelős. Közben munkája mellett elvégezte a Bolyai János Textilipari Technikumot, ahol 1947-ben textiltechnikusi képesítést nyert.

A Magyar Fonóiparban és a Kőbányai Fonóban végzett termelési, beruházási és tervezési munkáit követően 1951-ben helyezték a Textilipari Kutató Intézetbe önálló kutatónak. Később az intézetben tudományos munkatársként dolgozott, majd – a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnöki oklevelének megszerzése után – a fonástechnológiai osztály vezetőjének nevezték ki.

Nevéhez fűződik a pamutipari szálasanyagok előkészítés-technológiájának és az arra szolgáló gépi berendezések elemzése, technológiai, gépi és szerkezeti fejlesztése, valamint az előkészítőüzemi rekonstrukciók irányvonalának kidolgozása.

RÖDER IVÁN

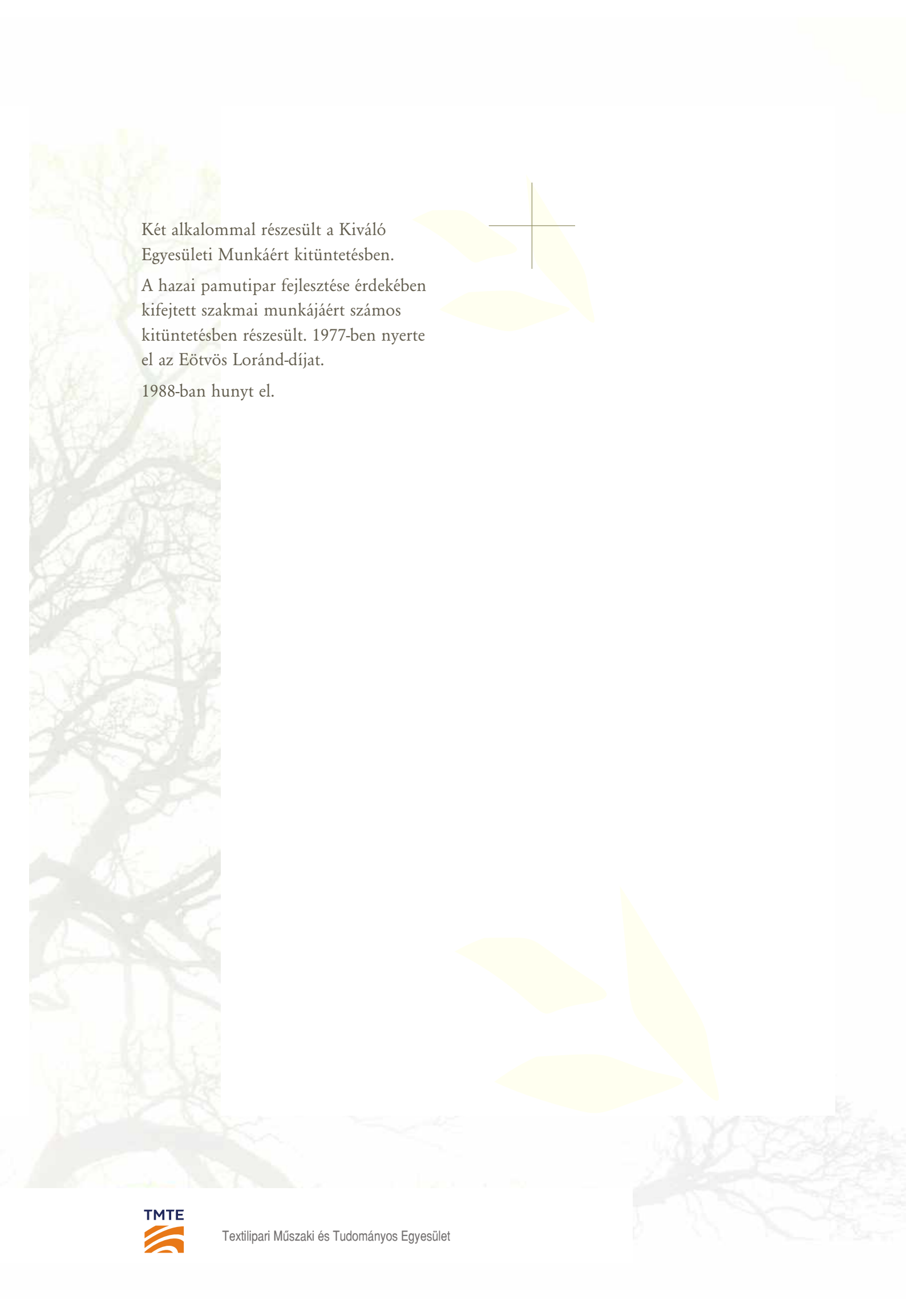
Kutató-fejlesztő munkájának számos eredménye szabadalom tárgyát képezte, amelyek közül több felszerelésre és alkalmazásra került a hazai és külföldi üzemekben.

Számos hazai és külföldi szaklapban ismertette kutatásai eredményeit, szakkönyveket is írt. Megszámlálhatatlan előadást tartott hazai és nemzetközi konferenciákon.

A Magyar Textiltechnika szerkesztőbizottságának tagja volt és a Pamutipar című szakmai folyóirat szerkesztőjeként dolgozott.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alapító tagja, a pamut-fonó szakosztálynak 1963-ig titkára, a szakosztály vezetőségének haláláig tagja volt.

RÖDER IVÁN

Két alkalommal részesült a Kiváló
Egyesületi Munkáért kitüntetésben.

A hazai pamutipar fejlesztése érdekében
kifejtett szakmai munkájáért számos
kitüntetésben részesült. 1977-ben nyerte
el az Eötvös Loránd-díjat.

1988-ban hunyt el.

Salamon Ferenc 1933-ban született. Szakmai pályafutása 1947-ben indult, amikor sikeres felvételi vizsgát tett az akkori Bolyai János Textilipari Műszaki Középiskolába, de az érvényességhez igazolt szakmai üzemi gyakorlatra is szükség volt. Ezt az Első Magyar Gyapjúmosó- és Finomposztógyárban szerezte meg, ahol megtanult szőni. Négy év múlva kitűnő eredménnyel érettségizett és egyben technikusi oklevelet szerzett a szövő szakon, de az akkori iskolai rendszerben megismerte a textilipar többi mechanikai feldolgozó ágazatának technológiai elemeit is, a fonástól a lánchurkolásig. Már ezekben az években is bejárt a TMTE-be, hallgatni a szakma akkori nagyjait.

Tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán a textiltechnológia szakon folytatta. Eközben hallgatóként részt vett a tanszék kutatási munkájában, Zilahi Márton tanszékvezető professzor vezetése mellett.

1956-ban jeles eredménnyel szerzett diplomát és az akkori Pamutszövőipari Vállalat technológiai osztályára vették fel, ahol feladata a szövőgéppark műszaki állapotának folyamatos ellenőrzése volt. 1957 második felében kikérte a Textilipari Kutató Intézet (TKI), ahol a szövő csoportba került.

Ez időtájban tanult meg németül és angolul és lett aktív tagja a TMTE-nek.

SALAMON FERENC

Tudományos munkatársként a szövőgépek egyes elemeinek nagysebességű mozgását elemezte, erre a csoport speciális műszert fejlesztett ki „Strobofot” néven, amelyre szabadalmat is kaptak. Az ezzel a műszerrel végzett kutatási eredményekről szóló előadással debütált a TMTE éves műszaki konferenciáján az 1950-es évek végén. Ekkor kezdett foglalkozni a szövőgépek korszerűsítésének kérdéseivel, az automatizálással, az új rendszerű szövőgépek adta lehetőségek megismerésével. Ebben az időben indult meg a pamutiparban a rendkívül elmaradt szövőgéppark automatizálása kínai gyártmányú vetélőváltós és szovjet gyártmányú cséveváltós automata szövőgépekkel, amelyek üzembe helyezéséhez az intézet jelentős munkával járult hozzá.

SALAMON FERENC

Hat év kutatóintézeti munka után, 1963-ban a Könnyűipari Minisztérium Iparfejlesztési Főosztályára helyezték át, ahol, mint a szövőipari fejlesztések egyik felelőse, 1972-ig dolgozott. Részt vett a pamut-, a gyapjú-, a len-kender- és a selyemipari szövőgépcserék és az új üzemek létesítésének lebonyolításában, a szövőelőkészítés és ezen belül a keresztszélés korszerűsítésének előkészítésében és végrehajtásában. Ebben az időszakban a TMTE-ben mint a Pamutszövő Szakosztály titkára, majd elnöke, az Intézőbizottság tagja és a MTESZ országos elnökségének tagja tevékenykedett, hazai és külföldi országok konferenciáin tartott előadásokat. Tanított a BME Mérnöktovábbképző Intézetében, írt technikumi tankönyvet, szerepelt mint szakfelügyelő és érettségi elnök, később a technikusminősítő vizsgák elnökeként is. 1972-ben három hónapos ösztöndíjat nyert az UNIDO-tól Angliába, a manchesteri Shirley Intézethez, ahol témája a textilipari lapképzés strukturális változásának elemzése volt. Hazatérte után a Könnyűipari Minisztérium textiliparért felelős miniszterhelyettesének műszaki titkáráként dolgozott.

1976-ban került a Budaprinthez, mint a szövő- és kötőipari terület fejlesztési vezetője, ahol három évet töltött el. Főfeladatként a gyártmányfejlesztéssel és az új rendszerű szövőgépek telepítésének ügyeivel foglalkozott. Ekkor ismerkedett meg a számítástechnika közvetlen gyakorlati alkalmazásával is

Amikor az 1970-es évek elején Magyarországon beindult a vezetők képzése és továbbképzése, ebbe a tevékenységbe is bekapcsolódott. Így lett az TMTE Oktatási Bizottságának vezetője és a MTESZ Oktatási Bizottságának tagja.

1979-ben a Könnyűipari Minisztérium Módszertani és Továbbképző Intézetében megbízták a Vezetőképző osztály vezetésével. 1981 októberétől közel három éven át a Könnyűipari Műszaki Főiskola Főigazgatói Hivatalának vezetője volt.

Amikor az átszervezések hatásaként létrejött az Ipari Minisztérium irányítása alatt működő Ipari Vezetőképző Intézet (Esztergom Kertváros), 1984

szeptemberétől az Intézet Vezetőképző Osztályának vezetésével bízták meg.

Itt került kapcsolatba az akkor már a rendszerváltással összefüggő előkészítő tevékenységekkel foglalkozó amerikai vezetőképző intézetekkel.

Egy itt lebonyolított, felső szintű vállalati vezetők részére szervezett továbbképzést követően 1988 szeptemberében a General Electric-kel (GE) éppen egyesülni készülő Tungsram Rt. hívta meg a céghez oktatási igazgatóhelyettesnek. Mintegy 6 hónap után, 1989. április 1-jétől megbízást kapott a Kereskedelmi Minisztérium által a fejlesztések ösztönzésére és a működő tőkét Magyarországra hozó Investcenter vezetésére, ahol 1991-ben bekövetkezett betegségéig dolgozott. 58 éves korában leszázalékolták és nyugdíjazták. Azóta szaktanácsadó tevékenységet végez.

Selmei Istvánné 1919. május 20-án született. Az érettségi bizonyítvány megszerzése után a Crista Selyemszövőgyárban kezdett dolgozni gyakornokként és közben elvégezte az újpesti Textilipari Szakiskolát. Ennek befejeztével mint technikus, majd mint gyárvezető dolgozott tovább.

1949-től a Textilipari Dolgozók Szakszervezetében töltötte be a műszaki értelmiségi titkár, majd az újítási előadó feladatkörét. Egy éven keresztül a Könnyűipari Minisztériumban is ellátta az újítási előadó teendőit.

1952-ben lett a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének munkatársa, 1952. július 1-jétől pedig a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület főtitkárhelyettese.

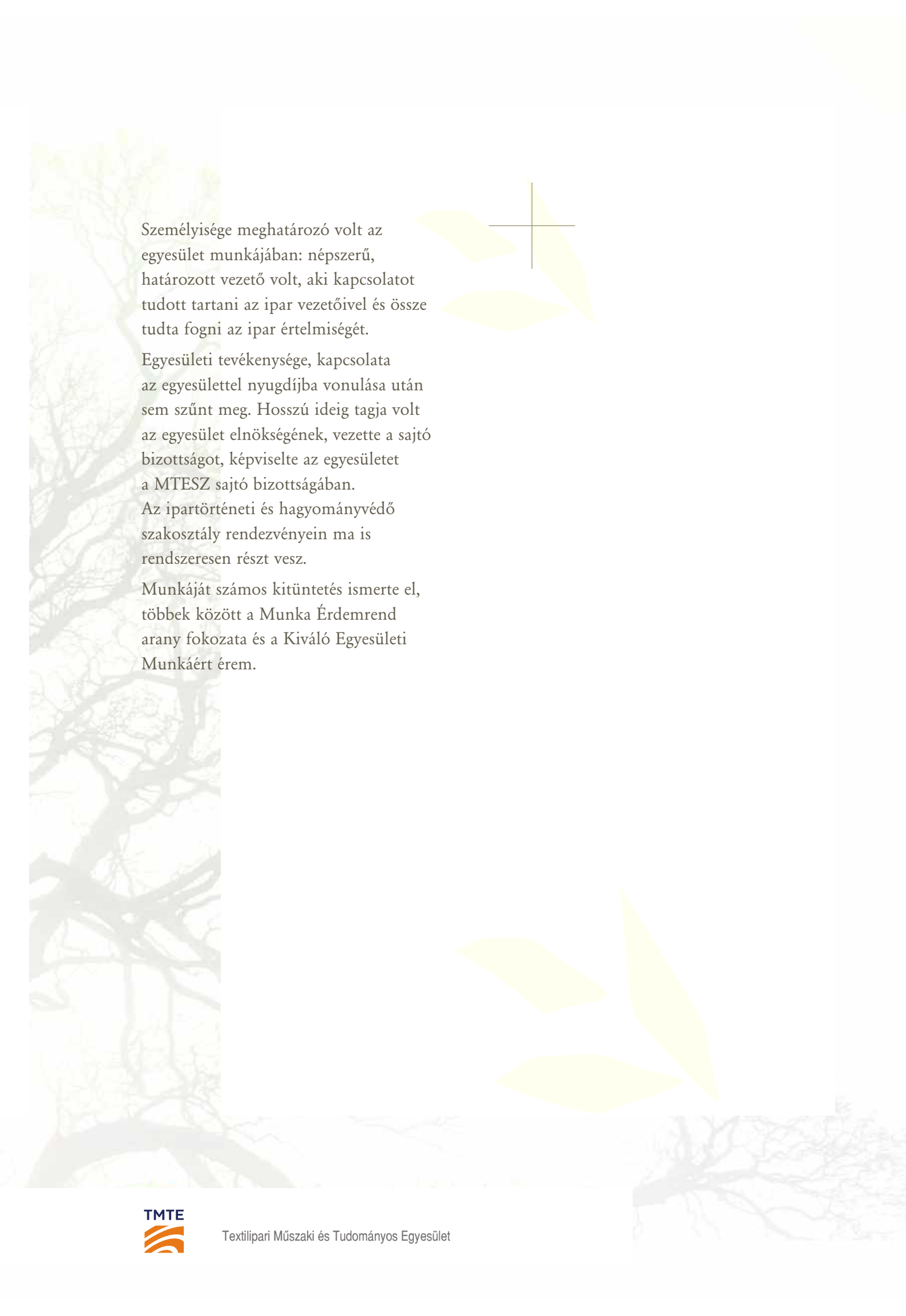
Ez a munkakör az egyesület központi apparátusának, gyakorlatilag az egyesület életének, tevékenységének irányítását jelentette. Ezt a munkakört látta el 1980 végéig, nyugállományba vonulásáig.

SELMEI ISTVÁNNÉ

Tevékenységének időszaka a magyar textilipar eredményekben bővelkedő, dicső időszaka, és az ekkor végzett munkát a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület eredménnyel szolgálta. Selmei Istvánnénak személy szerint is elvitathatatlan érdeme, hogy az egyesület ebben az időszakban a textilipar értelmiségét hasznos egységbe tudta összefogni, hogy az oktatás, a szakmai képzés szervezőjévé, vezetőjévé tudott válni, hogy esemény volt az egyesület egyes rendezvényein való részvétel. Munkájának eredménye, hogy az egyesület tekintélye jelentőssé vált, nemzetközi kapcsolatai egyre növekedtek és a világ legismertebb textilipari tudósai, szakemberei is megtiszteltetésnek vették az egyesület rendezvényein való részvételt.

SELMEI ISTVÁNNÉ

Személyisége meghatározó volt az egyesület munkájában: népszerű, határozott vezető volt, aki kapcsolatot tudott tartani az ipar vezetőivel és össze tudta fogni az ipar értelmiségét.

Egyesületi tevékenysége, kapcsolata az egyesülettel nyugdíjba vonulása után sem szűnt meg. Hosszú ideig tagja volt az egyesület elnökségének, vezette a sajtó bizottságot, képviselte az egyesületet a MTESZ sajtó bizottságában.

Az ipartörténeti és hagyományvédő szakosztály rendezvényein ma is rendszeresen részt vesz.

Munkáját számos kitüntetés ismerte el, többek között a Munka Érdemrend arany fokozata és a Kiváló Egyesületi Munkáért érem.

K

Király Anna 1946. május 10-én született, 1965-ben a Petrik Lajos Vegyipari Technikumban végzett vegyésztechnikusként. 1971-ben a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) vegyészmérnöki karán okleveles vegyészmérnöki diplomát szerzett. Tovább képezte magát, 1980-ban a BME gépészmérnöki karán vegyész mérnök-tanári oklevelet, 1987-ben a vegyészmérnöki karon egyetemi doktori címet szerzett.

1971–1973 között a Papíripari Vállalat Kutató Intézetében mint tudományos segédmunkatárs dolgozott. 1973-tól a Könnyűipari Műszaki Főiskolán a papírtechnológiai, majd 1988-tól 2016-ig a textiltechnológiai tanszék oktatója volt, először tanársegédként, majd 1980-tól adjunktusként, végül 1992-től docensként dolgozott.

Az 1980-as években műszakitanár hallgatókat tanított a BME Gépészmérnöki Karán.

2006-ban vonult nyugdíjba.

A Mérnöki Kamara szakértője volt 2005-től 2010-ig. Az 1998–2015 időszakban a Nemzeti Akkreditáló Testületben minősítői tevékenységet végzett.

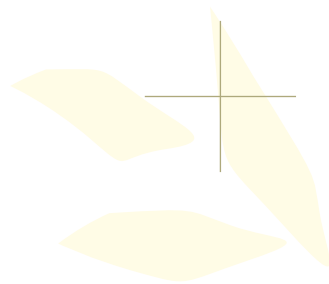

SINKÁNÉ DR. KIRÁLY ANNA

1988-tól tagja a Textilipari Műszaki Tudományos Egyesületnek, a textilvegyész és kolorista szakosztály vezetőségi tagjaként tevékenykedik. Főiskola jegyzet társszerzője, szakcikkei jelentek meg. Jelenleg az egyesület Ipartörténeti és Hagyományvédő Szakosztályának aktív tagja.

Több évtizedes eredményes oktatói munkáját 2006-ban a Pedagógus Szolgálati Emlékérem kitüntetéssel ismerték el.

SINKÁNÉ DR. KIRÁLY ANNA

S Az érettségi után az óbudai Textilfestőgyárban helyezkedett el, először az akkor még vegyes profilú üzem gyapjú-részlegében, a ványolóban dolgozott. Munkája mellett az Állami Műszaki Főiskolán tanult tovább, ahol textil-vegyészként végzett. A Textilfestőgyár műszakos koloristájaként folytatta pályafutását, majd a festékkonyhát vezette. Ezt követően a gyár pamut-osztályának osztályvezetője lett, majd 1971-től a gyár főtechnológusi teendői láttá el nyugdíjazásáig.

Osztályvezetőisége alatt az ő szakmai irányításával kezdte meg működését többek között az újonnan beszerzett nagyteljesítményű Stork kötegfehérítő gépsor. Főtechnológusi beosztásában – mint létesítményfelelős – az üzem rekonstrukciós munkáiban komoly szerepet vállalt. Szakmai tudásával és kiváló német nyelvtudásával hatékonyan közreműködött az új kikészítőgépek kiválasztásában és beszerzésében.

A gyártmány- és gyártásfejlesztés területén elért eredményei eredményesen szolgálták a nagy múltú óbudai gyár fejlődését. Az üzem gyártásközi ellenőrzését is ő irányította, számos gyorsított anyagvizsgálati módszer bevezetése fűződik nevéhez.

SOLCZ SÁNDOR

Több szakmai jegyzet (pl. a Textilnyomás technológiája, a Korszerű pigment nyomórendszerek stb.) készítésében vett részt. Nagyszámú eredményes újítással járult hozzá a pamutipari nyomó-kikészítő technológia fejlesztéséhez és a gépészeti korszerűsítésekhez.

Szakmai munkájához közelállóan a szakszervezetben belül működő műszaki bizottságban is igen hasznos és áldozatkész munkát végzett.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek a megalakulást követő évektől tagja volt, a Textilvegyész és kolorista szakosztályban végzett aktív tevékenységet.

Több előadást tartott az egyesületi és üzemi szakmai rendezvényeken.

A szakmai folyóiratokban nívós cikkei jelentek meg.

SOLCZ SÁNDOR

Szigorú, következetes és jellemes
vezetőként vált ismertté az egyetlen
munkahelyét jelentő Textilfestőgyárban.
Sokan tisztelték és szakmai tevékenységét
példaképként is követték.
2012-ben hunyt el.

S 1947. augusztus 20-án született Pápán. Középiskolai tanulmányait a veszprémi Vegyipari Technikumban végezte. Ezt követően a Pardubicei Egyetemen textilkémiai tanulmányokat folytatott, 1971-ben okleveles vegyészmérnökként diplomázott.

Először a győri Richards cégnél helyezkedett el, itt 7 évig dolgozott, többek között festődevezetőként.

Ezután a BUDAFLAX Lenfonó és Szövőipari Vállalat győri gyárában folytatta szakmai pályáját.

Több munkakörben tevékenykedett, így festődevezető, kikészítő gyárrészlegvezető beosztásban kamatoztatta tudását.

2013 őszéig a gyár főmérnöke volt.

Vezetői erényei közé tartozott az innováció szem előtt tartása. Többek között a Budapesti Műszaki Egyetemen együttműködve az enzimes kezelések, folyékony ammóniás kikészítések területén fejtett ki komoly kutatói tevékenységet.

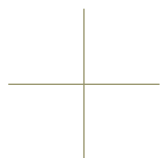

SOMLAI PÉTER

1971-től a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület aktív tagja, a Textilvegyész és Kolorista szakosztály munkájában vett részt.

Számos előadást tartott a TMTE rendezvényein, konferenciáin, több szakcikket írt.

2012-ben az egyesület vezetősége a Textilipar Fejlesztéséért érmmel tüntette ki

SOMLAI PÉTER

SZ

1961-ben szerzett oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, a textiltechnológia szakon.

Pályáját a BUDAPRINT

Pamutnyomóipari Vállalat (PNYV)

Kelenföldi Textilgyárban kezdte.

Technológiai munkája mellett több

továbbképző tanfolyamon oktatta

a szakmunkásokat, művezetőket,

valamint a gyárba kihelyezett

technikumban a szaktárgyakat is tanított.

Ez idő alatt két módszertani tankönyvet

írt szövő szakmunkások részére.

1964-ben a Kelenföldi Textilgyár szövöde üzemvezetője lett, irányította a szövöde gépcserés rekonstrukcióját.

1971-ben kinevezték a PNYV

központjában működő szövő csoport

élére, majd 1974-ben a vállalat

anyaggazdálkodási főosztályának

vezetésére. Ugyanebben az évben német

nyelvből felsőfokú állami nyelvvizsgát

tett. 1981-ben megbízták a PNYV

műszaki fejlesztési főosztályának

vezetésével. 1989-ben, amikor a PNYV

több egységgé átalakult, a SECOTEX

Textilfestő Rt.-ben dolgozott tovább,

mint a műszaki, gyártmány- és

gyártásfejlesztési osztály vezetője. 1991-

ben innen vonult nyugdíjba.

SZABÓ GYÖRGYNÉ (GRAFF ANNA)

Aktív tevékenységet fejtett ki

a Textilipari Műszaki és Tudományos

Egyesület szövő szakosztályában,

szakmai előadásokat tartott, cikkeket

jelentetett meg a Magyar Textiltechnika

szakfolyóiratban. Munkásságát több

szakmai kitüntetéssel ismerték el.

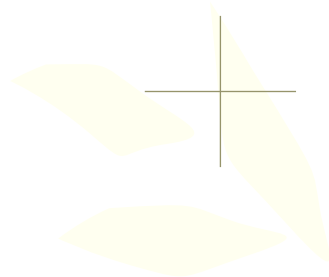
A Budapesti Műszaki és Gazdaság-

tudományi Egyetem szenátusa 2014-ben

arany diplomával ismerte el eredményes

szakmai tevékenységét.

SZABÓ GYÖRGYNÉ
(GRAFF ANNA)

SZ

Érettségizett varrónőként kezdett dolgozni. 1967-től a Senior Váci Kötöttárugyárban művezető, majd a varroda műszaki vezetője lett. 2000-ben a váci üzem kazári telephelyének létrehozójaként a Tordas Sport Kft. élére került ügyvezető igazgatóként. 2003-ban megalapította a szintén Kazáron működő Axamo Ruházati Kft.-t. Mint cégvezető (később emellett rehabilitációs megbízott is) a termelő tevékenység (szabás, hímzés, varrás) irányításával és a kereskedelmi tevékenységgel egyaránt foglalkozott. A munkahelymegtartásra, a foglalkoztatás bővítésére mindig nagy hangsúlyt fektetett.

1984-ben a Könnyűipari Műszaki Főiskola ruhaipari szakán végzett ruhaipari üzemmérnökként. 1996-ban és 1998-ban tovább képezte magát, a STRUKTÚRA-REFA Vezetési és Szervezési Tanácsadó Kft.-nél munkaelemző, ill. üzem- és munkaszervező képesítést szerzett.

Részt vett a felnőtt szakmunkás képzésben. Az iskolarendszerű szakmai képzésekben, mint vizsgabizottsági tag és elnök tevékenykedett.

Képzési szakértőként is dolgozott a Kamaránál. 2013-tól szakmunkásképzés is folyik általa irányított Axamo Ruházati Kft.-nél.

Kazáron több civil szervezetnek az alapítója és vezetőségi tagja, többek között a Hagyományőrző-, a Környezet- és Értékvédő, valamint a Nyugdíjas Egyesületben végez aktív munkát.

SZABÓ IMRÉNÉ

A Textilipari Műszaki Tudományos Egyesületnek 1968-tól tagja, több rendezvényen tartott előadást.

Foglalkoztatási tapasztalatairól, a munkahelymegtartó törekvésekről készséggel számol be minden textil- és ruházati fórumon.

Az általa vezetett Axamo Ruházati Kft. 2011-ben megkapta a „Nógrád megye gazdaságáért” elismerést, a helyi önkormányzat pedig „Civilek támogatásáért” díjat adományozott a cégnek. 2010-ben az „Év vállalkozója” kitüntetéssel ismerték el eredményes tevékenységét.

SZABÓ IMRÉNÉ

SZ

Szabó Miklós 1927-ben született. A Budapesti Műszaki Egyetemen a textiltechnológia szakon szerzett gépészmérnöki oklevelet 1952-ben.

Első munkahelye (itt dolgozott már egyetemi tanulmányai alatt is) a Magyar Posztógyár volt, műszaki osztályvezetői munkakörben. Alig egy évvel később a Könnyűipari Minisztérium gyapjúipari igazgatóságára helyezték, mint a műszaki osztály csoportvezető főmérnökét. Ez idő alatt kezdődött meg a gyapjúipari fésűsfonodák korszerűsítése, amelynek iparági irányítását végezte.

1962-ben került a Hazai Fésűsfonó- és Szövőgyár főmechanikusi beosztásába, amelyet 1972-ig töltött be.

1972-től 1974-ig fejlesztési főmérnök, 1974-től 1980-ig vezérigazgató-helyettes, majd 1980-tól 1987-ig, nyugállományba vonulásáig a vállalat vezérigazgatója volt. Ez alatt az idő alatt zajlott le a vállalat rekonstrukciós programja, amelynek kidolgozását és aktív irányítását személyesen végezte. Kidolgozta az ezzel kapcsolatos gépészeti és karbantartási technológiát, irányítója volt az anyaggyár és a Gyapjúmosógyár összevonása során a kártolt fonoda megszüntetésének és a fésűsfonoda létesítésének.

SZABÓ MIKLÓS

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben egész pályafutása alatt aktív munkát végzett: évekig titkára volt az energia és gépészeti szakosztálynak, később a gyapjú szakosztály munkájába kapcsolódott be. 1985-ben választották meg az egyesület főtitkár-helyettesévé.

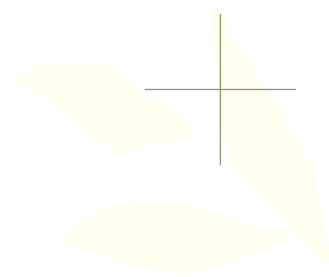
Lelkes híve volt a Textilmúzeum létrehozása gondolatának és nagy érdeme is volt a múzeum megvalósulásában.

1987. október 30-án vonult nyugállományba.

A gyapjúipari vállalatok 1988-ban létrejött egyesülése ügyvezető igazgatónak választotta.

Szabó Miklós 1989-ben hunyt el.

SZABÓ MIKLÓS

Szabó Rudolf 1950. május 12-én született. Középiskolai tanulmányait Budapesten a Bolyai János Textilipari Technikumban fonó szakon végezte, az Országos Szakmai Tanulmányi Versenyen 1967-ben II., 1968-ban I. helyezést ért el. 1968-ban technikus i érettségi megszerzését követően katonai szolgálatot teljesített, majd a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán a textiltechnológia szakon 1974-ben okleveles gépészmérnöki diplomát szerzett. Egyetemi évei során szakkollégiumi vezető, ötödévesen óraadóként fonástechnológiát tanított a Bolyaiban és a Könnyűipari Műszaki Főiskolán.

1974-től a Könnyűipari Műszaki Főiskola Textiltechnológiai Tanszékén szövés technológiát oktatott évtizedekig. 1976-ban mérnök tanári, 1985-ben gépszerkesztő szakmérnöki diplomát szerzett. Főiskolai évei első szakaszában számos ipari kutatásba bekapcsolódott. Nagy hangsúlyt fordított a gyakorlati ismeretek közvetítésére és a legújabb fejlesztések továbbadására.

A hallgatók komplex képzését tartotta szem előtt azzal, hogy pl. konkrét szövés technológia tárgykör tárgyalása során a kapcsolódó ismeretek széleskörű elemzését (pl. rezgés tan, kenés technika, klíma állapot befolyása stb.) kiemelt fontosságúnak tekintette.

SZABÓ RUDOLF

Többször részt vett korábban a főiskola, majd 1992-től a hazai üzemek vagy a Drezdai Műszaki Egyetem által finanszírozott szakmai konferenciákon, kiállításokon.

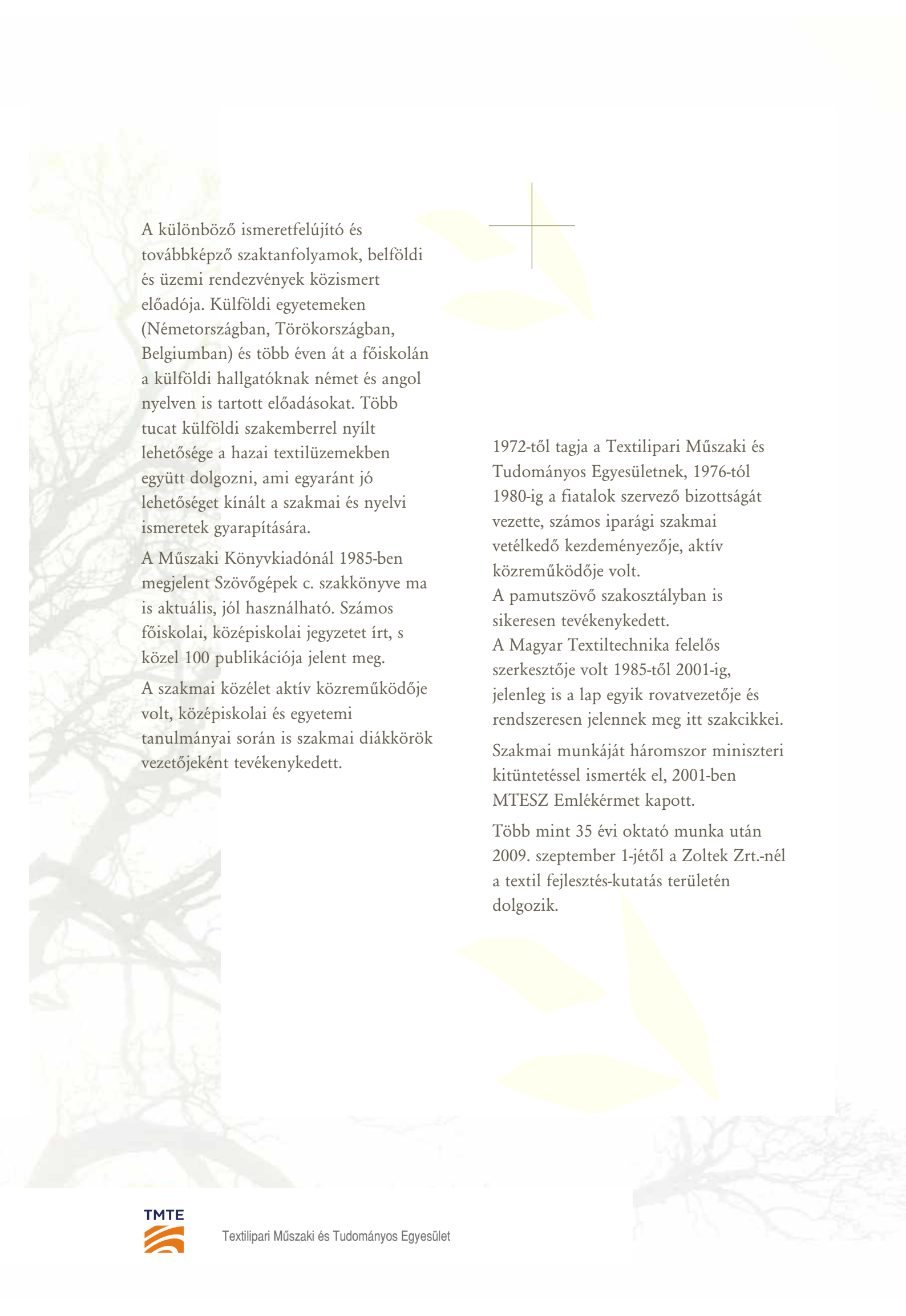
Kiváló üzemi és külföldi kapcsolatai révén igyekezett a szövés szakmai oktatásához szükséges tárgyi eszközöket előteremteni, a szakma fejlődésével lépést tartani.

Számos külföldi gépgyártó tanfolyamán (pl. Sulzer, Dornier, Stäubli stb.) vett részt a hazai üzemekkel való jó szakmai együttműködésnek köszönhetően.

A hallgatók részére rendszeresen szervezett belföldi és külföldi szakmai tanulmányutakat.

Több éven át volt óraadó a Budapesti Műszaki Egyetemen és az Iparművészeti Egyetemen.

SZABÓ RUDOLF

A különböző ismeretfelújító és továbbképző szaktanfolyamok, belföldi és üzemi rendezvények közismert előadója. Külföldi egyetemeken (Németországban, Törökországban, Belgiumban) és több éven át a főiskolán a külföldi hallgatóknak német és angol nyelven is tartott előadásokat. Több tucat külföldi szakemberrel nyílt lehetősége a hazai textilüzemekben együtt dolgozni, ami egyaránt jó lehetőséget kínált a szakmai és nyelvi ismeretek gyarapítására.

A Műszaki Könyvkiadónál 1985-ben megjelent Szövőgépek c. szakkönyve ma is aktuális, jól használható. Számos főiskolai, középiskolai jegyzetet írt, s közel 100 publikációja jelent meg.

A szakmai közélet aktív közreműködője volt, középiskolai és egyetemi tanulmányai során is szakmai diákkörök vezetőjeként tevékenykedett.

1972-től tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek, 1976-tól 1980-ig a fiatalok szervező bizottságát vezette, számos iparági szakmai vetélkedő kezdeményezője, aktív közreműködője volt.

A pamutszövő szakosztályban is sikeresen tevékenykedett.

A Magyar Textiltechnika felelős szerkesztője volt 1985-től 2001-ig, jelenleg is a lap egyik rovatvezetője és rendszeresen jelennek meg itt szakkikerei.

Szakmai munkáját háromszor miniszteri kitüntetéssel ismerték el, 2001-ben MTESZ Emlékérmét kapott.

Több mint 35 évi oktató munka után 2009. szeptember 1-jétől a Zoltek Zrt.-nél a textil fejlesztés-kutatás területén dolgozik.

SZ

Szajbély Mihály 1922. szeptember 28-án született. Középiskoláit a rákospalotai reálgimnáziumban végezte, itt érettségizett 1940-ben. Ezután a Budapesti Műszaki Egyetemre iratkozott be, amit azonban a háborús események miatt nem tudott befejezni.

1942-ben a Magyar Pamutiparnál, majd a Budavidéki Gyapjúgyárnál dolgozott. 1949-től az államosított textilipari beruházások területén tevékenykedett. Részt vett mint beruházási főmérnök a Szegedi Textilművek, a Zalaegerszegi Ruhagyár, a Kaposvári Textilművek, a Miskolci Fonoda létrehozásában, de része volt több rekonstrukció, üzem bővítés – mint a Kőbányai Fonó, a Lőrinci Fonó – eredményes megvalósításában. Szívóssága, kitartása, jó szervezőkészsége nagymértékben hozzájárult a beruházások sikeres megvalósításához.

1972-ben a Békéscsabai Kötöttárugyár igazgatójává nevezték ki. Az akkoriban még veszteséges vállalatból irányításával és az általa szervezett fiatal vezetőség segítségével a magyar kötőipar egyik megbízható, eredményes vállalata lett.

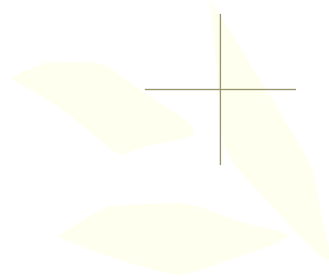
SZAJBÉLY MIHÁLY

1987-ben vonult nyugállományba, de a szakmát ezután sem hagyta el. Mint nyugdíjas, tanácsadója lett egy amerikai textilipari cégnek, majd évekig a Hódmezővásárhelyi Kötöttárugyárból alakult vállalkozásoknak. Ezt a tevékenységet 2004-ig eredményesen folytatta.

Szajbély Mihály a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alapító tagja. Korábban a pamutfonó szakosztályban, később pedig az egyesület Békés megyei csoportjában töltött be felelős tisztségeket és végzett tevékeny munkát.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el. 1958-ban nyerte el a Textilipar Fejlesztéséért érmet, 1981-ben pedig Eötvös Loránd-díjban részesült.

SZAJBÉLY MIHÁLY

SZ

Szalay László 1977-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán, okleveles gépészmérnökként.

Az egyetem elvégése után a Textilipari Kutató Intézetben kezdett dolgozni és ennek az intézménynek a jogutódjánál, az INNOVATEX Textilipari Műszaki Fejlesztő és Vizsgáló Intézet Zrt.-nél tevékenykedik jelenleg is.

Az Anyagvizsgáló, majd Mérnök-szolgálati ill. a Pamutipari osztályon végezte munkáját, utóbbi területen főleg az alkalmazott számítástechnikával foglalkozott.

Hosszabb ideje az újjászervezett a mechanikai és anyagvizsgáló osztály vezetője, ennek tevékenységéhez tartozik a textiles védőeszközök tanúsítása is. Nemzetközileg elismert szaktekintély.

Régóta vesz részt a szabványosítási feladatokban, fejlesztéseket és korszerűsítéseket végez.

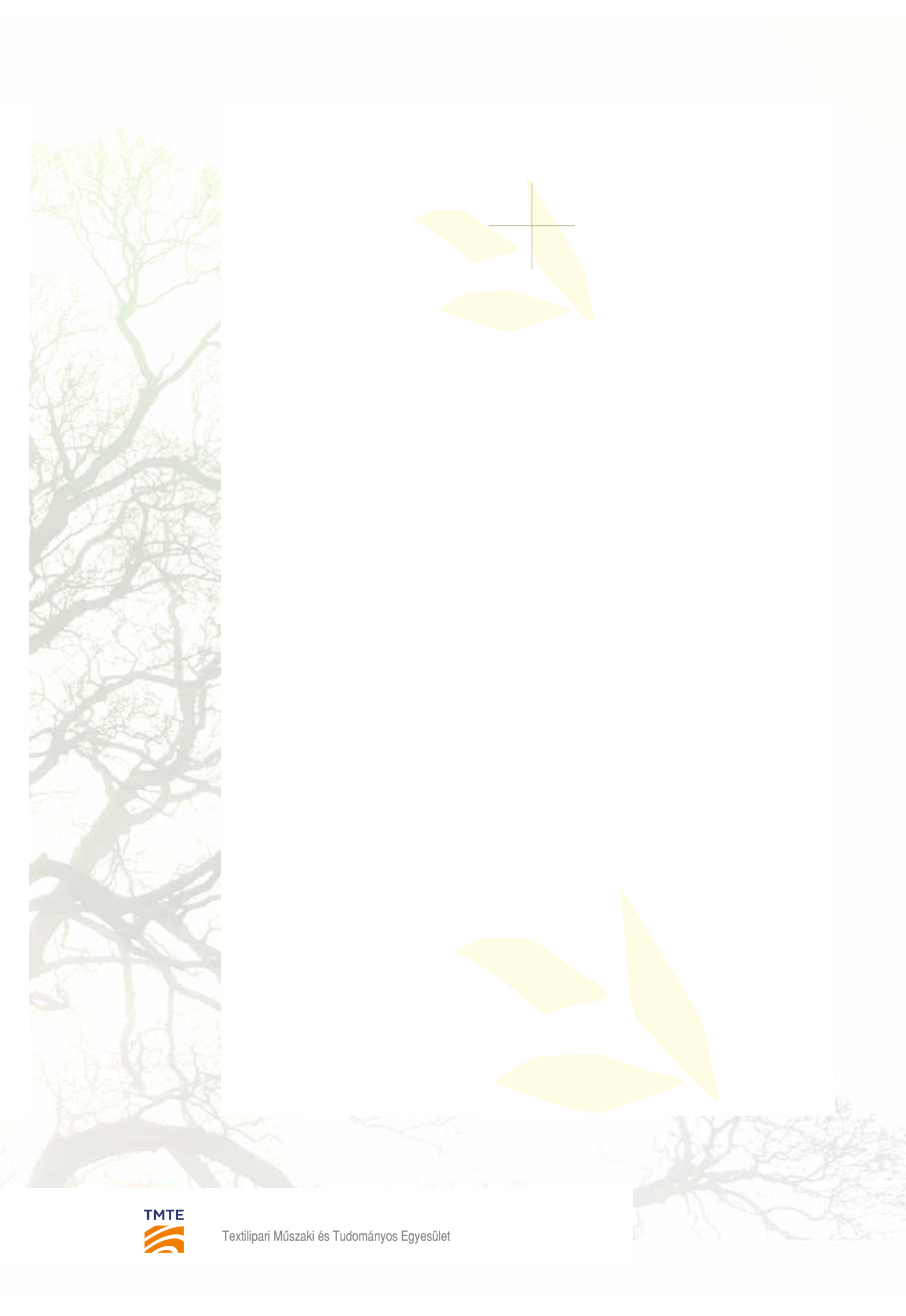
SZALAY LÁSZLÓ

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület fiatalok bizottságában vezetőségi tag volt, majd az anyagvizsgáló és minőség szabályozó szakosztály vezetőségében dolgozott, jelenleg is ezen a szakterületen aktív. 1987-ben a TMTE Lehr Ferenc ifjúsági díjjal tüntette ki, elismerve eredményes egyesületi munkáját.

Több éve tagja a Magyar Textiltechnika szerkesztőbizottságának.

A szakmai oktatásban is részt vett, ruhaipari szakiskolákban, ill. a Keltex Dolgozók Esti Technikumában tanított. A TMTE különböző tanfolyamainak jelenleg is rendszeres előadója.

SZALAY LÁSZLÓ

SZ

Széll Sándor kiváló szövős szakember volt. Dolgozott a Könnyűipari Minisztérium Pamutipari Igazgatóságán a szövödei fejlesztések előkészítésén, majd a Magyar Pamuiparban a műszaki osztályon tevékenykedett beosztott mérnökként, később az osztályvezető kinevezett helyetteseként, ahol a szövős csoportot irányította.

Nevéhez fűződik a felsővetésű Roscher szövőgép automatizálása és ládatáras cséveváltó automatájának mechanikai szövőgépekre történő adaptálása, amit a Textilipari Kutató Intézetben dr. Sugár György és dr. Szeder Ottó irányításával végzett.

Egyiptomi tanulmányútján a Sulzer szövőgépek hazai telepítéseinek előnyeit és hátrányait tanulmányozta, értékelte. Hazatérése után hosszú évekig a gyár főmérnök-helyettese volt.

Iparpolitikai döntés értelmében a szövödei fejlesztéseknél az szovjet AT típusú szövőgépcsalád kapott prioritást. Széll Sándor el tudta érni, hogy a gépgyártól csak az alapgépeket szerezzék be, a rászerezendő TKI típusú ládatáras automaták itthon készüljenek, a két egységet a gyár lakatosai szereljék össze. Ez a – többek szerint kockázatosnak tűnő – vállalkozás végül az ő irányításával rendkívül sikeresen valósult meg.

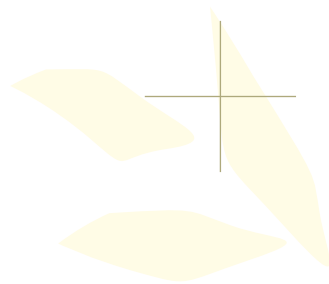

SZÉLL SÁNDOR

1963-ban az újpesti üzem a Budaprint Pamut-nyomóipari Vállalat egyik gyára lett. Jelentős és nehéz feladat volt a fonoda fejlesztése, majd amikor a korszerű fonoda éppen elkészült, és az egész a tűz martaléka lett, akkor egy év alatt irányításával építették fel az új BD fonodát. 1971–1973 között ő látta el a főmérnöki teendőket, 1973-tól igazgatóként vezette a gyárat. Életművét a Munka Érdemrend ezüst fokozatával ismerték el.

Számos szakmai jegyzet készítésében vett részt, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület Pamutfonó és Pamutszövő szakosztályában tevékenykedett

SZÉLL SÁNDOR

SZ

1934-ben született. Életpályája 1953-ban érdekes módon kapcsolódott össze a textiliparral, amikor a textiles Lóden csapat futballistájaként a Kondorosi úti üzemben először sportállásban alkalmazták. Egyidejűleg a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán tanult tovább, az eredményes tanulmányokat a gépészmérnöki diploma megszerzése követte.

1958-tól a Heveder- és Azbesztiipari Vállalatnál dolgozott, két évig honvédségi textil átvevő, műszaki ellenőr volt. Itt szerzett tapasztalatainak köszönhetően az azbesztiipar egyik elismert európai képviselője lett.

1963-ban a Heveder- és Azbesztiipari Vállalat, az Angyalföldi Zsinórgyár, a Szalagárugyár és a Debreceni Textil-művek összevonásával megalakult a Szalag- és Zsinórgyárban folytatta munkáját. Az 1500 fős üzem főmérnökeként dolgozott itt, 1999. évi nyugdíjazásáig. Munkakörében számos fontos eredményt ért el, többek között hozzá fűződik a kis termelékenységű ún. barmeni szalagszövőgépek kicserélése nagyteljesítményű vetelő nélküli szalagszövőgépekre. A folyamatos szalagszínezési technológia bevezetése és a fonatoló géppark rekonstrukciója is munkásságát dicséri.

SZENTPÉTERI GYULA

A Szalag- és Zsinórgyár modern hajdúböszörményi gyáregységének beruházása vezetése alatt valósult meg. Nyugdíjasként az Orsó Kft-nél tanácsadóként dolgozott 2010 nyaráig.

A felsőfokú szakmai képzésből is aktívan kivette részét: a Könnyűipari Műszaki Főiskolán 2000-ig tanította a rövidáru ipari ismereteket. Tagja volt a főiskolán az állami vizsgabizottságnak.

A TMTE-nek régóta tagja, a rövidáru szakosztálynak tíz évig volt elnöke. A Magyar-Római Könnyűipari Vegyes Bizottság elnökeként is aktív tevékenységet folytatott.

Számos kitüntetésben részesült, többek között 1980-ban Földes Pál érmmel ismerték el a textilipar fejlesztéséért kifejtett sikeres tevékenységét.

SZENTPÉTERI GYULA

SZ

Szocsevka Ferenc 1924. január 29-én született Bakonyszentivánban.

A középiskola négy osztályát elvégezve került a Pápai Textil Vállalathoz gyakornokként. Később, 1943-ban elvégezte a textil szakiskolát és mint gyakornok került vissza a gyárba, ahol több osztályon is dolgozott. Főbb területe a gyártmányfejlesztés lett, deszinatórként tevékenykedett, majd a szövő részleg helyettes vezetője lett.

1951-ben áthelyezték a Dunántúli Szövőgyárba főmérnöknek. A két gyár összevonása után a szövő gyárrészleg vezetői feladatát kapta. Ebben az időpontban alakították át a sima szövés döntő részét tarkán-szövésre. 1957-ben kinevezték a Pápai Szövőgyár főmérnökévé, majd igazgatójává.

Közben, 1959-ben befejezte tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen, ahol jeles eredménnyel gépészmérnöki diplomát szerzett.

SZOCSEVKA FERENC

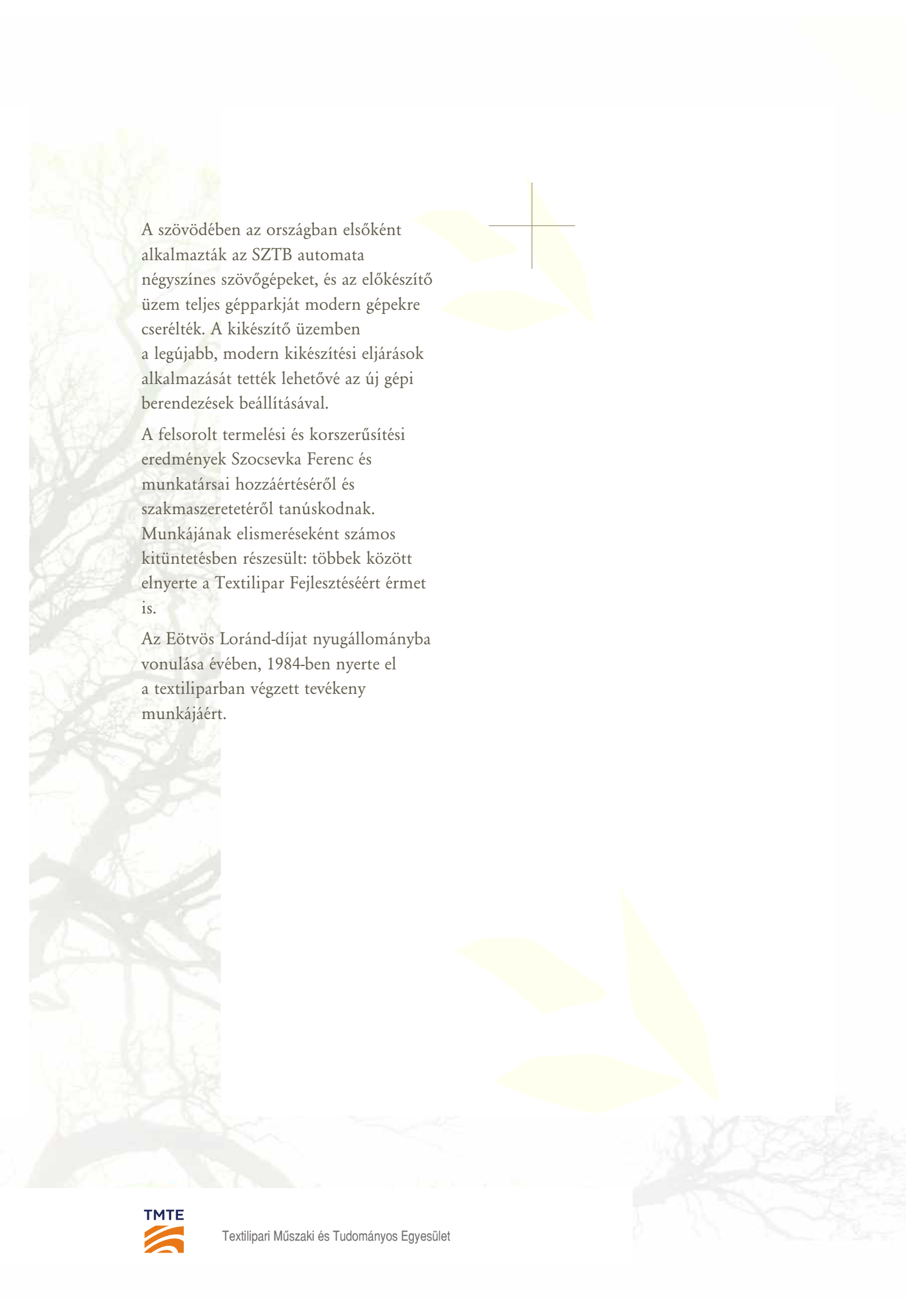
Tevékenysége szakmai szempontból főleg a gyártmányfejlesztésre irányult. Sokat tett azért, hogy a vállalat termelése 20 millió négyzetméterre emelkedjék úgy, hogy közben a tarkánszőtt szövetek részaránya 96%-ra nőtt.

Ezzel elérték, hogy a vállalat Magyarországon a legnagyobb tarkán-szövő vállalata legyen. A termelés 70%-át kedvező gazdaságossági mutatók mellett exportálták.

A kiváló eredményeket jelentős fejlesztésekkel tudták elérni.

A fonodában a gépek nagy részét korszerűbbre cserélték ki és rekonstrukció végrehajtásával biztosították.

SZOCSEVKA FERENC

A szövődében az országban elsőként alkalmazták az SZTB automata négyszínes szövőgépeket, és az előkészítő üzem teljes gépparkját modern gépekre cserélték. A kikészítő üzemben a legújabb, modern kikészítési eljárások alkalmazását tették lehetővé az új gépi berendezések beállításával.

A felsorolt termelési és korszerűsítési eredmények Szocsevka Ferenc és munkatársai hozzáértéséről és szakmaszeretetéről tanúskodnak. Munkájának elismeréseként számos kitüntetésben részesült: többek között elnyerte a Textilipar Fejlesztéséért érmet is.

Az Eötvös Loránd-díjat nyugállományba vonulása évében, 1984-ben nyerte el a textiliparban végzett tevékeny munkájáért.

SZ

1937. március 26-án született Budapesten. Gimnáziumi tanulmányai után a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum textilvegyszer szakán technikusként végzett.

A Goldberger Textilnyomógyárban dolgozott, majd 1963-tól ugyanabban az iskolában kezdett tanítani, ahol ő maga is tanult.

Közben – 1969-ben – a Budapesti Műszaki Egyetemen mérnöktanári diplomát szerzett.

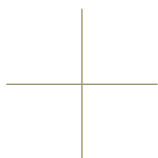
A Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban több beosztásban dolgozott: a textilvegyipari képzés laboratóriumi vezetője, az iskola műhelyfőnöke volt. Nagy hangsúlyt fektetett a diákok nevelésére és képzésére, a felnőttoktatásban résztvevő hallgatók magas színvonalú szakmai oktatására. A textilgyárakkal szoros kapcsolatot tartott fenn, a nyári termelési gyakorlatok szervezésénél ügyelt arra, hogy a tanulók megismerjék az új beruházásokat. Számos nevelési-oktatási terv kidolgozója volt. Egyetemi tankönyv társszerzőjeként, számos középiskolai szakkönyv lektoraként is ismertté vált. Nyugdíjba vonulása után 2002 nyaráig tovább dolgozott az iskolában, 2003-ban bekövetkezett haláláig.

SZŐDY FERENCNÉ

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület munkájában aktívan részt vett. Fáradhatatlanul dolgozott az oktatási bizottságban, a textilvegyszer és kolorista szakosztályban – az utóbbiban több cikluson át vezetői tag volt.

1994-ben Kiváló Egyesületi Munkáért kitüntetésben részesült.

SZŐDY FERENCNÉ

SZ

Szurovecz Béláné 1934-ben született. Egyetemi tanulmányait a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen végezte, ahol 1956-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet. A Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyárban kezdett dolgozni szerszámkészítőként, később normatechnológia osztály vezetője lett.

1965-ben került át a Magyaróvári Kötöttárugyárba műszaki osztályvezetői munkakörbe, majd 1966-ban főmérnöki megbízást kapott. 1976-ig töltötte be a vállalat főmérnöki munkakörét, ekkor nevezték ki a Budapesti Harisnyagyár vezérigazgatójává. Tizennégy éven keresztül, 1990. augusztus 31-ig töltötte be ezt a munkakört, amikor nyugállományba vonult.

Vezetése alatt a Budapesti Harisnyagyár sikeres és nehéz időszakokat is átélte: ekkor alapították szeghalmi gyárukat, de ez idő alatt váltak meg nagybátonyi harisnyagyáruktól és számolták fel a budapesti Vihar utcai finomharisnyagyárukat. A nyolcvanas évek végén kezdték meg – a nagy állami kötöttárugyárak közül elsőként – gyáregységeik részvénytársasággá való átszervezését.

SZUROVECZ BÉLÁNÉ

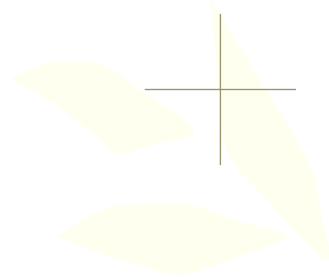
Nyugállományba vonulása után sem szakadt el a harisnyaipartól: egyrészt tagja lett az egyes harisnyagyári részvénytársaságok igazgatótanácsának, másrészt külföldi részvétellel önálló vállalkozásba kezdett.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület különböző vezető testületeiben tevékeny munkát végzett, a harisnyagyári csoport mindig aktívan kivette a részét az egyesületi munkából.

Vezetői munkáját több kitüntetés ismerte el, többek között 1983-ban elnyerte az Eötvös Loránd-díjat.

1996-ban hunyt el.

SZUROVECZ BÉLÁNÉ

TA leniparban kezdte pályafutását. Behatóan tanulmányozta a lenfonalak nyúlási és kopási tulajdonságait. Később a Textilipari Kutató Intézetben dolgozott több évtizeden át, itt is a len- és kenderfonalak tulajdonságaival, írzési feladatok megoldásával, új szerkezetű szövetek kidolgozásával foglalkozott. Úttörő munkát végzett a műszaki textíliák fejlesztése, ezen belül az építőipari alkalmazások terén. Jelentős szerepet vállalt az alagcsövezéshez használt, textil alapú szűrőanyagok nagyüzemi gyártásának elterjesztésében. Eredményes munkásságát két bejegyzett találmány is fémjelzi. Szakértelmét az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságban (OMFB) is több tanulmány készítésében felhasználta.

Jelentős szakirodalmi tevékenységet folytatott, többek között a Textilipari Kézikönyv és a Ruhaipari Kézikönyv főszerkesztője volt. Több mint 200 szakmai publikáció fűződik nevéhez. Rendszeresen tartott előadásokat bel- és külföldön.

TÁRNOKY FERENC

A TMTE tagjaként is aktívan tevékenykedett, több évtizedig a len-kender szakosztály vezetőségi tagja volt és a szakosztály titkári teendőit is ellátta. A Magyar Textiltechnika szerkesztőbizottságában több mint három évtizedig dolgozott.

Számos elismerésben részesült, többek között a Kiváló Egyesületi Munkáért érem kitüntetésre.

1996-ban hunyt el.

TÁRNOKY FERENC

T

1924-ben született. Eredetileg jogi pályára készült, azonban 1944-ben egyetemi tanulmányait megszakítva a textilszakma felé fordult. A Gyapjúmosó és Szövőgyárban kezdett dolgozni, majd a Textilipari Igazgatóságnál állami ellenőrként tevékenykedett, a kisvállalatok állami szektorba szervezésével foglalkozott. Ezt követően, 1951-ig a kőszegi Erste Ungarische Filz Tuch und Fezfabrik (Nemez és Posztógyár) vállalatvezetője volt.

Munkáját az 1949-ben alakult Textilipari Kutató Intézet akkor alapított műszerkísérleti telepének vezetőjeként folytatta, később az intézet kötőipari osztályának munkatársaként kamatoztatta szakmai tudását.

A minőségfejlesztés területén munkálkodott, az addig tapasztalatokon alapuló gyártási módszerek célműszerekkel való kiegészítése volt tevékenységének meghatározója.

Egyes általa kifejlesztett anyagvizsgáló eszközöket és technológiai műszereket szabadalmaztatták is.

Két alkalommal olaszországi ösztöndíj keretében tanulmányozta az ottani textilgépgyártás fejlesztéseit, a korszerű anyagvizsgáló eljárásokat és eszközöket, ill. a minőségirányítás rendszerét.

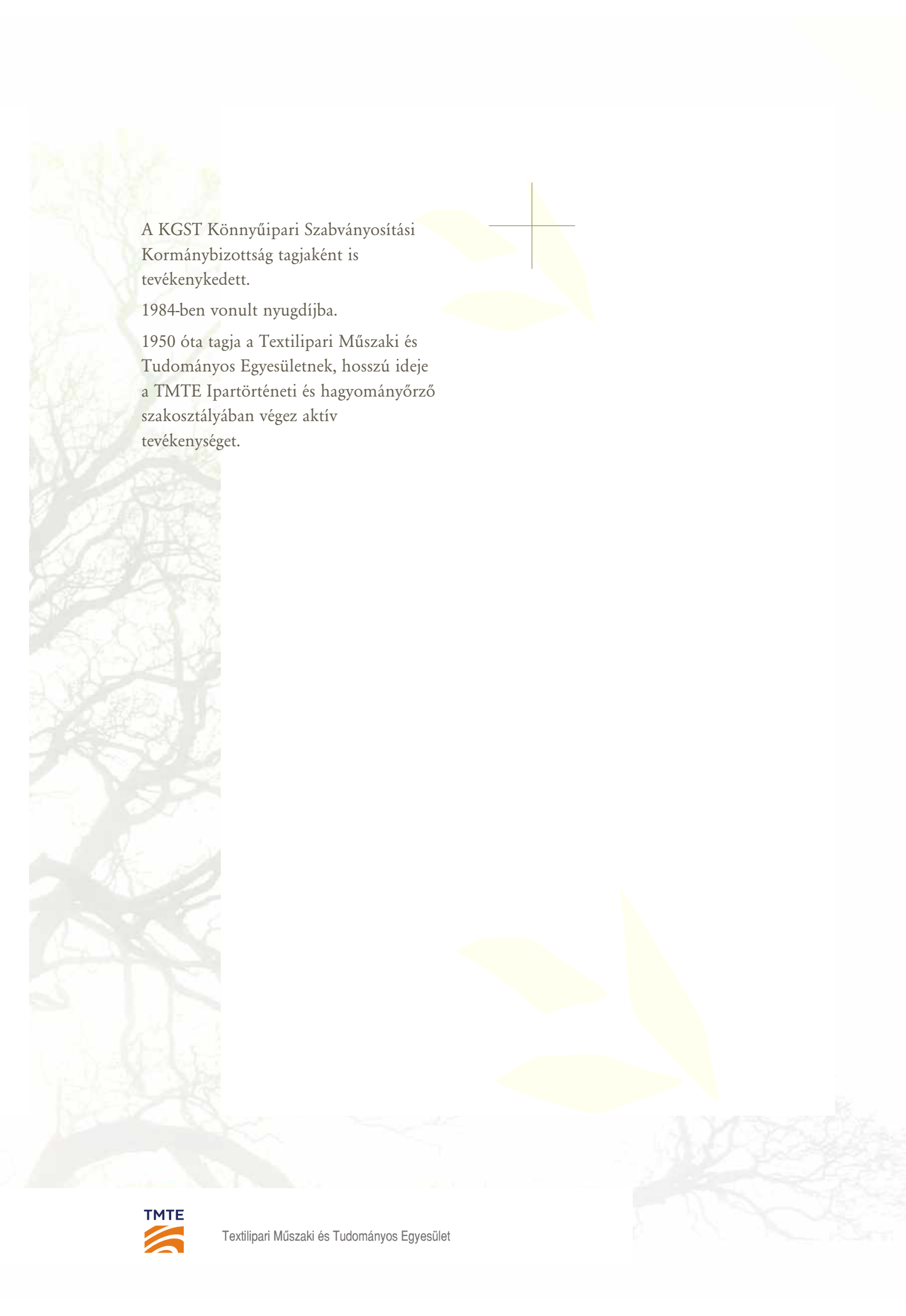
TÉRI RUDOLF

A személyes közreműködésével kialakított szakmai kapcsolataival nagyban hozzájárult a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület által életre hívott Olasz Műszaki Napok sikeres megrendezéséhez, amely a hazai textilipar aktuális rekonstrukciójához fontos információkat biztosított.

Eredményes 25 évi kutatóintézeti tevékenység után a Magyar Szabványügyi Hivatal vezető munkatársa lett.

Először a textil- és ruházati ipar szabványosításával foglalkozott, majd a teljes könnyűiparra kiterjedően a termékminőség fejlesztését célzó országos szabványok készítésével foglalkozó szakterületet vezette.

TÉRI RUDOLF

A KGST Könnyűipari Szabványosítási
Kormánybizottság tagjaként is
tevékenykedett.

1984-ben vonult nyugdíjba.

1950 óta tagja a Textilipari Műszaki és
Tudományos Egyesületnek, hosszú ideje
a TMTE Ipartörténeti és hagyományőrző
szakosztályában végez aktív
tevékenységet.

Tombor Gábor a Bolyai János Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari Technikumban 1965-ben szerzett szövőipari technikus oklevelet. A Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán 1970-ben okleveles gépészmérnökként, 1979-ben gazdasági mérnökként diplomázott. Az Országos Találmányi Hivatalnál közép fokú iparjogvédelmi képesítést, majd OKJ minőségbiztosítási felügyelő és tanúsító szakképesítést ért el.

1970–72 között a Pamuttextilművek műszaki főosztályán szövőtechnológus, 1972-től 1981-ig a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár kistarcsai gyárában dolgozott különböző beosztásokban (műszaki osztályvezető, létesítményi főmérnök). 1982–90 között Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár vállalati központjában műszaki fejlesztési osztályvezető, fejlesztési főmérnök volt.

Az INNOVATEXT Kutató és Fejlesztő Vállalat főmunkatársaként a Textil és Ruhaipari Múzeum beruházójaként is tevékenykedett.

TOMBOR GÁBOR

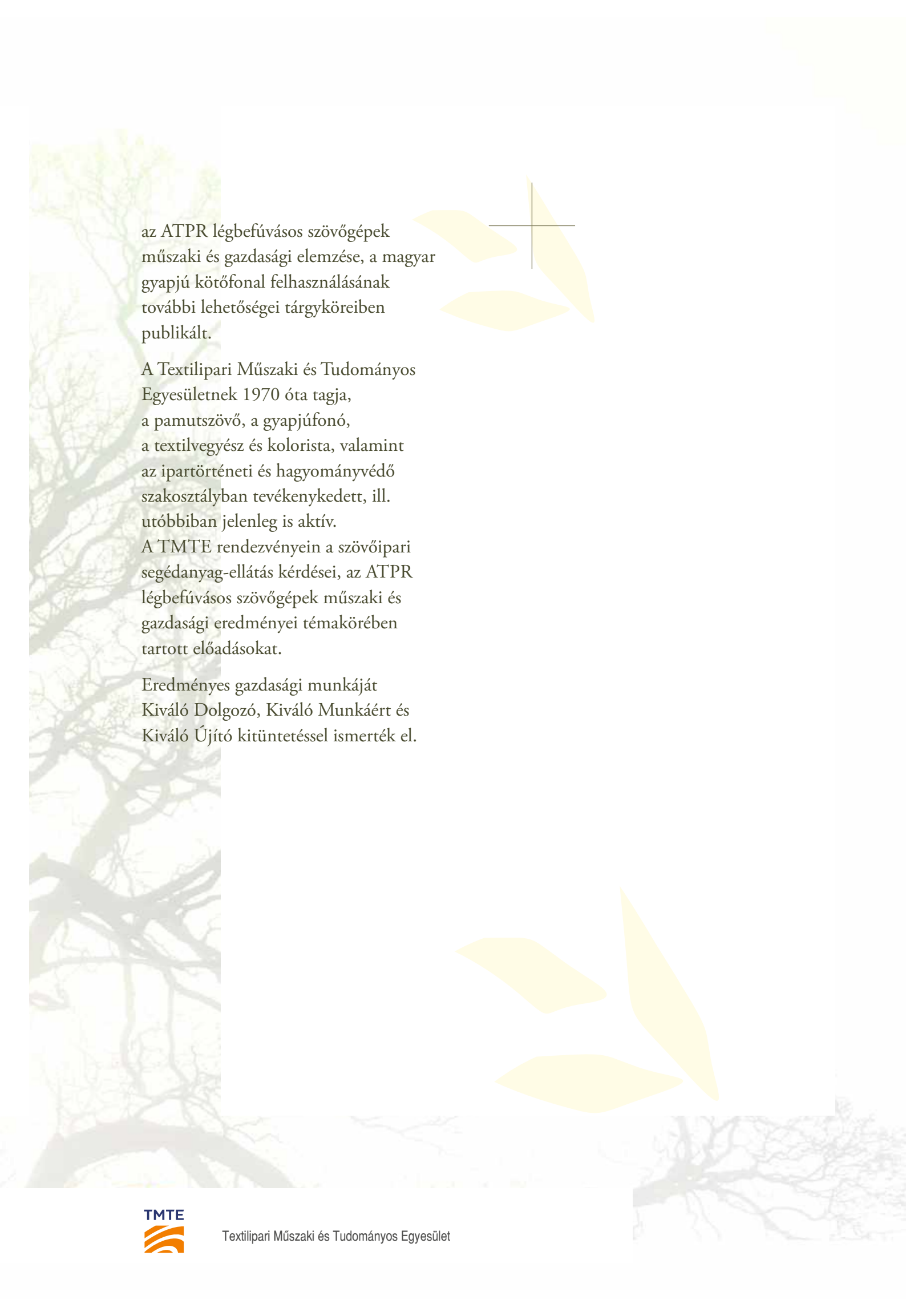
1990-től a Woolstar Hazai Kft. műszaki ügyvezető igazgatói, 1991-től a Bella Patrícia Női Finomharisnyanadrág Gyártó és Kereskedelmi Kft. termelési és műszaki főmérnöki teendőit látta el.

1994–1996-ban a PEJA Export B.V.-nél kereskedelmi képviselő, 1996-tól a DÁMA Kereskedőház Rt. termelési és kereskedelmi vezérigazgató-helyettese, 1998-tól a TÜV Rheinland Hungária VRF Kft. üv. igazgatója volt. 2006-tól TÜV Rheinland Intercert Kft. vezető auditora.

Részt vett a fonó és szövő felnőtt szakmunkásképzésben.

A szintetikus szövetek előállításának egyes szövéstechnológiai kérdéseinek elemzése,

TOMBOR GÁBOR

az ATPR légbefúvásos szövőgépek
műszaki és gazdasági elemzése, a magyar
gyapjú kötőfonal felhasználásának
további lehetőségei tárgykörében
publikált.

A Textilipari Műszaki és Tudományos
Egyesületnek 1970 óta tagja,
a pamutszövő, a gyapjúfonó,
a textilvegyész és kolorista, valamint
az ipartörténeti és hagyományvédő
szakosztályban tevékenykedett, ill.
utóbbiban jelenleg is aktív.

A TMTE rendezvényein a szövőipari
segédanyag-ellátás kérdései, az ATPR
légbefúvásos szövőgépek műszaki és
gazdasági eredményei témakörében
tartott előadásokat.

Eredményes gazdasági munkáját
Kiváló Dolgozó, Kiváló Munkáért és
Kiváló Újító kitüntetéssel ismerték el.

Tóth Béla 1909-ben született, 1932-ben Reichenbergben (Liberec) végezte el a főiskolát. Először Pozsonyban, a Danubius Textilművek fonógyárában kezdett dolgozni, ahol kezdetben segédmunkás, később művezető lett, majd magasabb beosztásokba került. 1941-ben Budapestre jött és 1948-ig a Kispesti Textilgyárban volt fonodavezető-, majd fonodai igazgató. Széleskörű szakmai tudására, kiváló szervezőképességére hamar felfigyeltek a szakma vezetői, így bízták meg egy 120 000 orsós fonoda létesítésével Pestlőrincen (ez később a Pamutfonó-ipari Vállalat Lőrinci gyáraként vált ismertté). E hatalmas beruházás sikeres levezénylése indította el üzemlétesítő, -bővítő és -modernizáló munkásságát, amellyel 1973. évi nyugdíjazásáig számos gyár létrehozásában ill. korszerűsítésében működött közre. 64 éves korában sem szakadt el szeretett szakágától, hosszú évekig tanácsadóként szolgálta szakterületét.

TÓTH BÉLA

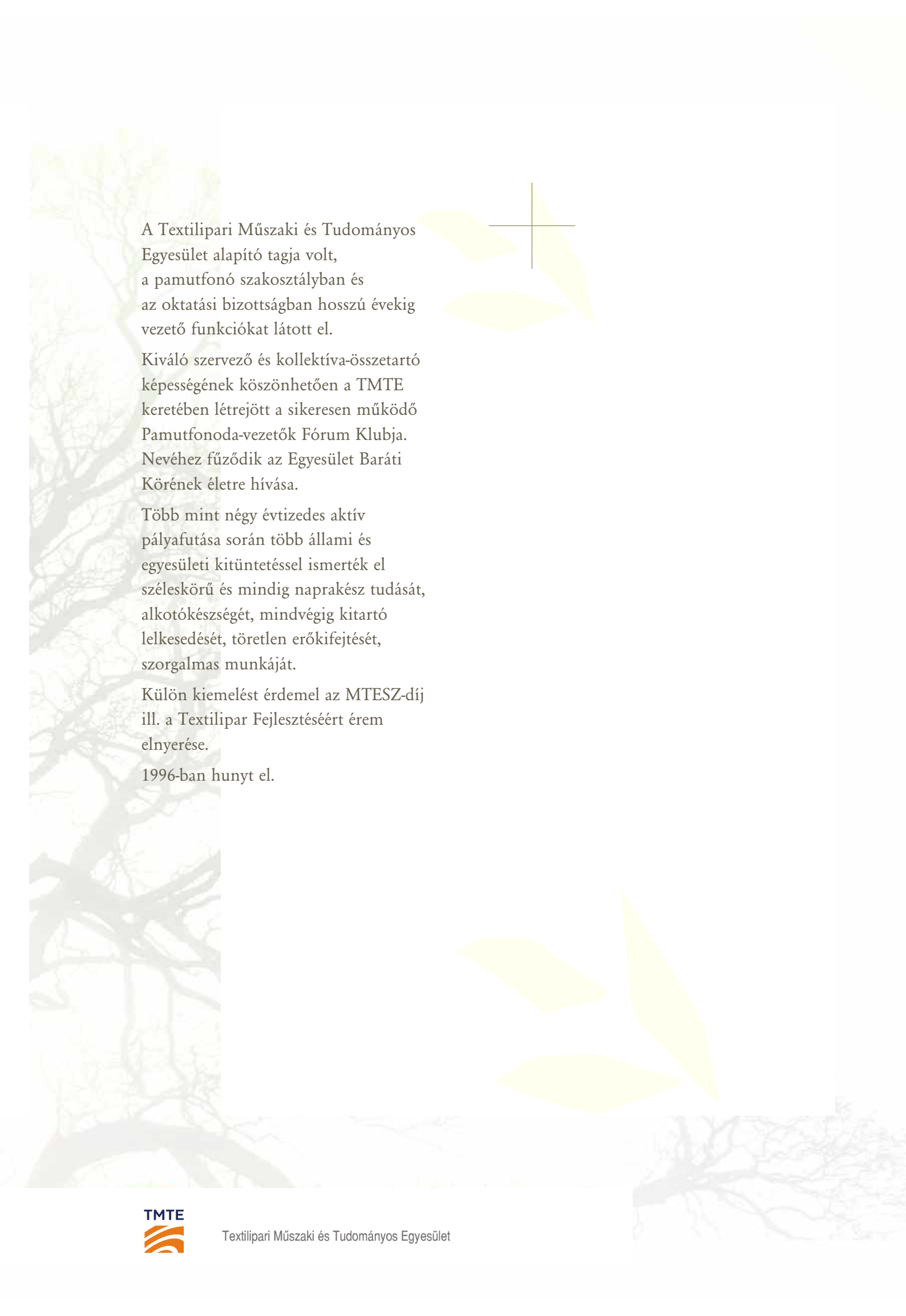
A Szegedi Textilművek 30 000 orsós modern üzemének létesítésére 1949-ben kapta a megbízást és ennek sikeres végrehajtásáért 1951-ben Kossuth-díjjal tüntették ki.

Ezután következett a Kaposvári Fonó, a Miskolci Fonoda, majd a Zalaegerszegi Ruhagyár és több más üzem létrehozása, meglevők rekonstrukciója, modernizálása.

A Pamutipari Igazgatóság főmérnökeként az ország szinte valamennyi fonodájának korszerűsítésében aktívan részt vett. Emellett nagyszámú szakkikke jelent meg, számos előadást tartott.

Több szakkönyvet írt ill. társszerzőként közreműködött különböző kiadványok létrehozásában.

TÓTH BÉLA

A Textilipari Műszaki és Tudományos
Egyesület alapító tagja volt,
a pamutfonó szakosztályban és
az oktatási bizottságban hosszú évekig
vezető funkciókat látott el.

Kiváló szervező és kollektíva-összetartó
képességének köszönhetően a TMTE
keretében létrejött a sikeresen működő
Pamutfonoda-vezetők Fórum Klubja.
Nevéhez fűződik az Egyesület Baráti
Körének életre hívása.

Több mint négy évtizedes aktív
pályafutása során több állami és
egyesületi kitüntetéssel ismerték el
széleskörű és mindig naprakész tudását,
alkotóképességét, mindvégig kitartó
lelkesedését, töretlen erőfeszítését,
szorgalmas munkáját.

Külön kiemelést érdemel az MTESZ-díj
ill. a Textilipar Fejlesztéséért érem
elnyerése.

1996-ban hunyt el.

T

1946-ban született, középiskolai tanulmányait a Bolyai János Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari Technikumban végezte hurkoló tagozaton.

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) gépészmérnöki karán tanult tovább, 1969-ben a Könnyűipari és Textiltechnológiai Tanszéken diplomázott. 1974-ben ugyanezen a tanszéken hurkoló és konfekcióipari szakmérnöki végzettséget szerzett.

1964-től dolgozott a Könnyűipari Tervező Irodánál technikusként, a Csepeli Kerékpár- és Varrógépgyárnál tervezőmérnöként, a Vörös Október Férfiruhagyárban osztályvezetőként, a Textilipari Kutató Intézetben tudományos munkatársként, majd a Könnyűipari, ill. az Ipari Minisztériumban főmérnöki és főmunkatársi beosztásokban.

1986-tól a CBS Engineering AG igazgatóhelyettese, 1987–90 között a Páva Szolgáltató Leányvállalat igazgatója, az 1990–2005 időszakban a Presto-Pilot Kft. többségi tulajdonosa, ügyvezető igazgatója volt.

TÓTH GYÖRGY

1971–1981-ig számos külföldi szaktanfolyamon képezte tovább magát, így a Textima Werke (Altenburg), a Pfaff AG (Kaiserslautern) és az Adler (Bielefeld) varrógépgyárak képzésein vett részt. UNIDO ösztöndíjasként Németországban, Svájcban és Svédországban bővítette ismereteit. A Magyar Találmányi Hivatalnál iparjogvédelmi tanfolyamot végzett és szakvizsgát tett.

A Minutomat programvezérlő tárgyában bejelentett szabadalmát 1970-ben bejegyezték.

A Találmányi Hivatal megbízott újdonságvizsgáló munkatársaként, szakközépiskolai oktatóként, UNIDO szakértőként, bejegyzett műszaki szakértőként is tevékenykedett.

TÓTH GYÖRGY

A BME Gépészmérnöki Kar ÁVB tagjaként, a Könnyűipari Műszaki Főiskola (KMF) ÁVB tagjaként ill. elnökeként szerepelt.

A KMF szakértői testületének tagja volt, 1991-ben a KMF címzetes docensi címmel tüntette ki.

Egyes hazai ruhaipari szaklapoknál rovatvezetőként dolgozott.

Évtizedek óta aktív tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek.

1995-től 2013-ig a Textilmúzeum Alapítvány, 2008-tól a „Rejtő Sándor Pro Technologia (RSPT) a Könnyűiparért” Alapítvány kurátora.

1969-től magángyűjtő a ruhaipari eszközök története tárgy körében, 1975 óta ipartörténeti kutatóként működik. 2011 óta alapító tagja és tisztségviselője a Magyar Gyűjtők Társaságának, valamint tagja az angol ISMACS és a német Sammlerfreunde Historischer Nähmaschinen társaságnak.

Számos szakkönyv szerzője

(pl. Automata varrógépek, Régi vasalók, Alte Bügeleisen, Gyűszűtől a varrógépig, Gyűszűk, A varrógép meghonosodása Magyarországon, Antik varrógépek enciklopédiája stb.), több tanulmány szerzője.

Számos hazai és nemzetközi konferencián tartott előadást, így többek között a Nemzeti Múzeumban, az MTA Történettudományi Intézetében, a Textil-, ill. Öntödei Múzeumban, a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, Aradon, Drezdában. Saját gyűjteményi anyagából több helyszínen, pl. a Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeumban, a Textilmúzeumban, a Kíspesti Helytörténeti Gyűjteményben és másutt rendezett kiállítást.

Tóth László szinte egész életét a kenderiparban töltötte. 15 éves volt, amikor a Szegedi Kenderfonógyárban (a mai Újszegedi Szövőgyárban) megkezdte szakmai munkásságát. 1950-ben az elsők között ragadta meg a tanulás lehetőségét: 29 évesen a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnöki diplomát szerzett.

Néhány évet Budapesten a pamutiparban töltött, ezalatt az idő alatt érett vezetővé fejlődött. Ez tette lehetővé, hogy amikor visszatért Szegedre, 1963-ban a vezérigazgatója legyen annak a nagyvállalatnak, ahol 15 évesen, gyermekfejjel, életpályáját elkezdte.

Ekkor alakult meg a Kenderfonó és Szövőipari Vállalat, aminek az élére került. A kezdetben a kenderfonodákat és -szövődéket egyesítő vállalat az ipari integráció következtében teljesen vertikálissá lett, így 1973-ra tevékenységében a rostfeldolgozástól a késztermék kibocsátásig végezte tevékenységét.

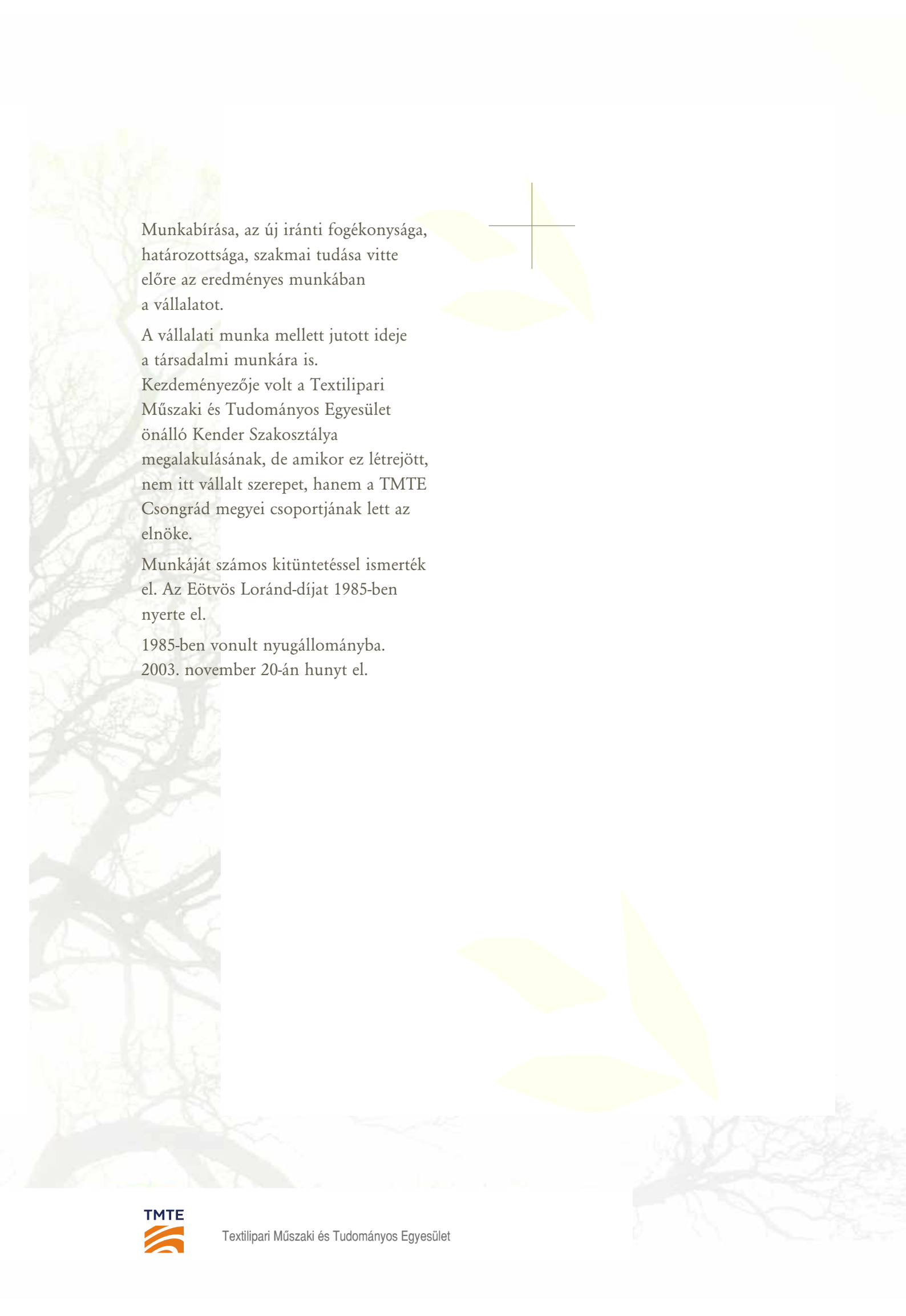

TÓTH LÁSZLÓ

Tóth László vezetésével a vállalat kollektívája mintaszerűen oldotta meg a különböző fejlettségi szinten lévő termelőerők koncentrációját, a vertikumból származó előnyök hasznosítását. Megújult a vállalat, új technológiákat honosítottak meg, és az alapanyag termelő üzemek beolvasztásával az ország egyetlen kenderfeldolgozó vállalatává váltak. Új nyersanyagokat vezettek be, mint a polipropilént, és a polietilént, megszüntették a vizesfonást. Bevezették a raschel-gépen készült és a varrvahurkolt kelmék gyártását, a tűzött nemez készítését és a hasítottfólia-gyártást.

A vállalat eredményeiben a vezetésnek, és személy szerint Tóth Lászlónak döntő szerepe volt.

TÓTH LÁSZLÓ

Munkabírása, az új iránti fogékonysága, határozottsága, szakmai tudása vitte előre az eredményes munkában a vállalatot.

A vállalati munka mellett jutott ideje a társadalmi munkára is.

Kezdeményezője volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület önálló Kender Szakosztálya megalakulásának, de amikor ez létrejött, nem itt vállalt szerepet, hanem a TMTE Csongrád megyei csoportjának lett az elnöke.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el. Az Eötvös Loránd-díjat 1985-ben nyerte el.

1985-ben vonult nyugállományba.
2003. november 20-án hunyt el.

Tóth István textilipar iránti elköteleződése családi indíttatású, édesapja a nagy tiszteletben álló néhai Tóth Béla, aki nemzetközileg is elismert fonó szakember, a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület alapító tagja volt és 1951-ben kapott Kossuth-díjat a Szegedi Fonoda sikeres létesítéséért. István fia a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum elvégzése után az óbudai Textilfestőgyárban helyezkedett el, ahol közel három évtizedig dolgozott a nyomó gyárrészlegben. Közben a Budapesti Műszaki Egyetemen a textiltechnológia szakon gépészmérnöki oklevelet szerzett.

Fő szakmai területe a textilnyomás technikai korszerűsítése volt.

A Textilfestőgyárba 1971-től bekerült új rotációs filmnyomógépeken végrehajtott fejlesztései iránt a holland Stork gépgyár is érdeklődött, többségüket alkalmazta is.

Számos újítással járult hozzá – a nyomógépeken kívül – a gőzölés, a mosás és a lúgkrepp-nyomás berendezéseinek tökéletesítéséhez is. Sikeres nyomóüzem-vezetői tevékenységét követően a gyár nyomószerszám-készítő (henger- és rotációssablon-ellátó) osztályát vezette. A Graboplast Győri Pamutszövő és Műbörgyár és más vállalatok részére bér munkában végzett dombornyomó henger készítést is magas műszaki színvonalon szervezte és irányította.

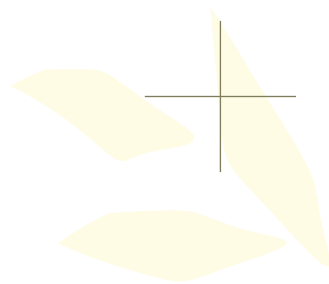
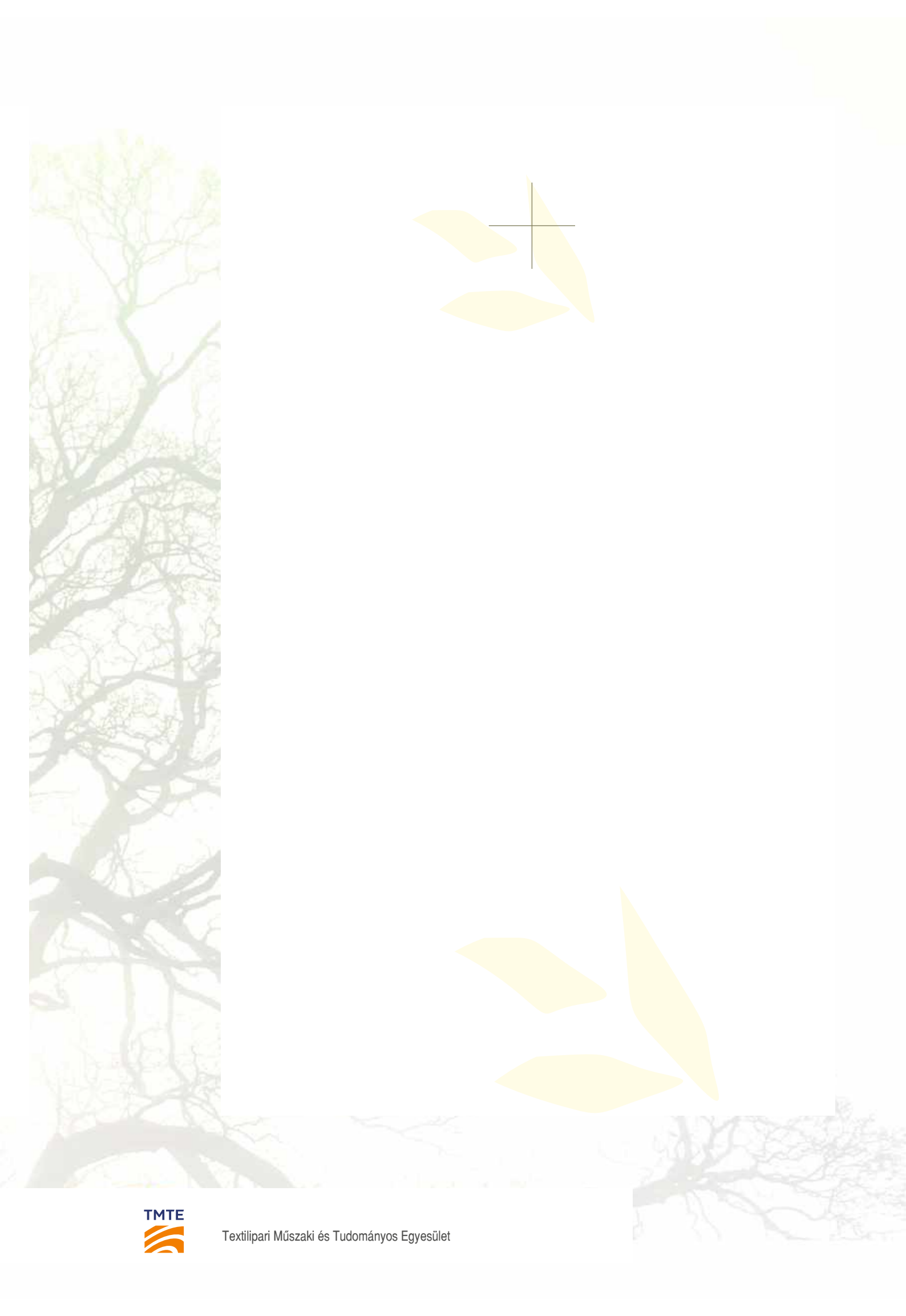
TÓTH ISTVÁN

Számos ismeretfelújító- és továbbképző szakmai jegyzet készítésében vett részt, lelkesen foglalkozott a szakmunkás-tanulók és technikusjelöltek gyakorlati oktatásával.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek munkába lépésétől tagja volt, főleg a Textilvegyész és Kolorista szakosztály munkájában vett részt, az Energia és Gépészeti szakosztály tevékenységét is támogatta. A hazai textilkikészítőipar felszámolása után tudását különböző határterületi vállalkozásoknál hasznosította. Mindvégig kitartóan bízott a hazai textilipar megújulásában.

2011-ben hunyt el.

TÓTH ISTVÁN

U 1932-ben, Budapesten született. 1949 áprilisában, 17 éves korában kezdte meg szakmai pályafutását a Szakszervezetek Országos Tanácsa (SZOT) bérosztályán, gyors- és gépiróként, 1950 márciusától azonban már az Országos Tervhivatal (OTH) személyzeti osztályán dolgozott hasonló munkakörben. Innen rövidesen az Állami Ellenőrző Központ bentlakásos revizorképző iskolájába küldték, ahol mérlegképes könyvelői oklevelet szerzett, majd ismét az Országos Tervhivatalnál folytatta munkáját. 1957 nyarán kitűnő eredménnyel képesítő vizsgát tett a Bolyai János Fonó-Szövő-Hurkolóipari Technikum fonó IV. osztálya levelező tagozatán. 1957 végéig dolgozott az OTH-nál, ezt követően 1958 januárjától a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület titkárságán, Selmeci Istvánné főtitkár-helyettes mellett kapott állást. Itt a szakosztályok és a vidéki csoportok különféle programjainak szervezésében működött közre, létrehozva munkájának adminisztratív feltételeit is. Munkatársaival együttműködve megszervezte a tagság rendszeres havi tájékoztatását a mindenkori egyesületi programokról, rendezvényekről, elkészítette a nagyrendezvények forgatókönyveit, közreműködött azok megszervezésében.

UHRMAN GYÖRGYNÉ

Részt vett a szakosztályok, vidéki csoportok vezetőségi ülésein és az ott elhangzott gondokat, problémákat közvetítette a TMTE felső vezető szerveihez.

Amikor Selmeci Istvánné 1980-ban nyugdíjba vonult, Uhrman Györgyné lett a TMTE ügyvezető titkára, a titkárság vezetője, és ebben a minőségben folytatta igen eredményesen a munkáját 1987-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Eredményes munkáját a Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetéssel, a Munka Érdemrend bronz, majd arany fokozatával ismerték el.

UHRMAN GYÖRGYNÉ

V 1919. január 11-én született. Még Goldberger Leó személyesen vette fel óbudai gyárába, itt mint gépkönyvelő dolgozott. Később a Kelenföldi Textilgyárban volt az üzemgazdasági és kalkulációs osztály vezetője. Kiváló pénzügyi és számviteli szakemberként többek között a Budapest Pamutnyomóipari Vállalat tervosztályán is dolgozott, majd a Hazai Pamutszövőgyár főkönyvelőjeként folytatta munkáját.

1981-ben vonult nyugdíjba, de tovább sem szakadt el az üzemgazdasági munkától.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben régóta tevékenykedik, hosszú ideig a könnyvizsgálói teendőket látta el. Egyesületünk ipartörténeti és hagyományőrző szakosztályában is eredményesen vesz részt.

VARGA FERENC

Aktivitására jellemző, hogy könnyvizsgálói feladatai mellett a Nyugdíjasklubok és Idősek „Életet az éveknek” Országos Szövetségének alelnöke, a hazai turisztikai mozgalom kiemelkedő alakja. A TMTE mellett a Szervezési és Vezetési Társaságnak is aktív tagja.

A Textilszakszervezet pénzügyi ellenőrző bizottságának elnöke volt évtizedekig. A Bánya-, Energia- és Ipari Dolgozók Szakszervezete számvizsgáló bizottságának és az MSZOSZ gazdasági ellenőrző bizottságának tagja jelenleg is.

VARGA FERENC

Vass Márta 1943-ban Csepelen született. 1957–1961 között a Bolyai Textiltechnikum hurkoló szakán technikus minősítést szerzett. A tanuló évek alatt a gyárlátogatások során látta, hogy nem csak kötöde van az akkori nagy kötőgyárakban, hanem óriási varrodák is. A Bolyaiban akkortájt ilyen irányú képzés nem volt. Osztályfőnöke, Budai Kálmán támogatta ez irányú érdeklődését, így indult el a konfekcióipar felé.

A Felsőfokú Könnyűipari Technikum ruhaipari szakán, esti tagozaton ruhaipari szaktechnikus végzettséget, 1974-ben a Könnyűipari Műszaki Főiskolán üzemmérnöki képesítést szerzett.

1961-től 1999-ig, nyugdíjazásáig, a Pesterzsébeti Kötöttárugyár, illetve jogutódja, a Habselyem Kötöttárugyár, volt a munkahelye. Varrodai szalagvezető volt, majd 1968-tól rábízták a gyártmánytechnológiai osztály vezetését, amit később főosztállyá szerveztek át. 1991-ig vezette ezt a szakterületet. Feladatköre volt az új modellek tervezése, szabászati, varrodai technológiák kialakítása, kereskedelmi bemutatók, a megrendelt modellek tömeggyártásának technológiai felügyelete, divatbemutatók szervezése.

VASS MÁRTA

A vállalat időközben vidéki gyárfejlesztésekkel kb. 5000 főre növekedett. Termékei nemcsak hazai piacon állták meg a helyüket. Az akkori kiállításokon sorra nyerték BNV díjakat, nagydíjakat. A Kiváló Áruk Fórumán jelesen szerepeltek. 1983-ban Nívódíjjal tüntette ki az ipari miniszter. Ennyi év alatt sok elismerésben volt része (Kiváló Dolgozó, Kiváló újító címek).

1961 óta tagja a TMTE-nek, vállalati összekötőként dolgozott, a Műszaki Hónapok keretében előadásokat tartott a vállalat gyáregységeiben, de több kötöttárugyárban is.

VASS MÁRTA

1975-ben a Kötőipari Szakemberek Nemzetközi Kongresszusán, Brnoban, meghívott előadó volt, előadását Racionalizálás a konfekcióiparban címmel tartotta meg.

Rendszeresen publikált konfekció témában a Kötő-Hurkoló Szemlében, a Magyar Textiltechnikában, a vállalati Habselyem újságban. Különböző témákban dolgozott szakértőként a Magyar Szabványügyi Hivatalnak, a Magyar Divatintézetnek, az OMFB-nek, kötőipari fejlesztési témákban. 1990-ben a MTESZ a Textilipar szakértője címet adományozta Vass Mártának.

Kapcsolata az oktatással rendszeres volt. A Könnyűipari Minisztérium felkérésére érettségi szakmai elnökként vagy helyettesként részt vett különböző budapesti és vidéki szakközépiskolákban az érettségi vizsgákon.

1979 és 1982 között több éven át részt vett a technikus minősítő bizottság munkájában a Bolyai Textil-technikumban. A csepeli Textil- és Vendéglátó Szakmunkás Intézetben 8 éven át elnökölt a záróvizsgákon.

Kapcsolata a Könnyűipari Műszaki Főiskolával rendszeres volt, mintegy 100 végzős diplomázó munkáját segítette konzulensként. Hasonlóképpen, az Iparművészeti Főiskola is felkérte végzős hallgatók konzulenseként. Mindig szeretett a fiatalokkal foglalkozni és ez jó alkalom volt arra is, hogy esetleg új munkaerőt szerezzen a vállalatnak.

A Munkaügyi Minisztérium felkérésére a Műszaki Könyvkiadó gondozásában jelent meg 1982-ben a Kötőipari konfekciós szakmai ismeret c. tankönyve, amely 1995-ben megérte a 4. kiadást.

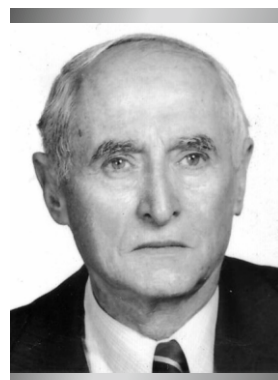
Nyugdíjasként saját ruhatára megújítására hasznosítja szakmai ismereteit.

Véber Zoltán, a magyarországi textilnyomás kiemelkedő szaktekintélye 1903-ban született Szentgotthárdon. A középiskolai tanulmányok után, 1925-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett vegyészmérnöki oklevelet.

1926-tól mindvégig az óbudai Nagyszombat utcában működő nyomó-kikészítő üzemben dolgozott, amely többek között volt Spitzer Gerzson és Társai néven üzemelő vállalkozás, majd az újpesti Magyar Pamutipar Rt.-vel is fuzionált, volt Kartonnyomóipari és Textilterekedelmi Rt., végül Pamutkikészítőgyár lett (a BUDAPRINT Pamutnyomóipari Vállalat megalakulásával annak egyik kikészítőgyáráként működött). Az óbudai nyomó-kikészítő üzemnek a háború előtt igazgatója, majd ezt követően 1963 évi nyugdíjazásáig főmérnöke volt.

Az általa bevezetett, részben ipari indigóalapú kékfestő mintázást sokáig végezte irányításával az óbudai üzem.

A magyar nyelvű, egyetemi szintű, textilkémia tárgyú szakirodalom egyik jelentős műve Véber Zoltán Festés és nyomás a textiliparban c. munkája, amely a Mérnöki Továbbképző Intézet kiadásában 1941-ben jelent meg.

VÉBER ZOLTÁN

Fő szakmai területe a textilnyomás volt, erről több jegyzetet, szakkönyvet készített, talán A textilnyomás technológiája című volt a legjelentősebb, amit a Műszaki Könyvkiadó 1953-ban adott ki.

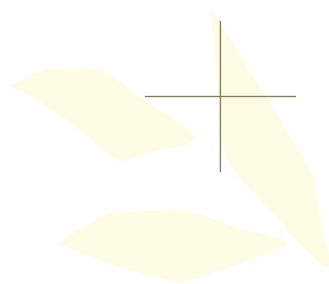
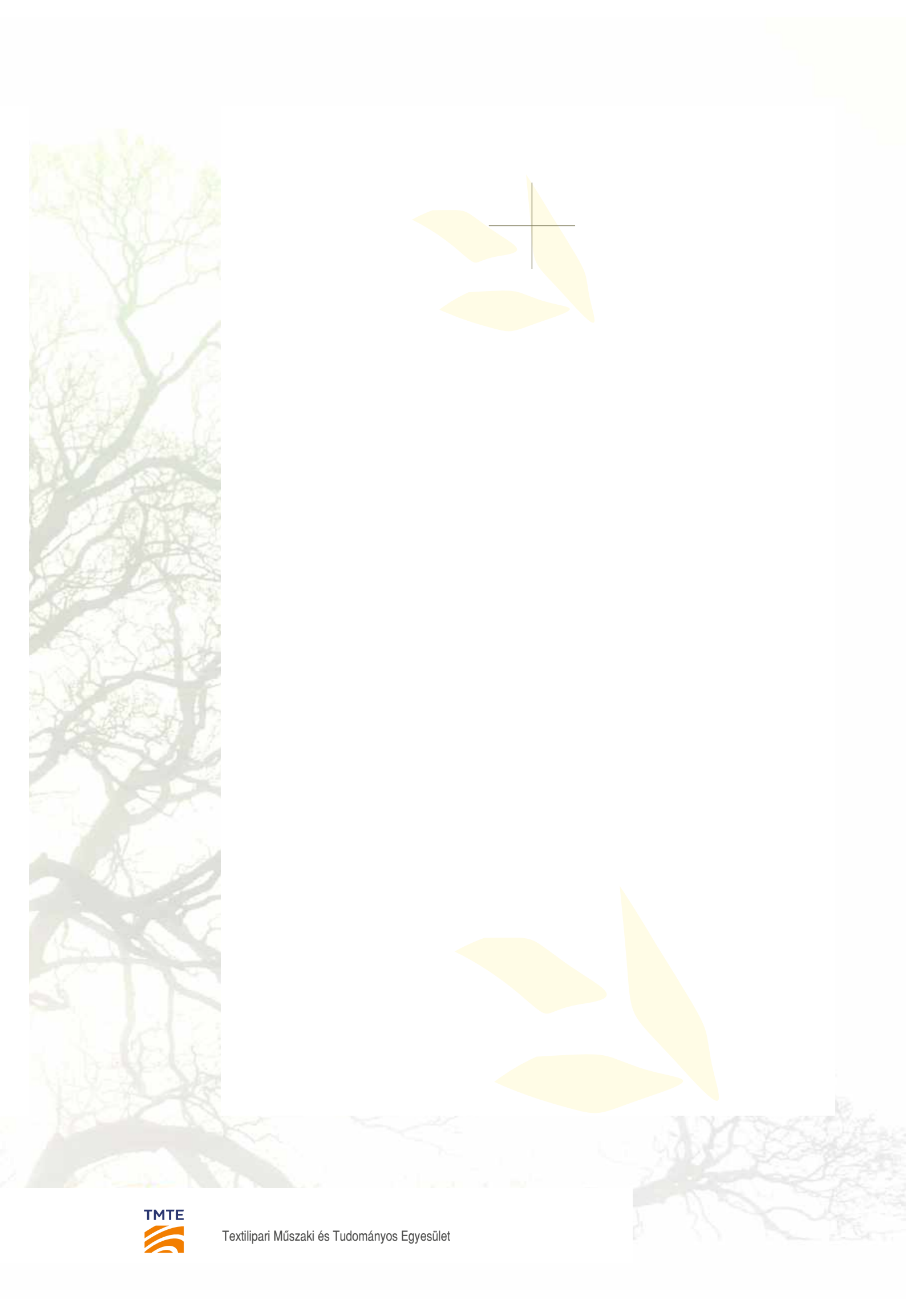
A műegyetemi Textilkémia tanszéken meghívott oktatóként képezte a leendő textilvegyszermérnököket. Tanítványai megbecsülték és szeretettel tisztelték.

Nagytudású művelt ember volt, négy nyelven beszélt.

Aktív időszakában tagja volt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek.

1983-ban hunyt el.

VÉBER ZOLTÁN

Vég László 1911-ben született. Fiatalkorában gyapjúgyári munkás volt, számára az érvényesülést az államosítás utáni időszak hozta meg. Ekkor mérnöki diplomát szerzett az akkori Műszaki Főiskolán, és munkáját a Könnyűipari Minisztériumban csoportvezetőként, majd osztályvezetőként végezte az 1950-es években, majd miniszter-helyettesnek nevezték ki.

A nagy változást életében az 1963-ban bekövetkezett nagy textilipari átszervezés hozta: ekkor alakult meg több pamut-ipari vállalat összevonásával a 25 ezer főt foglalkoztató Pamutnyomóipari Vállalat, amelynek ő lett a vezérigazgatója.

Ezt a munkakört töltötte be az 1970-es évekig, nyugdíjba vonulásáig.

Ez alatt az időszak alatt hajtotta végre munkatársaival az összevonás feladatán kívül a textilipari rekonstrukció célkitűzéseit, a vállalat gépparkjának korszerűsítését, az átszervezéseket, és az óriás vállalat irányítói feladatait.

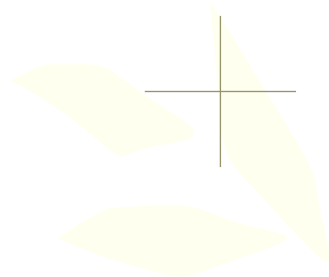
VÉG LÁSZLÓ

Életének másik igen fontos részét képezte a társadalmi munkában végzett egyesületi munka. A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek alapító tagja volt, az egyesület vezetésében kezdettől fogva részt vett. 1961-től tagja volt az egyesület elnökségének, 1964-től 1974-ig az egyesület elnöki tisztét töltötte be, ezután tiszteletbeli elnökké választották. 1970-ben kezdeményezője és 1989-ig elnöke volt a hagyományvédő bizottságnak, a TMTE mai ipartörténeti és hagyományvédő szakosztályának.

1999-ben hunyt el.

Aktív résztvevője volt a pápai Kékfestő Múzeum létrehozásának és egyik kezdeményezője és élharcosa volt a Textilmúzeum megalapításának. Vég László még megérhette, hogy élete nagy célja, a Textilmúzeum megnyílt.

VÉG LÁSZLÓ

Weiszböck Rezsőné pályafutása 1948-ban a Magyar Gyapjúfonó- és Szövőgyárban kezdődött. Textiltechnikusi gyakornoki évei után került a Soproni Posztó- és Szőnyeggyárba, ahol mint festődei technikus, önálló tervekészítő, utókalkulációs osztályvezető, majd a minőségellenőrzési laboratórium vezetője dolgozott.

1963-ban bízták meg a Lakástextil Vállalat soproni gyárának igazgatói feladataival. Ezt a tisztséget töltötte be 1971-ben az önállóvá vált Soproni Szőnyeggyárban, egészen 1986-ig, nyugállományba vonulásáig.

Munkássága évtizedeit tevékeny szakmai és közgazdasági önképzés jellemezte. Kitűnő eredménnyel végezte el az esti egyetem szakosító tagozatát, 1976-ban pedig az Országos Vezetőképző Központ vállalatvezetői komplex vezetőképző tanfolyamát.

Szakmai ismereteit közvetlen gyakorlati tapasztalatokra építve hasznosította. Ennek hatása a Soproni Szőnyeggyár eredményes munkájában tükröződött. Irányításával valósult meg és fejlődött erőteljesen a hazai tűzött szőnyegpadló-gyártás és vállalatánál a szintetikusszál-gyártás, ami a vállalat eredményességét jelentősen javította.

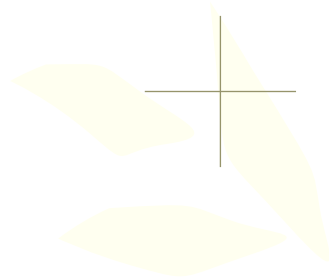

WEISZBÖCK REZSŐNÉ

Weiszböck Rezsőné sokirányú közéleti tevékenységet folytatott. 1967-től országgyűlési képviselő volt, az ipari bizottság tagja, 1985 után pedig a Győr-Moson-Sopron megyei képviselőcsoport vezetője volt. Tagja volt az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság plenumának. Részt vett a Textilipari Dolgozók Szakszervezete munkájában.

Munkájának elismeréseként számos kitüntetést, többek között Pro Urbe díjat kapott. 1977-ben a hazai szőnyegpadló-gyártás fejlesztésében, a magas technikai színvonalú nagyüzemi gyártás megvalósításában végzett munkájáért, kiváló vállalatvezetői tevékenységéért Eötvös Loránd-díjban részesült.

WEISZBÖCK REZSŐNÉ

Wieland Róbert édesapjától Wieland Ferenctől örökölte a textilszakma iránti elkötelezettséget. 1943. február 16-án Pestszentlőrincen született, középiskolai tanulmányait a Bolyai János Textilipari Technikumban folytatta, ahol 1961-ben technikusként végzett. Ekkor a Kispesti Textilgyárban (Kistext) helyezkedett el, amely 40 éven át volt munkahelye. Három műszakos segédművezetőként kezdte pályafutását. 1962-től a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karának nappali tagozatán tanult tovább. Az üzemtől nem szakadt el, a nyári szünetekben ott vállalt munkát. 1967-ben gépészmérnöki diplomát szerzett és a Kistext technológusa, főművezetője, majd üzemvezetője lett. Munkája mellett is tovább képezte magát, 1973-ban gazdasági mérnöki végzettséget szerzett.

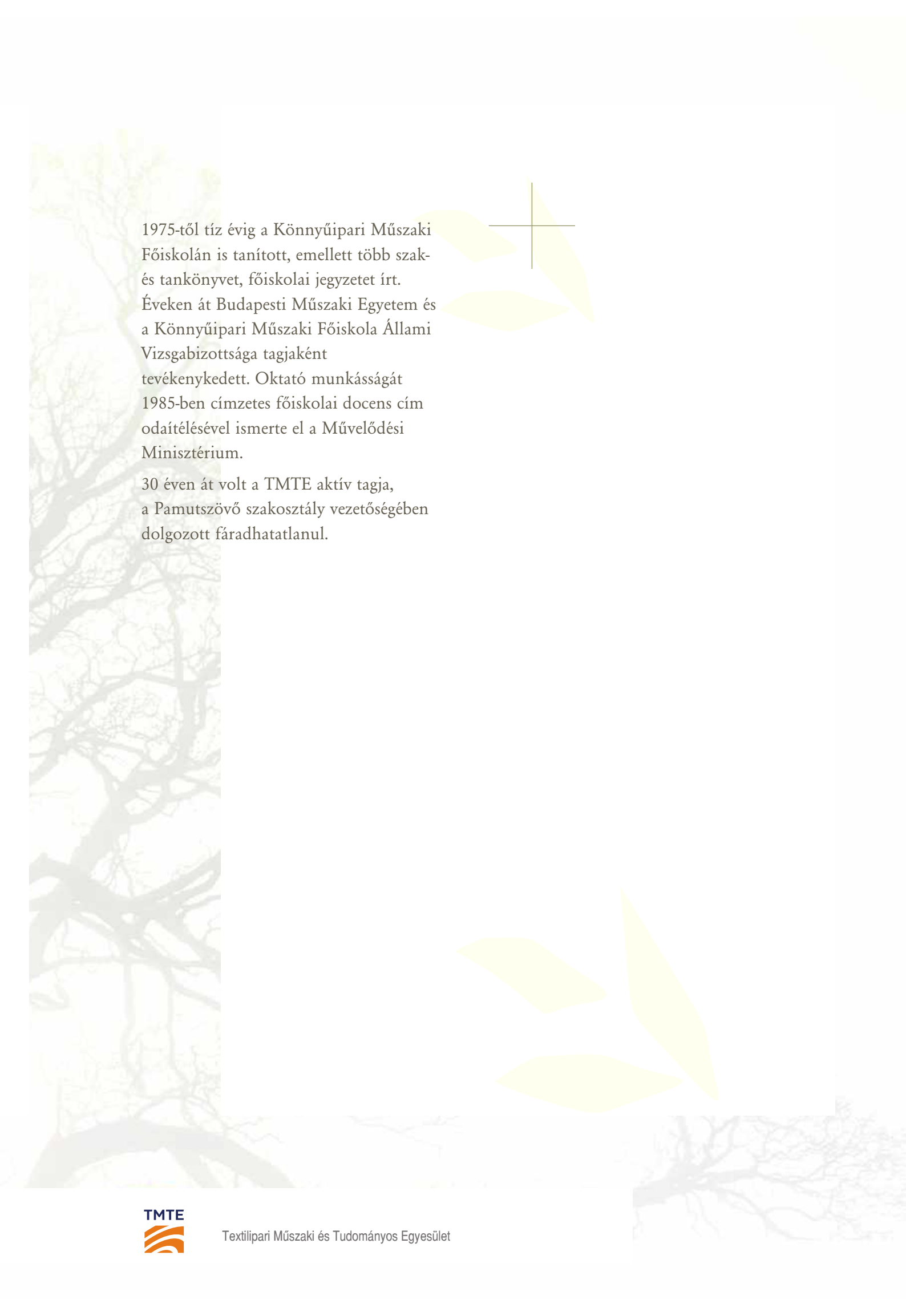
1984-ben, amikor a Kistext levált a Pamutnyomóipari Vállalattól, kinevezték műszaki igazgatónak. 1989-ben a Vállalati Tanács vezérigazgatóvá nevezte ki. 1998-ig vezette ebben a minőségében a Kispesti Textilgyárat. Sikeresen levezényelte a sajnálatosan bekövetkezett csődeljárást, végül a cég Wieland Róbert irányításával és a megbízható műszaki, ill. fizikai gárdával talpon maradt.

WIELAND RÓBERT

Ezt követően nehéz idők következtek, leváltották, újra kinevezték, majd kényszerűségből lemondott a vezérigazgatói posztról, de műszaki igazgatóként tovább dolgozhatott. Hamarosan azonban, 2001-ben – az új tulajdonossal történt közös megegyezéssel – mégis kénytelen volt megválni a Kistexttől. Nehéz szívvel hagyta el szeretett munkahelyét, főleg a munkatársait is érintő elbocsátások fájtak neki. Mindvégig megbecsült, a ranglétrát teljesen végigjáró dolgozója volt a kispesti nagyüzemnek, ahol vezetőként is szem előtt tartotta fizikai munkási tapasztalatait, azt, hogy miként realizálódnak az irányítói intézkedések a gyakorlatban.

WIELAND RÓBERT

1975-től tíz évig a Könnyűipari Műszaki Főiskolán is tanított, emellett több szak- és tankönyvet, főiskolai jegyzetet írt. Éveken át Budapesti Műszaki Egyetem és a Könnyűipari Műszaki Főiskola Állami Vizsgabizottsága tagjaként tevékenykedett. Oktató munkásságát 1985-ben címzetes főiskolai docens cím odaítélésével ismerte el a Művelődési Minisztérium.

30 éven át volt a TMTE aktív tagja, a Pamutszövő szakosztály vezetőségében dolgozott fáradhatatlanul.

W

A Bolyai János Textilipari Technikum elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem textiltechnológiai szakán szerzett gépészmérnöki oklevelet. Mérnökként a Textilipari Kutató Intézetben (a későbbi INNOVATEX-nél) helyezkedett el mint tudományos munkatárs, majd főmunkatárs, itt anyagvizsgálattal és mérés technikával, valamint szabványosítással foglalkozott. Később a vizsgálati és mérés technikai osztály vezetője lett és az ágazati szabványközpont-vezetői teendőket is ellátta. Közreműködött az INNOVATEX műszerfejlesztési részlegének (COMPUTEXT) munkájában, számítástechnikai rendszerek, új műszerek kipróbálásában, bevezetésében. A magyar fejlesztésű vizsgáló műszerek bevezetése keretében tréningeket vezetett a német, cseh és szlovák társintézeteknél, valamint Algériában egy komplett anyagvizsgáló labor projektben.

1970 óta tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek. Számos cikket publikált, több szakkönyv (pl. a Textilipari Könyvtár egyes kötetei) írójaként, társszerzőjeként is ismertté vált. Rendszeresen tartott előadásokat a TMTE minőségügyi és anyagvizsgálattal foglalkozó szaktanfolyamain.

1976-tól a Minőség szabályozó és anyagvizsgáló szakosztály vezetőségi tagja, 1984-től titkára volt hosszú ideig. Eredményes egyesületi munkáját kitüntetéssel ismerték el.

WINKLER ISTVÁNNÉ

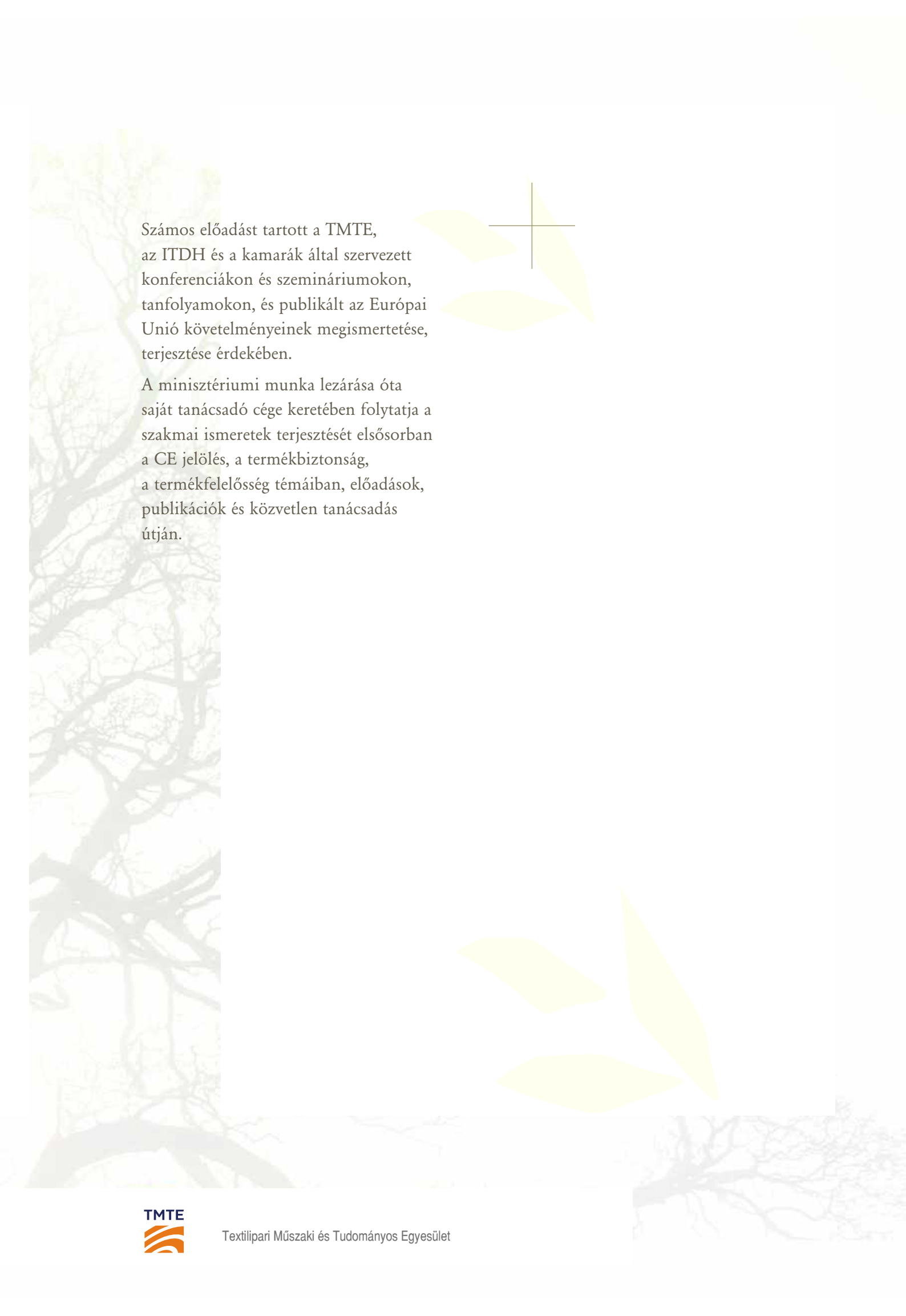
1992-től az Ipari Minisztérium – később Gazdasági Minisztérium – főtanácsosaként az iparirányítás területén dolgozott, ezen belül a szabványosítással, műszaki fejlesztéssel, majd az európai uniós csatlakozási folyamat keretében műszaki jogharmonizációval foglalkozott.

2000-től a műszaki szabályozási osztályt vezette. Személyéhez kapcsolódik számos uniós irányelv hazai bevezetése a termék-biztonság, a termékek forgalomba hozatala területén, beleértve a textilipart érintő jogszabályokat is.

Az új, harmonizált joganyaggal összefüggésben fontos feladata volt az intézményi rendszer átalakításában való közreműködés.

Kapcsolatot tartott a szakterület vizsgáló és tanúsító szervezeteivel, piacfelügyeleti hatóságaival és a Magyar Szabványügyi Testülettel.

WINKLER ISTVÁNNÉ

Számos előadást tartott a TMTE,
az ITDH és a kamarák által szervezett
konferenciákon és szemináriumokon,
tanfolyamokon, és publikált az Európai
Unió követelményeinek megismertetése,
terjesztése érdekében.

A minisztériumi munka lezárása óta
saját tanácsadó cége keretében folytatja a
szakmai ismeretek terjesztését elsősorban
a CE jelölés, a termékbiztonság,
a termékfelelősség témáiban, előadások,
publikációk és közvetlen tanácsadás
útján.

Z 1926-ban született. Az Eötvös Loránd Tudomány Egyetemen okleveles vegyészként diplomázott, majd az óbudai Goldberger gyárban a nyomó szakterületen tevékenykedett több beosztásban. Műszakos koloristaként kezdte, majd a filmnyomó üzem vezetője lett. Ebben az időben került sor a gyárban a rotációs filmnyomás bevezetésére, amiben jelentős szerepe volt. A henger- és a filmnyomó üzemegység egyesítése után a nyomó osztály vezetésével bízták meg. Később a főtechnológusi teendőket látta el több évig, majd a gyár főmérnökeként dolgozott nyugdíjazásáig. Számos elismert termék fejlesztésében vett részt. A szakmai oktatásból is kivette részét, pl. a Budaprint Pamutnyomóipari Vállalat által szervezett kolorista továbbképző tanfolyam kiemelkedő előadója volt. Ennek keretében főleg a direkt és savas színezékek gyakorlati alkalmazása, nyomóipari felhasználása terén adta át tapasztalatait, széleskörű ismereteit. Mélyrehatóan foglalkozott a festék-konyhai nyomópép-alakítások gazdaságossági kérdéseivel, ennek eredményeként komoly megtakarításokra volt lehetőség.

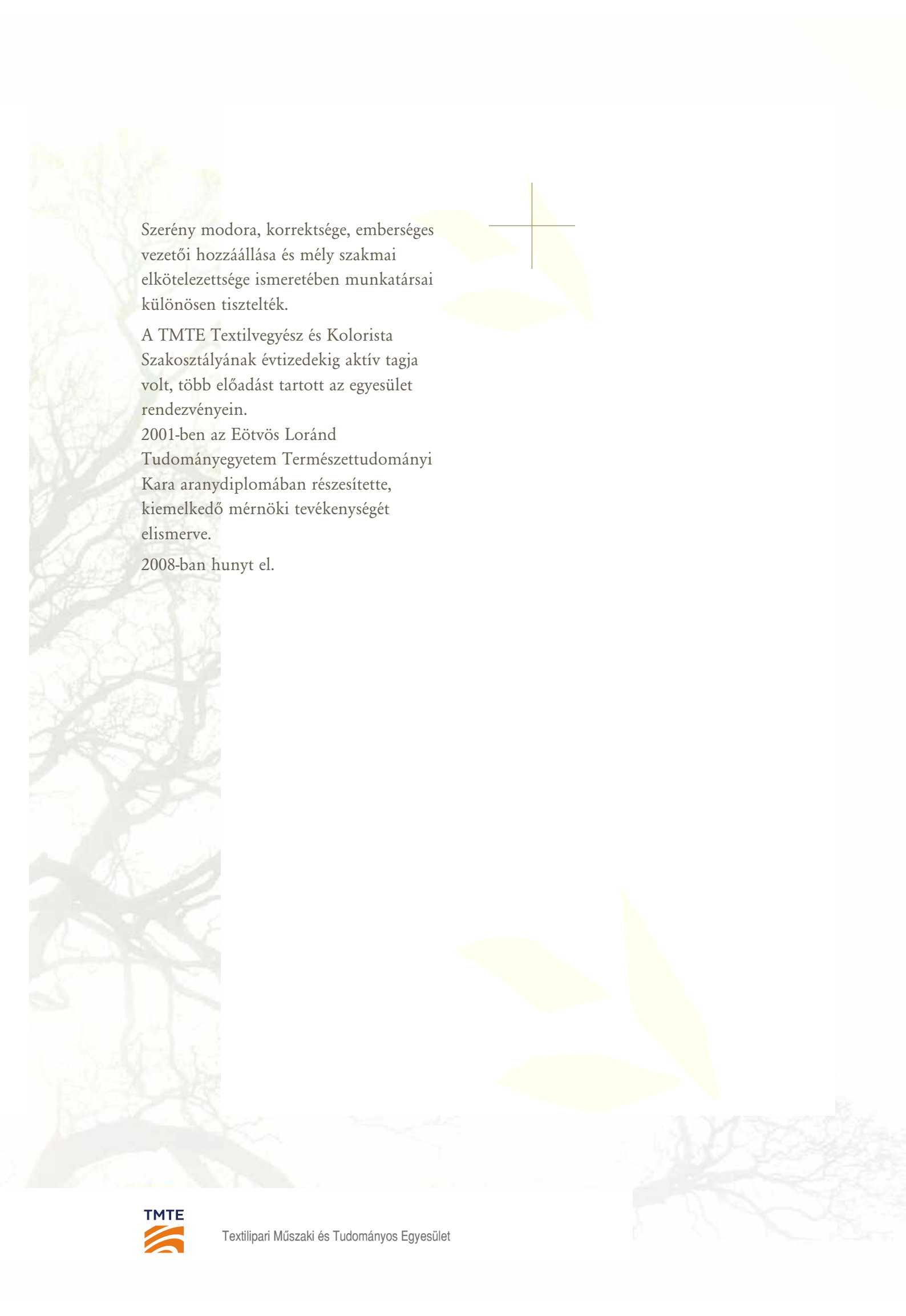
ZEISEL ISTVÁN

Rendkívül jól felkészült szakemberként nagy odaadással végezte feladatait, több gépészeti és technológiai fejlesztés fűződik nevéhez.

Még nyugdíjba vonulása után is foglalkozott a számítógépes nyomórecept-számítással, az általa kidolgozott rendszert több gyár is használta. Új iránti fogékonyságát jelzi, hogy igen aktív szerepet vállalt a számítógéppel támogatott kikészítő-üzemi termelésirányítás fejlesztésében és bevezetésében.

Tanácsadóként többek között a Secotex Textilfestő Rt.-ben és az Újker Kft.-ben is kamatoztatta tudását.

ZEISEL ISTVÁN

Szerény modora, korrektsége, emberséges vezetői hozzáállása és mély szakmai elkötelezettsége ismeretében munkatársai különösen tisztelték.

A TMTE Textilvegyész és Kolorista Szakosztályának évtizedekig aktív tagja volt, több előadást tartott az egyesület rendezvényein.

2001-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Kara aranydiplomában részesítette, kiemelkedő mérnöki tevékenységét elismerve.

2008-ban hunyt el.

Zöld Kálmán 1953. március 11-én született Gyomán, a helyi Kner Imre Gimnáziumban érettségizett. Könnyűipari mérnök képezést a Könnyűipari Műszaki Főiskolán szerzett. Több szakterületen tevékenykedett pályafutása során. Dolgozott Gyomán a Háziipari Szövetkezetnél, majd Kiskunhalason telepedett le, ahol az ottani ipari szakmunkásképzőben is tanított 3 évig. A Halasi Kötöttárugyár gyártmány-fejlesztési osztályvezetője, majd 1987-ig főmérnöke, később műszaki-termelési igazgatóhelyettese volt.

1987-ben Győrbe költözött, a Glovita Győri Kötöttkesztyűgyárban műszaki titkári teendőket látott el, a fejlesztéseket menedzselte.

1990-ben megalapította a Textil 2000 Kereskedelmi és Vállalkozásfejlesztési Gmk.-t, amely hamarosan korlátolt felelősségű társasággá alakult. A cég eleinte divattextíliák kereskedelmével foglalkozott. Zöld Kálmán azonban gyorsan felismerte a műszaki textíliák iránti növekvő igényt, így az általa vezetett vállalat 1991-től ezek széles választékát kezdte sikeresen forgalmazni. Vállalkozása a Széchenyi Terv keretében egy 2014-ben megnyert pályázat révén saját tulajdonú telephelyen működhetett tovább.

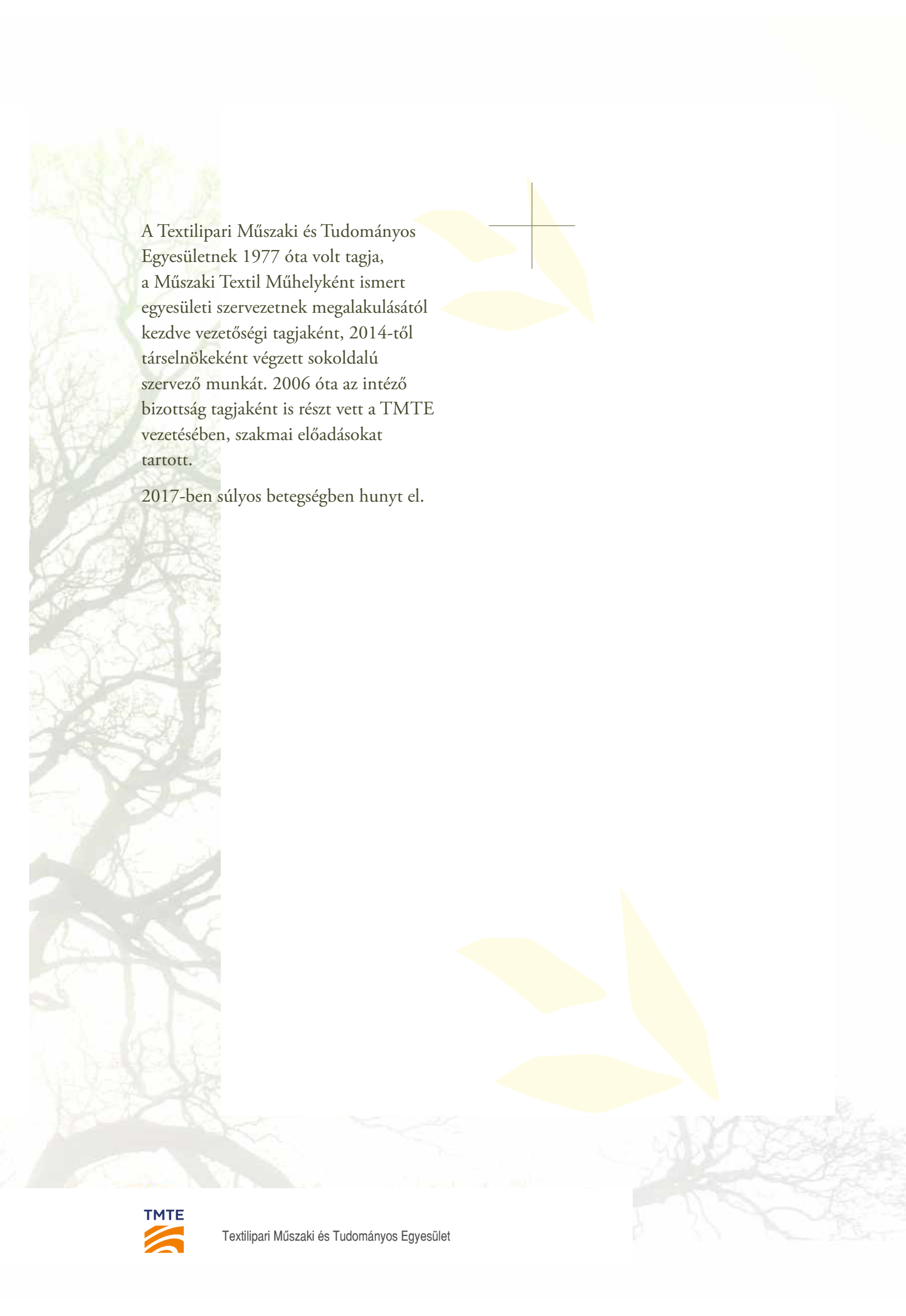

ZÖLD KÁLMÁN

Üzleti partnerei korrekt vezetőként és magánemberként egyaránt tisztelték. Kollegáival szinte baráti kapcsolatban volt, környezetét mindig a nyugodt légkör jellemezte. 2016 végén nyugdíjba vonult ugyan, de továbbra is segítette az általa alapított Textil 2000 Kft. munkáját.

Közeleti emberként a helyi iparkamarában, ill. az Omnipack Klaszter csoportban is tevékenykedett. Nagy színházrajongóként és az utazásokat kedvelő magánemberként élt szeretett családja körében. Személyiségét a nyugalom, a derű és az emberséges viselkedés jellemezte.

ZÖLD KÁLMÁN

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1977 óta volt tagja, a Műszaki Textil Műhelyként ismert egyesületi szervezetnek megalakulásától kezdve vezetőségi tagjaként, 2014-től társelnökként végzett sokoldalú szervező munkát. 2006 óta az intéző bizottság tagjaként is részt vett a TMTE vezetésében, szakmai előadásokat tartott.

2017-ben súlyos betegségben hunyt el.

Zoles József 1937. augusztus 7-én Rákospalotán született. A Bolyai János Fonó-, Szövő- és Hurkolóipari Technikumban 1955-ben érettségizett és szerzett technikus oklevelet. Ezután a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta tanulmányait, ahol 1962-ben okleveles gépészmérnökként végzett.

Első munkahelyén, a Rákospalotai Kötöttárugyárban mint technikus gyakornok kezdte pályafutását, majd 1961-től ugyanitt üzemmérnöki munkakört töltött be. 1963-tól a Budapesti Finomkötöttárugyár gépjavító üzemében üzemvezetőként, majd telephelyvezető-helyettesként dolgozott 1970-ig, amikor is a Budapesti Finomkötöttárugyár műszaki igazgatójává nevezték ki. Ezt az állást töltötte be 1983-ig. 1983-tól 1985-ig a Budapesti Kötőipari Szövetkezet, 1985-től 1990-ig az Elektra Kötőipari Szövetkezet főmérnöke volt, ezt követően a Hudvágner Kötő üzemmérnökeként dolgozott 2000. július 31-ig, nyugállományba vonulásáig.

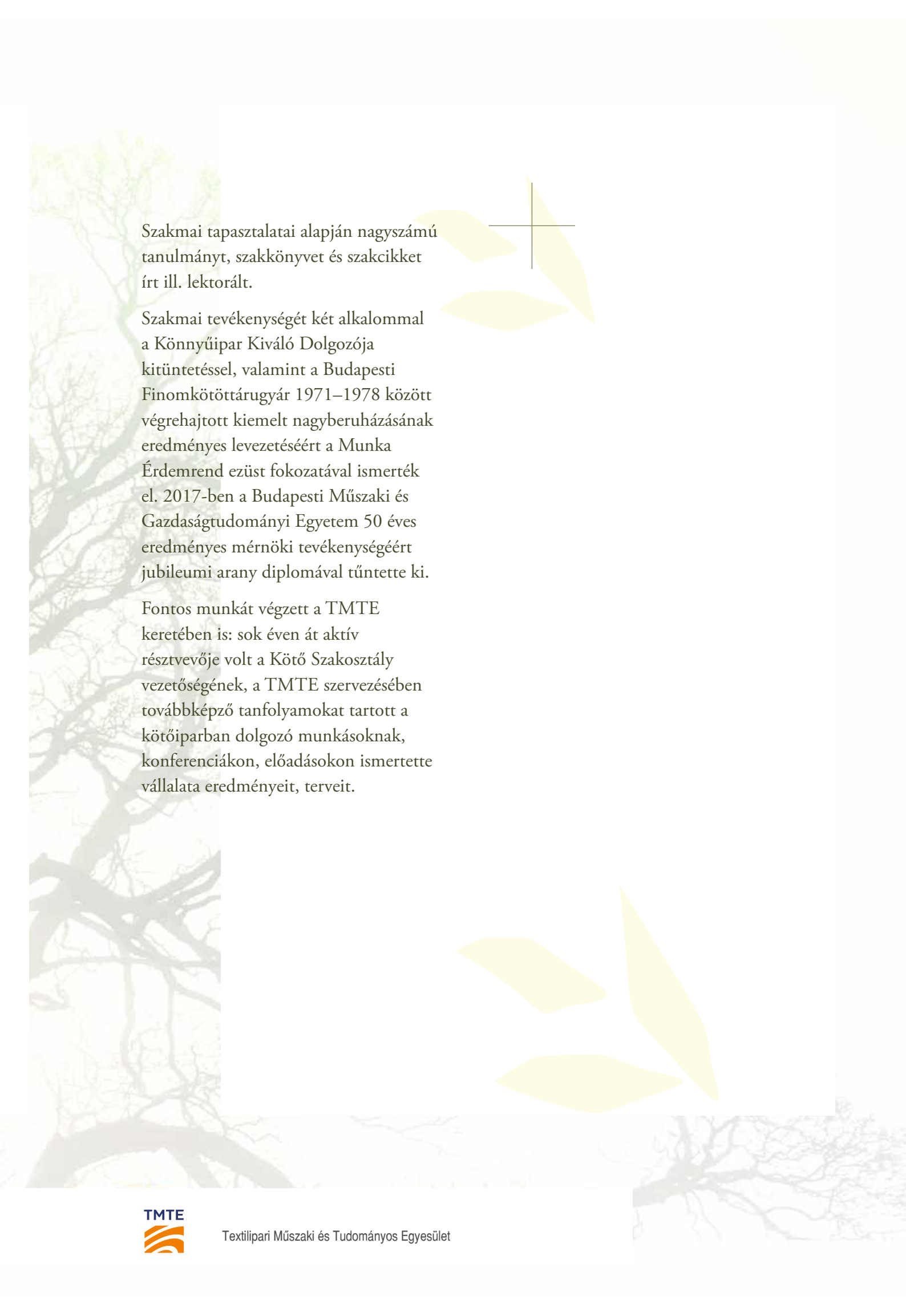

ZOLES JÓZSEF

E fontos beosztásai mellett mellékfoglalkozásban dolgozott a Könnyűipari Beruházási Vállalatnál, az Integrál Építőipari Bt.-nél (mint gépész műszaki ellenőr), 1959 óta pedig egész pályafutása során külső óraadóként különböző oktatási intézményeknél. Ez utóbbiak között fontos szerepet töltött be a Könnyűipari Műszaki Főiskolán ill. annak utódjaként az Óbudai Egyetem Rejtő Sándor Könnyűipari Karán egyetemi docensként végzett oktató tevékenysége.

Munkájához kapcsolódóan külföldi kötőgépgyáraknál (Universal, Steiger) bővítette szakismereteit, ahol szakmai továbbképző tanfolyamokon vett részt.

ZOLES JÓZSEF

Szakmai tapasztalatai alapján nagyszámú tanulmányt, szakkönyvet és szacikket írt ill. lektorált.

Szakmai tevékenységét két alkalommal a Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetéssel, valamint a Budapesti Finomköttárugyár 1971–1978 között végrehajtott kiemelt nagyberuházásának eredményes levezetéséért a Munka Érdemrend ezüst fokozatával ismerték el. 2017-ben a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem 50 éves eredményes mérnöki tevékenységéért jubileumi arany diplomával tüntette ki.

Fontos munkát végzett a TMTE keretében is: sok éven át aktív résztvevője volt a Kötő Szakosztály vezetőségének, a TMTE szervezésében továbbképző tanfolyamokat tartott a kötőiparban dolgozó munkásoknak, konferenciákon, előadásokon ismertette vállalata eredményeit, terveit.